Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Oehlenschläger, Adam.
Titel | Title:	Oehlenschlägers Digterværker.
Alternativ titel | Alternative title:	Digterværker.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 1-2
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : Andr. Fred. Høst, 1844-1849
Fysiske størrelse | Physical extent:	1-18 i 9 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

52.- 119.

Oehlenschlägers samlede Værker.

Tiende Bind.

Nordens Guder.

Et episk Digt.

Kiøbenhavn.
Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.
Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.
1844.

Oehlenschlägers

Digterværker.

Første Bind.

Nordens Guder.

Et episk Digt.

Kiøbenhavn.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

1844.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

Indhold ..... Pag. 5.
Thor drager paa Eventyr med Loke ..... 7.
Kogleriet paa Heden ..... 22.
Thor i Helheim ..... 39.
Thor kommer til Utgard ..... 46.
Giøgleriet i Utgard ..... 57.
Kogleriet opdages ..... 76.
Hiemreisen ..... 85.
Thor besøger Jetten Hymir ..... 94.
Thors Fisteri ..... 106.
Loke fatter Elskov til Sif ..... 111.
Hvad Sif og Loke taldes ved ..... 117.
Loke skaffer Aser Klenodier hos Dværgene ..... 122.
Yduns Ran ..... 130.
Yduns Frelse ..... 144.
Om Vanerne ..... 151.
Skades Giftermaal ..... 159.
Freiers Elskov ..... 164.
Glæden i Valhal ..... 171.
Einheriarne ..... 179.
Bragis Sang om Gefion ..... 186.
Skirnirs Samtale med Freier ..... 192.
Freiers Sang ved Kilden ..... 206.
Skirnirs Reise ..... 208.

Gerdas Elskov ..... 224.
Skirnir fuldender sit Ærinde ..... 236.
Om Fenrisulven og Tyr ..... 241.
Ægirs Giæstebud ..... 249.
Lokes Sviig ..... 268.
Hammeren hentes ..... 284.
Volas Spaadom 293

Indhold.

Aser og Jetter betyde de to modsatte Naturkræfter: den skabende, skiønne, den forstyrrende, plumpe Magt; Loke svæver mellem begge, som den vaklende Tidsaand. Han foreslaaer Thor at reise til Jothunheim, for at straffe Jetternes Overmod; da Thor gjør dette uden Odins Vidende, daares han i Underverdenen, og maa drage med uforrettet Sag tilbage. To unge Mennesker, Tialfe og Roska (den Hurtige og den Raske), tager han med sig i sit Følge. Han beslutter atter at hævne sig over Jetternes Frækhed, vil fange Midgardsormen, og reiser andengang, med Odins Indvielse, uden Loke. Nu viser han sig i sin hele Kraft, og er nær ved at fange Slangen, da den reddes af Jetten. I Forbittrelsen mister Thor sin Hammer. Midlertid lefler Loke for Sif, Thors Hustru, men bortvises med Foragt. Da hævner han sig og afskjærer hendes Haar, medens hun sover. Tvungen af Skræk for Thor og Freier, henter han igien et Guldhaar til Sif hos Dværgene; han skaffer Thor en ny Hammer, Freier en Ganger Gullinbørste, Odin Ringen Drupner. Nu træffer det sig kort efter, at Loke drager paa Eventyr med Odin og Hænir, og da Jetten Thiasse fanger ham, og tvinger ham til at bortstiæle Ydun fra Valhal, giør han det gierne for at ydmyge Aserne. Med Ydun bortsvinder Sundhed og Kraften fra Valhal, Guderne ældes. Da spaae Nornerne: at Tapperhed vil tvinge Tiden til Troskab, ved Kiærlighedens Hielp, og det blomstrende Liv vende tilbage. Saaledes tvinger da Thor Loke til at hente Ydun, og Freya laaner ham sin Falkeham til Eventyret. Medens Ydun var borte, har Freya mistet sin Husbond Odur, der forlod hende, fordi hun falmede; Skade har indtrængt sig i Valhal og faaet Niord til Mand; Freier er ørkesløs steget op i den ikke længer saa stærkt straalende Hlidskialf, hvor kun ellers Odin turde komme. Han finder sig straffet ved at see en deilig Mø i Bierget, en sielden Undtagelse, i hvilken han stærkt forelsker sig. Nu kommer Ydun tilbage, og Livet blomstrer paany. Guderne beskrives; Valhals

Fryd; Himmelborgene; Einheriarne. Stærkodder kommer til Valhal og hæves til Gud; Bragi synger en Sang. Det lader ogsaa til, at Freiers Kiærlighed til Gerda vil tilveiebringe Forsoning mellem Aser og Jetter. Skirnir, hans Svend, trøster sin Herre, ved at minde ham om Odins egne Elskovsbedrifter; han reiser til den elskede Mø for sin Husbond, overvinder alle Vanskeligheder, løser Jetternes Gaader, indlades, viser Gerda Freiers Billed, og rører hendes Hierte. Hendes Fader giver sit Ja, hvis Freier vil skiænke ham sit Sværd. Paa Reisen har Skirnir tillige skaffet Odin en Lænke til Fenrisulven. Denne bindes paa Gerdas Bryllupsdag, hvorved Tyr mister sin Haand. Saaledes spores alt Jetternes Indvirkning paa Aserne, den forvovne kolde Tyr trodser den tappre varme Thor. Thor forbittres, hævner sig paa de uskyldige Mennesker, og fortryder sin Hidsighed. Gerdas Bryllup feires andengang hos Havguden Ægir; da spilder Loke, forbittret over Fenrisulvens Fængsel og sin egen Tilsidesættelse, Festens Fryd, forhaaner Guderne, og nødes til at flygte. Vægelsindet, i kiedsommelig Omflakken, faaer han atter Lyst til Valhal, og prøver, for at giøre sin Uforskammethed god, at skaffe Thor den rette Hammer Miølnir hos Jettekongen Thrymur. Thrymur svarer: det skeer kun paa Vilkaar, at Freya vorder hans Brud. Dette Bud bringer Loke til Valhal, efterat Alferne først have skaffet ham Tilgivelse. Opægget af Thors Foragt, da Loke atter seer Muligheden i at giøre Fortred, kommer Forførerlysten strax over ham, og ved Heimdal frister han Aserne til at fornedre sig ved et Bedrag, saa de sende Thor, forklædt som Freya, ned til Utgard. Naar Thor er i Utgard hævner han sig, saasnart Miølnir lægges i hans Skiød, og han ihielslaaer alle Jetter, undtagen Oldinger og Børn, der ere blevne tilbage hos Utgardeloke, i Biergets dybeste Hvælving. Da fremstiger en stor høitidelig Qvindeskikkelse af Bloddampen, sendt fra den evige Alfader. Hun spaaer Valhals Fordærv, Balders Død, Lokes Qval, den nuværende Verdens Undergang, og Gudernes Straf for denne List, ved at deres Virken for en Tid skal ophøre, og den fordærvede Natur sønderbrydes. Derpaa trøster hun dem med Forjettelsen om et bedre tilkommende Liv, forenet med fuldkommen Uskyld og Glæde.

Thor drager paa Eventyr med Loke.

Et Sagn fuld værd at høre
Med gamle Runer staaer;
Laaner mig Eders Øre,
Mens jeg Guldharpen slaaer;
Hvad i de mørke Skrifter
Er sat med sindrig Hu
Om Asernes Bedrifter,
Det vil jeg tolke nu.

Om Guders Færd mod Jetter,
Om deres lange Tvist
Og Kiærligheds Idrætter,
Om Asalokes List,
Om Valhal vil jeg sunge,
Samt Thors Bærsærkegang.
Nu kommer Gamle, Unge,
Og lytter til min Sang!

Det melder en gammel Sanger,
Hvad her I høre faaer:
Et Land er nævnt Thrudvanger,
Deri en Hofgaard staaer;
Dens Lofte paa Piller ruge,
Af Haller er Huset fuld:
Femhundred fyrgetiuge,
Saa vel beklædt med Guld.

Søer og grønne Volde
Trindt omkring Gaarden lagt,
Med kobberrøde Skjolde
Det hele Huus er takt.
Kobberet kan man skue
Fra Jordens dybe Dal;
Høit straaler i sin Lue
Den lyse Kæmpesal.

Der boer hin Gud for Krige,
Den stærke Asa-Thor.
Næst Odin, kan man sige,
Han er meest høi og stor.
Han styrker bolde Helte
Med stærke Manddoms Aand;
Om Lænd har han et Belte,
Staalhandske paa sin Haand.

Miølnir, hans tunge Hammer,
Er dog den bedste Skat:
Hvorhelst med den han rammer,
Der følger Døden brat.
Naar Beltet han griber efter,
Og giorder om sin Lænd,
Da vore svart hans Kræfter
Vel fremfor alle Mænd.

Af Aser overvundet,
Fra Dagens Lys forstødt,
Til Biergets Mørke bundet,
Hvor Alt er koldt og dødt,
Utgardelok i Lænker,
Den Jetters fule Drot,
Paa Hævnen evig tænker
Udi sit Fængselslot.

Thi drog han til den Ende
Til Upsals Helligdom;
Han slukked Offrets Brænde,
Rev Gudehuset om.
Da Odin sammenkaldte
De Aser til et Raad,
Og vredelig fortalte
Utgardelokes Daad.

Da nu de Aser hørte
Hin Kæmpes onde Spil,
Sig deres Indvold rørte,
Ja deres Blod blev Ild.
Enhver af Hevn mon tørste,
Ved hvad der nys var hændt;
Til Jothunheimas Fyrste
Han bad at vorde sendt.

Til Bords da Hver sig satte,
Med Higen i sit Sind;
Thors Tanker vare bratte,
Han støtted Haand mod Kind.
Man saae ham længe grunde;
Den Herre tænkte paa,
Hvorledes bedst han kunde
Hin Jothun straffet faae.

Den asianske Herre,
Med staalbeklædte Bryst,
Tidt spænder for sin Kerre,
Har til at age Lyst;
De Bukke frem han kalder
Ud af den lune Stald.
Naar Kerren vældigt gialder,
Det kaldes Tordenskrald.

Den er vel Loke nævnet
Blandt asianske Mænd,
Som ofte did er stevnet
For Asketræet hen;
Dannis er han tilsyne,
Men Falskhed er hans Skik;
Under hans Dienbryne
Har han et listigt Blik.

Stor Snildhed er ham skjenket:
De asianske Mænd
Haver han ofte krænket
Og frydet tidt igien.
Heel pyntelig i Tale
Han er, og snild i Ord.
Han sad i Odins Sale
Paa Bænk med Asathor.

De vene Valhals Piger,
Med Kinden rosenrød,
Da rakte hver en Kriger
En Drik saa saare sød.
De største Horn udstukke
De understærke Mænd.
Thor ledte sine Bukke
Da brat for Kerren hen.

Med Søm han fast mon nagle
Guldsko til haarden Hov;
Selen fra lette Skagle
Han fæsted om stærke Bov,
Tog saa i Haand sin Hammer,
Bod Loke fare med.
Der gnistred Ild og Flammer,
Saa hardt de foer afsted.

Ned ad den hvalte Bue
Da kiørte Auka-Thor;
Der stod en Rosenlue
Langs med de brede Spor.
Heimdal i Hornet stødte,
Da Kerren forbi ham gik;
Der syv Jomfruer mødte
Gud Thor med milde Blik.

Da saae man dybt fra Jorden
Et svart og bistert Syn:
Det buldrede med Torden,
Det glimtede med Lyn;
Guldkerren som en Svane
Da skilte Skyen ad.
Den høie Jothunbane
Deri med Loke sad.

Meldte da Loke fage,
Bestandig arg i Hu:
Har du ei Lyst at drage
Til Jothunheima nu?
Dig brænder ingen Lue;
Af Styrke har du nok;
Lyster dig ei at skue
Bag Field Utgardelok?

Da svared Thor hin stærke,
En Helt saa gram i Strid:
Paa vore Pantsersærke
Ei kiendes Sværdebid;
Min Hielm har ingen Skrammer,
Den trodser Jernets Vold,
Og hvor min Miølnir rammer,
Der styrter Dverg og Trold.

Kiørte den bolde Herre,
Den stærke Asathor,
Med Loke paa sin Kerre
Ned ad den grønne Jord.
Smaafugle sang paa Qviste,
Sig bøied de smækkre Træer,
Ret ligesom de vidste,
Valhallas Gud var nær.

Roser og smaa Fioler
Da falmed for hans Blik:
Det spæde Blomst ei taaler
Saa svar en Luedrik.
Sig deres Kalke lukked
Langs ad den stolte Vei;
Det var ret som de sukked,
Fordi han saae dem ei.

Da monne Solen dale,
Dens røde Straaler veeg;
Over de Bølger svale
Den gule Maane steeg;
Forbi to Kæmpehøie
Da kiørte den Herre mild;
Der smilte først hans Øie
Med en lemfældig Ild.

De Skyer sig monne flytte
Saa graaliglangsomt frem;
Da kom de til en Hytte,
Det var en Bondes Hiem.
Thor fra sin gyldne Kerre
Da fordred Nattely.
Bonden giensvarte: Herre!
Det vil jeg strax dig flye.

Traadte med venligt Øie
De Kæmper ind fra Toft;
De maatte dybt sig bøie
For Husets lave Loft.
Der sad den Bondes Qvinde,
Hans Datter gik ud paa Stand
Under de høie Linde.
Hun var en Lillievand.

Den Bonde sig monne neie
Med Qvinden drøvelig;
Han sagde: Vi kan ei pleie
Jer, som det burde sig.
Nødtørftighed os tvinger
At æde Jordens Rod.
Da bød dem Miølnirs Svinger
At have freidigt Mod.

Den stærke Jothunbane
Fat om sin Hammer tog,
Alt efter gammel Vane
Han sine Bukke vog.
Qvinden da Dugen bredte,
Hun var i Hu saa glad,
Mens Loke tilberedte
Saa qvægelig en Brad.

Det er vel værd at høre,
Det underfulde Ord:
De Bukke rundt kan kiøre
Kring Jorden Asathor;
Til Nadver han dem søder,
Kaster Skind og Been i Vraa:
Naar aarle Solen gløder,
De atter karske staae.

Da kom fra grønne Skove
Drengen med Qvist og Green,
Loke de fede Bove
Da stak paa skarpen Teen.
Midt udi Bondens Stue,
Alt paa de Fliser smaa,
Brændte den muntre Lue,
Heel lystigt ud det saae.

Et Fad ei Bonden eied
Udi sin hele Vold;
Thi lagde, som han pleied,
Gud Thor sin Steg i Skiold.
De fede Giedebukke
Da trosteligt de nød.
Det Blod, som kom i Krukke,
Var vorden liflig Miød.

Da Nadveren var til Ende,
Var Aukathor ei seen,
Han Skindet ud mon spænde,
Der skulde kastes de Been.
Bondens Smaadreng behænde
Da vilde sin egen Tarv:
Han brød et Been i tvende,
Og aad den stærke Marv.

Fuglene qviddred glade
Mod aarle Morgenstund;
Da klædte de sig i Plade
Alt efter korten Blund;
De Vaabnene monne hærde,
Bandt Plader om Arm og Been,
Og sleb de blanke Sværde
Paa haarden Hvæssesteen.

Da var det først tilfulde
Man Drengens List fornam:
Bukken, som trække skulde,
Var udi Hoften lam.
Da Thor mon Læben bide,
At lee ham ikke lysted;
Knoklerne bleve hvide,
Saa hardt han Miølnir krysted.

Hans Sener stærkt sig spændte;
Jeg siger det for sand,
Det Hvid' i Diet udvendte
Den understærke Mand;
Sit Bryn han dybt lod synke,
Ret som den vrede Biern;
Da maatte man vel ynke
Den Bonde med Viv og Børn.

Varslerne var heel onde,
Ja Nøden saare stor;
Neied den uselig Bonde
Sig dybt for Asathor:
Bød ham alt hvad han aatte
For Drengens onde Værk;
Da smile vel han maatte,
Den rige Kæmpe stærk.

Han ynktes ved slig Qvide,
Ved Bondens store Nød;
Hans Miner bleve blide,
Han op ham stande bød;
Han sagde: Vil du mig give
Din Søn og Datter bold,
Da skal de hos mig blive
Og føre Stang og Skiold.

Da maatte sig vel glæde
Den Fader af ganske Hu.
I Staal og Pandserklæde
Dem Loke førte nu.
Tialf' og Roska liden
Ei deres Glæde dulgte;
Bestandig trofast siden
Den stærke As de fulgte.

Thrudvangers stolte Herre
Drog frem med freidigt Mod;
Hans Bukke med hans Kerre
Tildes hos Bonden stod.
Til Jothunheim at vanke
Lysted den stærke Mand.
Droge de Kæmper ranke
Da mod Troldkæmpeland.

Det kan jeg fuldvel sige:
Tialf blev en Helt saa god;
Han var en Kæmpes Lige
I Førlighed og Mod.
Det voldte stærken Spise;
Dertil var han heel klog;
Thor monne høit ham prise.
Han bar den tunge Braag.

Roska den vene Syster
Vel havde Freyas Maal,
Om hendes trinde Bryster
Sig hvælved blanken Staal.
Stolt af den Pandserbule,
Hun smilte kiek og huld;
Over de Lokker gule
Bar hun en Hielm af Guld.

Med megen Larm og Bulder
Gud Thor i Kobber gik,
Med Miølnir paa sin Skulder,
Med Fasthed i sit Blik.
Loke var ei betynget,
Med lette Skridt han gled,
Hans sorte Lok sig slynged
Ad hvide Brynie ned.

Som nu de Kæmper gode
Sig rask afsted begav,
Da pludselig de stode
For et vredladent Hav.
De stolte Bølger skummed
Og rørte hviden Bund;
Ran, Ægirs Hustru brummed
Hult fra sin sorte Grund.

I høie Klippehaller
Sidder den Herre svar,
En Sølvhielm med Koraller
Han om sin Tinding har.
Han styrer Bølgen ene
Med sin Baadshagestang,
Besat med klare Stene.
Hans lange Skiæg er Tang.

Naar med sin Stang han rager,
Den understærke Gud,
Da Havet meer ei brager,
Men seer heel venligt ud.
Paa Hlesey kan I finde
Hans Muslingstol at staae.
Ran er den Herres Qvinde;
Hans Datter Bølgen blaa.

Med Niord tidt Forbund fanger
Den vaade Gud saa tryg;
Niord paa sin rappe Ganger
Da rider ad Bølgens Ryg.
Dens raske Flugt formindsker
Nist Havets Skionhed ei;
Forfærdeligt den vrindsker
Hen ad sin vaade Vei.

Da Thor nu mon fornemme,
Selv Loke frygtsom stod,
Da hæved han sin Stemme,
Bad Guden fatte Mod.
Du bød mig selv hiddrage,
Sagde den stærke Mand;
Nu vil vi ei forsage,
Hvad end der møde kan.

Thi styrted som en Klippe
I Havet Asathor;
Han lod ei Haabet glippe,
De Andre efterfoer.
Med Hielm og Pandsersærke,
Saa modigt, uforsagt,
Strede de Kæmper stærke
Mod Havets store Magt.

Arbeided' sig med Vælde
Igiennem Fraad' og Tang;
Under steile Fielde
De hørte Havfrusang.
Da gieldte det tilvisse
At bryde vaaden Rum;
Høit over deres Isse
Slog Havets hvide Skum.

Det maa Enhver vel sige:
Den understærke Thor
I Styrke har ei Lige
I Himmel, som paa Jord;
Han sine Sener-spændte,
Han hialp de Andre hver,
Ret som en Hval han rendte
Forbi de skarpe Skiær.

Kun sielden længe dvæler
Den understærke Mand;
Snart Midgardsormens Qvæler
Vandt til det tørre Sand.
Da stod de, vandbethynget,
Ved Maanens matte Skin,
Udi i en Ork, hvor Lynget
Dem vikled Foden ind.

Før falder Maanens Skive
Fra Himmelen til Jord,
Før Thor kan modløs blive;
Han raabte disse Ord:
Nu lader os med hverandre
Ved dette røde Lius
Dybt ind i Landet vandre,
Indtil man seer et Huus.

De vandred op i Landet
Med Træthed og Besvær;
Snart sank de ned i Sandet,
Gleed snart paa Isen der.
Der blæste skarpe Vinde,
Da segned Roska hen.
Loke hialp den hulde Qvinde,
Han var en Qvindeven.

Natten var mørk at skue,
Som Jordens sorte Muld,
Den dunkle Himmelbue
Af røde Sværd var fuld,
Af Stierner med Riis og Haler;
Da skialv den vene Mø.
Man hørte store Hvaler
Høit fnyse i vilden Sø.

Thor blev i Hu da bister,
Han spændte fast sit Belte:
Utgardeloke frister
De lyse Asgards Helte!
Han skal os ei forlede,
Jeg vil hans Frækhed dæmpe!
Saa taled i sin Vrede
Gud Thor, den stærke Kæmpe.

Da blev de vaer en Hytte.
De ginge strax derind.
Den kunde vel beskytte
For Kuld og skarpen Vind.
Dens Rum var saare vide,
Sligt Huus de saae ei før:
Dets ene ydre Side
Var en heel mægtig Dør.

Thi løste de da Braagen,
De trængte vel til Føde.
Ung Roska sad i Krogen
Med Kinder lidet røde.
To sødne Bukkebove
Dem Hungeren fordrev,
Saa lagde de sig at sove,
Kun Thor aarvaagen blev.

I Døren han sig satte
Med Haanden under Kind,
Sin Mislnir han mon fatte
Med uforfærdet Sind.
Han kunde sig vel trøste
Ved denne bedste Skat.
Saa fast han den mon krøste
Og stirred i svarten Nat.

Kogleriet paa Heden.

Som Thor med vaagent Øre
Nu trøstig sad i Mag,
Da fik han snart at høre
Det svare stærke Brag.
Havet, som stedse skummed,
Blev overdøvet brat;
Det var som Jorden brummed,
Dybt i den tause Nat.

De sortè Skyer braged,
Med røde Straalers Blod.
Det var som Muldet knaged
Under den Herres Fod;
Men Thor, den Gud for Helte,
Sad rolig i sin Kraft;
Han spændte sit Sværdbelte,
Han svang sit Hammerskaft.

Han raabte med stor Harme
Hen ad den mørke Vei:
Hvad tør saaledes larme,
Naar Hlorrida ager ei?
Han kunde sin Kraft ei dæmpe,
At slaae den Herre lysted;
Den senestærke Kæmpe
De blanke Plader rysted.

Da monne den Stierneskare,
Med Haler af røden Blod,
En Jothun brat opklare
Ret for den Herres Fod.
I Sovne han sig strakte,
Han var heel stærk og stor,
Hans Krop sig vidt udrakte
Langs ad den nøgne Jord.

Da monne med Miølnir høde
Den Herre kiek og bold;
Han vilde slaae tildøde
Paa Stand den arge Trold.
Det var sig Jetten svare,
Sprang rask fra Jorden op.
Da monne først aabenbare
Sig hans uhyre Krop.

Han hørtes vældigt buldre,
Han foer saa gramt afsted.
Han havde brede Skuldre,
Samt stærke Knokkelled.
Ei mindste Ord han sagde,
En Stang kun var hans Værn.
De haarde Sener lagde
Sig om hans Arm som Jern.

Da glemte Thor at høde;
Ham lysted ei at true,
Grant ved de Lius saa røde
Han monne den Jothun skue.
Han sagde: Siig mig dette,
Hvad est du for en Mand?
Giensvarte stærken Jette:
Jeg er fra Kæmpeland.

Vel Skrymner man mig nævner;
Med lange Stang i Haand
Jeg slaaer, at snarligt revner
Hver Ring, hvert Pandserbaand,
I Hielm og Pandserskiorte,
Vel foret blødt med Maar,
Jeg tiener Loke sorte
I Utgards Herregaard.

Ikke du mig behøver
At sige her dit Navn.
Søn af en Sværdesløver!
Du est ei Jetters Gavn.
Dig nævner høit med Ære
Himmel, dertil vel Jord;
Dog liden tykkes mig være
Valhallas Asathor.

Heel ræd du blev tilvisse
Nys ved min sagte Larm.
Med Hielmen om din Isse
Du naaer ei til min Arm.
Jeg paa min Haand dig sætter
I alt dit Kobber klæd,
Dog nævnes jeg blandt Jetter
Spærlemmet meest og spæd.

Den Jothun ydermere
Saaledes tog til Ord:
Hvor mon min Handske være?
Har du bortslæbt den Thor?
Han kende sin Spot ei dølge,
Han loe ad Valhals Gud,
Da vaagned den Herres Følge,
Kom strax af Hytten ud.

Jetten til Jorden knæled,
Han var saa arg i Hu;
Han ydermere mæled:
Hvor er min Handske nu?
Hans tykke Hielmbusk veied
Som Fieldets Granetop;
Han sig til Jorden neied
Og løfted Hytten op.

Da saae de Kæmper gode,
Ved aarle Morgentid:
Hvad de en Hytte troede,
Var en Staalhandske viid.
Jetten den monne tage,
Han trak den paa til Gru:
Da monne brat forsage
De Kæmper af ganske Hu.

Thor hørtes da at tale,
Den Helt saa kiek og huld;
Han monne dem vel husvale,
Han var saa tillidsfuld.
Ei Kraften i at vore
Bestaaer, saa var hans Ord;
En Ulv tidt vog en Oxe,
Var dog ei nær saa stor.

Jeg kan vel sige dette:
Ei skal mit Mod forgaae,
Skiøndt denne fule Jette
Lader til godt at slaae.
Jeg føler dog tilfulde
Min hele Guddomskraft;
Ondt var det, hvis jeg skulde
Mistroe mit Hammerskaft.

Det var sig Jetten svare,
Han støtted sig til sit Spiud:
Hvad driver Thor at fare
Saa langt fra Asgard ud?
Hvad vil du, kiere Herre,
I denne Ork paa Sand?
Hvi stander uden Kerre
Thor i Troldkæmpeland?

Da svared med stor Ære
Den Gud, for Helte kiær:
Mig lyster her at være,
Og derfor er jeg her.
Alt om din Drot hin Sorte
Jeg hørte mangt et Ord;
Snart indenfor hans Porte
Staaer Valhals Asathor.

Jeg vil den Helt dog skue,
Ja gieste ham dertil;
Jeg frygter ei hans Lue,
Hans lumske Troldomsspil.
Før altid Jetter skialfe,
Naar frem treen Asathor.
Da smilte Rosk' og Tialfe
Ved deres Herres Ord.

Raabte da Jetten svare,
Saa det i Bierget klang:
Du sætter dig i Fare,
Lad af med denne Gang.
Giennem de sorte Stænger,
Som hegner Utgards Hiem,
Sig ingen Asa trænger
Hidtil ustraffet frem.

Lad af, du hvide Aser,
At nærmes dig min Drot!
Hvad hielper det, du raser?
Det blier din Skam og Spot.
Du kommer ei som Frænde,
Du har et fiendtligt Sind.
Det vorder din Elende,
Saafremt du gaaer derind.

Vend om, vend om tilbage,
Op til dit lyse Hiem!
Hvad gavner dig at drage
Blandt Lyng og Tidsler frem?
Et Hav, hvor Bølger trille,
En Ork, hvor Stormen tuder,
Blev sat, for at adskille
Jetter og lyse Guder.

I Lyst, som aldrig savnes,
I Spil og Vaabendands,
De stolte Guder favnes
Af Solens varme Glands.
Jer Nornen har beskiæret
Et lystigt Herskerliv;
Vorde tilbedt og æret
Af Mand saavel som Viv.

Jetter og sorte Trolde
Fik et heel andet Mærke,
Inden Fieldets Volde
De voxe kæmpestærke.
Ei Jordens Børn dem dyrke,
Til Skræk de bryde frem,
Thi Klippens Kraft og Styrke
Faae de i mørken Hiem.

Sort Bolig blev os givet,
Kun lys af Branden rød;
Som Æser bringe Livet,
Vi bringe Skræk og Død.
Os Mulmet oftest skiuler,
Vi diervt med Koller slaae;
I vore dybe Huler
Selv Guder gyse maae.

Thor monne svarligt studse,
Slog Hamren mod sit Skiold,
Han sagde: Onde Thusse,
Du est en arger Trold!
Min Miolnir nu ei langer
Op mellem dine Bryn,
Men sad jeg i Thrudvanger,
Jeg knuste dig med Lyn.

Hvor vover Utgards Kæmpe
Vel tale saa til Thor?
Vil du mit Mod neddæmpe,
Du Myr' i sorten Jord?
Skiøndt du dig høit kan række
Fra disse Tidsler ud,
Tro ei, du kan forskrække
Valhallas stolte Gud.

Han sagde ydermere,
Den Herre saa mangelund:
Var der af Jetter flere
End Sand paa Havsens Bund,
End Øgler i Nastronds Sale,
Det var mig lige Skiæl;
Det skulde mig ret husvale
Dog at slaae Hver ihiel.

De Guder, Helte dyrke
Med Daad og Offerblod,
Fik Kraft og selsom Styrke
Med Dannished og Mod.
Troer du, at Mørkets Jetter
I Magt os overgaaer?
At Asathors Idrætter
Selv under Lokes staaer?

Du svuldne Svamp tilvisse,
Med luftigskiøre Spær!
Jeg burde kløve din Isse
Med dette gode Sværd.
Vel Jordens Børn maae bløde
For Eders grumme Tand;
Men Thor kan Eder døde
Blot med sin Skiolderand.

Den graae Alfader satte
Jer hen i sorten Hjem;
Blandt Luer, Biergets Skatte,
Lumskt I kun bryde frem.
Blot Natten Eder maner,
Da faae I Overhaand;
Er Livets mørke Baner,
Med lange Spiud i Haand.

Paa Lys I stedse pukke,
Dertil hver Kraft saa god;
Derfor I Diet udhugge,
Men drikke Hiertets Blod.
Efter alt Godt at dræbe,
Som Ulv og hungrig Biørn,
Kun dirrer Eders Læbe,
I blege Nattens Børn!

Men Aserne fik Vælde
Med Viisdom og med Raad.
Vi skal vel Eder fælde,
Saa er af Nornen spaaed.
Vi skal Jer brat nedknuse;
Bierget bli'er Eders Grav.
Da Eders Blod skal bruse,
Som et fortvivlet Hav.

Selv Eders Slægt i Bierge,
Med Hammer og med Tang,
De listigkloge Dverge
Maae Eders Undergang.
De smedde mangt et Stykke
Til Østens lyse Æt;
Dem skal vi engang smykke
Med Eders røde Tvæt.

Miølnir min tunge Hammer
Gav mig en Dverg saa god.
Under dens dybe Skrammer
Frempibler Dødens Flod.
Disligest dette Belte,
Som giør mig stærk og stor.
Thi frygt den Gud for Helte!
Saa taled Asathor.

Det var sig Jetten svare,
Han ringled med Pandserbaand.
Thor stod i Harnisk klare
Med Miølnir høit i Haand.
Da giøs den arge Jette
Over den Herres Mod.
Han sagde: Lad os ei trætte,
Du ædle Kæmpe god.

Jeg vil dig Veien vise
Til Utgards fierne Hiem.
Jeg skal dig vel bespise,
Mens her vi vandre frem.
Han mæled ydermere:
Du est en tapper Mand,
Kiært vil det Loke være,
At see dig i sit Land.

Ginge de Kæmper gode
Langs ad den stille Sø.
Da var ei ræd tilmode
Selv Roska, venen Mø.
Skrynmer, stærken Kæmpe,
Gik med en Braag foran;
Da monne Vreden dæmpe
Gud Thor, den stærke Mand.

Som nu de længer ginge,
Blev Veien mere god.
De bolde Kæmper finge
Derved vel Kraft og Mod.
De vandred langs en Slette;
Mod røden Aftenstund
Stode de Kæmper trætte
Brat for en løvrig Lund.

Da sagde Jetten svare,
Han Braagen synke lod:
Nu vil vi meer ei fare,
Du ædle Asa god;
Alt i den grønne Skygge,
Hvorhen de Fugle tye,
Der ville vi hvile trygge,
Til aarle Morgengry.

Løfted han Braagen snarligt
Da ned med stærken Haand,
Bad Thor at fare varligt
Alt med de møre Baand.
Han sagde: Du vil finde
En Nadver her at staae,
Saa god, som nogensinde
Du den hos Sif kan faae.

Den skulderbrede Jette
Gik bort med disse Ord.
Han monne ned sig sætte
Paa græsbegroede Jord.
Nær ved de stille Skove,
Med lune Sommerlæ,
Den Jothun monne sove
Bag ved et løvfuldt Træ.

Gud Thor, dertil vel Tialfe,
Samt Lok' og Roska hvid,
Husvalt af Markens Alfe,
Ved svalen Aftenstid,
Paa Græsset ned sig satte,
Saa hungrige ved den Gang.
De monne Braagen skatte,
Dertil den Kæmpe lang.

Da sagde Thor med Ære,
Den understærke Mand:
Vi maae det mage, Kiære,
Skrymner ei klage kan.
Han bad mig varligt tage
Paa Braagens møre Baand;
Derfor, o Roska fage!
Jeg gi'er den i din Haand.

Sank da med venlig Villie
Strax under grønne Træ
Roska, den hvide Lillie,
Paa sine runde Knæe.
Den Knude fast var knyttet,
Tæt slyngte sig de Baand,
Det Arbeid lidet nytted;
Træt sank den spæde Haand.

Thor fra mosgroede Stene
Til Tialf da raabte saa:
Du vil vist ei formene,
Vi her vor Nadver faae?
Din Søster intet mægter,
Den fagre Rosenkind;
Løs du de skiøre Hægter,
Som slutte Skatten ind!

Da Tialf paa Hug sig satte,
Med Braagen mellem Been,
Dens Baand han monne fatte,
Den Kæmpe var ei seen.
Først pilled han med Lempe,
Men løsned ingen Snor;
Raabte den stærke Kæmpe
Da hen til Asathor:

Slig Knude man ei bryder
Med en lemfældig Haand;
Klogt giør du, hvis du byder
At rive sønder de Baand.
Alt ved den lyse Maane,
Da svared Asathor:
Dem har jeg lovt at skaane!
Jeg bryder ei mit Ord.

Loke, du bolde Kæmpe,
Min snilde Følgesvend!
Jeg kan min Lyst ei dæmpe,
Gak du til Braagen hen!
Hvad der for Jordens Slægter
Er tungt, ja skiult i Løn,
Det troer jeg nok, du mægter,
Du fagre Laufeys Søn!

Det vil jeg ei fordølge,
Da gik den snilde Gud;
Hans sorte Lok mon bølge
Ned ad det hvide Skrud.
Loke den Braag i Hænde
Da tog med megen List; —
Men intet det monne bevende
Dog efter den lange Frist.

Da smilte Thor hin faste,
Han reiste sig fra Steen;
Han monne svarligt haste,
Han var ei længe seen;
Han greeb om Baandets Ender,
Saa kiær var ham den Brad —
Men med de stærke Hænder
Han skilled intet ad.

Greeb da den Gud i Vrede
Sit Sværd i største Hast;
Han trak det af sin Skede,
Han hug paa Knuden fast.
Heel kraftigt Guden hugged,
Han brugte vel sin Haand; —
Men end bestandig lukked
For Braagen de seige Baand.

Da hæved Thor hin stærke
Miølnir med Hænder begge;
Han sagde: Jeg kan mærke,
Her Trolden mig vil giække;
Thi vil jeg nu ham dræbe,
Alt for hans onde Værk;
Mit Jern i Blod sig klæbe
Paa brustne Pandserværk.

Gik for den Trold at dode
Gud Thor da hen i Mag.
Han monne med Miølnir høde,
Han slog et vældigt Slag
Ret midt udi hans Pande,
Mellem de tykke Bryn.
Det monne de Kæmper sande,
Det var et gruligt Syn.

Det var sig Jetten svare,
Han Øiet halvt oplod;
Han saae, i Harnisk klare
Thor ved hans Side stod.
Han raabte: Hvi blev jeg vaagen?
Faldt ned paa mig et Blad?
Hvor staaer det sig med Braagen?
Har du nu skilt den ad?

I Harm da Thor mon blusse,
Han beed sig i sin Læbe;
Han tænkte: Lumske Thusse!
Jeg skal dig dog vel dræbe.
Jetten ei længe skumled,
Han sov paa grønnen Vold.
Høit det i Skoven rumled,
Saa snorked leden Trold.

Slog da med Kraft og Harme
Gud Thor kun lidet blidt.
Han hæved sine Arme
Heelt mandeligt og tidt.
Der gnistred Ild og Flammer,
Guden var vred i Sind;
Thi sank den tunge Hammer
Vel dybt til Næbet ind.

Det var sig Jetten stærke
Trak lidet med sin Mund;
Han sagde: Jeg kan mærke,
Jeg sover i en Lund.
For tidt jeg bliver vaagen,
Nu faldt der ned et Bær.
Hvor staaer det sig med Braagen?
Nu dog vel løst den er?

Derpaa sig Trolden vendte,
Han sov paa bløden Jord.
Da fast sit Belte spændte
Den stærke Asathor.
Høit lød hans Stemme klare
Til Odin op i Sky;
Da momme den Fugleskare
Forfærd' af Skoven flye.

Hans Øie stod i Lue,
Der hørtes stærke Skrald,
Han hug af al Formue
Mod Jettens Pandeskal.
Strakte sig stærken Jette
Heel mødig, træt og seen.
Han sagde: Hvad er dette?
Nu faldt der ned en Green.

Derpaa han langsomt reiste
Sig høit fra Græsset op.
Da Morgensolen kneiste
Høit over Skovens Top.
Han sagde: Nu det bliver,
O stærke Thor, vel bedst,
At did du dig begiver,
Hvor du din Hu har fæst.

Gik da heel bred og rolig
Den skulderbrede Trold
Mod Utgards mørke Bolig
Alt med sin Stang og Skiold.
De store Utgards Porte
Man i det Fierne saae,
Befæst med Stænger sorte,
Samt Bolt og mægtig Slaa.

Da strakte svaren Thusse
Mod Utgard ud sin Haand;
Han mæled: Ei du studse
For disse stærke Baand.
Han lagde Thor i Hænde
Sit Spyd med Staal paa Top.
Han sagde: Med dets Ende
Du støder Porten op.

Nu jeg Farvel maa sige,
Jeg kan ei længer gaae.
I Utgardlokes Rige
Fleer Jetter I see vil faae.
Lad Eder ei forfærde,
Gaaer frem paa sikker Fod!
I har jo stærke Sværde,
Dertil vel Kraft og Mod.

Derpaa sin Vei han satte,
Mens fast han Braagen bandt,
Hen til de Klipper bratte,
Mod Nordens fierne Kant.
Han gik med Skridt heel snare
Did til den Biergerad.
Da drog hin Kæmpeskare
Mod Utgards skumle Stad.

Thor i Helheim.

En Saga fast utrolig
Jeg nu kundgiøre maa:
Mod Utgards fierne Bolig
Vilde de Kæmper gaae;
Hvert Skridt de monne tage,
Da var det ligerviis
Som gled de to tilbage
Hen over glatten Jis.

Da monne Veien dale;
Det gik i Dybet brat.
Man hørte Haner gale,
Det blev til mørke Nat.
Da Tialf og Roska gyste,
Men frem gik Asathor;
Hans Harnisk for dem lyste,
De treen i Gudens Spor.

Alt mere dybt de stege
Ned i det steengraae Field;
Da saae de Skygger blege,
Hist hørtes Kildevæld.
Gud Thor ei længe hviled,
Han slog sig ei til Taal;
Med raske Skridt han iled
Hen mod sin Idræts Maal.

Som nu han frem sig skyndte,
Heel fro og trøstelig,
Da Mørket snart begyndte
For Lys at tabe sig.
Man skued Fakler blaane
Tidt i den dybe Grøft;
Glimt af den blege Maane
Faldt i en Klippekløft.

Da kom de til en Laage,
Sat i den Biergerad;
Der monne to Skygger vaage,
De tæt for Døren sad.
De vare dødligblege,
Og under Øine blaae;
De op fra Bænken stege,
Stivt de paa Guden saae.

Den Ene var en Qvinde,
Den Anden var en Mand;
Sligt Folk man ingensinde
Fandt i et andet Land.
De monne svarligt fryse;
Thi koldt var deres Hiem.
De toge til at gyse,
Da Thor tiltalde dem.

De havde Hielme sorte,
Hver løfted Hamren sin;
Foruden Pandserskiorte
De stod i hvide Liin.
De Hamre, graalighvide,
Var giort af Dødningbeen;
De lod dem mat nedglide,
Hvor Asathor fremtreen.

De mæled: Ingensinde
Slig Skare før hidkom.
Hvad søger I derinde?
Vend om, o Flok! vend om!
Saa dybt de monne sukke
Da i den skumle Vraa;
De sagde: Vi tør indlukke
Kun dem, som døe paa Straa.

Hvad vil I Kæmper stærke,
Som gløder i liflig Kraft,
Forinden Sprinkelværke,
Hvor ingen Fryd er havt?
Hvor blakketbleg en Qvinde
Kun bringer Sorg og Qvalm,
Blandt dem, som boe derinde,
Hendøet paa Bænkehalm?

Da sagde Thor hin stærke
Til Rosk' og sine Mænd:
Nu kan jeg fuldvel mærke,
Hvor vi er vandret hen.
Saavidt jeg Tingen fatter,
Vi nu for Helheim staae.
Loke, din blege Datter
Vi snart at see vil faae.

Da hørtes Loke klage,
I Kinden steeg hans Blod,
Han vilde gaae tilbage,
Han blev i Hu saa mod.
Han skreg: Jeg vil ei skue
Min Ætt saa drøvelig;
Til Asgards lyse Lue
Jeg atter svinger mig.

Da raabte Thór hin faste,
Den Gud saa god som stærk:
Du maa dig ei forhaste
Med overilet Værk.
Hvad nytter Sorg hin svare
Vel over Skiæbnens Bud?
Lad brat slig Daarskab fare!
Den sømmer sig ei en Gud.

Vel af en Jetteqvinde
Du dig bedaare lod;
Ei Guder nogensinde
Sprang frem af Jetteblod;
Men vist din Elskovsbrynde
Stod udi Skuldas Bog;
Hun monne din Daad fremskynde,
Den Norne, viis og klog.

Man for din Æt maa gyse,
Men hvo foragter den?
Den skabtes til at kyse
Guder saavelsom Mænd.
En Angst, som ulmer, flammer,
Og bryder voldsomt ud,
Den kun fra dig nedstammer,
Du undersulde Gud!

Hvor heldigst Livet gløder,
Hvor det i Kraft bestaaer,
Der altid Frygten møder
For at det snart forgaaer;
Saaledes Fenris skrækker
I Valhals bedste Lyst;
Hans Blik en Frygt opvækker
Selv i Hærfaders Bryst.

Hvad var vort Asgard vide
Vel frem for Jordens Hiem,
Hvis ikke Sorg og Qvide,
Hvis Død ei skilte dem?
Den eviglumske Smerte,
Ret som en Snog saa grøn,
Omspænder Jordens Hierte,
Men det er Lokes Søn.

Vel var det, Asa kiære!
Da Hel du avled stærk,
Hun bør høiagtet være,
Hun straffer Nidingsværk.
Hun er min Hævnerinde,
Hun tugter rædde Mænd.
Thi lad din Sorg forsvinde,
Vend strax ei om igien.

Ved denne kloge Tale
Forsvandt As-Lokes Frygt.
Han monne sig husvale
Ret ved den Herres Klogt.
Sit Spyd Gud Thor da hæved,
Og stødte Døren ind:
Den let tilbage svæved,
Ret som et Blad for Vind.

Da saae man Thor at drage
Med sine Mænd afsted.
Høit Hallen monne gientage
Den Skares tunge Fied.
Det var sig Roska liden,
Den fagre Lillievaand,
Hun vandred Thor ved Siden,
Og holdt ham ved hans Haand.

Igiennem krumme Gange
Kun svage Lys de saae;
De var saa saare trange,
Der var heel ondt at gaae.
Da pludselig de skued
En Hule hen mod Nord,
Hvor Stenen høit sig bued
Udi en Sal saa stor.

Der sad langs Væggens Side
De rædde Helheims Mænd;
De var saa syglighvide,
Thor vandred mod dem hen;
De var saa saare bange,
De svedte Angstens Sveed.
Om deres Liv en Slange
Tæt slyngte sig og beed.

En Stol høit monne stande
Bygt under hvælvet Steen;
Den var af Hovedpande,
Samt skiøre Dødningbeen.
Der saae man Hel at true.
Halv var hun hvid, mod Fod,
Ansigtet blaat at skue,
Med underløbet Blod.

Et Dødningbeen det hvide,
Vel bleget i Maaneskin,
Hun strakte ud til Ovide,
Med et hævngierrigt Sind.
Det monne muldent lugte,
Hun svang det som en Vaand;
Som Kongespiir hun brugte
Det i sin klamme Haand.

Der var saa tyst derinde,
Med Liiglugt overalt;
Der rørtes ingen Vinde,
Kun hule Suk giengialdt.
Tre Fakler blaaligt lued,
Ved hver en Dødning stod,
Man idel Rædsel skued,
Men intet Spor af Blod.

Da saae man Thor at smile,
Han vendte sig omkring,
Han monne hurtigt ile
Hen i de Dødes Ring;
Han raabte høit derinde
Da disse strenge Ord:
Saa gaa det hver en Qvinde,
Der ei tør følge Thor!

I uselige Daarer,
Som frygted Saar og Død,
Nu Hel Jer evig saarer,
Med Qval og bitter Nød!
I lod ei Hielmen hvælve
Kring Issen kiækt i Strid;
I skabtes til at skiælve, —
Saa skiælv til Evigtid!

Derpaa den strenge Kæmpe
Treen fast for Hela frem,
Han monne Stemmen dæmpe
For hendes mørke Hiem.
Han sagde: Gustne Qvinde!
Retfærdigt straffer du,
Dog staaer jeg ei herinde
Med en frivillig Hu.

Til Utgards Drot at drage,
Dertil stod fast mit Sind,
Da monne han saa mage,
At her jeg vandred ind.
Thi siig mig, hvis du mægter,
Hvad Vei jeg tage maa,
For til de stærke Slægter
I Jothunheim at gaae?

Da skreg til Miølnirs Svinger
Hel, med sin Stemme styg;
Det klang som Sværdet klinger
Udi en Pandserryg:
Forlad min sorte Bue!
Gak frem, snart est du der.
Det blænder mig at skue
Din Sundheds Rosenskiær.

Da vinkte brat behænde
Gud Thor med dristigt Blik.
Sig Loke bort mon vende,
Da Hel forbi han gik;
Fast han sit Øie lukked,
Saa tung var ham den Gang.
Hun saae paa ham og sukked,
I hendes Spir det klang.

Det vil jeg ei fordølge,
Da gik den stærke Gud
Alt med sit lidet Følge
Fra Hulen snarligt ud.
Igiennem Bierget vide
Han foer paa hurtig Fod;
Paa Fieldets anden Side
Da Guden snarligt stod.

Thor kommer til Utgard.

Der laa ret for hans Øie
Den store Utgardstad.
Det kunde ham vel fornøie,
Han blev i Hu saa glad.
Af store Biergerader
Var Byen sluttet ind;
Ved Porten Mænd i Plader
Sad der, med Haand paa Kind.

Hen fra de grønne Volde
De smilte til hans Hammer;
De havde Klippeskiolde,
Men Spyd af Granestammer.
Gud Thor gik uforfærdet
Afsted med sine Mænd.
De Jetter hæved Sværdet,
Men sænkte det igien.

Hint Jettespyd, det lange,
Som Tialfe trolig bar,
Gud Thor da monne fange
Med Heltekraften svar.
Hardt det mod Porten stevned,
Saa det i Bierget klang;
Da brat de Bolte revned,
Med Gny den Port opsprang.

Da maatte Roska skielve,
Hun fandt sig i et Huus,
Hvor Klipper høit mon hvælve,
De skiulte Dagens Lius.
En Væg af Marmor hvide
Stod for dem blank og blot;
Der, finge de at vide,
Var Utgardlokes Slot.

Udi den skumle Bolig
Ei skinte mindste Sol;
Der sad den Høvding rolig
I steenudhugne Stol:
Omkring den Drot hin svare,
Som der saa trøstig sad,
Stod udi Harnisk klare
Den treleds Kæmperad.

Thor monne paa ham stirre,
Den stærke Gud, saa trygt;
Han saae hans Læbe dirre
Af underkuet Frygt.
Bevæged ei en Sene,
Som Marmor sortegraa;
Med røde Ædilstene
Paa Asathor han saae.

Udi den dybe Hule
Der blev stort Mørk' og Qvalm.
Han slog mod Skioldets Bule
Haardt med sin Kiolv af Malm.
Da lyste Biergets Kløfter,
Med Sølv og røden Guld;
Ild giennem dybe Grøfter
Sprang frem af sorten Muld.

Alt ved de stærke Fakler
Drotten da talde saa:
Du seer at Loftet vakler,
Thi bli'er det bedst at gaae.
Sit Blik op Guden hæved,
Da han de Ord fornam;
Han saae en Klippe bæved,
Og vilde knuse ham.

Han sagde: Det maa synke,
Som ei kan hæve sig.
Du skal mig ikke ynke,
Hvis Stenen dræber mig.
Den Klods med megen Vælde
Da faldt fra høien Kløft
Ned i de hule Fielde —
Den fyldte Gulvets Grøft.

Da aabned sig en Laage
Ved Biergets Side stor,
En hvid og skummel Taage
Frem af sit Giemme foer.
Den momme rundtom fare,
Som i en Bølgedands;
Omkring hin Asaskare
Den lagde sig i Krands.

Da smilte Gudens Læbe,
Han saae paa Jetten stivt:
Dit Field mig ei kan dræbe,
Men heller ei din Gift;
Valhalla jeg forlader,
Jeg er sædvanlig tryg.
As Odin er min Fader,
Min Moder kaldes Frygg.

Da svared brat behænde
Den Utgards sule Drot:
Jeg veed vel til hvad Ende
Du kommer til mit Slot.
Jeg veed, fra hvem du stammer,
I lysen Klædebond;
Dog skrækker ei den Hammer,
Du har udi din Haand.

Du til din Styrke sætter
For stor og dristig Lid.
Husk: Jetter er dog Jetter!
Og det fra Arilds Tid.
Før Aserne de leved,
Med herlig Vælde stor,
Da ikke tænkt var blevet
Paa Miølnir eller Thor.

Ved Verdens første Tide,
Før Vandet sank fra Næs,
Var Gab i Afgrund vide,
Men endnu intet Græs.
Mod Norden Jis og Taage
Da laae i Niffelhiem,
Fra Muspels sydre Laage
Foer Ild og Gnister frem.

Da mødtes Hedens Vinde
Med Rimfrost i en Grav:
De blandte sig derinde,
Men der blev Draaber af.
Ild monne Kulden dæmpe,
Kuld dæmped atter Ild;
Deraf fremstod en Kæmpe,
Den stærke Ymer vild.

Han blev en vældig Fader
Til alle Troldes Æt,
Som nu i Biergets Rader
Med megen Kraft er sæt.
Var dengang ei din Kerre,
Som nu saa stolt du seer.
Da svared Tialfes Herre:
Lad mig kundgiøre meer!

Jeg skal dig vist gjengielde,
Fortælle Sagnet tro:
Da, ved Alfaudurs Vælde,
Blev til Audumble Ko.
Hun slikked Rim af Stene,
Da sprang vor Stamme god
Af kolden Kraft ei ene,
Men varmt af Kiød og Blod.

I kolde, døde Kræfter
Sig blandte rørigt Liv;
Da Bure blev; derefter
Blev Bør, han tog en Viv;
Af Eders Æt han raner
Sin Hustru stærk og skiøn;
Da fødtes Æser, Vaner,
Og Alfers lyse Kiøn.

Hvad hele Verden aatte
Af Godt i dunkle Hiem,
Sig sammenhobe maatte,
For os at bringe frem.
Først mangen Egestamme
Maa voxe, hugges smaa,
Før der med liflig Flamme
Kan Høitidsilden staae.

Derfor, o sorte Jetter:
Saae I først Lyset her.
Vor Fader Børs Idrætter
Var at nedknuse Jer.
Han Ymer snart mon dæmpe,
Som ei hans Kraft modstod;
Da hver en Jettekæmpe
Flux drukned i hans Blod.

Bør kasted ned med Torden
Hans Krop i Svælgets Grav,
Deraf han skabte Jorden,
Af Blodet Jordens Hav.
Udaf hans Been, de fierne
Bierge med Stormens Gru;
Skyer blev af hans Hierne;
Der drømmer den endnu.

Hans tykke Dienbryne
Sattes i mangen Rad;
Deraf blev snart tilsyne
Den store Midgards Stad.
Hans hvælvethøie Pande
Vidt spændtes ud derpaa:
Da Himlen mon opstande;
Den farver Freya blaa.

Med Muspelheimske Gnister
Bør pryded den i Hast;
Nu Stiernen aldrig mister
Sit lyse Straalekast.
Udi sin Glands hin klare
Den høit paa Himlen staaer,
Mens Asers stolte Skare
Paa den med Fødder gaaer.

Nu Bur' og Bør mon fælde
To Træer ved salten Sø;
Da blev ved deres Vælde
Svenden, dertil en Mø.
Frem Svenden monne komme
Fra Egens Bul saa kiek;
Møen den hulde Blomme
Sprang af en Rosenhæk.

Askur og Embla klare
Blev ikke lidet glad,
Da Bure dem lod fare
Til Midgards store Stad.
Vel alle Jordens Hære
Sprang ud af deres Rod,
Som nu os Guder ære
Med Jid og Offerblod.

Det Sagn er vel i Minde:
I Jetters Nederlag
Bergelmer med sin Qvinde
Kun undkom paa et Vrag.
Fra dem alene stammer
Du, med din Kæmpeæt,
Som nu blandt Malm og Flammer
I Biergets Dyb er sæt.

I disse mørke Sale
Fik I Jert Rige kun;
Hvad tør du da vel prale
Om ældre Fødselsstund?
Af Aser overvundet
Med alt dit Kogleri,
Est du til Fieldet bundet,
Og blot om Natten fri.

Men ret som Ukrud vilde
Sig breder ud heel snart,
Saa gaaer det ogsaa ilde
Med Eders Kæmpeart;
Mod Asers Hær hin faste
I atter prøve paa
Jer dristigt at formaste;
Men det skal ilde gaae.

Ei nok, at I fordærve
Den bolde Askurs Æt,
Og mangt et Rov erhverve
Ved skammelig Idræt;
Men selv de Hoffer faste
Som staae for Valhals Guder,
Du vover at kuldkaste,
Mens Nattestormen tuder.

Derfor fra Odins Rige
Jeg kommen er herned,
For dig, o Trold! at sige,
Jeg vel din Trædskhed veed;
At Valhals Herre mægter,
Blot ved et Ord saa brat,
De Jothunheimske Slægter
Reent at fordærve plat.

Thors Blik stod høit i Lue
Ved disse strenge Ord;
Han var heel skiøn at skue,
Den stærke Asathor.
De gyldne Plader lyste
Ham paa det hvalte Bryst;
I Løn hver Jothun gyste,
Han stod saa rolig, trøst.

Taus i de vilde Flammer
Han skued nær og fiern;
Han løfted op sin Hammer,
Saa tung af drevet Jern.
Ned giennem Fieldet dandsed
En sølvklar Klippebæk,
Den ved hans Fødder standsed,
Hvor den blev stum af Skræk.

Da sagde Jetten svage,
Den feige Biergets Drot:
Jeg lader dig ei drage
Med Vrede fra mit Slot.
Du skal din Fod her fæste
Dog end en stakket Tid.
Jeg vil dig venligt gieste,
Da du est kommen hid.

Vi vil alt uden Vrede,
Naar Ingen meer er træt,
En Leeg her tilberede,
Som sømmer Heltes Æt;
Saa kan vi uden Harme
See udi Kappelyst.
Hvo der har stærkest Arme,
Samt mandigst Kæmpebryst.

Sit Ja til denne Tale
Gav Thor med villig Hu.
I guldbesprængte Sale
Dem Drotten førte nu.
Et Bord af Marmor hugget
Stod der paa gyldne Been.
Da blev heel svarlig drukket
Af huul Karfunkelsteen.

Da toned Kildevældet,
Alt Sølv i Bierget klang,
Høit Stormen lød i Fieldet,
Det var en selsom Sang.
Gud Thor ved Roskas Side,
Samt Tialf og Loke fro,
Sadd' udi Salen vide;
Heel lysteligt man loe.

Giøgleriet i Utgard.

Da ved de brede Borde
De Kæmper alle sad,
Tog Loke snildt til Orde,
Den Asa munter glad.
Han saaes ei længe tøve,
Han skreeg paa skiemtsom Viis:
En Leeg vi strax vil prøve,
Hvori jeg vinder Priis.

Utgardelok behænde
Da mellem sine Mænd
Til Loke sig mon vende,
Han raabte: Siig os den!
Loke med megen Glæde
Greeb til en Brad paa Stand,
Han svared: Ei i at æde
Der findes min Overmand.

Af hvad jeg haver fristet,
Vel Madlyst man kan faae;
Den Kraft, man nys har mistet,
Man atter søge maa.
Du skuer stærke Giæster,
Som ogsaa her kan feide;
Thi lad din Kiøgemester
I Stegerset vel arbeide!

Da svared Utgards Herre
De skiemtefulde Ord:
Der er fast intet værre,
End hungrig gaae fra Bord;
Dog skal du mærke, Kiære,
Skiøndt du est Kostens Ven,
At du kan intet tære
Mod een af min Mænd.

Asloke brat mon studse,
Han hurtig reiste sig,
Han mæled: Onde Thusse,
Troer du at skrække mig?
Kaldte da Drotten svare,
Heel listigt han mon lee.
Da monne sig aabenbare
Den Jothun sær at see.

Han sprang af mørken Kammer,
Sin Husbond brat han lød;
Heel underlige Flammer
Sig i hans Harnisk brød:
De fleste vare gule,
Nogle var rød' og blaae.
Den Trold ei monne skule,
Kiækt han paa Guden saae.

Hans hvasse, stærke Tænder
Sad i en dobbelt Rad;
Selv paa hans Fingerender
I Neglers Sted de sad.
Hver Tand heel selsomt lyste
Da med en Flamme stor.
Ung Roska svarligt gyste,
Med Skræk hun sammenfoer.

Da bortsvandt Fieldets Skygge,
Men Loke kiæk sprang op.
Han sagde: Du kan tygge,
Seer jeg, med al din Krop!
Dog, om du ogsaa bruger
Hvert Lem saa mangelund,
Troer jeg, ei meer du sluger,
End Loke med sin Mund.

Et Fad man strax indbragde,
Reent Guld, til denne Leeg;
Utgardeloke lagde
Det fuld af lækker Steg.
Trolden, heel sær at skue,
Samt Loke, den stærke Mand,
Da aad af al Formue,
Det siger jeg forsand.

Alt ved den ene Ende
Stod Trolden for det Fad,
Asa-Lok' behænde
Ret for den anden sad.
Da blev heel svarligt sluget,
Det var stor Lyst at see:
Paa eengang midt i Truget
Da baade mødtes de.

Da havde Loke Kiødet
Reent ifra Benet ædt,
Som der for ham var sødet,
Han var da saare mæt.
Dog Jetten ei alene
Havde ædet den halve Mad,
Men og de haarde Bene,
Dertil det gyldne Fad.

Da blev stor Spøg og Latter,
Selv Thor heel svarligt loe;
Roska, Bondens Datter,
Var selv i Hu saa fro.
De Giæster alle tillige,
Som sadd' i Middagsstunden,
Den Dom da maatte sige:
Loke var overvunden.

Da raabte Utgards Fyrste
Til Tialf i Brynien blaae:
Da dog ei meer vi tørste,
Lad os meer Latter faae!
Vor Gammen i at spøge
Vi finder alle nu;
Thi lad os og forsøge
Nu dine Kræfter, du!

Da svared Tialf hin gode:
Hvad kalder du Forsøg?
Du maa dig ei hovmode
Ved Asalokes Spøg!
Han klædte mig i Plade;
I gtør mig ingen Meen,
Skiøndt I kan sluge Fade,
Dertil, som Hunde, Been.

Den skulderbrede Jette
Til Tialfe lystig skreg:
Vi vil herom ei trætte,
Siig nu kun frem en Leeg.
Da svared Tialf behænde,
Han lagde sit Harnisk hen,
Saa vil tilmaals jeg rende
Med een af dine Mænd.

Da skreeg den Drot i Bierge:
Slig Leeg er saare god!
Naar man sig ei kan værge,
Saa bruger man sin Fod.
Lader os ei spilde Tiden!
Slig Leeg du vist forstaaer;
Dog troer jeg, Tommeliden
Dig fuld vel overgaaer.

Tialf rynked sine Bryne,
Han beed i Læben sig;
Da blev der snart tilsyne
Den Dverg heel underlig:
Saa smidig som en Bue
Han var, men lidet før,
Man kunde ham grandt ei skue,
Han dæktes af et Slør.

Til Leeg han sig beredte;
Snart snærped han sig ind,
Snart vidt han sig udbredte,
For mindste Pust af Vind.
Da sagde Tialf hin svare:
Slig Krop vist Faa har havt,
Dog skal til langt at fare
Blot Myghed ei, men Kraft.

Thi tog han til at rende,
Saa det i Bierget skialf;
Da dreied ved Løbsens Ende
Dvergen og mødte Tialf.
Tialf vilde sin Harm ei røbe,
Til Fryd for skumle Bierg;
Han sagde: Lad os løbe
Den andengang, o Dverg!

Det Løb da brat begyndte
Langt i det hule Hiem,
Sig Tialfe svarligt skyndte,
Kom dog kun langsomt frem.
Dvergen foer som en Alfe
Med Hast til Maalet ud;
Da var derfra dog Tialfe
Vistnok et Pileskud.

Alt til den tredie Prøve
Man strax beredte sig,
Da mon ei Dvergen tøve,
Tro mig kun sikkerlig!
Til Maalet han sig' skyndte,
Foer saa paa hurtig Fod
Tilbage hvor Løbet begyndte;
Ved Maalet ei Tialf end stod.

Da blev til Dom forbundet
De Kæmper strax paa Stund.
At Tialf var overvundet,
Der sagdes med een Mund.
Tialf sig i Krog mon sætte,
Dvergen svandt som en Vind.
Tialfs Lemmer var saa trætte,
Blus brændte ham paa Kind.

Da sagde skumle Jette
Til Thor, den stærke Mand:
Du maa dog og udrette
Din Idræt her paa Stand.
Vel dine Kæmpers Lykke
Var ikke saare stor;
Men med et svarligt Stykke
Kan du dem hevne, Thor!

Da svared Thor hin høie,
Med Haand alt under Kind:
Det kan sig vel saa føie,
Bring mig et Horn herind!
Skiøndt, Loke! du kan ikke
Fortære, som Jettens Svend,
Vil jeg dog svarligt drikke,
Vel fremfor alle Mænd.

Utgardelok behænde
Da vinkte, som tilforn;
Da treen een af hans Svende
Fra Dybet med et Horn:
Det var af Malm hin gule,
Med gamle Skrifter paa;
Udenfor store Hule
Dets ydre Spidse laae.

Thor monne det betragte,
Det var heel kunstigt giort;
Heelt stort han det mon agte,
Men derfor ei for stort.
Sagde da Utgards Fyrste
Til Thor saa mangelund:
Den skal vist ikke tørste,
Som stikker det ud til Bund.

Naar mine Kæmper dømmes
I Straf for ilde Værk,
Da Hornet ud maa tømmes
Af slig en Kæmpe stærk.
Eet Drag det sielden tømmer,
I to er Sæd at see,
Men ingen Mand det sømmer,
At stikke det ud i tre.

Da sagde med stor Liste
Loke til Utgards Drot:
Thor er vist ei den sidste
Ved Drik paa Odins Slot;
Naar han sin Haand udstrækker
Og efter Hornet taer,
Den Gud da fast forskrækker
Valhals Einheriar.

Ydun saa kiælent krypster
For ham sin Æbleblomst;
Et Kys paa hendes Bryster
Er ei saa sød en Kost.
Den Most kan Thor udtømme
Ret paa sin Kæmpeviis;
Man pleier ham berømme,
Han vinder stedse Priis.

Det Sagn ei er forborgen,
Asodin har for Skik
Til Mimer at gaae hver Morgen,
Og faae en Kildedrik.
Et Horn, som Hvermand hylder
For Dybden, Bredden sin,
Med Vand da Mimer fylder;
Det smager fast som Viin.

Det kan jeg fuldvel sige:
Da eengang Odin drog
Ud fra sit Guddomsrige,
Gud Thor hans Bæger tog,
Han drak det ud til Bunde,
Den understærke Mand.
Hans Roes er i alle Munde,
Det siger jeg forsand.

Da Odin brat erfared
Den Asas Idræt nu,
Da snarligt aabenbared
Sig Vreden i hans Hu.
Han sagde: du fordrister
Dig aabenbar som i Løn,
Jeg troer, selv Skiebnen frister
Du rask, min stærke Søn!

Ved denne Drik, hin søde,
Gud Thor sin Viisdom fik.
Hans brune Kinder gløde
Tidt end af denne Drik.
Hver Gud da monne dømme,
Det var en Idræt stor.
Skulde da her ei tømme
Dit Horn den stærke Thor?

Da mæled Utgards Fyrste:
Hvo veed, om i Valhal
Man kan saaledes tørste,
Som her i denne Sal?
Da flux det Horn ophæved
Thor, med sin Arm saa stærk,
Dybt det i Bierget bæved,
Det var et svarligt Værk.

Meldte da Jetten lede:
Sæt det kun for din Læbe!
Ei vil af Tørst og Hede
Da Tungen til Ganen klæbe.
Gud Thor da monne fare
Saa sindeligt i Mag,
Han drak af Hornet klare
Det store, lange Drag.

Han drak, som Sandet drikker
Udi den hede Ørk,
Naar han sin Regn udskikker
Fra Tordenskyen mørk.
Den Gud med megen Ære
Da kiged i det Horn —
Da tyktes det hannem være
Saa bredfuldt som tilforn.

Gud Thor kun sielden pukker,
Han virker i sin Kraft,
Thi tog han store Klukker,
Lænt til sit Hammerskaft.
Han slog i Panden Rynker,
Det var en svar Bedrift,
Han drak, som Elven synker
Udi en Klipperift.

Monne da ned sig bøie
Den Herre som tilforn,
Med et nysgierrigt Øie
Han kiged i det Horn;
Da mærked han med Vrede,
Det end var fuldt som før,
At indtil Hornets Bredde
Der ei en Plet var tør.

Da satte det for Munden
Den Asa stærk som god,
Han drak, som Afgrundsbunden
Drak Kæmpen Ymers Blod.
Udi den Hal hver Tusse,
Som skued den Idræt,
Da monne blegnet studse,
Men snildt de skiulte det.

Da Thor nu mon fornemme,
Det ei var udtønt end,
Da hæved han sin Stemme,
Men rakte Hornet hen;
Han qvad: I stærkt at drikke
Jeg seer I stande først;
Thi Valhals Guder ikke
Har hede Sygers Tørst.

For Tørstens Glød at slukke
De Guder morgenrøde
Vel aldrig Horn udstukke,
Men for i Kraft at gløde.
En herlig Miød blier blandet,
Det har vi hist for Skik,
Meer kraftig, mindre vandet,
End denne ferske Drik.

Da sagde Jetten lede
Til Valhals Asathor:
Naar Skuldre ret er brede,
Blier ogsaa Bugen stor.
Men da vi nu kun spøge,
Saa er end min Begiær,
At du vil kiækt forsøge
Den anden Idræt her.

I disse høie Sale
Det er vor gamle Skik,
Os lystigt at husvale
Ved Leeg saavelsom Drik;
Thi vil vi ikke tøve,
Da ingen end er trætte,
Vi Kræfterne vil prøve
Ved Byrder op at lette.

Gud Thor da gav sin Villie
Til disse Lege brat.
Da løb ad breden Tilie
En selsom Art af Kat;
Den saae paa Thor heel bange,
Den krymped tidt sig ind,
Skiød Bugter som en Slange,
Med lumskt og frygtsomt Sind.

Den stirred gridsk og slugen
Med Dine røde smaae;
Den skiød sig frem paa Bugen,
Og nær ved Guden laae;
Den kunde sin Frygt ei tvinge,
Da den af Krog blev kaldet;
Af Horn den havde Ringe,
Men var om Livet skaldet.

Hen i de gyldne Sale
Den snoede sig heel styg;
Den logred med sin Hale,
Saa skællet og saa tyk.
En Braad med tvende Kløfter
Sad i dens Gab saa stor.
Lok' sagde: Hvis du den løfter,
Da har du Kræfter, Thor!

Da raabte med stor Ære
Den fagre Laufeys Æt:
Gud Thor kan evig bære,
Men bliver aldrig træt,
Han sine Sener strammer,
Saa kraftig og saa sund;
Blot veier hans tunge Hammer
Vist hundred Bismerpund.

Mærk vel, o Trold, min Tale
Gud Thor gik ind en Nat
I Freyas lyse Sale,
Tog hendes Løibænk fat;
Ei nænte han at vække
Den fagre Rosenknop;
Han greb med Hænder begge,
Han løfted Sengen op.

Sengen, det maa jeg sige,
Af friske Blomster fuld,
Var tung foruden Lige,
Den var af drevet Guld;
Dog bar han, uden Bulder,
Og uden mindste Sorg,
Den paa sin stærke Skulder,
Hen i sin egen Borg.

Da nu den Mø guldhaaret,
Opvakt ved Midnatstide,
Fandt sig af ham didbaaret,
Og saae ham ved sin Side,
Da fra sit Hovedgierde
Hun foer i al sin Pragt;
Hun monne sig forfærde
Da ved hans stærke Magt.

Som nu den Gud med Ære
I Mag slig Byrde bar,
Skulde da her vel være
Sligt Kryb den Helt for svar?
To Katte er om at trække,
Hvad han kan løft' aleen;
Han stærker' er end begge,
Hvad siger da vel Een?

Da smilte Utgards Herre,
Han sagde: Tag kun fat!
Maaskee er Freyas Kerre
Saa tung ei, som min Kat.
Da bød dem Thor hin faste:
Ha, tier begge stil!
Han monne mandigt haste
Hen til det sære Spil.

Da stirred Katten slugen
Og ret med megen Harm;
Thor greb den under Bugen
Med stærken Kæmpearm.
Heel rædsomt da den snøfted,
Men Thor stod rolig tryg;
Alt som han meer den løfted,
Den kroged op sin Ryg.

Saavidt hans Arme rakte,
Han høit den hæved op;
Men smidig den udstrakte
Kun meer sin glatte Krop.
Et Hul i Loftets Fielde
Gud Thor da monne slaae;
Han hæved den med Vælde
Høit imod Himlen blaa.

Da var fra Jorden flyttet
Ikkun det ene Been,
De andre tre sig støtted
Mod Hulens dybe Steen.
Gud Thor da træt i Arme
Slap Katten atter ned,
Han dulgte taus sin Harme
Han sig i Læber beed.

Katten da bort man bragte,
Og Trolden, sledsk i Blik,
Til Tialfes Herre sagde:
Saaledes den Leeg gik!
Som alt i disse Egne
Var Katten føer og stor,
Og liden kun at regne
Mod os er Odins Thor.

Da sagde Tialfes Herre
Midt udi Troldens Sal:
Ved Miølnir og min Kerre!
Jeg hader ussel Pral;
Men da dog fra dit Sæde
Du kalder mig saa svag,
O Drot, da frem du træde!
Vi prøve Favnetag!

Da lemped mildt sin Stemme
Drotten i samme Stund,
Han sagde: Du ei glemme,
Her lege vi jo kun,
Vort hele Værk herinde
Blier et kortvilligt Spøg;
Thi med min gamle Qvinde
Du brydes, til Forsøg!

Da meldte Lok' hin snilde,
Den Gud fra Valhals Slot:
Hun kommer ei for silde
For denne stærke Drot.
Mod Væg han hende stemmer
Og det i megen Mag;
Han hende sønderlemmer
Med stort og vældigt Brag.

Har hun i Runeskrifter,
Den Ymers gamle Mø,
Ei læst om hans Bedrifter
Paa Jettens Klippeøe?
Da med sin stærke Hammer
Dumdristig Jomfruflok
Han skiænkte slige Skrammer,
At hver fik snarlig nok?

Det var stor Lyst at skue
Ham med sin Miølnir der,
Hvor kiækt han stod i Lue,
Midt i den Qvindehær.
Een selv ham drukne vilde,
Det nedrigt var og slet.
Men hun kom ei forsilde —
Han traf med Stenen ret!

Da blussed Thor tilvisse,
Den Kæmpe stærk og rank;
Slog Loke mod sin Isse,
Saa han til Jorden sank.
Han qvad: Jeg maa vel lære
Dig onde As paa Stund,
Den stærke Thor at ære,
Samt tæmme kaade Mund.

Du feige Vendekaabe!
Stem kun i Utgards Sang.
Du uselige Taabe,
Du Gienlyd af hver Klang!
Bespot de høie Guder,
Blandt hvem du regner dig!
Saavist som Fenris tuder,
Din Straf blier skrækkelig.

Da sagde Lok' behænde
Med Blussen paa sin Kind:
Hvor kan til Harm du vende,
Gud Thor, saa let dit Sind?
Du veed, at her vi søge
Med Leeg at frydes ret;
Kan vi da ikke spøge
Med Tale, som Idræt?

Er da din store Vælde,
Din Hovmod, lyse Thor,
Saa svag, at jeg kan fælde
Den med et skiemtsomt Ord?
Af hine Møer, du dræbte,
Var ingen svag og spæd;
De Egekøller slæbte,
De var i Kobber klæd.

Det var jo Troldeqvinder,
Som sunke for dit Sværd.
Alt om hin Daad mig minder
Den gamle Qvinde her.
Det gaaer vist hende værre,
Det skrøbelige Siv.
Da sagde Tialfes Herre:
Saa glem da denne Kiv!

Da stod i Hallen inde,
Ved knudret Krykkestok,
En saare gammel Qvinde,
Med filtet Marelok;
I Panden var hun rynket,
Dybt hendes Øine laae;
Hun blev af Guden ynket,
Da hen paa ham hun saae.

Han qvad: Det ei sig sømmer,
At med dig brydes Thor,
Før du en Most udtømmer,
Hvis Frugt i Valhal groer.
Udaf et lidet Giemme
Fra Skioldets Bule rød,
Man monne da fornemme,
Han tog en Frugt saa sød.

Med milde Heltesæder
Han Æblet rakte hen;
Han sagde: Naar du det æder,
Forynges du igien.
Det er af Bragis Have;
Det skiænker Ungdoms Liv;
Det er en kostbar Gave
Fra Gudens hulde Viv.

Da satte sig paa Skammel
Den Qvind af Alder tung;
Hun sagde: Jeg er gammel,
Men blier dog evig ung.
Det Æble, mig skal nære,
Slut atter i Skioldering!
Jeg intet kan fortære,
Men æder dog alle Ting.

Ved denne sære Tale
Blev Thor heel underlig;
Udi de skumle Sale
Da Qvinden reiste sig,
Hun slyngte magre Arme
Kring ham med megen List;
Han streed med Kraft og Harme,
Men sank i Knæe tilsidst.

Da Loke blev forfærdet,
Og Tialf og Roska med.
Thor vinkte dem med Sværdet,
At drage brat afsted.
Han vendte sig i Vrede
Da til den onde Drot;
Han sagde: Du skal lede
Mig af dit Troldomsslot.

Mit Øie sig oplader
Ei for dit Kogleri.
Den vise As, min Fader,
Mod sligt kun staaer mig bi.
Hid uden hans Samtykke
Paa egen Haand jeg drog.
Derfor min Heltelykke
Saa slet en Ende tog.

Du skal dig ei formaste
Mod mig i næste Færd!
Odin kan Runer kaste,
Som Thor kan løfte Sværd.
Naar begge sig forbinde,
Svag blier din Tryllestav,
Du skal dem ei forblinde,
Trold! i din egen Grav.

Derpaa han gik i Vrede,
Med Blussen paa sin Kind;
Ham Drotten ud mon lede
Heel ængstelig i Sind.
I Biergets Dyb det sukked,
Stærkt jog dets hvide Blod.
Det langsomt op sig lukked —
Da Thor paa Sletten stod.

Kogleriet opdages.

Da nu den Helt hin svare
Midt udi Marken stod,
Alt under Himlen klare,
Med Blomster ved sin Fod,
Da lyste først hans Hammer
Med blanke Blyantskiær,
Hans Brynies røde Flammer
Brød sig paa Kryds og Qvær.

Han stirred med sit Øie,
Saa fuldt af Ild og Kraft,
Mod Himmelen den høie
Han svang sit Hammerskaft.
Da saae først Utgards Fyrste
Den stærke Gud, som slaaer;
Thi reiste sig i Børste'
Af Skræk hans Hovedhaar.

Af Gysen hardt betagen
Da blev den Jettes Barm;
Skiøndt Guden var bedragen,
Han frygted dog hans Harm;
Skiøndt Thor udi sin Kerre
Snart kiørte bort i Mag,
Han vidste: Hlidskialfs Herre
Vel kiendte hans Bedrag.

At Odin, naar han traadde
Til Valhal atter ind,
Alt vilde brat forraade,
Forbittre Heltens Sind;
Thi søgte fulen Jette,
Den svigefulde Mand,
Da Skranker brat at sætte
For Gudens Harm paa Stand.

Han tænkte: Jeg maa sige,
Hvordan sig Alt tildrog;
Hvi nys udi mit Rige
Den Leeg slig Ende tog.
Hvis hist han det erfarer,
Hans Harm blier mere stor;
Og slet jeg mig forsvarer
Mod Odin og mod Thor.

Drot Loke til den Ende,
Saa fuld af List og Svig,
Til Thor sig da mon vende,
Han sagde drøvelig:
Vel er det, Utgards Tilie
Med dig ei bugner meer;
Vist aldrig med min Villie
Jeg der igien dig seer.

Da der er ingen Fare
For Ymers Afkom nu,
Jeg alting vil forklare
Med en oprigtig Hu,
Paa det du selv kan vide,
Hvor stor du est i Kraft,
Med Sværdet ved din Side,
Med stærken Hammerskaft.

Med megen Skræk jeg hørte,
Du stærke Asathor,
At i din Karm du kiørte
Fra Asgard ned til Jord.
Men da du vilde drage
Dybt til mit faste Slot,
Da monne jeg det saa mage,
Du blev forblindet, Drot!

Ei vilde jeg fornærme
En Gud, saa stærk som fri,
Men kun mit Land beskiærme,
Ved snilde Kogleri.
Jeg rørte Havets Bølge;
Det hialp kun lidet mig.
Jeg vil det ei fordølge:
Du est forfærdelig.

Derpaa jeg mig udrakte
Heel usædvanlig stor,
Og mine Lemmer strakte
Langs ad den grønne Jord.
Jeg vilde dig forfærde
Paa Nattens øde Vei;
Men Eders Spyd og Sværde
Jeg sløve mægted' ei.

Jeg gyste for din Hammer
Fra snilde Dværges Hiem;
Jeg vidste, hvor den rammer,
Staaer Kampens Rose frem.
Jeg tænkte dig at skrække
Med indbildt Overmagt;
O Thor! men dig at giække,
Det aldrig var min Agt.

Det skete, som jeg troede,
Dog blev du ikke ræd;
Dit Belte Du omsnoede,
Foer mere gramt afsted.
Det maa jeg for dig sande:
Paa grønne Sommervang
Den kolde Sveed af Pande
Mig udi Angsten sprang.

Da blev dit Øie skuffet;
Mildt første Slag gienlød,
Men havde det mig truffet,
Det vorden var min Død.
Af Skræk jeg gvær mon blegne;
Da trylled dig min Sang
Til hine Biergets Egne;
Der først din Hammer klang.

Ved Troldens sære Tale
Thor hen i Klippen saae;
Da trende store Dale
Ret for hans Øine laae.
Den Jothun ydmyg sukked
Alt ved det svare Værk,
Han sagde: Dem har du hugget
Thor, med din Miølnir stærk.

For dig og for dit Følge
Det virkelige Syn
Jeg monne snildt fordølge;
Jeg rynked mine Bryn.
Du slaaer, det maa jeg sande,
Som Den, der slaaer ihiel:
Ei knuste du min Pande,
Men haarde Kampefield.

Derpaa jeg dig forvilded
I Biergets Kløfter om,
Alt ved min List indhildet
Til Helas Sal du kom;
Jeg tænkte dig at skrække,
Du ædle Kæmpe god,
Men intet Syn kan knække
Dit frygtelige Mod.

Og at jeg skal omtale
Nu hver en Idræt stor
I mine Klippesale,
Saa mærk vel paa mit Ord:
Først, Loke, du mon æde
Med Fynd af lækkre Brad,
Det var stor Lyst og Glæde,
Der see dig ved din Mad.

Dog, skiøndt af al Fornue
Du aad, o stærke Mand!
Som Fieldets Ild og Lue
Dog ei du æde kan.
Det monne Kæmpen være,
Som sprang af mørken Vraa;
Hvad Under han kan tære
Da Malm og Been som Straa?

At, Tialfe! du mon røbe
Hist paa den lange Vei
Stor Raskhed i at løbe,
Jeg nægter heller ei.
Men Den, med hvem du rendte,
Var mere snar end du;
Thi viid, den Trold, jeg sendte,
Tialfe! det var min Hu.

At nu min Hu vel mægter
At løbe dig forbi,
Det vist du aldrig nægter,
O ædle Kæmpe fri!
Ved skiulte Runelege
Jeg Skikkelse den gav,
At den dig skulde spæge
Ved Biergets dybe Grav.

Evindelig blandt Jetter,
I Bierget fiern og nær,
Vist mindes vil Idrætter,
Som Thor udførte der.
Vor Skræk vi vel mon skiule,
Ved hvad som da blev seet;
Men end i Utgards Hule
Slig Daad er aldig skeet.

Først maa jeg dig berømme,
O Asa! for din Drik,
Skiøndt ei du kunde tømme
Det Horn, som da du fik.
Enhver af mine Svende
Paa dig med Rædsel saae,
Thi Hornets anden Ende
Dybt udi Havet laae.

Mens Vandet du mon sluge,
Gud Thor saa mangelund,
Da saae vi Hornet suge
Fra Havets dybe Grund.
See kun i alle Vande,
Som her i Utgards Flod,
Da skal mit Ord du sande,
Du ædle Kæmpe god!

Gud Thor, med Panden runken,
Did styred sine Fied,
Da var dybt Havet sunken
Ned under Strandens Bred.
Da støtted sig til Sværde
Loke med Tialf paa Stund;
De monne sig forfærde,
De saae i dyben Grund.

Da mæled Jetten snilde,
Den Utgards Drot saa brat:
Thor vil mig ikke ilde,
Han har mig alt forladt;
Mit Kogleri kun satte
Langt meer i Lys hans Kraft.
De Strande nu saa bratte
Bevidne jo hans Magt.

Naar du est uden Hinder
Hiemkommen til dit Slot,
Hint Horn da der du finder,
Thrudvangers stolte Drot!
Dermed du lystigt lege,
Du ædle Kæmpe god,
Og Kysterne bevæge
Til daglig Ebb' og Flod.

Da sagde Skioldets Kløver,
As Thor, den stærke Gud:
Mon vel min Magt behøver
Ved dig at bredes ud?
Med sønderslagen Pande
Du burde giøre Bod,
Rundt disse hvide Strande
Bestænkes med dit Blod.

Da skiælved Jettens Læbe,
Flux tog han saa til Ord:
Den svage Fiende dræbe
Sig sømmer ikke Thor.
Da Katten du mon løfte
Høit over Biergets Vold,
Da den tog til at snøfte,
Da isnede hver Trold.

Du giør os ei saa bange
Med Lynild og med Storm;
Det var den grumme Slange,
Den fæle Midgardsorm,
Der knuger Jordens Sider
Rundtomkring Havets Bund,
Og sig i Halen bider
Alt med sin egen Mund.

Stolt i din Guddomslue
Du strakte den med Harm
Høit op mod Himlens Bue,
Med vældig Kæmpearm.
Saa langt du op den førte
Ud over Biergets Sale,
Den Jorden kun berørte
Da med sin Braad og Hale.

Den gamle, runkne Qvinde,
Der monne dig til Spee,
Skiøndt langsomt, overvinde,
Som var saa sær at see,
Som ei af Frygt mon blegne,
Skiøndt vist din Kraft var stor,
Som lærte dig at segne,
Var Tiden, stærke Thor!

Den Qvinde, styg og vammel,
Gaaer ved sin Stav saa tung;
Skiøndt hun er saare gammel,
Er hun dog evig ung;
Alfader hende lærer
At vandre vidt omkring;
Hun ingenting fortærer,
Og æder dog alle Ting.

Hun monne Jetter fælde!
Jeg siger det forsand:
Selv Asers stolte Vælde
Bortæder hendes Tand.
Hun bøied dig med Ære
Mod Jord, den Qvinde god;
Lad det et Varsel være!
Tæm stolten Overmod!

Da dirred Gudens Læbe,
Han tog sin Hammer fat;
Han vilde Jetten dræbe —
Da var han svundet brat.
Field over sig at hænge
Gud Thor ei længer saae;
Han stod paa grønne Vænge,
Paa broget Kløverstraa.

Hiemreisen.

Thor monne sig omgiorde,
Kasted saa vidt sit Blik;
De rige, fede Hiorde
Saa stadigt rundt ham gik.
Da hist, hvor Skoven groede,
Hytten igien han saae,
Hvor Tialfes Fader boede,
Den mellem Bøge laae.

Da blussed brat behænde
Den unge stærke Mand;
Strax tog han til at rende,
Selv giennem Mosevand.
Rundt om de lumske Moser
Løb Roska, let paa Fod,
Paa Kinden hendes Roser
Som Morgenrøde stod.

De Børn, de længtes saare,
Da Hytten de giensaae;
Paa Kinden Roskas Taare
Som Morgenduggen laae.
Ung Tialfe snarlig rendte
Da ret med megen Lyst,
Hans unge Hierte brændte,
Det stormed i hans Bryst.

Bred stod en Lindestubbe,
Ved Hyttens Indgang nær,
Der sad den gode Gubbe
Med gamle Hustru kiær.
Af Hiertensglæde skialfe
Forældre beggeto.
Han raabte: der er jo Tialfe!
Hun: Der er Roska jo!

Da blev der megen Glæde,
Dertil heel heftig Lyst.
Den Hustru monne græde,
Med Roska ved sit Bryst.
Glad hendes Øine hængte
Paa Dattrens Spyd og Skiold.
Hun sukked: Ei jeg tænkte,
Du blev en Mø saa bold.

Hun spurgte: Hvo har givet
Dig en saa fyldig Arm?
Meer smal du est om Livet,
Og mere trind om Barm.
Da svared med stor Ære
Roska det Stoltheds Ord:
Det har min Husbond kiære,
Den stærke Asathor.

Det var den gode Gubbe
Med lange Lokker graae,
Han reiste sig fra Stubbe,
Paa Tialfe stivt han saae.
Da monne Svenden buldre,
Han løfted Sværdet op,
Alt med de brede Skuldre,
Samt stærken Senekrop.

Hans Fader raabte: Tialfe!
Du var en liden Svend!
For dig ei Kæmper skialfe,
Du var ei Kampens Ven;
Nu i din Haand du klemmer
Dit Sværd med Helteskik.
Hvo gav dig disse Lemmer
Og dette Lueblik?

Hvor fik du Kraft at stramme
Den Biørne-Buestræng?
Hvo gav dig denne Flamme?
Nys var du jo en Dreng!
Da svared med stor Ære
Tialfe de Stoltheds-Ord:
Det gav min Husbond kiære,
Den stærke Asathor.

Som Tialfe dette mæled,
Gud Thor did nærmed sig.
Den gode Gubbe knæled
Med Qvinden ydmygelig,
Han sagde til den Herre
Da med et bange Suk:
Jeg haver giemt din Kerre,
Karsk er din Gedebuk.

Da bortsvandt Gudens Vrede,
Der vakt var i hans Sind
Ved Jettens Ord hin lede;
Han gik i Gaarden ind.
Han Stalden op mon lukke,
Da glemte han sin Harm,
Ved Synet af de Bukke,
Samt af den gyldne Karm.

Den høie Jothunbane
Fat om sin Hammer tog,
Alt efter gammel Vane
Han sine Bukke vog.
Qvinden da Dugen bredte,
Hun var i Hu saa glad,
Mens Loke tilberedte
Saa qvægelig en Brad.

Da kom fra grønne Skove
Tialfe med Qvist og Green.
Loke de fede Bove
Da stak paa skarpen Teen.
Midt udi Bondens Stue,
Paa Gulvets Fliser smaa
Brændte den muntre Lue,
Heel lystigt ud det saae.

Endnu ei Bonden eied
Et Fad i al sin Vold;
Thi lagde, som han pleied,
Gud Thor sin Steg i Skiold.
De fede Gedebukke
Da trosteligt de nød;
Det Blod, som kom i Krukke,
Var vorden liflig Miød.

Da Nadveren var til Ende,
Var Aukathor ei seen,
Han Skindet ud mon spænde,
Der skulde kastes Been.
Det var den gamle Gubbe,
Trak Tialf ved Armen ud,
Hen til den Lindestubbe
Bort fra hin Bukkehud.

Da raabte Thor hin høie:
Hvi drager du ham bort?
Bonden sig monne bøie,
Han trak ham længer fort.
Han skreeg: Lad mig ei tøve!
Jeg mindes Daaden sidst;
Jeg frygter Tialf skal prøve
Den samme Argelist.

Da raabte Thor med Latter,
Han satte sig paa Steen:
Tialfe vist aldrig atter
Vil knække Bukkebeen.
Hans Kræfter ei behøve
At styrkes nu ved Marv,
Som da han Ved mon kløve,
Kiørte med Ploug og Harv.

Da Gubben fro bevæget
Slap Tialfes Kiortelflig,
Da man var vederqvæget,
Til Sengs man lagde sig.
Gud Thor, den stolte Herre,
Klædt i sin Brynie rød,
Steg op udi sin Kerre,
Der han sin Hvile nød.

De Fugle qviddred glade
Mod aarle Morgenstund,
Da klædte de sig i Plade,
Snart efter korten Blund.
De Vaabnene monne hærde,
Bandt Plader om Arm og Been,
Og sleeb de blanke Sværde
Paa haarden Hvæssesteen.

Med Søm da Thor mon nagle
Guldsko til haarden Hov;
Selen fra lette Skagle
Han slog om stærke Bov,
Greb saa i Haand sin Hammer,
Bød Følget fare med.
Der gnistred Ild og Flammer,
Saa snelt de foer afsted.

Ei Bonden Foden rørte,
Saa taus han monne staae;
At de paa Luften kiørte,
Han med Forundring saae.
Den Ungersvend og Pige
Saae sig saa vidt omkring,
Da høit de monne stige,
Hen ad den Regnbu-Ring.

Op ad den lyse Bue
Da kiørte Aukathor,
Der stod en Rosenlue
Langs med de brede Spor.
Heimdal i Hornet stødte,
Da Herren forbi ham gik,
De syv Jomfruer mødte
Gud Thor med milde Blik.

Da sagde Miølnirs Svinger
Alt til hin Lilievand:
Vel bedst, at jeg dig bringer
Til Freyas Sal paa Stand.
Thi endnu ingensinde,
Saalænge Verden stod,
For nogen Mø og Qvinde
Thrudvanger op sig lod.

Blaat Ædelstenen dækker
Den skiønne Freyas Sal,
Blandt høie Rosenhækker
Den stander i en Dal;
Saa sneehvid Svanen seiler
Rundtom i Borgens Sø.
Der kommer hver trofast Beiler,
Dertil hver trofast Mø.

Folkvangurs bedste Eie
Hun er, den Drotning blid:
Midt paa et Blomsterleie
Hun blusser rank og hvid.
Saa smekker som en Vidie
Hun aander elskovsvarm;
Hun er saa smal i Midie,
Hun er saa rund om Barm.

Hun har to skiære Hænder,
En Rose vel i hver,
De tvende Roser brænder
Med et livsaligt Skiær.
De lugter altid søde
I hendes klare Hiem;
Aften- og Morgenrøde
Faae deres Lys fra dem.

Hun læger alskens Vaande,
Saa huld i Siæl og Sind,
Fra Barmen hendes Aande
Blier Jordens Foraarsvind.
Hver Morgen hendes Die
Man seer i Taarer staae,
De synke fra det Høie,
Som Dug paa Blomster smaae.

Hun har to Døttre blide,
Siofna, dertil vel Hnos,
Ad deres Skuldre hvide
Nedstyrter Issens Fos.
Blandt Børn har ei sin Lige
Ung Hnos, det klare Lys,
Siofna, den skiønne Pige,
Blev Søvnens milde Dys.

Der, meente Thor hin stærke,
Var Sted for Roska bold,
Han kunde fuldvel mærke,
Hun var ei gierne Skiold.
Han tog de Vaaben atter,
Og qvad fortrydelig:
Slip Sværdet, Bondedatter!
Det er for godt til dig.

Til Freyas Fruersæde
Nu jeg dig bringe vil!
Dog kan igien dig glæde
Vel engang Helteſpil.
Der kan du Elskov dyrke!
Jeg har alt længst erkiendt,
At med din Helteſtyrke
Det var ei ret bevendt.

Derpaa til Freyas Bolig
Med Roska fort han gik,
Hun fulgte Guden trolig
Med blysomt Jomfrublik.
Udi den vene Pige
Fandt Freya stort Behag;
Tidt kom til hendes Rige
Roska fra denne Dag.

Til Valhal Thor mon ile
Med Tialf i Pandserkiol.
Da mon imøde smile
Ham Odin fra sin Stol.
Valkyrien hin blide
Bød dem en Velkomstdrik.
Saa gik man ud at stride,
Der vanked Hug og Stik.

Thor besøger Jetten Hymir.

Gud Thor, den Understærke,
Var tidt i Hu saa gram;
Han lod sig intet mærke,
Dog tyktes det ham Skam,
At Jetter ham turde giække;
Thi vilde han sig hævne,
Den frække Flok forskrække;
Han følte vel sin Evne.

I blanke Vaabenplader
Han treen, hvor Odin sad;
Han hilsed mildt sin Fader,
Og om hans Bistand bad.
Til Fields i Jettefeiden
Den blotte Kraft er blind.
Hærfader kogte Seiden,
Og vied Hamren ind.

Til Jothunheimets Fielde
Nu Aukthor atter kom;
Dog mon han intet melde
Til Asalok derom.
Han vandred Veien ene,
Saa kraftig og saa tryg.
Han brød de Granegrene
Hen over Fieldets Ryg.

Da ned han kom mod Havet,
Hvor Fieldets Hule stod —
(Hist Ormen laa begravet)
Da vorte Gudens Mod.
Han saae sig lumsk bevæge
De skumle Bølgers Bly;
Han mærked Ormens Lege,
Slog vredt sit Blik mod Sky.

Han tænkte: Du skal ikke
Dengang forblinde Thor;
Med Knuder ei omstrikke
Den angstbespændte Jord;
Ei giøre Sømænd bange,
Nedstyrte dem til Ran;
Nei, nei, du Ædderslange
Mig vorder underdan.

Derpaa den Gud hugprude
Sig trylled om til Svend.
Hvor Hvirvelvinde tude
Han lagde Hielmen hen.
Den var saa stor at skue:
En Klippehal med Krat.
Skiønt Morgenrødens Lue
Saae paa den blanke Hat.

Sit tykke Skiæg han kasted
Af Hagen samme Stund.
Hvo havde sig formastet
Imod slig en Tiørnelund?
Til Ungersvend forvandlet,
Han gik i Vadmel blaa.
At det var dristig handlet,
Heimdal paa Buen saae.

Hen imod Troldens Hule
Gik Thor med Rosenkind,
Med lange Lokker gule,
Som fløi for Morgenvind.
Det røde Styrkens Belte
Smal Strimmel Uld var lig;
Den høie Gud for Helte
Betalte Svig med Svig.

Miølnir, sin tunge Hammer,
Han som en Øxe bar.
Han tænkte kun paa Jammer,
Hans Hævnelyst var svar.
Han gik til Fieldekløften,
Ved Fossens hvide Strøm,
Hvor Hymir laae ved Grøften,
Og fik sin Morgendrøm.

Med Skum og megen Rusken
Flød søde Kildevand
Hvidt giennem Rønnebusken
Ud i den salte Strand.
Det maatte Vei sig bore.
Paa Stene Jetten laae;
Ei Æbler er saa store
Som Neglen paa hans Taa.

Ligned hans brede Pande
Da, med Haarduskeu lang,
En afslidt Steen ved Strande,
Behængt med Asketang;
Som Egens Bul hans Lænder.
Hans Mund var liden ei,
Der sad tre Rader Tænder,
Som paa den glubske Hai.

Tæt ved den dybe Grotte
En Eng huldsaligt laae;
Alt paa den grønne Motte
Stod røde Blomster smaa.
Ved Hækken Lammet bræged,
Og nipped Knup af Torn;
Der gik i Kløver Qvæget
Med alenlange Horn.

Da Jetten nu var vaagen
Og reiste sig fra Seng,
Da saae han Thor i Krogen,
Som en spærlemmet Dreng.
Han sagde: Tør du vove
Fra Bøigden dig saa langt
I mine sorte Skove?
Nu aander du vel trangt?

Da svared Svenden liden:
Mit Hjerte banker trygt.
Alt jevner sig med Tiden,
Hvad vinder man ved Frygt?
Med Mod sig Barmen hvælve!
Mig Ingen saae saa ræd,
Jeg turde jo dog skiælve. —
Du giør mig ei Fortræd.

Det sømmer sig, at Jette
Bør vise Ædelmod.
Hvad kunde dig vel mætte
Min ringe Draabe Blod?
Hvad kunde det vel nytte,
Hvis her jeg stod beklemt?
Thi har jeg i min Hytte
Min Dristighed ei glemt.

At være bleg og bange,
Det klæder sielden godt:
Pindsvinet er en Fange
Midt i sit Pileslot;
Det kiender ingen Hvile,
Det føler ei til Fryd,
Det reiser sine Pile
Forfærd' ved mindste Lyd.

Den liden Spurv er mindre,
Langt mere svag og spæd;
Dog det kan ikke hindre!
Den er ei pandserklæd,
Dog løber den i Sporet,
Og frygter Hiulet ei;
Den har sig ofte moret
Paa Bondens Landevei.

Du vil mig neppe knuse,
Her, i dit skumle Skiul.
Jeg staaer ved dine Huse,
Som næsviis lille Fugl.
En Bid af dine Diske,
Den snapper jeg fra Jord.
Og — dersom du vil fiske,
Saa gaaer jeg med ombord.

Da Jetten drog sin Læbe
Høit til sin Dreflip;
Han sagde: Jeg vil ei dræbe
Den, som mig beder: Slip!
Han loe enfoldigt atter,
Ved hvad der blev fortalt,
Opslog en Skoggerlatter,
Saa det i Klippen gialt.

Han skreg: I aarle Morgen
Heel streng er Kuld og Blæst:
Her under Klippeborgen
Est du kun Luunheds Giæst;
Men naar dig Havet favner
Paa Kiolens tynde Træ,
For silde vist du savner
Din Kiækhed og dit Læ.

Det gielde skal en Prøve,
Gav Asathor til Svar;
Vi vil ei længer tøve;
Siig om du Madding har?
Den Madding, du kan bruge,
Giensvarte Jetten glad,
Kan du i Haugen luge:
Kaalormen paa et Blad!

Men er ei Orm paa Blade,
Dog jeg et Middel veed:
Grav med min mindste Spade
I Tørvemosen ned.
Om Orme maa du lede!
Tag saa din Skiortenaal,
Og bid den til en Mede.
Nu snart jeg stanger Aal.

Ja Ormen skal jeg finde,
Giensvared Thor i Harm;
Og Aalen sig skal vinde
Saa smidig om min Arm.
Nu bør ei længer tøves,
Hvis mig tillades kan,
At tage hvad behøves?
Ja! svared Klippens Mand.

Da gik den Vældighøie
Paa Eng til Troldens Dyr,
Hvor med et skummelt Øie
Ham mødte værste Tyr.
Den vendte Hornets Ender
Mod ham med opbragt Hu;
Han greb med begge Hænder,
Og brød dens Hals itu.

Med Hornets høie Sæde,
Med Tyrens Hovedknub,
Nu saae man Thor at træde
Hen over Gierdets Stub.
Han bar det let paa Nakken,
Han vandred med stor Hast.
Thi Hymir alt i Smakken
Opløftede sin Mast.

Da Jetten Tyrens Hoved
Paa Svendens Skulder saae,
Han høit hans Kræfter loved,
Og stak i Bølgen blaa.
Han brugte vel sin Aare,
Gud Thor vel brugte sin,
Thi ilte Kiølen saare
Med Susen og med Hvin.

Da tænkte Thor hin høie:
Hvis jeg kan Ormen naae,
Udi den Lumskes Øie
Til Næbbet Miølnir slaae,
Da vil jeg meer mig glæde
Paa denne stille Dag,
End om i Herresæde
Jeg hørte Vaabenbrag.

Al Verdens Qval og Smerte
Kun kommer fra den Snog;
Den spænder Jordens Hierte
Lumsk i sin dybe Krog;
Al Angst og fæle Syger
Flød fra dens Huggetand;
Dens Pest i store Byger
Gaaer over Hav og Land.

Naar Manden savner Kræfter,
I hidsig Feberglød,
Og naar han tænker efter,
Og føler nær sin Død,
Og naar hans Hustru læser
I brustne Blik: Farvel!
Da Midgardsormen hvæser
Og rister sine Skæl.

Naar Qvinden mat bedrøvet
Har Barnet ved sit Bryst:
Nys lignte det, i Løvet
Et Æble, rødt i Høst;
Nu vil det meer ei die,
Dets Die slukkes brat —
Da kan ei Ormen tie,
Den hvæser i sin Nat.

Da bugter den sig gierne
Fra Norden og til Syd.
Er iiskold Mandens Hierne,
Da viser den sin Fryd.
Og naar en trofast Beiler
Paa Baalet seer sin Mø,
Da Skummet aldrig feiler
Paa Midgardsormens Sø.

Alle de lumske Snoge,
Paa Jorden fiern og nær,
Udklækkes af den Taage,
Som Ormen avler her.
Den store Kæmpeslange
Paa fierne Sydens Ø,
Som Oxen ei kan stange,
Kom af det samme Frø.

Den vinder sig med Halen
Omkring det tykke Træ,
Saa strider den i Dalen
Og sluger Markens Fæ.
De mindre, lige bistre,
Med skiønne Farvers Plet,
Mens deres Øine gnistre,
Fordærver Askurs Æt.

Som Blomster er at skue
Hammen med Striber paa,
Beklædt med Rosens Lue,
Og med Fiolens Blaa.
De under Hækker stirre,
Med sød, forgiftig Dunst,
Og Fuglene forvirre
Med deres Hexekunst.

Fenris er fæl tilvisse,
Den fule Nattens Ven;
Heel tidt fra Klippens Isse
Til Hel han styrter Mænd.
En Stimand er hans Hyrde,
Han er sin Hyrdes Hund,
Naar Røveren vil myrde
Han tuder i sin Lund.

Mod Løven, Dyrets Konning,
Han avled Tigren strax.
Før Biørnen slikte Honning,
Uskyldig bag sin Tax;
Han avled, for at røve,
Hyæne, Los og Ræv; —
Da maatte Biørn og Løve
Vel gaae i Striden giev!

Fenris ved Nattetider,
Saasnart han Liget seer,
Strax i sit Aadsel slider,
Dog skader Ormen meer.
Thi vil jeg den forøde,
Paa det ei Askurs Æt
Skal vorde Slangeføde,
Berøves Kraften slet.

Med Sundhed skal de gange
Til Freia, Siofn og Hnos;
Og naar de blier for mange,
Saa skal de ærligt slaaes;
Som Kæmper vorde vrede,
Men hidses ei af Had;
Er Sværdet af sin Skede,
Bli'er Hiertet lige glad.

I Rækker skal de storme
Da mod hverandre kiæk,
Og ingen Havets Orme
Skal fylde dem med Skræk.
Som lystige, muntre Svende
De vise deres Mod;
Kiækt mod hinanden rende,
For at udgyde Blod.

Og naar da Blodet flyder,
Skal jeg paa Skyen staae;
Mit Tordenskrald betyder,
At de til Valhal gaae,
Der skal dem Miøden smage,
Der har de intet Savn,
Og Bragi skal gientage
Med Glæde deres Navn. —

Saa tænkte Thor, og hasted
Og roed kraftig fort,
Det salte Vand han kasted
Saa vredt fra Aaren bort.
Alt som i Harm han tænkte,
Han roede fort i Harm,
Med Bølgerne bestænkte
Sin Skulder og sin Arm.

Han Jorden vilde forløse;
Men Jetten, ræd paa Stand,
I Baaden greb sin Øse,
Han sad alt dybt i Vand.
Han raabte: Ro ei længer!
Hvad holder du for Huus?
Vi sætte til med Stænger,
Med Mast, med Mand og Muus.

Thor sagde: Vi maa giøre
Først end et lille Kast.
Slog Jetten paa sit Øre
Med den afbrukne Mast.
Nu skreg den vilde Jette,
Ifald du længer roer,
Da vil du snarlig sprætte,
Hvor Jormungarder boer.

Jeg frygter ingen Orme,
Sang Thor, den Skipper god,
Og Nordens værste Storme,
De kiøle kun mit Blod.
De hilse mig saa friske;
Her standse vi paa Dyb.
Nu skal vi snarligt fiske
Skælbugtet feige Kryb.

Med disse høie Tanker
Han løfted i sin Hede
Det tunge Jettens Anker,
Han brugte det som Mede.
Han Tyrens Hoved satte
Paa skarpen Ankerkrog.
Ei Jetten kunde fatte
Dybsindige Gudesprog.

Da tog han af sit Belte,
Han brugte det som Snor;
Den høie Gud for Helte
Slap Angelen fra Bord.
Af Beltet sig en Ende
Han bandt omkring sit Liv,
Saa lod han Snoren rende
Til Dybets grønne Siv.

Thors Fiskeri.

Ormen laae paa salten Bund i Havet,
Strengt i Dybets Fængsel avet,
Bag Steenplanterne begravet.

Over den flød fri og dristig Hvalen;
Men i mørke Bølgedalen
Beed den slugen sig i Halen.

Tæt besat med Brusk og Knokkelringe,
Kan den dog ei Bugten tvinge,
Kan ei hæve skællet Bringe.

Lumsk den maa bag vaade Planter dukke,
Søvnig maa den Øine lukke,
Dybet tidt har hørt den sukke.

Vandet dækker for den Himlens Buer.
Som en Biørn paa Labben suer,
Bider Stiærten den, og truer.

Musling, Østers, som ei Pladsen vrage,
Sætte sig, i Bankers Kage,
Som et Skiæg om Ormens Hage.

Med sin Krop den knuger vaade Kyster:
Vandet stiger, Jorden rynster,
Nastrondsdybet sig forlyster.

Glædens Lue frem af Hekla vælter;
Røden Sod, som Stenen smelter,
Størkner sig til Biergets Belter.

Vandet slaaer i Ormens Mankelokker.
Som den ligger nu og rokker,
Og forventer Ragnaroker;

Aabner Øiet den paa venstre Side,
Vender ud det fæle Hvide:
Maddingen den seer nedglide.

Tyrens Hoved den imøde svæver,
Dorsk sin Hovedknub den hæver,
Hungeren at stilles kræver.

Om den skarpe Krog, om stærken Anker
Griber dumt den, uden Tanker,
Med de haarde Gummers Planker.

See, da trækker Thor i Meigingarder.
I de sorte Ganens Barder
Bider Hægten, som en Parder.

Ormen føler draget op med Vælde
Panden, mosbegroet af Ælde,
Fra sin Afgrunds dybe Fielde.

Stærkt den knuger sig med faste Bugter,
Ankeret med Gift befugter;
Men dens Kæmpen intet frugter.

Asathor en Fisker er med Kræfter;
Ormen, med opladne Kæfter,
Give maa for Rykket efter.

Hovedet sig hæver over Vandet:
Gysen giennemfarer Landet,
Bølgen blander sig med Sandet.

Som naar Nastrond aabner sig og brænder,
Høit i Sky den Svælget vender,
Med de lange Huggetænder.

Høire stort og lidet venstre Øie;
Ringene sig farvet bøie,
Som paa smidig Pandsertrøie.

Kiæven gaber. Med den svulne Gane
Dragen, efter gammel Vane,
Galer som en Kæmpehane.

Luften vorder qvalm af Svælgets Tørke.
Da den Gud, som Helte dyrke,
Først iførte sig sin Styrke.

Spændte mere fast om Lænd sit Belte;
Baaden truer med at velte,
Herlig steeg den Gud for Helte.

Fiernt i Sky sit Hoved op han hæver,
Rykker til — og Ormen bæver,
Blodet strømmer af dens Kiæver.

Baaden brister: med sin Fod paa Bunden
Thor har atter Fæste funden,
Trækker Ormens Ryg fra Grunden.

Slangen brøler, Øiet blodigt flammer.
Aukathor, med løftet Hammer,
Truer Niffelheim med Jammer.

Da nu Jetten saae den store Fare,
Tænkte han: Jeg maa bevare
Kryberen for Biergets Skare.

Er ei spaaet, at den skal dæmpe Kraften?
Asathor den sidste Aften
Daane skal for Æddersaften.

Da den lumske Trold med Ulverynker,
Ræd, fordi alt Baaden synker,
Og fordi den Fangne klynker;

Tog sin Daggert frem, det hvasse Værge,
Som i Nordens dybe Bierge
Smedded ham de kloge Dværge.

Gav sig til paa Beltets Snor at file —
Da sank Miølnir tyve Mile
Dybt i Slangen med sin Kile.

Havet mørknes, Graneskoven ryster,
Kaster Løv paa sine Kyster;
Asaheimdal sig forlyster.

Grønt i sorte Skyer brændte Buen.
Heimdal stod paa Farveluen,
Gladforbauset ved sin Skuen.

Regnen pidsked, Thor i Skyen lyned.
Solens Øie, glad ved Synet,
Stak igiennem Taagebrynet.

Asathor sin Hammer atter hæved.
Da den fule Jothun bæved,
Ormen lydt sin Redning kræved.

Jettens Staal kan ikke Beltet tvinge;
Da, med Svømmefinners Vinge,
Pladsker han til Ormens Bringe;

Filer med sin Kniv paa Jernet selve —
Heimdal maa paa Buen skiælve,
Himlen maa sig kulsort hvælve.

Jernet brister, Ormen synker atter!
Da sang Asalokes Datter
Høit sin Seiersang med Latter.

Jetten flygter i sit Bierg paa Landet.
Thor til Beltet gaaer i Vandet,
Kalder Niffelheim forbandet;

Skummer, vader i de salte Bølger;
Ei Forbittrelsen fordølger,
Dybet han med Lyn forfølger;

Haaber, han har Slangen Døden givet;
Men den smutter under Sivet,
Daaner vel, men redder Livet;

Hæver atter Kammens Bølgelokker,
Ligger paa sin Steen og rokker,
Og forventer Ragnaroker.

Opbragt kaster Thor sin Hammer efter —
Næbbet sig i Skiællet hefter.
Ha, de skiønne spildte Kræfter!

Uden Hammer Thor maa gaae tilbage.
Miølnir under skiægget Hage
Skiuler sig paa fælen Drage.

Loke fatter Elskov til Sif.

I Valaskialf sad Loke længe,
Han kieded sig, lod Hov'det hænge,
Ei Valhals Glæder meer ham smage.

Man seer ham selv Sæhrimner vrage;
Han bittert leer og spotter Guder.

Det skumle Blik ei Godt bebuder,
Sit Buskebryn han ofte sænker,
Paa Asathor han stedse tænker.

„Du drog paa Eventyr, du Stærke,
Men lod for Lok' dig intet mærke!" —
Sligt kan ei atter Loke glemme.

Han føler intetsteds sig hiemme,
Og derfor lyster ham at fare.

At følge Thor i Harnisk klare,
Det smigrer ham, det maa han lide;

At gaae med Kampens Gud ved Side,
For ham at bære staalblank Vante;

Som Misteltein, den Snylteplante,
Fra Egestammens Rift at trives,
Derved han styrkes og oplives.

Thi skiøndt han mægtig Guden hader,
Dog Glandsen af den Høies Plader
Bestraaler ham, i Linnedkiolen.

Som Maanen faaer sit Lys fra Solen,
Han lader sig af Thor bestraale.

Ei Askurs Børn saa langt kan maale,
De tage Begge dog for Guder!

Nu sidder han, hvor Hulen luder,
Og pøndser dybt og vil sig hævne.
Til Ondskab har han altid Evne. —

Asshynierne gaae at bades.

Han mægtigt af Gudinder hades,
Thi han er feig og lumsk tillige;
Sligt elsker ingen Viv og Pige.
Men Blodets Ild han mangler ikke.

Han følger dem med drukne Blikke
Til Dammen, som af Løvet krandses;
Der seer han, hvor paa Græsset dandses.

Den skiønne Freya Siofn omsvinger;
Og Ydun, Eir med Fuglevinger
Saa yndeligt paa Blomster hoppe.

De svinge de sneehvide Kroppe,
Paa Græsset Klædebondet falder.

Alt hvad i favren Ungdoms Alder
Forlyste kan, det Loke skuer:

De runde Barmes faste Buer,
Og fyldig Lænd og smekkre Midie.

Saa rank og smidig som en Vidie
Hver vender sig mod Guden ofte.

Og ingen skiuler Bryst og Hofte,
De veed ei, at den Lumske titter.

Som Svaner, der med Dunet hvidter
Den stille Dammens mørke Bølge,
Saa svømmer dette Pigefølge;

I Luften lig Trækfugles Skare,
Naar bort den vil fra Norden fare,
For hist et Sommerland at finde.

De Arm i Armen ofte vinde,
De dukke ned som vilde Ænder.

De bruge de sneehvide Hænder,
Som Svømmefinner Bølgen trykke.

Høit Bølgen skummer ved sin Lykke,
Men sortner strax i stillen Flade,
Fordi de Skiønne den forlade.

Men Den, som Loke meest betragter,
Hvem han idag for skiønnest agter,
Er Sif, den Aukthors høie Frue.

Han blusser ved hin Viv at skue,
Saa mægtig og saa smuk tillige.

Thi ei behøver hun at vige
Med Deilighed for nogen Dise,

Undtagen Freya, som den vise,
Den stærke Odin Livet skiænkte,
Da han paa Verdens Glæde tænkte.
Med Freya kan ei Sif sig maale.

Hun har ei denne søde Straale
Fra Diets Blaa, som Hiertet smelter,
Og ligner Maanen, naar den vælter
Sit Skin paa Glommens Aftenflade,
Nedsænkt igiennem Birkens Blade.

Stærk er hun, stor, en høi Heltinde;
Og dog en ægte Dannegvinde!

De brede Skuldre, melkehvide,
De fulde Arme, til at stride,
Som til at kryste elskovshede,
Til Kamp og Glæde lige rede.

De Skuldre Lok' i Dine stikke.
Hun tænder med de raske Blikke
En stærk, en aldrig næret Lue.

Tæt Diebrynets stolte Bue
Sees sammenvoxet under Panden.

Det vilde skiæmmet hver en anden,
Men Sif det gav en Ynde mere;

Det mærker hende ud blandt flere.
Den høie Siæl paa disse Bryne
Tidt vugger sig og blier tilsyne.

Ei hendes Barm er vellystfyldig;
Hun skuer stolt og ligegyldig;
Og store Hænder har Gudinden,

Men hvide, som i Nattevinden
Nyfalden Snee paa Klippeaasen,
Som allerfinest Duun paa Gaasen,
Og Negler som lombardske Nødder.

Fast staaer hun paa de skiønne Fødder;
Og langt og glandsfuldt falder Haaret
Til Hælen i en Flætning baaret.

Asloke seer fra Bøgestubben
Thors Viv saa frisk som Rosenknuppen.

Da tænkte han: O hvis jeg kunde
Kun eengang trykkes af den runde,
Den Guddoms Arm, bag Birkelunden!

O hvis jeg turde klæbe Munden
Engang mod disse Læber røde,
Der aldrig knibe sig imøde,
Men aabnes kiækt, mens Diet brænder,
Og vise tvende Rader Tænder,
Som intet Rovdyr har saa friske.

Og, medens Thor gik ud at fiske,
Ha kunde jeg ham dog tilskamme
Bag Løvet fiske med det samme.

Saa tænker han, og slu sig skiuler,
Thi Sif gaaer hen til sine Huler
Paa Dovrefield, hvor Birken hvælver.

Af Attraa stærkt den Blege skiælver,
Imens med guldbaldyret Kofte
Hun sig bedækker Bryst og Hofte.

Hun sætter Hielmens blanke Hule
Fast, trindt omkring de Lokker gule;
Lidt mørke dog endnu af Vandet.

Han følger hende fiernt paa Landet,
Seer hende gaae i Biergehallen,
Hvor Fossen med en selsom Skralden
I Søvne strax den Skiønne dysser.

Men Vinden trækker ind og kysser
De fugtige Lokker under Kyse;
Den giør dem atter gyldenlyse.

Hvad Sif og Loke taldes ved.

Loke.

Tilgiv tvungne
Træl af Elskov,
At han dig atter
Astsæl finder.
Vil du ei vorde
Villiens Frister,
Bringe du Brand
I Blodet aldrig.

Sif.

Dør opdirker
Dristig Tyven;
Er Hul i Hulen,
Hærjer Musen.
Snedig Søvnen
Svigter ei Loke:
Lumsk til Leiet
Loptur lister.

Loke.

Meden møder
Mund for Fisken,
Sax udsættes,
Snare for Ræven.

Fanges Fisken,
I Fællen Ræven?
Loke lokkes af
Qvindelokker!

Sif.

Hent i Hulen
Din Hustru, Loke!
Signi dig snøre
Med sorte Lynghaar.
Beed du Angerbod
Beile vorde!
Nidsk hun nægter ei
Næring Ønsket.

Loke.

Edik-Æblet
Ædes i Hunger,
Yder ei Ydun
Indig Frugten.
Vær ei vranten,
Væne Disa!
Beilerens Bøn dig
Barmen smelte.

Din Husbond hist
Paa Havet fisker;
I Jettens Jolle
Jager Hvalen;
Ast han atter
Agter fage:
Leger med Laxen,
Længes hiem ei.

Vandre lad ham
Veiene sine,
Deilige Diis du
Dine søge!
Herligt Hulen
Hvælver med Løvet.
Leilighed er
Længslers Læge.

Sif.

Mindes du Miners
Maaltid, Loke?
Jisbægret bragte jeg
Dig paa Bænken.
Af Isens Bæger,
Skumle Boler,
Atter dig Sif
Foragten skiænker.

Gak, du Guders
Gustne Fiende!
Tvinge dig Taabe
Thor skal snarlig;
Stivt dig spænde
For Storm i Natten,
Mellem de mørke
Mißens Graner.

Qvad saa Qvinden,
Kiække Disa,
Vredt fra Boleren
Bort sig vendte.

Roligt Ryggen
Rakte mod ham;
Sov saa sødeligt
Sif, paa Letet.

Heed af Harme
Haaret tog han,
Fyldige Flætning
Flød fra Nakken.
Issens Skove
Saxen meied;
Pludselig Pragt
Fra Panden rulled.

Let i Luft sig
Løfted Loke;
Glad ved Ranets
Gyldne Gave;
Holdt i Haanden
Haar det gyldne;
Vidt for Vinden
Vifted Svævet.

Boleren blussed
Som Bolt af Ild,
Dunstomkrandst paa
Dalens Himmel;
Naar i Natten
Nær den lyser, da
Svævet synker
Straaleflammet.

Hvor han henfløi,
Haaret nedfaldt,
Ar paa Ageren
Fanged Straaler.

Deraf danned sig
Dunn paa Axet.
Stivt det størkned, som
Skiæg paa Kornet.

Hvor han henfløi,
Haaret nedfaldt,
I Herthedalen,
I Guldbrandsdalen.
Finge deraf
Fagre Piger
Guldhaargaven
I Bøndergaarde.

Blakket bare de
Beile vene
Før hver Flætning,
Finneqvinder.
Guldhaarfagre
Som Gefion og Freya,
Bleve fra den Tid
Bønderdøttre.

Loke skaffer Aser Klenodier hos Dværgene.

Han sad i Hallen og tænkte derpaa,
Hans Hævn ham glædte saa saare:
Naar Sif sig nu speiler i blanken Aa,
Da fælder hun modige Taare.

Med hviden Haand hun flætter ei meer
De Lokker saa gule, saa lyse;
Naar hun sit Hoved i Floden seer,
Da vil hun snarlig gyse.

Som saa han sad under Granens Green,
Ved Hulen, listig som Ræven,
Da knaged i Nord den stærke Steen
Og Jorden dundred med Bæven.

Da vidste han vel hvad det betød,
Han mærked, at Thor var kommen;
Brat som en Lax han sig smidig skiød,
Og sprætted med Angst i Glommen.

Men Thor neddukked, som Maage, sig
Og fanged med Næbbet Laxen;
Han raabte: Røver, jeg kiender dig,
Nu skal du bløde for Saxen.

Jeg knuser dig hvert af dine Been,
Som Møllen Meel under Hiulet;
Da var ei Loke ret længe seen,
Han kastede Tryllestiulet.

Hvad vinder du ved, hvis du mig slaaer?
Sang han, heel listig i Sinde;
Det skaffer ei Sif et eneste Haar,
Du favner en skaldet Qvinde.

Hvis du tilgiver mig denne Spøg —
En Spøg jeg kalder det ene —
Da sværger jeg dig, ved Urt og ved Løg,
Ved Musset paa Bautastene;

Ved Odins Øie, ved Mimers Væld,
Og ved dit mægtige Værge:
Jeg selv skal vandre til hule Field,
Til Frænderne, mine Dværge.

Og skaffe din Sif igien et Haar
Af Guld, før Dagen er omme,
Saa hun skal ligne den unge Vaar,
Med Græssets forgyldte Blomme.

Giensvarede Thor: Du sværger Træl
Ved Hammeren, som jeg savner;
Som vidste du det ei saare vel,
At Nan den i Havet favner.

Saa vil jeg skaffe dig Hammer ny!
Sang Loke, herlig at føre;
For den skal alle de Trolde flye,
Som du kun lyster at røre.

Ha, raabte Guden, en herlig Seir;
Nei dig nu vil jeg forøde;
Jeg kom herhid med min Stalbroder Freir;
Vi give dig Ravne til Føde.

Han tager dig ved dit Skulderblad,
Jeg slaaer mit Tag i det andet;
Saa splitte vi dig for Vinden ad,
Dine Lemmer skal bølge paa Vandet.

O skaan mig, Freir, du venlige Drot!
Sang Loke med Bøn og Klage;
Jeg skiænker en Ganger dig paa dit Slot,
Hvortil ei Verden har Mage.

Den fører dig rundt om Jordens Øe,
Saa smidig som Tigerkatten;
Den svømmer med dig paa salten Sø,
Som Sild den lyser om Natten.

Ved slige Løfter, som han besvor,
Lod Thor og Freir sig formilde.
Saa steeg han ned i den sorte Jord,
Igiennem den kolde Kilde.

Han krøb, saa smidig og glat som en Aal,
Fra Kilden i Biergets Bue,
Hvor Dværgene stod og hamrede Staal,
Ved Svovlets blaalige Lue.

Saa flittige vare de Dværge der,
Dybt i de hvælvede Haller.
Med Skiødskind for af det sorte Læ'r,
De gik og støbte Krystaller.

De smelted Sandet ved Ildens Glød,
Og rørte med Rosengrenen;
Deraf de dannede Rubinen rød,
Indkilet i Klippestenen.

De samled en Bunke Kiærminder smaa,
Dem plukkede Dværgekonen;
Dermed de farved de Stene blaae,
Som Hrolf fik siden i Kronen.

Af saftige Græs de kogte Sod,
Da grøntes den Ædelsteen saare.
De dryppede Perler, med roligt Mod,
Af Enkers og Smaabørns Taare.

Rundtom i Hulen man mærked vel,
At Kæmper tilforn havde leget:
Thi Steenlag hviled paa Muslingeskæl,
Og Fisken i Leret var præget.

Hist nøgen laae en Jettindebarm,
Rødbrun i Solen, forstenet;
Her sang Biergfossen, med megen Larm,
Sine Viser om Kiævebenet.

Til Kalk forvandlet ved rislende Vand
Udstak det af Fieldekanten;
I Kiæverne var langt stærkere Tand,
End Tænder paa Elefanten.

Da Loke sit Ærinde røgted nu,
Strax Dværgene giorde sig færdig.
De raabte: Loke, vor Drot est du,
Og vel vore Gaver værdig.

Thi toge de frem et Vildsvineskind,
Det bedste de kunde vælge,
Paa Skorsteensilden de giorde Vind
Med pustende Blæsebælge.

Og sloge med Hammeren Slag i Slag,
Saa Funken af Skindet knittred.
Men Loke, fortæret af skumle Nag,
Var dybt i Hiertet forbittret.

Det ærgred ham, hvad han selv tilbød,
At give Guderne Gave;
Han tænkte: De skal af Biergets Skiød
Dog ei fuldkomne dem have.

Brok traadte Bælgen og Sindrig slog,
Saa Gnisten af Skindet springer.
Da Loke Forvandlingen sig paatog,
Og blev en Flue med Vinger.

Og satte sig paa Bælgtræderens Haand,
Og gav sig slemt til at stikke;
Men haard var Huden og haard hans Aand,
Bælgtræderen ændsed det ikke.

Da toge de frem af Luen alt
De Vildsvins herlige Fyrste:
Til Freier den livsalige Galt,
Den straalende Gullinbørste.

Naar Maanen har Jordens Dal forladt,
Den Kornmoenglandsen paatager.
Han rider paa den i mørke Nat,
For selv at vogte sin Ager.

Saa lagde de Guld paa Bolten hen,
Det var kun et lidet Stykke;
Men da de toge det ud igien,
Det blev det deiligste Smykke.

En jevnglat Ring af røden Guld,
To Hænder krysted hinanden.
En Blomst af Ædelsteen underfuld
Var indlagt kunstigt paa Randen.

Den Ring var stor og af sielden Vægt,
Thi Odin skulde den bære;
Han Drotten var for Asernes Slægt,
Ham skyldtes den høieste Ære.

Selv eier han Alt, stor er hans Magt,
Til Gavn kan man intet ham lave;
Thi smedded de ham en Ring til Pragt,
Og hylded ham med en Gave.

Man kiendte den lidet, ved eengang at
Besee den i Dværgenes Rige;
Den eier en Dyd: hver niende Nat
Den drypper Otte, sig lige.

Trolovede Par, ved Baldur, har
Tidt Odin med Ringene trøstet.
Da Fromhedens Gud man til Baalet bar,
Laae Troskabsringen paa Brystet.

Nu lagde Dværgene Jern paa Bolt,
De brugte dertil ei Lue,
De hamred det ud, saa sort, saa koldt,
For at det ret skulde due.

Da Loke saae, hvor Jernet fik Kraft,
Og hvor det varligt blev handlet,
(Det var en Hammer med stærken Skaft)
Da han sig atter forvandled;

Og foer som Bremse, med smertelig Braad,
Og flagred i Blæsevinden,
Stak Smedden i Panden med skarpen Odd,
Saa Blod ham trilled paa Kinden.

Da jog ham Dværgen med Haanden bort;
Ei Hamren blev ganske færdig,
Thi Skaftet paa den var noget kort,
Dog fandt man den Guden værdig.

Nu kom med Guldet en Dværgeflok
Og gave det til Dværginden;
Hun satte, som Hør, det paa sin Rok,
Hvis Hiul hensused for Vinden.

Og spandt og spandt, mens Guldtraaden randt,
Til Haar for den deilige Dise;
Hun snurred og sang, ved Kildernes Klang,
En underlig Spindevise:

Gudinden i Vaar skal bære sit Haar
Heel frit for Vinden herefter,
Ei flætte det meer, at yndig sig teer
Dets Glands med straalende Kræfter.

Hver Svend, som det saae, fra Himmelens Blaa,
Hans Hierte skal Haarene fange.
Selv Lokker vist ei paa veneste Frei
Nedbølge saa bløde, saa lange.

Skiøndt Guldet er dødt, saasnart det har mødt
Gudindens Tinding den høie,
Det levende blier, og efter sig gier,
Og lader, som Hørren, sig bøie.

Beholder sin Glands i Vindenes Dands,
Og lader sig aldrig udrykke;
Som Middagens Skin, det svøber sig ind
Bag Hielmens ludende Skygge. —

Saa sang hun, og gik med ydmyge Blik
For Thor, og rakte ham Haaret;
Paa Lokken han saae, og maatte tilstaae:
Saa fager var ingen baaret.

Fra Bierget hvalt nu Freir paa sin Galt
Og Thor, med Haaret og Hammer,
Til Valhalla foer, hvor Hærfader boer
I Lysets salige Flammer.

Da satte paa Sif, lig Tang paa et Rif,
Sig fast Guldhaaret paa stande,
Og monne sig slaae i Lokker saa smaae,
Trindt om den hvælvede Pande.

Paa straalende Thing fik Odin sin Ring,
Man tilgav Loke sin Brøde.
Men snart dog igien Biergtroldenes Ven
Maa for sin Troløshed bøde.

Ydunns Ran.

Asodin ud med Hænir drog,
Og med Loke, den Svend i Ophav stærk;
De Menneskeskikkelser dem paatog.
(Vil du kiende din Mand, prøv selv hans Værk.)
Af at sidde paa Stol i Hlidskialfs Slot
Var Odin træt, den opmærksomme Drot;
Som Vandringsmand, i Skyggernes Løv
Han aander, og føler selv sig Støv.

De reiste paa Field giennem Orkners Dal,
Hvor Sneen hvirvlede Bierget ind;
Hvor en Isbiørn, stor som en liden Hval,
Saa eensomt stod i sit hvide Skind.
De agted ham ei, gik ham forbi,
Saa tillidsfuldt ad natlige Sti.
Han følte den skiulte Guddom nær,
Og plumped ræd under Isens Skiær.

Saa ginge de frem, til Sneen veeg
For det grønne Græs og for Blomst og Korn.
Ei længer Fieldet nøgent steeg,
Det var klædt med Gran og med Birk og Torn.
Ei hængte paa Taget frosne Tap,
Hvor i Røgen slumred den skrumpne Lap.
Af Bielker Husene stærkt og trygt
I Dalene stege, med Skiønhed bygt.

I Slæder ei meer, med stærken Reen,
Dem mødte Finner med svarten Haar.
Jernhoven glindsed fra Hestens Been,
Og vældigt kneiste Jarlers Gaard.
Og paa Bolstret laae, bag Bielkers Muur,
Den yndige Brud i sit Jomfrubuur,
Mens Lærken fløited sin aarle Sang,
Og Uglen i Granen til Taushed tvang.

Hen Taagen faldt paa Dalens Græs,
Med Perler sprængt var Blomst og Straa.
Den liden Smaadreng drev Bondens Giæs,
Og Oxerne drak af klaren Aa.
Nu tøired han dem i grønne Væng,
Til Gaarden atter løb Bondens Dreng.
Men Guderne sadde paa Græssets Vold,
Som mødige Kæmper med Sværd og Skiold.

Da smilte Seirfader og saae
Til Loke, som bleg ved Siden sad.
Han sagde: Saa vidt jeg kan forstaae,
Dig lyster at lange til Bondens Fad.
Jeg selv er hungrig, jeg nægter det ei,
Det trætter at vandre den lange Vei.
Fra Vardø droge vi for en Stund,
Til Guldbrandsdalens Birkelund.

Da meldte Loke: Saafremt du vil,
Saa laver jeg snart et Maaltid her.
Vi har jo alt hvad der hører til,
Thi Oxen brøler paa Vangen der!
Jeg lister mig snu, forvoven giæv,
Til Stegerset hen, som røden Ræv;
Og henter Smørret af Bondens Fad,
For vel at stege den lækkre Brad.

Imens maa Hænir Oxen slaae,
Maa gyde dens Blod i Jordens Skiød,
Med Daggerten Huden varligt flaae;
Jeg henter i Ovnen varme Brød.
Maaskee du selver, o Lysets Drot,
Nedlader dig til hvad kun er Smaat:
Slaaer Funken ud af den liden Steen,
Og nærer Flammen med Riis og Green.

Da svared Odin bag sin Gran:
Jeg mærker, jeg mig til Jord har skabt;
Thi Mennesket lever kun af Ran,
Naar Een har vundet, har Andre tabt.
Velan saa skynd dig paa letten Hæl,
Og følg din daglige Drift og stiæl!
Hvis Bonden kiendte sin Giæst som Gud,
Jeg tænker, han slagted os selv sin Stud.

Da Hænir slagted, og Loke løb
Til Fadeburet i Bondens Huus;
Igiennem Sprækken han smidig krøb,
Og fyldte med frisken Smør sit Kruus;
Han Brødene tog i hviden Dug,
Vel sigtet af den fineste Rug;
Og da han paa Veien kom forbi,
Han hented Æg i en Hønsesti.

Imidlertid var ei Hænir seen:
Den Oxe slagtet i Snor han bandt,
Og tridsed den op i Træets Green.
Sig Indvolden ud af Bugen vandt.
Fra Ryggen han Skindet hænge lod,
Og tvætted ved Kilden alt, for Blod.
Han snitted med Daggerten pæne Skaar,
Og Talgen blomstred ved fede Laar.

Men Seierfader med milde Smiil —
Han, som bevæger Solen stærk,
Som tænder Ild i dens Flammepiil,
Og lærer den øve sit Kæmpeværk;
Han, som sin Glands fra Solen slaaer,
At mildere den til Maanen gaaer,
Og springer fra den i Gnister smaa,
Naar Natmulm dækker Himlens Blaa;

Ham mored det nu, med Staal og Flint
At lokke de røde Gnister frem,
At fange dem op i trøsket Splint,
Og med Riisqvisten at nære dem;
Og da nu Røgens hvide Qvalm
Udviklede sig af Spaan og Halm,
Og blev en Flamme, der steeg med Lyst —
Da glædte sig Seierfaders Bryst.

Med Taaren herlig i Diets Blaa
Han hæved sit Blik med Guddomsskiær,
Og raabte: Selsom i det Smaae
Som i det Store — fiern og nær.
I Draaben Ægir, som i sin Sø;
I Solen Odin, i Gnistens Frø!
Min Søn, naar drabeligt lyner du,
Hvad giør du da meer, end jeg giør nu?

Nu vendte Loke til mørken Skov
Tilbage med Smør, med Æg og Salt,
Og glædte sig mere ved sit Rov,
End om man havde forært ham Alt.
Og Ræven, Vesselen, Rotten kom
Af deres Huler og saae sig om,
Og sagde: Der gaaer vor Gud saa let!
Han lærer sit Folk at stiæle ret.

Men Odin loe, og tænkte: Jeg skal
Giengielde vel, hvad Loke forbrød:
Paa Bondens Ager i tusindtal
Skal Korn betale de tagne Brød;
Og Hiorden skal stønne med Iverne spændt,
Saa veed jeg Smørret er vel fortient,
Og for det Salt, vi her har søgt,
Jeg skiænker de Smaabørn Vid og Kløgt.

Nu hugged Hænir Bovene fra,
Men Loke skured skarpen Spær;
I Overdrevet han søgte da
Til Stegevenderen Kløftetræer;
I Muld han stak de Grene to,
For at han Spydet vel kunde snoe.
Han speded Stegen, ved Ilden stod,
Og dreied og drypped den vel med Sod.

Men som han nu stod, den kløgtige Kok —
(Med Hænir Odin drog vidt omkring)
Og tænkte Stegen snart havde nok,
Og prikked deri med Daggertsting,
Da flød end Blodet af Kiødet ud,
Som om det var fra levende Stud;
Og skiøndt han næred sit Arnested,
Blev Luen kun mere mat derved.

Som nu han løfted Hovedet op
Og utaalmodig i Veiret saae, —
En stor, en gyselig Ørnekrop
Opdaged man hist i Træets Vraa.
Den bredte sig vidt i grønnen Ulm,
Med Vinger saa sorte som Nattens Mulm,
Og lod et Næb under Løvet see,
Saa krumt og blankt som en hvæsset Lee.

Dens Øine gnistred som Lygtemænd
I sorten Mose ved Midnatstid.
Den stirred stedse paa Braden hen;
Ved Synet Loke blev murehvid.
Den rysted Vingen — og Grenen knak
Og Bullen lige til Roden sprak. —
Den stirred paa Flammen med stærken Blik,
Saa Ilden ud af Forfærdelse gik.

Hvi sidder du der, — var Lokes Ord —
Og kogler, og spilder Maden mig?
Giensvared Trolden: Min Sult er stor,
Jeg Oxen nyde vil med dig.
Hvis du mig skiænker som Giæst en Deel,
Skal Braden snart være sødet heel. —
Saa talt, han hopped fra Grenene ned,
Og satte paa Bovene sig og beed.

Nu svulmed Galden i Loke brat,
Han greb et tungt, et mægtigt Spær;
Men som man hugger i mørke Nat,
Saa sank i Mulmet Værget her.
Med Næbbet Ørnen om Spæret kneb,
Fast klæbed sig Lokes Haand, som greb.
Da Trolden fløi, og Loke hang
Med Hænderne ved sin egen Stang.

Og over Skov og Stok og Steen
Med Asaloke Trolden fløi;
Snart sank i Mosen dybt hans Been,
Snart stødte de sig mod Fieldets Høi.
Og Ørnen loe og Frøerne loe.
Hvo ynker vel den Skadefro?
Med Dynd ham Mosen overslog,
Ham Tornen Haaret af Nakken tog.

Og Klippen slog tilblods hans Taa;
Han græd, men koldt var Klippens Smiil.
Og Stormen under Himlens Blaa
Traf Barmen med sin stumpe Piil.
Han sank i Havets dybe Nat,
Som Pindsvin, med Makrel besat;
Han steg — da hang i Solens Skin
En Drue Bier omkring hans Kind.

Nu gav den Stolte gode Ord,
Forgieves han efter Odin skreg,
Forgieves kaldte han paa Thor,
I Fieldet med ham Trolden steeg.
Med Lænker tykt om Arm og Been,
Han smedded ham til en Kampesteen.
Nu sid, Forræder! paa denne Blok,
Og vent din Frihed til Ragnarok.

Jeg fatter klart — qvad Loke snild —
At du mig hader, Mørkets Drot!
Jeg glemte min Arne, Biergets Ild,
Forfængelig paa Luftens Slot;
Men hvis du skiænker Frihed mig,
Som trofast Søn da lyder jeg dig,
Tilføier Guder al Fordærv,
Og tiener med Villien dig og Hværv.

Velan, — giensvared Trolden mørk —
End eengang prøver jeg dit Bryst:
Jeg slipper dig af Nattens Ork,
Og sender dig atter til Lysets Lyst;
Paa Vilkaar at du skaffer mig snart
Hvad kosteligst er, af sielden Art,
Den bedste Gave, Guder fik
Fra første Skabelsens Dieblik.

Hist sidder i sin Abildgaard
Ydun den unge, vene Viv;
En Knude binder det brune Haar,
Og rank hun er som Dammens Siv,
Og fyldig som sin egen Frugt;
Thi over Midien svulmer smukt,
Bedækt med ærbargrønne Tøi,
Halvdulgte Længslers Morgenhøi.

Hun holder i sin Haand af Snee
Et sieldent Kar af røden Guld;
Det bragte Odin, Vil' og Vee,
Fra Asgard, hvor det laae i Muld.
Dets Billed ingen saa let forstaaer:
Een høster, mens en Anden saaer;
Og Solen stiger af mørken Dunst.
Alt ved en Piges Tryllekunst.

I dette Kar hun Æblet har,
Som Rosen rødt, som Voxet guult,
En Guddomskraft heel dyrebar
Dybt holder sig i Mosten skiult;
Thi hvo, som nyder af denne Frugt,
Med ham faaer Tiden aldrig Bugt;
Og hver Gudinde, som Æble faaer,
Blier atter en Mø paa sexten Aar.

Hvor kommer fra den Glathed vel,
Den Fylde, denne kiække Kraft?
Ha hver Asynie lignte Hel,
Hvis ei hun nød af denne Saft.
Som Vinden Sandets Furer ud,
Den sletter Rynker af gusten Hud;
Som Sneen dækker Høiens Muld,
Den hæver Barmen hvid og fuld.

Som Ilden tænder trøsket Green,
Den styrker matte Gubbes Blik.
Asodin var en Olding seen,
Hvis ei ham qvæged denne Drik.
Og Thor, med samt sin Vogn og Buk,
Udstødte mangt afmægtigt Suk,
Hvis Ydun ei sin Most saa sød
Hver Morgen ham krysted i Suttungs Miød.

I den yndige Lund ei Fuglen boer,
Der høres aldrig Sidskensang;
Men Asabragi, en Skiald saa stor,
Opliver Alt med Harpeklang.
Mod Østen vender sit Aasyn han;
Og naar da Solen staaer i Brand,
Udbreder sin uhyre Viftes Guld,
Da slaaer han Strængen underfuld.

Da røres Jorden til hellig Lyst,
Og Taaren Blomsten i Diet staaer;
Da qviddre Fuglene Hiertet Trøst,
Og dobbelt rødmer friske Vaar,
Og dobbelt elsker den unge Mø,
Da vorder det Oldingen let at døe;
Udødelighedens Drossel sang,
Og let blev Gubbens Gimlegang.

Thi skaffer du mig den yndige Viv,
Med samt hint Kar af røden Guld,
Da skiænker jeg Frihed dig og Liv
Og sender dig atter af Biergets Muld.
Vel — raabte Loke — jeg sværge vil —
Ei spar du kun dit Abespil,
Giensvared Tiasse: vel du veed,
Man stoler ei paa Lokes Eed.

Alt længst du var en Mindremand,
En Bolt for Guders, Troldes Kamp.
Steds var dit Løvte Skum paa Vand,
En Sky, som løses op i Damp.
Nei, vaklende Forræder! nei,
Vi vandre maae en bedre Vei;
Med Lænke binder man Bondens Hund,
Og Loke — ved sin egen Mund.

Den giftige Snog har al sin Gift
Forsamlet i den hule Tand,
Og skader kun, naar i Hudens Rift
Det blander med Blodet sig som Vand;
Saasnart man Tanden ud har brudt,
Er Slangen som en nyfødt Glut,
Et Legetøi, der snoer sig smukt
Om Armen i en yndig Bugt.

Som Orm du skader med dit Gab?
Velan, det gielder et Forsøg!
Du slippe skal med Talens Tab;
Jeg lukker Spieldet for denne Røg.
Derpaa tog Tiasse Traad af Staal
Og syede med en Demantnaal
Fast Lokes smalle Læber til.
Eia, det var et lystigt Spil!

Jeg faaer ei Luft, hør først et Ord,
Skreeg Loke — bi, jeg qvæles jo! —
Aand du kun med dit Næsebor,
Giensvared Trolden; du har jo to!
Det vil erstatte din Munds Forliis.
En Næsviis bruger Næsen viis.
Storagtigt var den altid spiilt,
Og Læben har ei længe hviilt.

Saa syede han med dobbelt Traad,
Og mumlede stærke Trolddomsord,
Og agted ikke Lokes Graad. —
Nu skynd dig hen, hvor Ydun boer!
Saasnart du bringer mig mit Rov,
Ved Nordkap i Jernvidieskov,
Da løser jeg strax din Mund igien
Og kalder Loke Biergets Ven.

Dermed han slap ham af Bierget ud,
Og høit loe Tiasse ved sin Spøg.
Slukøret fløi den stumme Gud,
Som Agerhøne for glubsken Høg,
Naar i et Ly den slipper ind,
Før Høgen reent har plukt dens Skind.
Med hængende Fiær, med Ak og O
Den blodig slap af Høgens Klo.

Men som han nu mod Asgard foer,
Da tænkte han: det er uhørt!
Hvordan faaer den, som mangler Ord,
Et Qvindehjerte vel forført?
Udrettes kan det ei med Magt.
Med List? Hvor faaer jeg Listen sagt?
Den, som er baade svag og stum,
Maa plat foragtes, lig en Dum.

Som saa han fløi over Busken lav,
Og sig betænkte vel et Døgn,
Da faldt ham ind: Kan paa en Stav
Med Runer ikke man riste Løgn?
Høit Ydun elsker Tidsfordriv,
Troer hvert et Sagn, som Bragis Viv;
Godhiertig er hun, røres let —
Og Loke forstaaer ei Kunsten slet.

Med disse Tanker han drog sit Sværd
Og hug i Busken af en Stang,
Begyndte strax med Løgnens Færd,
Og løi saalangt som hans Kiæp var lang.
I Staven risted han Runer smaae:
I Jothunskoven jeg Æbler saae,
De hænge bag Løvet, tre og tre,
Som Morgenrødt, som Nattens Snee.

I dem er større Mesterkraft
End dem, du giemmer i gyldne Skaal.
Hvis Aserne nød denne Saft,
Da brændte Jetter snart paa Baal;
Da Odin Fenrisulven slog,
Og Thor i Havet Ormen vog;
Men Jetterne frygte Lysets Skin,
Og hyller i Mørke Skoven ind.

Dog aabenbared en Jettemø —
(Huld Elskov meer end det formaaer)
Asloke Vei til Glædens Ø,
Hvor Æbildtræet herligt staaer.
Disværre belured os en Trold,
Bag Kobbermalmets haarde Vold,
Og for at holde Skatten skiult,
Behandled Loke grumt og fuult.

Han shede mig mine Læber til,
Med Staaltraad og med Demantnaal;
Han brugte mangt et Tryllespil,
Dog rakte til Kløgten ei hans Staal;
Den har jeg, Tak skee Mimer! fri,
Og den staaer mig i Nøden bi.
Thi rister jeg, at du det veed,
I Staven hele min Hemmelighed.

Saafremt du selv mig følge vil
Med Æblerne til Jetters Lund;
(Din Hielp fornøden er dertil),
Da brister Seglet fra min Mund.
Jeg bryder Æblet ei fra Vaand,
Men naar kun Du med Liliehaand
Berører Frugten — strax paa Stand
Den bøier sig mod Skaalens Rand.

Saa skrev han, og med Staven fløi
Fra Havet hen til Lundens Læ,
Hvor Ydun ved en busket Høi
Sad yndig bag sit Æbletræ.
Hun stirred stivt paa Skovens Dyr
Og pønsed paa sit Eventyr;
Betragted Hiorten, bruun og rank,
Som speilte sig i Floden blank.

En Kilde sig ud bag Busken giød,
Og langsomt i den klare Flod
En Svane trind paa Vandet flød,
Og standsed ved Gudindens Fod.
Hun sad med Karret i sit Skiød,
Og kasted hen til Svanen Brød.
Sin Hals den dybt i Floden drev,
Hvor lette Krumme Kredsen skrev.

Hist Bragi sang Alfaders Priis
I skioldbedækte Valaskialf,
Omringet af hver en As og Dis
Og af saamangen lystig Alf;
Og Mimer havde nys forladt
Fru Ydun med sin Æbleskat;
Hun sad — et huldt uskyldigt Barn,
Og let hun faldt i Listens Garn.

Hun rørtes over Gudens Nød,
Med Ynk betragted hun hans Mund,
Af Listens Øine Taarer flød,
Da svulmed Yduns Barm saa rund.
Hun rakte ham sin hvide Haand,
Og i sit Fiæderklædebond
Hun svang sig, medens Mimer sov,
Troskyldig til Jernvidieskov.

Hun fulgte ham fra Lundens Skiul
I Luften over grønnen Muld,
Saa skiøn som Paradisets Fugl,
Med lange lyse Vingers Guld.
Da kom den sorte Kæmpegrif
Med Brusen fra sit Klipperif;
Omfatted Ydun med sin Klo —
Men alle Biergets Kløfter loe.

Da græd for silde Bragis Viv;
Men Vinden havde Taaren kiær,
Nedvifted den til Havets Siv
Og størkned den til Perle der.
Og Gienlyd klaged høit fra Field,
Da Ydun sukked sit Farvel.
Og Lilien sank i strenge Luft,
Og Rosen misted al sin Duft.

En døsig Taage tyk og kold
Sig langsomt over Himlen giød,
Og Solen, som et blodigt Skiold,
I Taagen stod med Maaneglød;
Og koldt blev Heltens, Pigens Bryst,
Og pludselig blev Vaaren Høst.
Sangfuglene fløi til Syden hiem,
Og alle Glæder fulgte dem.

Yduns Frelse.

Den vise Mimer skued Verdens Nød,
Og Baldur saae den i sit stille Rige.
Med bittre Taarer Mimers Kilde flød,
Hvor Saft ei kunde meer i Frugten stige;
Og Baldur, blodbedrøvet som en Pige,
Besøgte Mimer i den kolde Hule,
I Maanskin, med de lange Lokker gule.

Man mærkte vel, at Glæden var forbi,
Og at Gudinden blomstred længer ikke;
Thi taus og vranten ved sit Grubleri
Til Jorden Mimer saae med mørke Blikke;
Og Baldur — som om Luft han vilde drikke —
Med Feberblussen og med Graad i Die
Kun talde vildt, og stirred i det Høie.

Saaledes nærmed de sig Ygdrasil,
Det kongelige Træ, som skygger Jorden,
Som Guderne fra Bifrost ride til;
Hvor — som en Hyrde vaager over Hiorden —
Asodin, mellem Guderne fra Norden,
Udgiver Loven, daglig Dommen fælder,
Og hører hvad hans Svend Hermodur melder.

I Asken er en Ørn, som alting seer,
For at berette sligt til Odins Ravne;
Men ei dens Ildblik var opmærksomt meer,
Thi Taagen stod om Træet mange Favne;
Indslørte Dal og Field og Skovens Havne;
Og Egernet, som sad ved Ørnens Fødder
I Træet, knækked lutter hule Nødder.

Med Baldur Miner Træet gik forbi,
Og standsed først ved Urdurs klare Kilde.
I Skoven ledte dem den snevre Sti
Til Fieldekløftens Væld i Natten silde.
Graasteen, beklædt med Vedbendranker vilde,
Indklemte Dalen, Granskov dækte Fieldet,
Og Bær og Blomster skiulte Kildevældet.

Men visnet Alt. Og see, ved Kildens Rand
Sad Nornen Skuld, med Læben mod sin Finger.
Forfærdelige Qvinde! hvis Forstand
Udgrunde kan, hvad Tidens Fylde bringer.
Fra hendes Skuldre gik uhyre Vinger,
Om Panden brede Baand med gyldne Runer,
Og billedsmykt med Hvaler og Harpuner.

Grønt hendes Klædebond, og Øiet snart
Mod Kilden vendt og snart mod Fremtids Dage.
Hos hende Søstren Urd; med Blikket klart,
I sorten Skrud hun vendte sig tilbage.
Men smykt i broget Skæl, som paa en Drage,
Sad Varand, Tidens Mø. Dog alle Qvinder
Af Kæmpestorhed, mægtige Gudinder.

Og Søvnen ei sin Flig udbreder der,
Der sænkes aldrig Norners Dienlaage.
I Middagsglands, i Stiernens Sølverskiær,
De sidde stivt som Støtter, men de vaage.
Een seer i Oldtids, Een i Fremtids Taage
Varanda paa sin gyldne Vægt tilveier
Alfaders Gaver: Døden eller Seier.

Som Jomfruløver i Ægyptens Sand
De stirre hen, de Ubevægelige;
Og Kilden suger i sit klare Vand
Det skiønne Billed af den høie Pige.
Valkyrier sig tidt om Lunden snige,
For Norners Bud fra Kilden at erfare,
Saa ile de dermed til Jordens Skare.

Nu talde Mimer til den store Skuld:
O du, hvem ingen Fryd og Sorg forvirrer!
Du, som er Ingen fiendtlig, Ingen huld,
Hvis Falkeblik igiennem Natten stirrer,
Om Duen kurrer eller Sværdet klirrer,
Du røres ei: — Saa løs den store Gaade!
Tael! Kan vel Ydun frelses af sin Vaade?

Da svulmed Skulds jomfruelige Bryst,
Som naar en Steen kan Livet brat fornemme.
Hun saae paa Mimer og han følte Trøst,
Og Urdurs Kilde mon sin Rislen hemme;
Og Nornen raabte med sin stærke Stemme:
Naar Tapperhed til Troskab Tiden tvinger,
Hiemiler Sundhed paa sin Elskovs Vinger.

Saa talt — indsvøbte Natten sig i Mulm,
Og sagte rysted Jordens Overflade;
Høit Strømmen til sin Bølge raabte: Svulm!
Og Blæsten hvisled i de visne Blade.
Men Guderne hiemilte begge glade;
Thi de forstod hvad Nornen dem forkyndte,
De svævende sig til Valhalla skyndte.

„Naar Tapperhed til Troskab Tiden tvang,
Hiem Sundhed foer paa Kiærlighedens Vinger:"
Saa lød Gudindens underlige Sang,
Og Sangens Indhold de til Valhal bringer.
Hvo er vel, uden Thor, den Gud, som tvinger?
Kun han kan kue Loke, Tidens Giøgler;
Men Elskovs Disa giemmer Fængslets Nøgler.

Knap hørte sligt den stærke Asathor,
Før rød som Blod han sprang fra Klippeblokken,
Og greb — imens hans Vrede mangled Ord —
Den blege Loke frygteligt ved Lokken,
Og snelt, som Hiulet dreier sig i Rokken,
Han snurred ham omkring, saa snart med Daanen
Han Havet slog, og snart berørte Maanen.

Dit Væsen, sammensat af List og Spot,
Ovad Thor, vil jeg fra Valhal udelukke!
Du rystes maa, at Alt kan blandes godt,
Som Ediken med Olien i en Krukke.
Siig nu, før jeg din sidste Gnist skal slukke,
Om du vil bedre dig, og atter bringe
Asynien paa Freyas lette Vinge?

Og Loke, — han er feig som han er fuul,
Og al hans Handling mangler kraftig Villie —
Angst for igien at giøre sligt et Hiul,
Forfærdet kasted sig for Thor paa Tilie,
Og raabte: Hvis den ranke Valhals Lilie,
Den evige Freya mig sin Ham vil række,
Da skal ei Bierg og Trolde mig forskrække.

Jeg løser Ydun af sit Slaveri;
Thi denne Qval mit Hjerte dybt bevæger.
Mig Jetten tvang, min Villie var ei fri,
Jeg Ydun maatte skaffe med sit Bæger;
Men over Havets Bølge, Skovens Eger
I Freyas Fiederham, som Fugl, jeg iler,
Og snart igien en bedre Lykke smiler.

Da hented Disen strax sin Fiederham,
(Meer for sin Skiønhed vel hun havde givet)
Og Loke; — thi nu følte han sin Skam,
Nu ængsted ham at øde Asalivet,
Fløi over Bierg og Dal og Busk og Sivet,
Til Jothunheim, hvor dybt i Fieldets Huler
De frygtelige Taager Ydun skiuler

Men Loke bedst i Mørke finder Vei,
Han lod sig ei af Biergets Koglen skrække;
Han stolte paa din Fiederham, o Frey!
Hvis stærke Vinger intet Staal kan stække;
Han trængte giennem Biergets skumle Sprække;
Han fløi som Uglen og han krøb som Katten,
Did, hvor de brune Klipper giemte Skatten.

Hun sad — som Marmorbilled paa en Grav
I Miklagard — med Hiertet stumt for Klage;
Det stirrer hen i Tidens øde Hav,
Hvis skiønne Bølge vender ei tilbage.
Da kom i broget Fiederpragt, som Drage,
I Hulen Loke. Snart han Idun trøsted,
Og greb den smekkre Diis tæt under Brystet.

De henfløi over Klipperne. — Men see,
Stærkt et uhyre Baal mod Norden brændte.
Det Asgard var, hvor Odin, Vil' og Ve
Forsamled sig, og Bud til Loke sendte.
Han kom — og Længselen og Smerten endte.
Knap var i Asgard Mimers hulde Datter,
Saa aabned Blomsten sig for Duggen atter.

Og Lærken slog, og hver Gudindes Barm,
Frem svulmed atter i sin Ungdomsfylde.
Gud Odin følte Kraften i sin Arm,
Og Thor sin Hammer tog af støvet Hylde;
Men Maanen lod af Solen sig forgylde;
Sig Mimer længer ei med Ynker nærmed,
Og Baldur ikke meer i Natten sværmed.

Men see nu kom et svart og lystigt Syn:
Thi Griffen, som forfulgte snelt sin Fange,
Blev blændet af de stærke Baalets Lyn,
Og sprætted vildt med sorte Vinger lange.
Som Myggen, naar den er for Lyset bange,
Saa styrted den uhyre Jothunflue
Med Rædsel i den unge Morgenlue.

Og saadan styrter sig hver Morgen end
Det fæle Spøgelse, som Jorden skrækker.
Hver Morgen brænder Østens Baal igien;
Og Duggen, som det unge Blad bedækker,
Da fælder Glædesgraad paa Vaarens Hækker;
Og Fuglen synger, som den glade Brage,
Da han i Lunden fik sin Viv tilbage.

Om Vanerne.

Da de høie Valhals Guder
Blomstred end i Østens Land,
Fiernt i Asien paa Bierget,
Nær det skiønne Ginistan;
Før de hid til Norden droge,
Mod den kolde Klippeblok,
Hvor de sloge
Jetters Hær og Dværges Flok;

Af de kundskabsrige Vaner
Ofte blev de da besøgt;
Vaner med til Asgard bragte
Megen Ynde, megen Kløgt;
Lærte dem at luge Tidsel
Og at plante Blomst i Jord,
Gav til Gidsel
Rytteren, den raske Niord.

I den stærke Lummerhede
Tørtes Flod og Skov og Dal;
Knap sad Niord paa letten Skimmel,
Saa blev hele Luften sval.
Han forstod at sprede Dunster,
Og at farve Himlen blaa.
Skiønne Kunster!
Hvor Naturen skal bestaae.

Niord var givt paa Vaners Maade,
Nære Slægtskab agted ei.
Ved sin Søster blev han Fader
Først til Freir og saa til Frey.
Begge skionne! — Mænd og Qvinder
Tændte de med Elskovs Blus.
End man finder
Sligt et Kuld paa Kaukasus.

Da de høie Valhals Fyrster
Asalandets Dal forlod,
For at blande Sydens Lue
Med det nordiskkolde Blod;
Deres Ønsker ei de dulgte,
Niord de vandt ved deres Bøn;
Han dem fulgte
Med sin Datter og sin Søn.

Odin qvad: Os vinker Norden
Med sit granbevorne Field;
Hist de skiønne Søens Lunde
Hvælve sig til Livets Held.
Did jeg bringer Gudeskaren,
Der jeg bygge vil mit Slot.
Thor i Faren,
Odin selv i Freden Drot.

Did de store Krigerflokke
Fore vi til Field og De,
Der de stride skal paa Klippen
Og paa skumbedækte Sø.
Tænk, naar Østens muntre Flamme
Blander sig med Jernets Vægt —
Hvilken Stamme,
Hvilken herlig Kæmpeslægt!

Niord, paa frodig Hest med Vinger,
Drog foran den hele Hær;
Tørte Moser, splitted Taager,
Skilte Skovens tætte Træer;
Reisens Længde Guden mindsker,
Viser Vinden Skibets Vei.
Hesten vrindsker,
Svæver, svømmer, trættes ei.

O hvor herlig var at skue
Niord i Luften under Sky!
Indigt svæved Gangrens Vinger,
Som en Drøm i Morgengry.
Hurtig Nærmen, hurtig Fiernen,
Snart besøgt, og snart forladt;
Morgenstiernen
Stod paa Gudens blanke Hat.

Uden disse hulde Vaner,
Hvad var Asers Magt i Nord?
Hvad din Viisdom, stærke Odin?
Hvad din Styrke, bolde Thor?
Vei til Frugtbarheden finder
Freier, mellem Steen og Tiørn;
Mænd og Qvinder
Skiænker Freya skiønne Børn.

Selv hun har en deilig Brudgom,
Odur kaldte man ham her;
Hist i Indien ved Ganges
Traf hun ham i Helteværd.
Møer og Svende var hans Følge,
Lysteligt de Bækner slog.
Field og Bølge
Deres Seiersfang gientog.

Paa sit raske Tog han kiørte,
Sad i høi og gylden Karm.
Gulen Løve, spraglet Tiger
Tæmte han med Heltearm.
Ydmygt nu de Vognen droge;
Piger gik foran og sang,
Trommer sloge;
Fløiter høit i Skoven klang.

Hist fra Skovens grønne Buske
Kom de grimme Vildmænd frem,
Hørte Bæknet, Trommen, Fløiten,
Grinte, dandste, glædte dem.
Odur ved den klare Kilde
Standsed dem i dunkle Skov,
Greb de Vilde,
Tæmte dem med Fredens Lov.

Paa de solbestraalte Bierge,
Nær den friske Bølge klar,
Planted han sin grønne Ranke,
Som den søde Drue bar.
Snart at præsse røden Drue
Dalens unge Søn forstod.
Elskovs Lue
Fandt sin Næring i dens Blod.

Freya kom engang i Skoven,
Smagte Gudens søde Drik;
Druen hang ham i hans Lokker,
Sværmerisk var drukne Blik;
Fyldig var han som en Qvinde,
Dog en Mand i Kraftens Aar;
Lod sig binde
Let af Disens lyse Haar.

Fuglene dem saae fra Øviste,
Saae det elskovsfulde Sind;
Hvor hun med de hvide Hænder
Klapped Gudens brune Kind;
Hvor, som Skum paa Flodens Bølge,
Svulmed knuppetnøgne Bryst;
Blomster dølge
Guders og Gudinders Lyst!

Freya nu var Odurs Øvinde,
Sielden kun de skiltes ad;
Og da Guders stolte Skare
Reiste fra den gamle Stad,
Odur sig paa Vognen satte
Med sin Hustru i sin Arm.
Tigerkatte
Trak dem i den gyldne Karm.

Vel ham smerted at forlade
Rankens varme Fædreland;
Men hvo foretrækker Druen
For en deilig Lilievand?
I sit Kar af tynde Staver
Tog han Vinen med til Nord.
Odurs Gaver
Glæder Odin ved hans Bord.

Thi skiøndt alle andre Guder
Drikke Miød og Øl og Most —
Odin qvæges kun ved Vinen
Og ved Yduns Æblekost.
Og da Odur Frey forlader,
Da fra Nord han skilles ad,
Guders Fader
Skiænker han kostbare Fad.

Kunde troløs han forglemme
Disen for saa høi en Lyst?
Grusomt sig, letsindigt rive
Fra det elskovsfulde Bryst?
Kiærligt før han Freya favned,
Kaldte hende største Skat;
Aldrig favned
Ham den elskovsrige Nat.

Men da Idun fløi fra Valhal,
Da den hele Skiønhed svandt,
Da han i sin unge Disa
Kun en gusten Qvinde fandt;
Sprang fra Leiet han forfærdet,
Vred sig af den Magres Arm;
Greb til Sværdet,
Hoist forbittret i sin Harm.

Ha, saa har du mig bedraget,
Raabte han, du lede Trold!
Løi, og kaldte dig Gudinde,
For at fange mig i Vold?
Men nu seer jeg Larven synker,
Hvad du var, det vorder du?
Dine Rynker
Viser du mig uden Blu?

Freyas Taarer intet virked;
Odur sig med Afsky vandt
Af den Kraftesløses Arme,
Hvor han før sin Glæde fandt.
Kerren med de skjønne Katte,
Samt sit Viinkar, lod han staae.
Den Forladte
Stirred i det fierne Blaae.

Bort han drog til sine Vaner,
Aser saae ham aldrig meer.
Freya græder gyldne Taarer,
Naar hun i det Fierne seer.
Hendes Skiønhed kom tilbage,
Men — den grumme Husbond ei.
Hendes Klage
Lyder paa den øde Vei.

Da nu atter Aser Frugten
Nød af Livets stærke Træ,
Ynktes Odin ved at skue
Freya sørge bag sit Læ.
Høist forbittret did han sendte
Hermod, med sin Tryllestang.
Hvad der hændte
Synger jeg ved Harpeklang.

Odur gik i Laurbærlunden,
Tænkte tidt endnu paa Frey;
Skovens Mænd, med Bukkefødder,
Muntred ham ved Fløiten ei;
Og forgieves, vedbendkrandset,
Dandsed vellystfulde Mø;
Kun han sandsed
Tabte Frey paa Herthas Øe.

Som han nu med tunge Druer,
Vedbendløv i lokket Haar,
Sværmerisk mod Himlen skuer,
Eensomt i den unge Vaar,
Mens hans Blik vemodigt svømmer,
Sødtberuset er hans Aand;
Mens han drømmer,
Trykker Nakken med sin Haand; —

Kommer Hermod giennem Busken,
Rører han med Tryllegreen —
Og til Marvens dybe Piber
Hærdes han til Marmelsteen!
Saadan har ham Skialden funden,
Paa sin fierne Vandring hist:
Steen i Lunden,
Dækkes han af Laurens Qvist!

Men den skiønne Freya saare
Græmmed sig ved Gudens Død;
Hendes gyldne, søde Taare
Sværmerisk hver Aften flød;
Hendes Hiertes dybe Trængsel
Blander hun i Elsktes Bryst:
Bittre Længsel!
Deraf kom din søde Lyst.

Skades Giftermaal.

Mens Idun var i Fængsel, stod Valhal som en Grav,
En frugtbar De var opslugt af bælmørken Hav,
I Borgens øde Haller hver Gud sad i sin Vraa,
Og som en Marmelstøtte stivt hen for sig saae.

Ud i Borgegaarden, til Hærfaders Priis,
Einheriar ei styrted, ottehundredviis,
Af blanke Kobberporte fra Thrudvangers Gaard,
For hist paa Fægtersandet at dele Banesaar.

De sloges ei med Sværdet, ei længer Blodet flød,
De sprang ei op med Latter fra den lystige Død,
For hist at nyde Skiver af røgetharske Galt,
Og tømme dybe Guldhorn med stærkbrygget Malt.

Freyas Lund var øde; Beilerne man saae
Meer under Buegangen ei henrykte gaae.
Mens Nattergale sloge, med glødende Kind
De sadd' ei hist ved Kilden i blege Maaneskin.

Hagbarth og Signelil ei meer i Aftenglød,
Naar Solen brændte, tænkte paa deres Heltedød,
Da de paa Elskovsluen, løste fra Jordens Qval,
Svang sig fra Livets Jammer til Gladheimasal.

Mens Valhal mørkt i Taager reent uden Glæder stod,
Fordi det Bæger mangled, som skiænkte Sundheds Blod,
Da glædtes vilde Jetter; nu fik de Overhaand,
Nu tænkte de at lægge Guder i Baand.

Hvo først sig vilde hævne, med Hielm og Skioldeplade,
Det var hin Thiasses Datter, den umilde Skade;
Hun stod for Valhals-Porten i blanken Kobber rød,
Hun aned ei sin Faders baalvoldte Død.

Skiøndt Skade var et Qvindfolk heel ulige Frey,
Hun var dog stærk og dygtig, og hæslig var hun ei:
Naar hun paa Hesten henreed i bælmørke Nat,
Da funkled hendes Øine klart under sorten Hat.

Hun hersked over Hexer med tangblege Haar,
Men selv var hun en Skioldmø med Ungdommens Vaar;
Og hendes friske Kinder, dem Stormen Roser gav;
De løse sorte Lokker, de bølged som et Hav.

Som to skumhvide Bølger sig blotted hendes Barm,
Stærk var hun af Lænder, rund var hun af Arm.
Frisk var hun som Stormen, og vild var hun som den,
Det blæste, hvor i Hallen hun sin Mund vendte hen.

Men da hun stod i Vingolf, da glemte hun sin Vrede.
Hun saae de skiønne Guder; Elskovens Hede
Betog det vilde Hierte, da Baldur hun saae,
Hun sukked: Aldrig skinte to Øine saa blaae!

Vel er de lidet matte; men det er blot fordi
Gudinden ei med Æbler staaer Guden nu bi.
Hun raabte høit i Hallen: Jeg slutter Fred paa Stand,
Hvis Odin mig vil skiænke skiøn Baldur til Mand.

Da blev for Dine bundet hin dristige Mø.
Paa det hun ei af Elskovens Længsel skulde døe,
Det Odin saa bestemte: Den, som hun greb i Blinde,
Den skulde sig med Skade som Husbond forbinde.

Da flagred som en Søfugl sorthaarede Qvind,
I det høie Vingolf hun sused som en Vind.
De Guder foer tilbage, fremtrængte sig paany,
De vidste ret ei, om de skulde Bruden undflye?

Thi var hun ei saa ven som Gudinderne her,
Kort førend alle tabte det friske Blomsterskiær,
Hun var dog mere qvik nu, hun løb omkring saa frisk,
Som naar i Bølgen piler den sølvskælte Fisk.

Hun øinede bag Klædet to velskabte Been,
Saa smidige, saa lette, saa reent foruden Meen.
De stærke runde Lægge, det Smalbeen, den Fod,
Oppusted Elskovsilden i Jettepigens Blod.

Hun troede, det var Baldur — hun greb ham uden Ord,
Hun afrev sit Klæde — hun saae, det var Niord —
Da slog hun op en Latter, saa Hvælvingen skialv,
Hun krysted ham til Barmen, som Linet skiulte halv.

Hun qvad: Vi to vi passe, vi udgiør et Par!
Naar Ydun kommer atter tilbage med sit Kar,
Da kan igien du blæse; jeg hæver Nattens Vind,
Saa skifte vi vort Arbeid med ulige Sind.

Du rider paa din Skinfax ved høilyse Dag;
Paa Hrymfax om Natten forfølger jeg mit Vrag.
Du vifter mellem Blomster, jeg hviner mellem Field;
Jeg, Skade, bringer Skade, du fremmer Nordens Held.

Om Sommen, om Høsten, det er din gode Tid,
Du spreder mine Taager, hidvifter Varmen blid;
Da løber jeg til Finmark, med Buen, paa Ski,
Og bryder giennem Sneefog min useete Sti.

Med Sidsken paa din Skulder, med Nattergal i Hat,
Med Bøgeqvist i Haand og med Blomster besat,
Du svæver paa din Ganger, høit over Jordens Dale,
De lyse Straaler svæve fra Manken og dens Hale.

Hrymfaxe kun er liden, er sort med korte Haar,
Og ved dens Mund i Skiægget Riimfrosten staaer;
Men frygteligt den vrindsker, og naar den sparker bag,
Den skiller Skib ved Master og Husene ved Tag.

Mig følge Strandens Maager med hæseste Skrig,
Havfruen op sig løfter af Vandet som et Liig,
Sælhunden ud sig vælter, saasnart den mig seer,
Den tør sig ikke sole paa Strandbredden meer.

Hvi træder du tilbage? Du troer mig ikke ret?
Har Ægir ei en Hustru i Havet med et Næt?
Er Ran ei jettebaaren? Er Ægir ei en Gud?
Hvi frygter da du Feige for Elskovens Bud?

Hvor længe skal den vare, den daarliglange Strid,
Mellem Guder og Jetter? Mig tykkes, det er Tid
Engang at ende Kiven; og det kan snarligt skee,
Hvis ei man os Foragten for strengt lader see.

Det Bittre maa sig blande med hvad der er for sødt,
Det Levende maa bringe selv Livet i Dødt;
Med Nat maa Dagen vexle, Glæderne med Qval;
Naar Sildestimen blinker, den sluges af en Hval.

Ei hver en Urt kan trives. Hvis Kirsebærrets Træ
Stod evig skilt fra Stormen ved Plankeværkets Læ,
Og hvis ei Vinden rysted de Blomster ned som Snee,
Da vilde snart man Stammen udhulet see.

Med slige Taler lokked hun raadvilde Gud.
Da holdtes Bryllupsfesten paa Hærfaders Bud;
Men drøvelig var Glæden, thi Ydun var der ei,
Og alle Diser sørged, især den skiønne Frey.

Ei Bragi sang ved Harpen, ei Hornet gik omkring;
For Freir var i Hiertet af en Kniv det et Sting.
Han signed ei sin Fader, men, med uroligt Mod,
Han steeg i Høielofte, hvor Hlidskalfen stod.

Den Stol staaer høit i Taarnet af Valaskialfens Slot;
Til alle Verdens Kanter derfra man skuer godt;
Men ingen uden Odin derhen sig turde sætte.
Det monne Asafreier idag dog forgiette.

Han satte sig i Tanker i Straalesædets Krands;
Det funkled ei saa vældigt, tabt var den halve Glands.
Han stirred ud saa vide mod fierne Bierge blaae.
Nu vil jeg Eder siunge, hvad Freiers Øine saae.

Freiers Elskov.

Dybt i Fieldehallen et Kammer blev han vaer.
En deilig Mø han øined paa Bolstrene, klar;
I søden Søvn hun slumred med stille Pigesind,
Og Morgenrøden blomstred paa hendes Liliekind.

Med Armen over Panden saa skiødeslost hun laae.
Om hvide Fingre snoede sig sorte Lokker smaa.
Den spæde Haand begraved sig i de mørke Haar,
Som naar et Lam i Busken bag Løvene staaer.

Den lange bløde Flætning løb ned i Barmens Krog,
Som naar i Liliens Bæger sig skiuler en Snog.
Og Læbe kyssed Læbe saa kiærligt som en Søster;
Men stolt som Fiender svulmed de adskilte Bryster.

Hvert troede sig det bedste, høit over Midiens Rand,
De lignte dog hinanden som to Draaber Vand.
Snart Freier saae paa Læben, snart paa den skiønne Barm,
Han glemte Valaskialfen og Valhallas Harm.

Men som han ivrigt stirred, da saaes et Under sødt:
Thi hvidt blev det Røde, det Hvide blev rødt;
Naar Kirsebærret brister, det vise maa sin Steen,
Og Læben viste Tænder som dreiet Elfenbeen.

Og ved den stærke Svulmen, fra Barmens hvide Hud
Livsthykket gled tilside, sprang Rosenknuppen ud;
Da vaagned hun og skiulte med Haandens bløde Blad,
Hvad Fingrene forraadte, som skilte sig ad.

Saa sprang hun op fra Leiet, saa let som en Hind;
I Kamret flød en Kilde, der vadsked hun sin Kind,
De store Steenkuls-Øine, den Sneehvides Arme:
Da følte Biergekilden en inderlig Varme.

Den syded giennem Fieldet, for ei sin Kraft at spilde,
Til Askurs Æt i Dalen, og blev en Sundhedskilde.
Den stod beslægt med Krykker; naar Halte kom derhen,
Paa raske Been de løbe fra Stedet igien.

Og Blinde, som forgiæves opspiled deres Bryn,
Fik, naar de brugte Vandet, det klareste Syn.
Man undred sig saare, den sieldne Brønd man dyrked.
Men det var Gerdas Ungdom, som Bølgerne styrked.

Saa tog hun ud af Giemmet en Kam af Guldet rød,
Den sorte tykke Flætning med hvide Fingre brød;
Hun redte sine Lokker, de gnistrede med Lyst;
Hver Funke Freier følte, den smelted hans Bryst.

Saa flætted hun om Issen af Haaret en Krands,
Smykt med fiolblaae Stene, det gav en liflig Glands.
Af sølverhvide Steenhør en Kiortel tog hun paa,
Forneden var den kantet med Granaterne smaae.

Det fyrreglatte Melkekar da saae han hende toe;
Saa gik hun ud paa Vængen til den brogede Ko.
Den græssed dybt i Kløver med gyldenlange Horn,
Og midt paa Marken blomstred den hvide Slaaentorn.

Dybt i grønne Kløver hun ned sig havde sat,
Tog med hvide Fingre det spændte Yver fat.
Mens Melken skummed, Dyret mon ligegyldigt gloe.
Ha, hvor Freier foragted den koldsindige Ko!

Med sine Blik han fulgte den deilige Jetinde;
Han sukked: Aldrig saae jeg en venere Qvinde.
Vel hørte han ei tale den hulde Lilievand,
Men Fromhed var i Øiet, paa Panden Forstand.

Ild blussed paa Kinden, men Læben smilte huld;
Af Trofasthed og Ømhed var Barmen vist fuld.
I Hytten ved sit Arbeid han hende siden saae,
Hvor hyggeligt hun heged de Sødskende smaa.

Og kieled for sin Fader; hun klapped hans Skiæg
Med sine glatte Hænder; og hængte paa Væg
Hans Kogger og hans Bue, da han kom hiem fra Lund,
Og skar i Skiver Brødet i Melk til hans Hund.

Jerper og Ryper hisset paa Kiøkkenbielken hang;
Nu afbrød de med Skrigen ei længer Droslens Sang.
Den nylig snelle Hare var vorden stiv og seen,
Hang, blodig under Bugen, med udstrakte Been.

Ung Gerda tog af Skabet en deilig Diamant,
Hvis Lige sikkert Ingen i Biergene fandt;
Thi sattes den paa Skorsteen, kom den i mørken Stue,
Da foer der af dens Kierne den klareste Lue.

Nu stod den travle Biergmø med Forklæde paa;
Men ikke hærded Luen de spæde Fingre smaa,
Ei heller bruntes Kinden, ei sortned Barmens Snee.
At hun var jertebaaren deraf han kunde see.

Mod Qvælden sig forsamled i hendes Faders Huus
Unge, gamle Jetter, at tømme Sølverkruus;
Nogle med Horn i Panden, endeel med Hestebeen,
Med Bukkeskiæg de Fleste, dog Mangen uden Meen.

Det bør Enhver vel mindes: af Troldenes Hær
Der gives mange Slægter af høist ulige Færd:
Som Ulve, Biørne nogle; de boe i Skovens Grøft;
Utydsker, Kæmper og Drauger, i Fieldets dybe Kløft.

Men nogle ligne Mandkiøn, som Guder i Valhal;
At de mod Æser strede, det voldte deres Fald;
De har ei Æsamagten, men Trolddom de forstaae;
Som Bønder tidt i Dalen de vadmelklædte gaae.

Af dette Kuld var Gerda. Hryntusser med Magt
Hendes Fader vilde giæste; hun saae dem med Foragt.
De sadd'·ved lange Steenbord. At Gerda var saa smuk,
Det fandt den unge Hestbeen, det fandt den gamle Buk.

De strakte deres Hænder mod hendes smekkre Liv;
Da rødmed høit af Vrede den unge Jetteviv.
Hun trued: Hvis ei høviskt I gode Sæder vise,
Da bort jeg mig forføier; saa kan I ene spise.

Saa mægtig er Skiønhed med Yndighed foreent:
De skammed sig og svor paa, det var ei ilde meent.
Da skiænkte hun dem Miøden, ind Fuglestegen bar;
Men da de atter klamredes, hun kyssed sin Fa'er;

Og ilte paa sit Kammer. Alene der hun stod,
Hun stirred ud fra Bierget, med et uroligt Mod;
Hun sukked af en Længsel, hun følte sig saa varm,
Og løste langsomt Sløifen for svulmende Barm.

Saa venligt skinte Maanen; hun stivt i Maanen saae,
Den sendte klar sin Lysning i Fieldkløftens Vraa.
Hun meente det var Maanen, den blide Nattens Sol —
Men det var Asafreier paa Hlidskialfens Stol!

Han saae, hvor hun sig skiulte bag Bolstrene brat,
Da ønskte han den Skiønne vel tusinde Godnat!
Fra Taarnet som en Drømmer han steeg i stille Stund,
Og vandred hen i Maaneskin til Freyas Bøgelund.

Der sad den Hiertegrebne nu dybt i Freyas Skov,
Hvis Pragt ved Iduns Bortgang var vorden Kuldens Rov.
I store gule Duske hang Løv paa sorten Green;
Sølvbækken søgte Blomster, men fandt kun Flintesteen.

En Susen gik i Skoven; ved den stærke Vind
Rysted de gule Blade Taarer af deres Kind.
Saa sær er Elskovs Tanke: da Freier det fornam,
Ham tyktes Træets Blade forelskte græd med ham.

Stormhvinet mellem Stammerne, det mærkte han med Lyst,
Ham tyktes, at det lignte Sukket i hans Bryst.
Han saae ei Skade blæse bag Skoven paa sin Sky,
Den hele vide Verden ham forekom som ny.

Han skued alt forandret. Heimskringla var vel død,
Fordi nu Bierget giemte Demanten i sit Skiød;
Men det ei meer var Idun, som Freier ønskte sig,
Huldsalige Jomfru Gerda! Jetinde! det var dig.

Som saa han sad i Tanker, hans Søster Freya hist,
Svøbt i blege Lokker, kom frem fra Skovens Qvist;
Som en afblomstret Frue blysom i Linet staaer,
Og seer med Savn tilbage paa den forsvundne Vaar.

Hun hørte h ndes Broder. Usalige! hun sang,
Hvad vilde du paa Hlidskialf? Forhexet var din Gang!
Ifald jeg var en Disa som før, i al min Pragt,
Til Jothunheimas Fielde dog rækker ei min Magt.

Og hvis derhen den rakte: vil Odin skiænke Freir
En Jettemø til Hustru? Har han dig ikke Eir
Til Brud udkaaret længe, som skiænker Sundheds Blod,
Naar Ydun er i Valhal, med Saft af Skovens Rod?

Mig Odin ei kan tvinge, giensvared Freier vred,
Sad han end i Kraften af al sin Herlighed;
Og Thor kan dræbe Jetter, men faaer ei til at døe
Den Ild som i mit Hierte blusser for Biergets Mø.

Saa sad de gode Sødskinde, de deelte Længslens Qval.
Den hulde Freya sukked bedrøvet i sin Sal;
Hun sagde: Kiære Broder, Fremtiden er for dig,
Men Veemod kun og Længsel vil evig nage mig.

Thi Den, som intet eier, har dog det Haab at naae,
Og hvad han ei besidder, kan han med Tiden faae;
Men den, som var lyksalig, og er det ikke meer,
Den skuer i Ginnungagab, den i sin Afgrund seer.

Ha, sukked Freier modløs, jeg er ei længer Van!
Ja, var jeg skion at skue, som førend Yduns Ran,
Men svunden er mit Tække, jeg er mig selv ei liig,
Jeg ligner før en Skrantning, og det er Lokes Svig.

Som Freir saa monne mæle, da i en Skynding brat
Svandt Taagerne for Solen, Dag fulgte paa Nat;
Lysblaa var Himlen atter, det var ei længer koldt,
Det visne Løv sig hvirvled af Lunden i en Bolt.

Træet stod fuldt af Knupper, de svulmed, sprang ud.
Da følte Frey for Hiertet en Trykken bag sin Hud;
Hun nedslog sine Øine, hun vilde dem ei troe:
I Lunden var udsprungne de fagreste Knupper to.

Freier saae paa Bækken, som nys bag Stene krøb;
Nu snelt den i Fioler bag Lærketørven løb.
En Duft han mon fornemme, hvor hang den gule Dusk,
Skiød Øiet over Axel, og saae en Rosenbusk.

Han stirred paa sin Søster, hun paa sin Broder saae:
Det var den veneste Qvinde vel under Himlen blaa;
Hun saae en Mand saa deilig med Roser i sit Haar,
At, havde hun ei elsket, saa var det skeet i Aar.

I Luften høit en Klappren de hørte, saae sig om,
Og mærkte det var Storken, som med sin Mage kom.
Den drog fra Blaamandslandet, dens Reise var vel stor;
Hvad havde den kunnet fortælle, hvis ei den mangled Ord?

Den søgte til sin Rede, hist i det høie Træ.
I Engen atter brølte derude Markens Fæ.
Og fra sin sorte Larve, ved Solens Atterkomst,
Fløi Sommerfugl til Blomsten, selv en bevinget Blomst.

En Duft opfyldte Luften, en Vrimmel blev med eet.
Freir og Freya sukked, de følte, det var hedt.
De undrede sig saare — de lytted — og en Klang
Fra Valaskialfen tonte; det var en Glædesang.

Glæden i Valhal.

Da ilte dem imøde Freirs gode Skosvend,
Vel Skirnir man ham nævner. Nu er hun her igien!
Til Guderne han raabte, da han dem kunde see:
Nu Ydun er i Valhal! Endt er Asernes Vee.

Da sprang de To fra Græsset, ved dette Glædesord,
De skyndte sig til Valhal, til Odins Middagsbord.
Der var stor Lyst og Gilde; saa fro var hver en Gud,
Og ved Hærfaders Side sad Ydun som en Brud.

Det skiønne Æblebæger paa Disk for hende stod.
Nu blomstred alle Guder med første Rosenblod.
Hos Ydun saae man Bragi; han vendte sig paa Stol
Forelsket som en Solsik mod sin yndige Sol.

Frigga den Moder smilte; thi fra forløste Jord
Var hende sendt en Bladkrands, til Pragt for hendes Bord.
Hun foreskar Særinner, i lange store Skaar,
Og rakte Brikken til Fulla, med Guldbaand om sit Haar.

Fulla Friggas Æskemø omkring da Flesket bød.
Gna, som Hofvarpur rider, iskiænkte liflig Miød.
De Bægre bar Valkyriar, ombød den gode Drik;
Mens Aser drak, forelskte de saae i deres Blik.

Ved Odins høire Side, imellem ham og Eir,
Var ledig Plads for Freya, samt for den Asa Freir.
Hos Thor sad Sif hans Qvinde; Guden for Seiervinding
Mod hendes Skulder hældte sin mægtige Tinding.

Hos hende smilte Heimdal; da Freir indtraadte huld,
Han Læben trak tilside, viste Tandens Guld.
Han hører Græsset voxe, han hører Ulden groe,
Han vidste, hvad i Haugen nys talede de To.

Gefion, den friske Skioldmø, ved Heimdals Side sad;
Det hialp ham ei han lefled, og rakte hende Mad;
Frisk var hun, som naar Knuppen af Fylde briste vil,
Men lidet kun hun agter paa venlig Elskovs Spil.

Alle de vene Piger, som Elskov fryder ei,
Som, før dem Freya signer, maa vandre Dødens Vei,
Dem samler hun i Bure. Paa Eng de spille Bolt,
Naar Skyen staaer for Solen, og det er svalt og koldt.

De plante der og vande, dem glæde Blomsters Hær;
Men ingen Krandse bindes, ei brydes Rosen der.
De bade sig i Floden, med Hækker tæt besat,
Og sove trygt og roligt den lange, lange Nat.

Man siger dog de skotte stundom til Freyas Lund,
Og sukke dybt og lønligt, naar Maanen straaler rund;
Men Ingen tør det vide, thi Gefion er saa streng,
Hun taaler i sin Høisal selv ei den mindste Dreng.

Skraaes over for den Jomfru en yndig Disas Magt
Afstak til Gefions Kulde, som Blidhed til Foragt:
Det var den stille Siofn, saa kiælen og saa øm,
Som fylder Ungdomshiertet med første kiære Drøm.

I muskelskellet Brynie, som over Barmen sprak,
Sad Ægir, Havets Hersker, af Sneglehorn han drak.
Ved ham sad Ran, hans Hustru, med Haar af grønne Siv.
De bange Diser skottede til Ægirs fule Viv.

Thi lumskt var hendes Aasyn og grusomt hendes Blik,
Og aldrig meer hun glædtes, end naar et Skib forgik;
Paa Havets Bund hun boede, kom sielden til Valhal.
Ugierne Ran blev regnet i Gudernes Tal.

Forunderligt hun afstak til Den som nær hun sad,
Det passed som et Billed paa Kiærlighed og Had,
Thi det var Asabaldur, der atter var saa skiøn,
At alle Diserne stirred, Gud Odin! paa din Søn.

De lysgule Lokker man skilt i Panden saae.
Hans Bryne var som Blomstret, der kaldes Baldurs Braa.
Ei Tungen kan beskrive den Godhed i hans Blik.
Hvorhen hans Øie skued, det dybt til Hiertet gik.

Han lignte Den, som giemmer en Hemmelighed stor,
Hvortil ei Støvet har Øre, saa lidt som Verden Ord.
Uagtet al hans Mildhed, uagtet al hans Fred,
Saae han paa Thor, da maatte selv Thor slaae Øine ned.

Slig selsom ydmyg Styrke har ingen Asa havt.
Forborgen i hans Blidhed der var en Herskerkraft.
Selv Ran han monne bevæge; hun talde med ham gierne;
Hun smilte som en Bølge, ved Skinnet af en Stierne.

Af Steen en høirød Plante, samt blaahvidt Perlemor
Udtog hun af sin Taske, lagde det hen paa Bord.
Hun gav det Baldurs Nanna, til Hiælp i største Nød,
For dem, hun vilde frelse fra Havets salte Død.

Ved Nannas anden Side sad blomstersmykket Lofn.
Naar unge Hierter glædes af dine Drømme, Siofn!
Da, naar hun stærk anraabes, hun tryller Siælen fro,
Uagtet hver en Hindring forbinder hun de To.

Og skeer det ei paa Jorden, i Trængslers dybe Dal,
Da hæver hun paa sin Vinge dem op til Freyas Sal.
Hun skiænkte Nanna Baldur, hun hørte Signes Sang,
Og svang fra Egen Hagbarth til Freyas glade Vang.

Hos hende famled Hødur, han var kun lidet fro;
Han hvisked sagte til Vidar, den Gud med tykke Skoe.
Hødur er Nattens Konning, han er saa blind som stærk,
Han sad med Sølverstierner i kulsort Pandsersærk.

Hemmelighedens Vogter er Vidar allenstund,
Blandt veltalende Guder han aabner ei sin Mund;
Men bred han er af Hærder, og stærkest efter Thor,
Og stærk er Den, der tæmmer, lig Vidar, sit Ord.

To Aser, som forenede man sielden finde skal,
Sad her dog kiærligt sammen i Asa Odins Hal:
Den første kaldtes Loder, Hænir den anden Mand.
Hin Guden er for Skiønhed, og denne gier Forstand.

Hos Hænir saaes Gudinden, den frygtelige Diis,
Den strenge Var, som binder Samvittighedens Riis.
Hun hører alle Eder, og Den, som Eden brød,
Forviser hun til Nastrond, til evig Angst og Nød.

Ved hende fandtes ledige fleer Hynder. Hendes Ven
Forsete, den Retfærdige, kom ei saa snart igien;
Han var til Jorden steget, da endt var Yduns Meen,
At holde Thing i Skoven paa mosgroet Dommersteen.

Saga, med Skiold og Griffel, var med Forsete fulgt,
At præge dybt med Runer, hvad Tiden havde dulgt.
Man vented hende tilbage, nysgierrig mangelund;
Thi hun for Guderne læste vel mangen Aftenstund.

Niord, som nys ægted Skade, sit Bryllup alt fortrød;
I Brudeseng paa Dofre hun kiærligt ham indbød;
Da opstod der en Hvirvelvind i hver en Fieldets Krog;
Vandhose, Skades Broder, trak paa de vide Brog.

Med Armene han sig hængte ved Tordensky og loe;
Dybt Benene neddingled; da var kun lidet fro
Den ængstelige Skipper; Vandhose blev til Vand,
Og skylte ned fra Skyen, som fra bundløse Spand.

Da reiste sig paa Dofre Skade med Flaggerhaar,
Og greb sin lange Landse, da vanked Banesaar.
Op, hielp mig, kiære Brudgom! til Niordur hun skreg.
Da blev af Harme Guden som Sneen saa bleg.

Til Lykke kom just Ydun den Morgenstund tilbage,
Da følte Niordur saare sin Vælde tiltage;
Som tapper Storm fra Syden han Østenvinden tvang,
Da flygted Skade til Finmark, til Fieldkløften trang.

Hun havde nys i Garderike fyldt sin kolde Lunge
Med Isens fine Splinter, som smelter ei paa Tunge.
Med dem hun vilde kiøle det hele Nordens Luft;
Da seired Niord og vifted igien i Blomsterduft.

Nu blev en Fred der sluttet: I skiønne Dage ni
Skulde Niord kun herske, Norden være fri;
Derefter, trende Dage, kom Skade fra sit Field.
Saaledes vexler Uheld evindelig med Held!

Før Niords og Skades Bryllup var Norden mere mild,
Da blandte Guden tiere med Kulden Sydens Ild;
Nu herfker Taagen længer, nu blæser Østenvind,
Og intet kan formilde den vrede Skades Sind.

Men slumrer hun i Hulen, da virker Asa Niord
Og hvælver lysblaa Luften om Friggas grønne Jord.
Og mere deilig findes vel ingen Skov og Vang,
End Dannerskov, som dufter til Nattergalesang.

Af Vrede Niordur græder, naar Skade slaaer hans Egn,
Da Niordurs høie Taare forvandler sig til Regn;
Naar ned da Regnen falder, den tynger Blæstens Vinge.
Saadan paa bedste Maade han søger den at tvinge.

Han mangled nu i Vingolf, hvor Miøden man ombød,
Thi mens Forsete dømte, han rensed Luftens Skiod.
Da aanded frit hver Bonde, hvor han sig vendte hen;
Ei længer dræbte Syger, og ei Ildgierningsmænd.

Snotra, med hulde Lader, ei langt fra Baldur sad,
Tog rødmende med Fingre Smaakager af et Fad.
Huldsalig hun sig blander i Handling, Tale, Gang,
Hun lærer Skialden finde sit Udtryk for sin Sang.

Hos Hlyn, som Frigga sender at vogte Mænd for Fare,
Naar Surtur i sit Mørke dem lægger Dødens Snare,
Sad Uller goden Skytte, med Buen ved sin Lænd.
Han raader ene for Tvekamp mellem opbragte Mænd.

Saa sadde de rige Guder i Valaskialfen klar,
Hvis stærke Grundvold Himlen paa sine Buer bar.
Høit hvælved sig de Haller med lyse Farveskiær,
Hvis Piller vare saa ranke som Skovens bedste Træer.

Rundtom hang gyldne Skiolde, Sværd med Sølverhialte.
Da Bragi rørte Harpen, og i en Sang fortalte
Den Nød, der nys var hændet, som havde truet Nord.
Imens gik Ydums Guldkar med Æbler om Bord.

Og Sangen steeg fra Lofte med Blomsters milde Duft,
Og tabte sig mod Hlidskialf fiernt i den sorte Luft.
Forfærdeligt at skue var Taarnet, bygt af Steen,
Det var mod Ervins Münster, hvad Granen mod en Green.

Nu satte sig Freir og Freya, til dem hentraadte Tyr,
Thors yngre bistre Broder, som ingen Fare skyer;
End var han ung at skue, han stod bag Odins Stol,
Og varted op som Smaadreng i korten Pandserkiol.

Men Freya sorgfuld stirred og saare lidet nød,
Den fulde, tunge Taare paa Rosenkinden flød.
Hun tænkte: Hvad er Skiønhed? Hvi kommer den igien,
Hvis ei den bringer tilbage til Hiertet Hiertets Ven?

Som saa hun sad, da kaldte paa hurtig Snarensvend
Odin den Vældighøie. Da gik og kom igien
Hermod den altid Snelle, saa flink som Fieldets Fos,
Og bragte Freyas Datter i Hal, den lille Hnos.

Med Lokkerne vel kiæmte langt over Skuldre smaae,
Den spæde Mø paa Tilie mon for sin Moder staae.
Da græd hun ydermere, trykte sit Barn i Arm,
Da faldt de gyldne Taarer i Freyas skiønne Barm.

Nu reiste sig fra Bordet Odin den høie Gud,
Med Harm i Diet hvisked til Hermod han sit Bud.
Da saae man Hermod ile med Tryllestang i Haand,
Som naar man Falken slipper i Luften af sit Baand.

Ak havde dog Valfauder ei seet skiøn Freyas Graad!
Saa sønderriver Vreden tidt Hielpens sidste Traad.
Hvis Odur kun sin Hustru end eengang havde seet,
Han elskte sikkert atter, fortrød hvad der var skeet.

Men tryllet til en Støtte, hvad kan han føle meer?
Han staaer med aabent Die, men Diet intet seer;
Besiæles ei af Druen, som svulmer i hans Haar,
Han staaer paa skiønne Fødder, men aldrig Foden gaaer.

Nu maa hun stedse sørge, kun tolke hvad hun leed
Fra den Tid blandes Elskov med mild Vemodighed.
Da Hnos blev stor, da var hun saa lykkelig som smuk;
Hun bringer Elskov, Glæde, men Freya Graad og Suk.

Einheriarne.

Fra Valaskialf gik Odin ud i den næste Hal;
Der vented ham Einheriar, de stod i tusindtal.
Syn, den gode Vogterske, vidt aabned Portens Fløi,
Da traadte mellem Kæmper Odin den Herre saa høi.

Han hilste mildt dem alle, han kiendte hver især.
Af døde Mænd en Skare var atter kommen der.
De stode med Hul i Brystet, saa blege med Blod besprængt,
De stirred som i Drømme! Hvo havde sligt vel tænkt?

Da fremtreen Eir, som fulgte Odin den Herre god,
Det røde Saar hun rørte med Saften af sin Rod,
Da voxte det sammen atter, og blev et hæderligt Arr.
Da vaagned de gode Kæmper, og saae først hvor de var.

En mægtig skiægget Gubbe stod bleg ved Kampens Færd,
Thi kløvet var haus Isse med Æggen af et Sværd.
Han knælte for Gudinden, hun lagde sin Haand med Vægt
Paa Gubbens blodige Pande, saa var den atter lægt.

Hærfader spurgte: Kæmpe, hvad heed du i din Flok?
Han svarede: Stærkodder; mit Navn du kiender nok.
Paa Jorden mange Fiender jeg Navnen gav til Føde,
Nu seer jeg dem, som Venner, her atter blandt de Døde.

Hærfader mælte: Stærkodd, du var jo Niding først,
Til en skiændig Udaad dig bragte Guldets Tørst!
Han svared: Jeg har syndet en Stund i Ungdoms Vaar,
Og godtgiort Brøden daglig i fiirsindstyve Aar.

Jeg veed at jeg forløste Kong Oluf dybt fra Hel.
Da nærmed sig Konning Oluf, han kiendte Gubben vel.
Han i sin Favn ham trykte og raabte høit med Graad:
Utallige Bedrifter forsoner een Udaad!

Dig Jetterne forførte, da bragte Thor din Trøst.
Lyksalig Den som tvinger en Svartalf i sit Bryst!
Da runged det i Hallen, thi Thor i Kobber rød,
Indstormed, da han hørte, Stærkodder alt var død.

Han trykte ham til Hiertet, høit græd den stærke Gud;
Roska den Tærne bragte saa skiøn en Lossehud.
Da blev der blandt Einheriar et vældigt Skioldebulder,
Mens Thor selv Kaaben hængte paa Gubbens brede Skulder.

Af Ygdrasil en Kølle han gav ham i hans Haand.
Da blev til Halvgud kaaret Stærkodders Aand,
Nu for de Mænd han raader, som først bedrev en Synd,
Men som ved Baldurs Kilder aftvætte Nastrons Dynd.

Ud i Fægtergaarden nu Kæmperne sig begav,
Det vrimlede med Helte, som Bølger paa et Hav.
Den Fare som paa Jorden knap Modet overvandt,
Den var kun her at skue som Børneleeg og Tant.

Da giordes Svinefylket, man fældte blanke Spyd,
Af utallige Sværde blev hørt en Hvidslelyd;
Som Skovens Grene rasler i Høst, før de besnees;
Og Klingen traf som Lynet, der dræber før det sees.

Forundret stod Stærkodder med dybtbevæget Sind,
Betragtende de Haller, som slutted Gaarden ind;
I Midten Valaskialfen, Vingolf og Gladheim der,
Og Friggas lyse Fænsal opløftede sig her.

Men over Valaskialfen det frygtelige Taarn,
Hvis Lige Jordens Øie vist aldrig saae tilforn.
Det var som Midgardsormen, i Skællets stærke Glands,
Hvis lodret den sig løfted i Luften med sin Svands.

Paa Taget, tækt med Skiolde, to Dyr Stærkodder saae,
En Geed mon over Hallen, en Hiort paa Porten staae.
Fra Gedens Yvre strømmed en brunlig Drik, som flød
I Karret ned i Vingolf og blev til liflig Miød.

Men høit fra Hiortens Takker Vandet med Blink og Skum
Sprang ned med lystig Rislen; den Lyd blev aldrig stum;
Naar ned da Straalen pladsked, den Sølverbæknet fandt,
Derfra gik Vandet i Render til hver en Verdens Kant.

Hist, bag det skiønne Bolværk, Asshynierne sad
Og skued Kampens Lege; det var en deilig Rad!
Med deres hvide Hænder snelt Egekrandse bandt,
Og kasted dem i Gaarden til Heltene som vandt.

Stærkodder steeg paa Taget, for alting at beskue,
Ham Hermod viste Veien i Aftenrødens Lue.
Han saae hvor Heidrun nipped af Asketræets Top,
Der strakte sig fra Jorden til Borgtaget op.

Ei langt fra Valhals Porte, som Heimdal vogted tro,
Stærkodder skued Bifrost, den underskiønne Bro.
Med røde, gule Striber, fiolne, grønne, blaae,
Den slog sin Kreds fra Himlen dybt ned i Jordens Vraa.

Paa den de høie Guder nedride, naar de vil,
At holde Dom i Skoven ved Asken Ygdrasil.
Den Bro er slem at fare, den er saa steil som puur;
Men Guderne sig holde, lig Bier paa en Muur.

En Skov stod grøn mod Syden; man der paa Bakken saae
Lysthuset let og fagert, med Piller i det Blaa.
De lysegrønne Bøge indslutted Blomsters Dal;
Heimdal fortalte Stærkodd, at det var Freyas Sal.

En Skov stod sort mod Norden; paa steile Granekant
Af Klippen var en Borgmuur, hvorunder Fossen randt;
Takt Borgen var med Kobber, og den var vældig stor.
Heimdal fortalte Stærkodd, at den tilhørte Thor.

Nu daled Solen i Svælget; Maanen klar og rund
Saae ned paa Valaskialfen, Thors Skov, og Freyas Lund.
Da mellem Skyer øined Stærkodder fiernt et Skiær:
Hvad? raabte han til Hermod, har I to Maaner her?

Den Lysning, svared Guden, som du en Maane troer,
Er Breidablik det blege, beklædt med Perlemor.
Der hersker Asabaldur i Skyens Sølverhang.
Hør, hvor med Alfer hvide han holder Aftensang.

Da mærkte man fra Skyen en huld livsalig Lyd,
Den bæved, som i Hiertet Uskyldighedens Fryd.
Men nedenfor i Hallen der blev stor Larm og Spøg,
Da veeg de fromme Toner, lig Duen for en Høg.

Nu steeg de ned i Vingolf, der var saa vild en Fryd.
Man drak paa Bænk med Odin ved Skioldenes Lyd.
Da sang de gode Skialde, som havde glædet Nord,
De sad som bolde Brødre ved Odins Egebord.

Og qvad et Drapa sammen! eenstemmig herlig klang
Den stærke Kæmpevise, det var en sielden Sang:
Det var som ædle Druer, hver født paa Ranken sin,
Men plukket nu og præsset til een livsalig Viin.

Her brused aldrig Avind, her lured intet Nag;
Een hørte paa den Anden med inderligt Behag,
Og glædte sig, som Barnet, der skiønne Blomster saae,
Naar Een opfandt, hvad Andre var end ei faldet paa.

Nu viste Hermod Stærkodd sit Sæde nærmest Thor.
En Glands der blev i Hallen usigelig og stor,
Den kom fra Sværdenes Hialter, de hang paa Væg i Rad;
Stærkt Sølverfanget lyste, samt Staalets blanke Blad.

Da Miøden var uddrukket og Skialdesangen endt,
Frem Asaloke traadte, hans Væsen er bekiendt!
Snart blussed han af Hovmod, snart stilte han sig blot,
Med uanstændig Giøglen, for Asernes Spot.

Dog var han kløgtig, vittig, og kunde Guder more;
Skiøndt hadet af de Mindre, foragtet af de Store,
Man vilde ham ei undvære; tidt hialp mod List hans Kløgt;
Og steds han var paa Færde hvor der blev leet og spøgt.

Hans Spøg var ei uskyldig, hans Tunge skar som Kniven
Snart Venner og snart Fiender, men han var overgiven;
Det kom tilpas ved Gilder; mens Miøden man ombar,
Alvorligheden trætted, man trængte til en Nar.

Først leged han med Fenris, den Ulv saa smidig guul,
Som han med Hexen avled i Hulens dybe Skiul;
Men ei den Leeg behaged, hans Løier ei ham hialp,
Thi Aserne frygted Ulven, endskiøndt det var en Hvalp.

Saa falsk dens Øine gloede, hver Dag den voxte meer.
Ugierne mellem Guder i Hal den Odin seer.
Han sig paa Hyndet vendte, da Freiers Svend han saae,
Han visked ham i Øre, da monne Skirnir gaae.

Som Loke nu vel mærkte, kun Fenris var forhadt,
Da slap han atter Ulven i den bælmørke Nat.
Høit hyled den i Skyen, og foer til Jorden ned;
Hialp Røveren at myrde, glubsk den i Liget beed.

I Stald sig Loke skyndte, da Thor ham det tillod,
Og hented een af Bukkene, som spændt for Kerren stod.
Den skiæggede Tandgnioster udstødte dybe Suk;
Hvor tungt at være Giøgler for en ærværdig Buk!

Da bandt ham Loke Skiægget med Fullas Hosebaand,
Og snoede det i Brynien, saa smidig med sin Haand;
Han Ryggen mod ham vendte, han slog ham med en Torn;
Da stanged ham Tandgnioster med sine krumme Horn.

De drog til begge Sider, saa faldt de begge to.
Da høit i Valaskialfen de muntre Guder loe.
Det kildred Lokes Hierte, han følte lidt sin Skam,
Han troede de loe af Bukken, endskiøndt det var af ham.

Sligt Giøgleri kan more, men kun en liden Stund.
Høit loe de mægtige Guder, men ei af Hiertens Grund,
Tidt maa den spændte Lunge sin Latter overdrive,
Fordi ei Sindet og Hiertet vil sig tilkiendegive.

Da vinkte Thor til Bragi, thi Gefion rynkte Bryn,
Den strenge Mø forarged det taabelige Syn,
Hun vilde sig bortbegive; da hvisked Asathor:
Siung noget, som fornøier det vene Pigenoer!

Da stemte Bragi Harpen, det høit i Hallen klang.
Han sagde: Jeg vil sjunge den skiønne Gefions Sang.
Da satte sig Disen atter: En Mø er ei saa sær,
At naar man hende roser, hun har jo Sangen kiær.

Bragis Sang om Gefion.

Da Asaskokke
I tætte Flokke
Fra Østen rede,
Med Sværd af Skede,
Giennem tykke Skove,
Over sølvblaa Vove,
Over steile Bierge;
Da blanken Værge
Veien dem baned,
Og da de raned
Jetterne Livet; —
Da rank som Sivet
Gik Gefion silde
Ved Sveakilde,
Hvor Jettehuset
Ved Flodegruset
Af Biælker sig hæved;
Hvor Gylfe kræved
Skatten af Landet,
Saavidt som Vandet
Biergsletterne fugter
I Tvillingbugter.

Med Gyldenkrone,
Ved Harpens Tone,

Drotten for Helte
Lytted til Sangen,
Med Skiæg til Belte.
Men Harpeklangen
Indlokte Disen,
At høre Visen.

Høit Gylfes Sønner
Paa Skiønhed skiønner.
De saae Gudinden
Saa let som Hinden
I Sal at træde;
De sprang fra Sæde,
Velkommmen bøde
Den Rosenrøde,
Den Lilliehvide,
Men lidet Blide.

De saae den Høie
Med deiligt Øie
Saa stolt at stirre;
Det mon forvirre
Dem Sind og Sandser;
Og under Pandser
Slog Hiertet smeltet,
Som før kun rørte
Vreden, der førte
Dem Sværd fra Beltet.

Da endt var Sangen
Og Harpeklangen,
Sig Gefion reiste.
Men Halsen kneiste
Med stolten Vane,
Som naar en Svane

Sit Hoved hæver,
Mens Vandet bæver
Af Vellystglæder,
Fordi det væder
Hvidbarmen fyldig,
Der ligegyldig
Paa Voven flyder.
Saa Gefions Dyder
Nu Gylfes Sønner
Med Ild beundre.
Skioldene dundre
Til hendes Ære.
Men stolt hun lønner
Al deres Tragten
Kun med Foragten.

„Farvel, I Jetter!
Misdhornet sætter
Jeg her for Munden
Til Afskedstegnet.
Jeg gaaer i Lunden,
Hvor det har regnet,
Mig Blomster at plukke,
Og høre klukke
Fra Foraarsdalen
Nattergalen.
Og naar sig atter
Fuldmaanen viser,
Er Østens Datter
Hos sine Diser."

Gefion, du Ranke!
Bliv her, at sanke
Blomster hver Sommer,
Naar Droslen kommer.

Ei du forlade
Svea-Stade.
Hvis bort du iler,
Ei længer Glæder
Til Biergekiæder
I Svithiod smiler.

„Ja — vil I Skoven
I Sølvervoven
Mig selv udtrække?
Saa skal jeg dække
Med Blomster Landet.
Men midt i Vandet
Den maa kneise;
Hvis ikke reise
Jeg skal imorgen
Fra Jetteborgen."

Hvis ei du vil ile,
Men lidt kun smile
Til Jettesønner,
Da Elskov lønner
Med hvad dig lyster,
O Freyas Søster!
Vælg selv den bedste
Plet kun af Landet!
Og ud i Vandet
Som Ægirs Heste
Den vi drage,
Dig at behage.

Saa tog hun Ploven
Med Ædilstene;
Hu ploied Skoven
Med Træer og Grene,

Med Bakkerne bratte.
Hun Klinten satte
Mod Syd, at bryde
De Bølger som syde;
Men efter i Vandet
Flyvesandet
Som Slæbet fulgte.

Ei Gefion dulgte
Sin Fryd i Havet.
En Viig hun graved
Til Held for Norden,
Og kaldte Vigen
Issefiorden.

De Kæmper blide,
Som Øxne hvide,
Med Gefionsaaget
Karbunkelbroget,
Uddroge Øen
Fra Field i Søen.
Det bedste Stykke,
Ha hvilken Lykke!
Af Fastlandskoven
Staaer nu i Voven.
Og senest Alder
Det Sjølund kalder.
Thi Sø med Lunden
Er skiønt forbunden.
En Pragt for Jorden!
Et Syd i Norden.

Men Svælget fyldtes
Med Vand, som forgyldtes
Af Morgenluen.

Nu Himmelbuen
I Bølgen sig speiler.
Nu Baaden seiler
Hvor Karmen kiørte;
Og hvor man hørte
Bladene hviske,
Der svømme Fiske.
Sort Venneren syder,
Og Tangen sig skyder
Med Muld i Søen,
Lig Bugt i Øen.

Hil Gefion Dise!
Dig lød min Vise.
Din Skiønhed lønnes,
Din Magt har vundet:
Thi Siølund grønnes
Ved Øresundet!

Skirnirs Samtale med Freier.

Men da Maane bag Field var flygtet, hæftig forfulgt af
Maanegarm, den bevingede Trold, som stedse den ængster,
Meest usynlig for Menneskers Blik, dog stundum i Regnsky
Synlig som Ulv, naar i Dunsterne brun han viser sit Hoved; —
Da steeg Solen af Hav, som af Bad den rødmende Freya,
Naar hun ene sig troer, og i Tillid blotter sin Skiønhed
For det koldsindige Gry, mens paa Qvist end Fuglene slumre.

Skirnir, den lystige Rytter, paa modige Ganger med Tasken
Snørt paa sin Ryg; (ham skiænkte selv Ydun Æbler, og Fulla
Fyldte ham Flasken med Suttungs Miød) nu reed han i Daggry
Odins Ærind at røgte; thi Hermod Faderens Skosvend,

Ei var i Valhal i Nat; han fløi med Staven til Grækland,
For at hævne din Sorg, o Frei paa den troløse Brudgom.

Hurtig nu Skirnir iled; ham Odin sendte til Dofre,
Hvor Smaadværgene boe, de kunstigkløtrende Smedde,
Hvilke forstaae at berede med Kløgt det nyttige Værktøi.
Odin bad dem Kiæden idag at smedde til Fenris:
Tynd og smidig, men seig, som holdt, og ved koglende Kunster
Virkt uslidelig. — Jern, samt Kobberets raslende Lænker
Fængsled ham ei, thi han brød dem itu, som Kæmpen et Halmstraa.

Men da nu Skirnir paa Bifrost reed, da tænkte den Bolde:
Mon ei Freier min Drot et Ærind mig giver? Jeg bør dog
Spørge ham først om Forlov; thi vel Odin byder os Alle,
Men en Svend er sin Husbond nærmest, og skylder et Ord ham.
Red saa med Hesten i hvælvede Lund, ved Veien, hvor ofte
Skirnir var vant bag Birken i Skyggen at træffe sin Herre.
Drømmende sad med Haand under Kind ved Kilden i Vaaren

Gierne Freir, naar Sæden var saaet og naar Høst var i Vente.
Men da Skirnir ham fandt saa forgrædt, saa bleg og bedrøvet,
Undred han høit sig derved og udbrød: Hvad Drotten i Veemod?
Nu da Skabningen trindt, rødsmykt, med frodige Svulmen
Yttrer et Haab, som allene din Magt kan trylle til Vished.
Thi kun du est Frugtbarheds Gud. Det hielper en Sædmand
Lidt at han saaer, hvis ei du først lod usynlig en Alfsværm
For ham vandre paa Mark, skrækfuld, med sprættende Vinger,
Spurven til Angst, og som dræbte med smaa befiærede Pile
Regnormskarer og Larver, der vente paa Sæden i Furen.
Men end mere din Vældes Magt i Høsten sig viser,
Naar med dit hellige Blik du forgylder den bølgende Kornmark
Dig kun lyder da Leernes Klang, min Konning, til Ære!
Naar Høstkarlene hvæsse, da glæder sig Menneskets Hierte
Meer, end naar Sværdene slaae paa Skiold for Kæmperen Aukthor.

Freier qvad: Hvad nytter mig Styrken, naar ikke den rækker
Dybere ned, end som Axene groe, samt sugende Bøgrod?

Hvad er vel Skiønhed, naar ikke du elskes? — Da svared ham Skirnir:
Elskes du ei? Tilbeder en Jord ei Freier din Guddom?
Est du ei Odins, Asernes Ven? Og banker et Hierte
Bag en Asynias Barm som ikke din Deilighed henrev?

Da fortalte ham Freier sin Hændelse: hvordan paa Hlidskialf
Dristig han steeg igaar, hvad i Bierget han saae i en Fieldkløft;
Hvordan dybt i hans Bryst nu stod det yndige Billed,
Fyldte ham Siælen med Savn og fortærte ham Hiertet med Længsel.
Skirnir svared: Nu mærker jeg Elskovs Virkning; thi Freya
Veemod vækker og Tvivl om Held; og den Elskende sidder
Gierne forsagt med Hænder i Skiød, og vover ei dristig
Hvad dog maaskee var ham let at opnaae, hvis Handlingen fulgte.
Hvi fortvivler du plat? Kan ei Gerda, tænker du, røres?
Er hun ei ung, ei Mø, og i Ungdomsvaaren et Blomster?
Troer du Troldmanden vandt det Skiønhed følende Hierte?
Eja ved Frigg! jeg tænker, at hverken den skiæggede Graabuk,
Eller den Ungkarl Hestbeen vandt, hvad du savner i Valhal.

Da giensukkede Freir: Om jeg vandt din Kiærlighed, Gerda,
Gav dog ei Asernes Fader sit Ja; Jeg frygter for Odin.
Men den smilende Svend ung Skirnir svared sin Husbond:
Frygter du, Odin nægter sit Ja? Og lod han ei Ægir
Love den hæslige Ran, som saa lumsk paa bølgende Saltbund,
Fanger de druknede Mænd i sit Næt? Bifaldt han ei Skades
Bryllup med Niord? Hvi da dit ei nu med den deiligste Biergmø?
Ikke saa stræng og saa rolig er Odin bestandig, som naar han
Skiægget som Gubbe sig viser paa Bænk mellem Kæmper i Valhal.
Fuld vel kiender han Elskovs Lyst. Den spøgende Freya
Tidt forstyrred hans Ro; da forhadt selv blev ham Særimner,
Kiedelig hist Einheria-Kamp, og han smutted forklædt som
Pilegrim ofte til Jord, hvor ham lykkelig Kierlighed vinkte.
Mindes du da som Roster, den Smed, han giested Fyrstinden?
Rinda, hin Konningedatter i Garderik? tænkte ved Kløgten
Først at vinde den Indiges Hu, ved utallige Gaver,
Smeddet af Jern, af Sølv og af blødt lystbøieligt Guldmalm?

Men hun foragted det Alt, og slog ham i sværtede Pande
Hidsig med sneehvid Haand. Dog sank ham Modet for det ei:
Kom som Høvding igien, hielmsmykt med vaiende Fiærbusk.
Men hun foragted paa ny, og hun slog den brunlige Kind ham
Atter med silkeblød Haand til Straf; dog kildred ham Tugten
Meer end smerted; thi Slag af en Mø beskiæmmer ei Helten.
Vreden kun Olie giød, i hans Ild: sagtmodig som Tærne
Kom han forklædt tilbage, som Trælmø, solgte sin Frihed;
Tiente sin Frue med agtsom Flid, og vasked hver Aften
Med det afsvalede Vand Fyrstindens deilige Fodder.
Da blev hun pludselig rørt; — (saa sært er Qvindernes Hierte)
Hvad hovmodig hun nægted den sindrige Kunstner og Helten,
Gav frivillig hun Trællen tilsidst. Saa seirer som oftest
Villien, der stunder til Maalet med Kraft, og taber ei Modet.

Meer vel veed man af Odins Bedrift, skiøndt Saga, den Snilde,
Skiuler Idrætten paa Skiold i en mørk uthydelig Rune.
Aser og Vaner foreentes i Fred, paa den østlige Biergaas;

Da klang Natten af Lyst, lokflagrende, blotted' til Beltet,
Vanapigerne dandsed, med Vedbendstav og med Bækner;
Vindruluernes Kraft havde farvet dem Kinden med Purpur;
Indigt fra svulmende Læber istemte de smeltende Sange,
Som naar en Nattergal slaaer bag sit Løv for at lokke sin Mage.
Aserne fulgte dem kiærligt i kiøligtvinkende Myrter;
Heimdal og Vidar savntes, den tauseste Kæmpe, som aldrig
Praler af Seir og Bedrift; man Hermod savned, og paastod
Odin selver forsvandt. — Velan! den lystige Nat blev
Kvasers Fader; hans Moder en guldhaarfager og velskabt
Sangerske, sexten Aar, af Vanaslægten, som gav ham
Livet i Myrternes Skygger og Drengen skiænkte til Valhal.
Hurtig han voxte, blev stærk og klog; han efter sin Moder
Herlige Viser at sjunge forstod; fleer Evner forbandt han.
Rundt han Verden omdrog, thi han elsked Menneskeslægten,
Og udbredte blandt den sin Erfarenhed tidt og sin Viisdom.
Men Ondskaben ei slumrer, den vaager i Natten og lurer:

Engang giæstede Kvaser i Field to skulende Dværge,
Disse den Slumrende vog; men de giød hans Blod i Odrærer,
Son og Bodn, (saa kaldtes de kunstigtsmeddede Malmkar);
Blandte saa Blodet med Honning, og brygged en Drik som besiæled
Menneskets Bryst til Sang, at han henrykt øvede Skialdskab.
Ja de forhaaned den Myrdede meer, og beretted til Valhal:
Kvaser var druknet disvær i sin egen, sin bundløse Viisdom.
Suttung betalte dem dog! den Dræbtes Broder aftvang dem
Miøden igien; til en gold Fieldsteen de skulende Dværge
Smedded han bister, til Klinten i Bølgerne nøgen og landfiern.
Her han Livet til Straf dem skiænkte; men hisset paa Klippen
Engster den Myrdedes Aand og dem plager evindelig Hunger.

Freier sukked; da smiled og vedblev Skirnir sin Tale:
Suttung giemte nu Miøden i Field; ei rugende Drager
Vogted det gyldene Kar, men hans Datter den blomstrende Gunlød.
Da fik Odin Lyst til at smage den kostbare Væde;
Sleipner sin Hest han besteeg, reed hen saa til Ledet paa Marken,

Hvor ni Troldkarle gik og meied med blinkende Krumjern
Bøndernes Korn med Nordlysblus; thi Bauge, som Husbond,
Havde sit Huus i et rummeligt Field, der grændsed til Marken.
Men sligt Nan Hærfader fortrød! Den stiælende Troldmand
Agter ei Ret eller Skiæl: han røver paa Jorden, og trodser
Gudernes Magt i den himmelske Borg; han høster sædvanlig
Der hvor Bonden har pløiet, og Nattens Dunkelhed skiuler
Nidingsværket. Thi Nat er af Jetternes Æt; hendes Fader
Narfe var Trold, hendes Mand var en As; og Dælling i Tusmørk
Avled med hende den ærlige Dag. Saa føder det Skumle
Stundom hvad skiønt er og godt. Men Nat, som rider om Jorden
Paa Hrymfaxe sit Øg (hvilket tidt hun laaner til Skade)
Holder med Jetternes Folk, hvis Bedrift hun skiuler i Mørket.
Maane, det deilige Barn, med et guldgumlt Haar om sin Tinding,
Har dog et Mod, som knap skulde tiltroes blegnende Piger:
Thi hun røber dem tidt; fra Skyen hun strækker sit Hoved
Med den livsalige Glands, da flyer Troldkarlen til Fieldmulm.

Dog snart atter han herier og Korn indslæber i Bierget.
Naar Husbonden da kommer paa Mark i Dagningen, seer han
Fælleden tom, og formoder at Natfrostblæsten har afbrændt
Alt hans Haab; da klager til Freir den Arme forgieves! —

Freier stirred og sukked, da vedblev Skirnir sin Tale;
Thi han haabed med Skiæmt og med Sagn at trøste sin Husbond.
Biergtroldhoben ei blot, men de listigpøndsende Dværge
Stiæle ved Sommrens Tid sig i Marken og æde af Axet,
Snildt forvandlede først til Oldenborrer og Myrer.
Men da Odin Tyvene saae, da ynktes han mægtigt
Over den uselig Bonde; thi tog han Stenen af Tasken,
Ingen bedre paa Jord til Staal at slibe man finder;
Raabte: Hvo ønsker en Hein til sin Lee? og kasted i Luften.
Men de begiærlige Trolde, som sloges med Leer om Heinen,
Dræbte sig selv indbyrdes. Da vandred Odin i Bierget;
Tieneste tog han hos Jetten og tiente med ni Mænds Styrke
For Høstkarlene ni. Men Vilkaar sattes: at Trolden

Skulde forskaffe ham Vei giennem Kampestenen til Gunlød,
Drikkens Vogterske. — Da hin Troldmand bored i Bierget -
Først med Svig; thi da Guden (af Bauge kaldtes han Bølværk)
Blæste det Støv af Arret, som Nageren gnaved, da fløi det
Ham i Øine, fordi ei et Hul gik tværs giennem Klippen.
Andengang da Bauge sit Fritbor dreied i Stenen.
Odin blæste: da fløi alt Sandet til modsatte Side.
Hurtig han da, som Orm, giennem Aabningen smutted i Fieldet.
Lidet det hialp kun Trolden, han stak: den smidige Slange
Spotted det mordforfølgende Staal. Men Odin i Fieldet
Snart blev atter til Gud. Da skued paa Leiet han Gunlød
Slumre med Purpurkind, paa den fyldigtsvulmende Hvidarm.
Lampen udbredte sit Dæmringslys ved Leiet; med guldgrønt
Skiær Malmdunkerne stode, med Laag, med Hanker og Bladpragt.
Gunlød sprætted og vaagned; med hvideste Fingre begneed hun
Øielaaget; da viste sig Odin ei barsk som en Vildmand,
Men som en Beiler snild, der veltalende tolker sin Længsel:

Og han blev tre Nætter hos Gunlød; venligt hun aabned
Ham Mioddunkerne tidt; Han drak af Mioden i Langdrag,
Følte sig qvæget derved, og begav sig atter til Valhal. —

Skirnir taug og med listige Smiil betragted sin Husbond.
Da qvad Freir: Saa elsker en As! Den stormende Krigshelt
Eier et letbevægeligt Blod; ei Børes og Burs Æt
Kiender den renere Kiærligheds Fryd, dem kildrer kun Vellyst.
Var jeg saa lykkelig Skirnir, som Odin at sidde paa Hlidskialf,
Kunde jeg blot hver Morgen min Elskede skue, da var jeg
Dobbelt betalt for mit Suk, for min natligrindende Taare;
Men mig skiller en ugiennemtrængelig Muur fra Gerda;
Og saa vorder nu alt hvad jeg giemmer i trofaste Hierte
Hendes Billed, som Tid og som Afstand aldrig fordunkler.
Ha, hvad høiere Lyst end at see den Elskede, Skirnir!
Gives i Verden der vel? Ikkun een: den atter at mødes
Med et usigeligt Blik: da sig Elskov speiler i Elskov.
Huldere vel end Nattergal-Sang i Beilerens Øre

Klinger den Yndiges Røst og sødt er Ordet: Jeg elsker!
Ha men ei nær saa saligt udtrykker dog Tungen, ei halv saa
Ømt og beskedent sin Fryd, som Øiet, der svømmer og tier.
Drag til Jetternes Land for Odin, hent ham til Fenris
Koglende Baand, til Tvang for Ulvens truende Sener,
Ikke jeg tvivler du faaer dem; thi meget udretter jo stundum
Dværgenes Vid og Kløgt. Men Koglen aldrig, min Skosvend,
Intet Baand kan binde din Husbonds Hierte til Valhal!
Evig tilhører det Biergets Mø; med mægtige Vinger
Flyver det kiekt over Ginnungagap, og svæver om Gerda.
Træffer du hende, saa siig hvad du saae, hvad Freier fortalte!
Sagtens hun hader mig alt; thi en Gud er hadet af Jetter;
Sikkert i mig kun hun skuer sin fødte, naturlige Fiende.
Altfor skiøn desuden, for huld, for høvisk i Sæder
Er hun, for ei at eie sin Brudgom. Sætter al Verden
Guden end langt over ham — hvad nytter det Freier, naar Gerda
Foretrækker sin Ven? — Farvel! Røgt Ærind for Odin!

Tie om din Husbonds Qval. Maaskee den Foragtendes Fader
Egennyttig sit Samtykke gav. Det baader mig lidt kun!
Ikke jeg beiler til Faderens Ja, men til Datterens Elskov.
Saae du mig sørgende her, da maaskee dog sig aabned dit Hjerte
Gerda, for Kiærligheds Suk, som naar Fieldtindtoppen med Snee dækt
I Solstraalerne tøer, og udklækker et Blomster, som dufter
Med langt stærkere krydret Kraft, end Fiolen i Dalen.

Saa han taled, og satte sig hen ved Dammen, hvis Bølger
Elskerens Graad modtog og det skiønhedstraalende Billed.
Men ung Skirnir — (han gik saa tidt til Dværgene Budskab,
Lærte forskiellige Kunster af dem) da Freier bevæget
Drømmende sværmed og græd, og nedstirred i rolige Damspeil,
Skummed hin, (ei Guden det saae — han tænkte paa Gerda)
Billedet med huul Haand brat bort af blinkende Flade;
Hældte saa uformærkt i et Horn de farvede Bølger,
Proppede vel med Kork, bandt atter det skinnende Guldhorn
Fast ved sin Lænd og besteg den hæftigtvrindskende Ganger.

Freiers Sang ved Kilden.

Du Ungersvend, som sukker taus med blegen Kind,
Fordi ei Freya signer dit Bryst,
Fordi du ei kan bøie stolte Pigesind,
Fordi dig Vaaren nægter sin Lyst;
Klag ei over Frey, hun deler din Qval,
Selv hun sørger i Lunden saare,
Selv hun fælder den gyldne Taare,
Eensom forladt i Løvets Dal.

Vist Elskovs Fryd med ingen Glæde lignes maa;
Men Elskov ligner en Vaar i Nord:
Naar een Dag Solen skimer fra sin Himmel blaa,
Tre Dage Slud omslører vor Jord.
For een lille Fugl, som sunger i Dal,
Findes der ti, som hæsligt pibe.
Rundtom qviddre Spurv og Vibe,
Sielden fløiter en Nattergal.

Og sielden findes ret en deilig Lilievand;
Men har du endelig funden Een;
Maaskee hun dog er ond, og har en slet Forstand.
Frugt bærer ei hver Blomstergreen:
Men har hun Skiønhed, og er hun bold,
End ei din Glæde du forkynder,
Maaskee hun alt en Anden ynder,
Og vender din Elskov Ryggen kold.

Hvor meget sig i Verden dog forene maa.
For Elskoven ret at trylle frem!
Først: et Par Hierter, som hinanden vel forstaae,
Saa Ynde, der ledsager dem;
Saa Maanen med sin Straale ned
I Vaaren, giennem Bøgens Grene;
Saa at de træffes kan alene, —
Saa Kys, — og saa Uskyldighed!

Skirnirs Reise.

Nu ilte Skirnir, hvad han kunde,
Ned ad den skiønne Regnbu-Rand,
Hen over Jordens dunkle Lunde,
Da kom han til Troldkæmpeland.
Det var som Vinden, Veien over;
Den ingen Bom kan byde Stop;
Det var som Blæst paa Havets Vover,
Der kruser Bølgens sorte Top.

Da meldte Skirnir: Mørkt er ude,
Her vorder Veien mere trang.
Mod Hestebringen Storme tude,
Det gaaer i Tidsler, Lyng og Tang.
Dog vil mig neppe Jetten tage,
Endskiøndt jeg vorder snart hans Giest
Til Valhal rider kiæk tilbage
Vel Skirnir, paa sin flinke Hest.

Han valgte Vei til Elivage;
Ved Fiorden Færgekarlen stod,
Og støtted sig til stærken Stage,
Men Brynet viste skumle Mod.
Hvo est du Træl, ved Flodens Vover?
Da raabte Skirnir, kiæk og snild:
Hvis du mig hurtig sætter over,
Da faaer du Havrebrød og Sild.

Seer du vel Brogen paa min Skulder?
Der giemmer jeg min Forraad god.
Da svared Jetten ham med Bulder:
Du Rytter med den nøgne Fod!
Du est ei skabt til Byer at eie,
En Linnedkittel er din Skat;
Og dog vil du Troldkæmper pleie,
Paa Hederne ved Midienat?

Skirnir.

Styr Egesnekken hid, du Sene!
Siig mig din Herkomst og dit Navn.
Hvi staaer du der saa tvær alene?
Og spilder Natten uden Gavn?

Harbard.

En Niding er sit Navns Fornægter;
Men var jeg feig som Flodens Skum,
Jeg dulgte dig ei mine Slægter,
Du giør mig neppe Tungen stum.

Skirnir.

Ei over Fiord jeg vade lyster,
For dig at lære Ædelmod;
Maaskee du har en yndig Søster,
Som giør sin Broders Grovhed god.
Knarvurren Trold har deilig Kone.
Før mig til Flodens anden Rand!
Maaskee din Hustru vil forsone
Da Skirnir med sin Ægtemand.

Harbard.

Ja deilig er vor Qvindeskare,
Det nægter selv ei Odin jo.
Alting var godt, ifald de bare
Var mere stille, mere troe.
Ifald du efter Skiønhed stræber,
Da blier ei vanskeligt dit Maal;
Men kysser du de bløde Læber,
Da kysser dig det skarpe Staal.

Skirnir.

Misundelige kaldes Hunde,
Maaskee de ligne Fieldets Mand:
De aldrig vil en Anden unde,
Hvad selv dem ikke glæde kan.
I elske ei; dog I forlange
Gien-Elskov! Affind fordrer Taal!
I er ei troe; dog er I bange,
At maales med det samme Maal!

Harbard.

Vi vil ei tale meer om dette.
Nu hvil dig, spiis og sluk din Tørst:
Men hvis jeg dig skal over sætte,
Da maa din Kundskab prøves først.
Jeg taer ei Penge for at fare,
Dig forelægger Spørgsmaal kun,
Og kan du ikke dem besvare,
Da synker du til Flodens Bund.

Nu spurgte Trolden Skirnir længe,
Om Himmels, Sols og Maanes Navn?
Om Skyer, som i Luften hænge,
Om Jorden midt i Havets Favn?

Om Ild og Vand, hvortil de gavne?
Men hvad han fordred strengt især,
Det var de udtryksfulde Navne,
Som man forskielligt skiænkte hver.

Vel kunde Skirnir Alt besvare,
For intet Spørgsmaal Guden skialf:
Jord kaldtes Dal af Asaskare,
Men Vei af Vaner, Grøn af Alf;
Malmkiælder af de bitte Dværge,
Frugtskiød af Fieldets Kæmpemand.
Da Harbard synke lod sit Værge,
Beundred Rytterens Forstand.

Om Himlen kunde Skirnir sige:
Hos Aser heed den Hvælving blaa,
Vindaaben, fiernt i Vaners Rige,
Men Fagerloft, hos Alfer smaae;
Drypsal, hos Dværg, Opheim, hos Jetter.
Da Færgekarlen ret blev fro;
Han sig tilbords hos Skirnir sætter,
Og spiste Havrebrød, og loe.

Om Maanen kunde Skirnir tale:
Den kaldte Dværge Skinneguul;
Men Guder: Drømmersken i Dale,
Hel udi Dybet: Himmelhiul;
Aartæller, Alfer; Ubestandig
Udskiældte Jetter den i Løn.
Da raabte Harbard stærk og mandig:
Jeg seer du veed Beskeed, min Søn!

Sol, vidste Skirnir, kaldtes Straaler
I Valaskialf af hver en Gud;
Men Dværgen, som ei Lyset taaler,
Synblinder, skiælder Solen ud;

Natkuer kaldes den blandt Thusser,
Af Alfer: Krands i deilig Glød.
Harbard ved al den Viisdom studser,
Og spiste Sild til Havrebrød.

Om Skyen, hvori Blæsten tuder,
Og svæver over hver en Egn:
Han qvad: Thorsvogn den kalde Guder,
Og Vaners Flokke: Skylleregn,
Og Skygger Alfer, Jetter: Flygter,
Fordi den viger feig, som Skiælm;
Men Dværgene, som Solen frygter,
Den kalde glade: Svalehielm.

Selv Vinden havde mange Navne,
Paa Himmel, Jord, i Luft og Bierg,
Thi Guder kalde den Vidtfavne,
Men Brager kaldes den af Dværg,
Af Alfer Hviner, Jetter: Aaben,
Men Hvirvel nævnes den af Hel,
Fordi den tidt, med rædsom Raaben,
Nedsuser i et Tragtefield.

Ildflammen, som sig blodig vælter
Og strax fortærer, hvad den seer,
Den kaldes: Røgslørt, Malmets Smelter,
Gnist, Lue, Fræk og meget meer.
Det grønne Træ, som kiøligt luder
Med Bladtag over ranke Stang,
Markfaxe kaldes det af Guder,
Og Fagergreen, og Høiens Tang.

Jo meer ham Jetten forelagde,
Desbedre svared Skirnir tryg.
Paa Dag og Nat han Navne sagde,
Ja han benævned Øl og Byg.

Da raabte Harbard: Kom i Baaden!
Jeg aldrig fandt saa klog en Mand.
Dog haaber jeg at Gesturgaaden
Vil gaae langt over din Forstand.

Nu foer afsted paa sorten Færge
Den skiønne Freiers gode Svend;
Han stolte paa sit stærke Værge,
Han frygted ikke Biergets Mænd.
Skiøndt hæsligt Færgekarlen stirred
Og gloede paa ham, som et Liig,
Det ei den bolde Svend forvirred,
Og han foragted Troldens Sviig.

Ned lagde Harbard nu sin Aare,
Thi let gik Baaden af sig selv;
Den skyndte sig mod Klippen saare,
Den stille sorte Rædselselv;
Aldeles ulig andre Floder,
Som sig med Skynding ud begav,
Fra Bierget, deres fælleds Moder,
Til Havet, deres fælleds Grav.

Nu Skirnir kom til øde Steder,
Hvor Vinden støder Klippens Fod,
Hvor Duggen kun paa Stenen græder,
Fordi den finder ingen Rod.
Der var ei Træer, der var ei Fugle,
Naturen var et gustent Liig;
Kun hornet en huulsiet Ugle
Forfulgte ham med Varselskrig.

Nu blev det Nat. I tykke Dynger
Faldt Sneen over Baad og Strand,
Drivisen stod i skarpe Klynger
Omkring den skumle Færgemand.

Ham Skiægget frøs, og Riimkrystallen
Var selsom i hans Haar at see.
Men varmt sad Skirnir, som i Hallen,
Ei ham berørte Nattens Snee.

Nu blev det Dag: sig Floden slyngte
Hen giennem en uhyre Ørk;
De hede Dunster Luften tyngte,
Bag brune Sky stod Solen mørk;
En tørstig Bøffel stødte Snuden
I Tidsler efter Lædskesaft; —
Men, sval i Lummerheden, Guden
Sad liflig i sin Asakraft.

Qvad Harbard: Du kan alting taale,
Det maa man sige dig til Priis:
Den matte Blaamands Sommerstraale,
Grønlænderpiltens Vinteriis.
Qvad Skirnir: Den, som reise lyster,
Maa frygte Kuld og Heden ei;
Hvis jeg var en forkiælet Kryster,
Troer du, jeg drog saa lang en Vei?

Nu skyndte sig med dobbelt Ilen
Den sorte Baad mod Biergets Vraa,
Som vilde den mod Klippekilen
Sin lette Planke sønderslaae.
Men Skirnir ændsed ikke Synet,
Saae rolig paa den glatte Væg;
Da rynked Færgekarlen Brynet
Og mumled gnaven i sit Skiæg:

Nu er vi der! Seer du paa Stranden
Den blinde, sølvgraa Gubbe hist?
Hvis ret du bruger nu Forstanden,
Da aabner han dig Fieldet vist.

Ifald du løse kan hans Gaader,
Du skuer Biergets Helligdom;
Men tvivler du, da jeg dig raader
At vandre did, hvorfra du kom.

Thi Gestur taaler ingenlunde,
At nogen Mand indlades før.
Seer du de fire galne Hunde
Med Kobberlænker ved hans Dør?
Ifald du ikke Gaaden gietter,
Han løser dem af Lænken strax.
Da du for silde blodig sprætter,
Som Ræven i sin Rævesax.

Jeg lydig er i alle Maader,
Qvad Skirnir, retter ud hans Bud;
Og vil han, jeg skal løse Gaader,
Saa løser jeg dem som en Gud.
Det kunde være dog, du praler,
Skreg Trolden, med dit eget Held.
Men det er Tid, min Husbond taler.
Da raabte Gubben fra sit Field:

Hvad samler Folk i Vennesale,
Og hvad giør Ven mod Vennen grum?
Hvad bringer Tungen til at tale,
Men hvad giør atter Tungen stum?

Skirnir.

Let er din første Gaade saare,
Det maa jeg sige dig til Priis!
Med Mioden svækker sig en Daare,
Med Mioden styrker sig en Viis.

Gestur.

Jeg gik paa Vei, hvor Veie fandtes;
Tregange krydsed Veien Vei,
Men dog ei disse Veie blandtes.
Tro mig, du løser Gaaden ei!

Skirnir.

Vei fandtes under, Veien oven?
Paa Isens Bro gik du til By,
Mens Fisken svam dybt under Voven,
Og Fuglen fløi høit under Sky.

Gestur.

Jeg drak igaar, det var ei Vandet,
Ei Øl, ei Miød, ei Viin, ei Frugt;
Og ingen Mad med Vædske blandet,
Og dog min værste Tørst blev slukt.

Skirnir.

Du hviled under Skovens Grene,
Hvor Duggen falder aarle først,
Da slikte du de kolde Stene,
Dermed du stillede din Tørst.

Gestur.

Tvenæset sig en Brudgom svinger,
Som kysser saa forelskt sin Brud,
At lagde du derhen din Finger,
Da knuste Næsen Been og Hud.

Skirnir.

Hvo maatte for sligt Kys ei grue?
Den Elskovskraft Alt overgaaer.
Da brænder Attraas rette Lue,
Naar Hammeren sin Ambolt slaaer.

Gestur.

To Lungeløse saae jeg blæse
Saa stærkt, at Jern som Vandet flød,
Og Slanger kogte de, som hvæse,
Som bider efter deres Død.

Skirnir.

Ved Smedens Bælg maa Jernet smelte;
Der koges Staal til Kampens Færd;
Og hvad var vel i Striden Helte,
Hvis ikke beed de skarpe Sværd?

Gestur.

Saaes vel et saadant Under tiere?
En Væver sad og spandt sin Dug,
Med otte Been, med Dine fire,
Med Knæet mere høit end Bug.

Skirnir.

Skiøndt ikke just saa smuk af Kroppen,
Den Væver dog er Odins Lyst;
Thi flittigt spinder Ædderkoppen,
Og Alting af sit eget Bryst.

Gestur.

Jeg saae Den: sort som Ravn at skue,
Skarp som et Spyd, og blank som Skiold;
Nys brændte den i Vellystlue,
Nu isned den, som Graven kold.

Skirnir.

Du Lava saae i Solen springe,
Med spraglet Lag, ved Heklas Fod;
Og størknet under Sneens Vinge
Var nu til Steen den slukte Flod.

Gestur.

Hvidhaaret Qvinde vel jeg kiender;
Jeg hende Kugler danne saae,
Men dog har Qvinden ingen Hænder.
Hvordan kan du vel det forstaae?

Skirnir.

Den hvide, den langhalste Svane,
Som ude boer ved salten Strand,
At danne sine Æg har Vane;
Hun lærte Kunsten af sin Mand.

Gestur.

Liig sad paa Liig; Blind reed en Anden;
Skiøndt Hesten selv var uden Liv,
Den skyndte sig dog hen til Stranden,
Og standsed i de vaade Siv.

Skirnir.

Død Hesten laae paa Isens Drive,
Paa Hesten Ørnen, frossen død;
Og — skiøndt den ikke var i Live —
Dog Isen hen mod Stranden flød.

Gestur.

Hvad Møer uden Vaaben stride,
Paa Sletten, for hver Bakke fri:
Tidt fældes Helten af de Hvide,
De Sorte staae ham troligt bi.

Skirnir.

Et Bretspil maa jeg her formode!
Til Forsvar iler Sort mod Hvidt.
Tidt findes Grimhed hos den Gode,
Men Grumhed hos den Skiønne tidt.

Gestur.

Hvo slumrer som en Træl i Asken,
Saa faderløs, for Frænder blot?
Men staaer han op og kaster Masken,
Da hersker vældigt han som Drot.

Skirnir.

En liden Gnist i Askegruen
Af Alle let forglemmes kan;
Men flammer den og herjer Luen,
Da ødelægges Stad og Land.

Gestur.

Hvo er den Trold i Graaværkskaaben,
Som ruger over Skov og Elv,
Som flyer for Vind, men ei for Vaaben,
Og som fordunkler Solen selv?

Skirnir.

Let er din Gaade, Gestur Blinde!
For Taagen selve Solen flyer:
Men kommer Niord med sine Vinde,
Da splitter han de mørke Skyer.

Gestur.

Hvad Dyr er det, der Padden ligner,
Men hurtigt, som den flinke Mand;
Som Kæmpen midt i Slaget signer,
Fordi det trodser Slangens Tand?

Skirnir.

Skildpadden kryber langsomt, varligt,
Med Skallen paa sin Ryg til Trøst;
Men Skioldet er, hvor der er farligt,
Og det bedækker Heltens Bryst.

Gestur.

Hvad er vel det for smekkre Qvinder?
Om Somren brune klædt, som Jord,
Om Vintren man dem hvide finder,
Lig Sneen paa den frosne Fiord?

Skirnir.

De muntre Ryper maa du mene;
I Julen hvide, høit til Fields,
I Vaaren, brunt som Træets Grene,
De skifte Fiær, som Biørnen Pels.

Gestur.

Hvad Møer er det? som Roser smukke,
Men hidsed' af saa hæftig Tørst,
At intet Bæger den kan slukke;
Med eget Blod de lædskes først.

Skirnir.

Hvad Mø er deilig som en Lue?
Men hidses den og blier for fri,
Da Regnen selv fra Himlens Bue
Husvaler ei dens Raseri.

Gestur.

Hvad Møer er det, som aldrig matte
Henile, som ugivte døer,
Paa mørke Lokker hvide Hatte,
Hen over Ryggen lange Slør?

Skirnir.

Din lette Gaade sig ei dølger,
Den løser mig selv Flodens Brum:
Du mener Havets unge Bølger,
Hvis korte Glæde kun er Skum.

Gestur.

Mon du den stærke Kæmpe kiender,
Som naar han bider med sin Tand,
Og Hovedet mod Helved vender,
Kan frelse mangen dristig Mand?

Skirnir.

Du leder mig paa store Tanker,
Et Billed staaer for Siælen skiønt:
Høitideligt er Frelsens Anker,
Som vikler sig i Haabets Grønt.

Gestur.

Hvad Giæster, uden sig at rømme,
Udtømme Karret, tause hver?
Men Karret, som de tause tømme,
Giør ene Larm i Hallen der.

Skirnir.

Naar Grise deres Moder die,
De tie, skiult af hendes Liv;
Men Soen selv kan sielden tie,
Hun grynter til sin Tidsfordriv.

Gestur.

Endskiøndt du knækker haarde Nødder,
Du dog for eet Uhyre flyer:
Ti Tunger, fyrgetyve Fødder
Og tyve Øine har mit Dyr.

Skirnir.

Det kan mig ingen Skræk bebude;
Det giver mig ei Baanesaar:
Lad Soen slagte først derude,
Som staaer ved Truget i din Gaard.

Da blev den slagtet, for at vise,
Om Skirnir kunde sig befrie,
Da talte man de spæde Grise,
Men fandt med Skræk — at der var Ni!

Da dette Budskab Gestur mødte,
Var det ham lidet til Behag;
Han blev til Steen, han blev en Støtte,
Der sidder han den Dag idag.

Nu logrede de bange Hunde,
Som gloede fælt og bistert før.
Da aabned sig, saa vidt den kunde,
Den store Fieldets Kobberdør.

Og ind gik Skirnir ufortrøden,
Han rygted tro sin Herres Bud;
Han frygted ingen List, ei Døden,
Han vidste selv, at han var Gud.

Igiennem Biergets mørke Kroge
Han uden Fakler Veien fandt.
Da aabned sig en Sølverlaage,
Hvor paa Demanter Kilden randt.

Gerdas Elskov.

Da nu Skirnir blev vaer den opladte, sølverne Laage,
Hvor med kulsort Glands ham en Broes glatdannede Steenkul
Veien viste; da gik han derind; og brat han befandt sig
Atter i fri Luft. Himlen var blaa med utallige Stierner.
Og han opdaged et Gaardsrum der; men i Gaarden han Slanger
Fandt istedet for Høns, og istedet for Ellinger Øgler;
Huusligt krøb de omkring, og de drak imellem af Truget.
Pigen med Forklædet fuldt af Æde sig viste paa Tærsklen
Af Dørhvælvingen; raabte paa „Tippe, Tippe!" da rasled
Det i Krogene; Slanger løb og de langsomme Padder
Vralted, Giæssene lig, naar paa vaklende Svømfod klodset
Flydningens stadige Flugt de betale med latterlig Skridtgang.
Men da Tærnen fik Skirnir at see, da løb hun i Kioknet

Til Jomfruen og skreeg; men det Sprog ei Skirnir forstod ret,
Thi det var finsk, det tonte som Vinden, der suser i Vraget.
Da kom Tærnerne frem, Gaardskarlene, for at betragte
Den Nykomne. De stirred forundrede. Skirnir besaae dem
Munter i Mag: de var smaa, sorthaarede, blege, med Rynker;
Glat Tanghaarene laae dem om Kindbeen; Pandernes Hvælving
Spored man knap; stumpnæsede Folk, med Øine saa smaa som
Hasselnødder og Fingre saa skrumpne som tørrede Gulrod.
Sørgeligt stirred et søvnigt Blik, og den matte Forundring
Viste, hvorlidt han besad af en stærk og livelig Flamme.
End man finder det Kuld i Finmarksdalen og Grønland.
Skirnir sukked og qvad: Hielp Thor! hvad fattes min Husbond?
Elsker den deilige Mand nu en Hex? Vel Elskov er blind tidt,
Men saa blind dog kun Vanvid er, at en Yngling, som Vaaren,
Skulde forgabe sig slet i en grov uskikkelig Trælqvind.

Som han tænkte paa sligt ved sig selv, da saae han i Døren
Gerda stande bag Tærnernes Flok. Saa studser en Bonde

Naar i en muddret Grøvt med sin Skovl han graver i Dyndet,
Op at kline den skraalige Væg, og finder et Guldhorn.
Nu begreb han sin Husbonds Qval; thi deilig var Gerda:
Ikke som Frei guldhvid; hun var sorthaarfager, og Lokken
Vandt sig som Ibenholt, om en høihvalt Pande som Filsbeen.
Ikke som Himlen var Øinene blaae, de var mørke Granater;
Klart var det giennemsigtige Dyb, som Søen i Havblik;
Men i den brumeste Grund stod Siæl og smilte til Siælen.
Halv kun den deilige Barm var bedækt; i Knuppernes Huulning
Blomstred gnistrende Lokken: det eneste Jertegn Gerda
Fik paa sin Jettenatur; men det skiæmmede Barmen saa lidt, som
Negliken Purpurets Plet, og som Mosset beskiæmmer en Rose.

Men da Skirnir fik Mælet igien og sit Ærinde røgted,
See da svared ham stolt og med Harm den dristige Biergmø:
Hils din Husbond, siig ham, at længe med smægtende Længsel
Freier kan sukke for mig; han aldrig skal eie mit Hierte,
Mindre trykke mig kiælent i Arm; jeg hader ham evigt.

Ei har den Spee vi forglemt, som os Guderne viste; med Lænker
Utgardkonningen dybt i Mørkhedskiælderen ruger.
Men ei Lænken er stakket! En skiønnere Verden sig viser
Her i vort Fields Grundvold, end paa Fladerne. Lege kan Odin
Længenok hist med den flygtige Sol, som Ægir med Havskum,
Frigga med visnende Græs, som med Luftpust Alfernes Skare!
Vi har dog Ild, Steenkiærnen og Jord, og de flammende Bierge
Lystre vort Vink; vi ryste, som Hesten sin svulmende Manke,
Nakken, da styrter omkuld, som et Bretspil, Byer og Borge.
Skoven nedsynker som Skummet paa Vandblaat. Odin i Valhal
Kroer sig af indbildt Magt; men dog ældst er Loke, som eier
Jorden ved Fødselsret, ham Odin raned hans Ætlod
Dog snart svinder den giøglende Tid; snart kommer tilbage
Magten og Æren som svandt, da Valhal synker i Avner.
Glædes da kun ved en latterlig Drøm! I vaagne dog tidsnok.

Men den betragtende Svend ung Skirnir meldte til Gerda:
Hvo har lært dig det Qvad, mit fortryllende Barn? Og forstaaer du

Ret hvad du selv mig har sagt? Ved mit Sværd, jeg vædder, den Viisdom
Ei undfanget sig har i dit eget uskyldige Hierte.
Thi du kiender ei Utgardelok, du skued ham aldrig
Sort, med de stikkende Haar, som Horn, nedgravet i Biergmulm.
Men din Fader har lært dig det alt; og datterlig deler
Du hans Tanker, som billigt; thi Dattren bør agte sin Fader.
Men betænk at du langt — kun langtud stammer fra Loke;
Deler ei noget med Jetten: du skiøn, han hæslig at skue;
Du lig Knuppen uskyldig i Duft; han skuler med Arglist,
Ofte forsoner et Barn ved sin Dyd Forældrenes Brøde,
Tidt det Forskiællige mødes og blandes af ulige Kilder,
Sider ei selv det muddrede Væld giennem Sandet saa lang Tid,
Til det er klart som Demant, og et Speil for Pigen i Dalen?
Blomsten af Mulm udvoxer, men hæver i Lyset sit Bæger.
Lad da Kiærligheds Rose forbinde dig Himlen med Dybet!

Men den formildede Mø skiøn Gerda meldte til Skirnir:
Høvisk taler du Svend; jeg tilstaaer dig, trofast dit Ærind

Nogter du efter din Husbonds Bud; du viser din Kløgt mig
Gak du tilbage, naar først du har qvæget dig her med en Nadver;
Thi din Tale bevæger mig ei; den bøier mit Sind ei,
Bierget har herlige Kæmper, som vel kan lignes ved Guder,
Kommer da Tiden engang, at en Svend i Fieldets Malmkløft
Finder mig vakker, og vinder hans Kiærlighed atter mit Hierte,
See da vorder hans Viv med Fryd den blomstrende Jomfru;
Lykkeligt lever jeg her i min Dal, ved mit Field og min Kilde,
Kneiser kiekt i Jetindernes Flok, blandt Biergenes Første.
Men saa ringe jeg føler mig ei, at forfængelig ængstlig
Gerda til Asers Hob indtrængte sig, blot for at haanes,
Oversees med et taabeligt Blik i Asyniers Skare,
Som en Foragtet, hvis Byrd var for lav til Gudernes Ære.

Men den smilende Svend ung Skirnir meldte til Giensvar:
Falske Tanker du har om Asynier! Taabelig Hovmod
Findes i Menneskers Kreds, hos Valhals Guder er Eenfold.
Hvad der er stærkt og skiønt, hvad der virker i Kløgt og i Viisdom,

Der Guddommeligt kaldes, ei Byrd; thi Odin og Thor selv
Sprang ved Alfauders Bud til et Liv af Intet, som Miden.

Men den livsalige Mø skiøn Gerda meldte til Skirnir:
Hvad man ei kiender, det elsker man ei; vel kiender mit Field jeg,
Ei Valhal eller Freir, som jeg aldrig har seet, og som aldrig
Mig saae; næsten jeg troer, at forrykt er vorden hans Hierne.

Da fortalte med Omsvøb Skirnir sin Herres Bedrifter:
At han paa Hlidskialf steeg, hvad han skued i Kamret hos Gerda,
Og om den Ild, der var tændt i hans Bryst af den blottede Skiønhed.

Gerda rødmed som Morgenens Gry; med synkende Blik hun
Stirred i svulmende Barm; men da Skirnir om Maanen fortalte,
Paatog Pigen med eet sig et spøgende Væsen, og raabte
Høit med Latter: Min Tro, hvis din Freier hist ligner en Maane,
Maa han ei beile til blomstrende Møer; thi Maaner er gustne,
Men for det Gustne kun føler man lidt; dets Elskov er lunken.

Krysted dig Freir i sin Arm, giensvared den blussende Skirnir,

Vilde du mærke, hvor lunken han er. Jeg taler ei
længer.
Viis mig mit Herberge nu, og tillad mig, skue det
Kammer,
Mø, hvor du sover i Qvæld! thi en Skat Asfreier
mig medgav,
Dig tiltænkt, som jeg nedlægger der. Da viste med
Latter
Pigen ham Kamret, men gik, for at lave den qvægende
Nadver;
Thi hun var god af Natur, og hun ynded den dristige
Skosvend.

Men da Skirnir var ene, da skued han yndigt, ved
Leiet
Stod af hvidt Alabaster et Kar paa kunstige Fød-
der,
Fyldt med et biergklart Vand, hvori hun toede sit
Ansigt,
Hænder og Bryst, før hun slumred, den sundheds-
blomstrende Jomfru.
See, da greb han i Hast sit Guldhorn, hældte dets
Bølger
Snelt i det ventende Vand, og forlod hint hvælvede
Kammer.
Men Jetinden, (da Guden var vedergvæget og hen-
bragt
Af Gaardskarlen til hyggeligt Ly) nysgierrig sig
skyndte,
For at erfare, hvad Gaven var, som bragtes fra
Valhal:
Trak med sin Læbe paa Pigernes Viis med spottende
Stolthed,
Loe med Foragt og udbrød: Hvad er det? Skiønne
Demanter,

Sølv, Guldkam og Rubin, har jeg meer end jeg bruger; det findes
Hyppigt i Fieldsteensklæften, kun sieldent hos Guder i Luften.
Men da intet hun øined, da smiled hun atter fortørnet
Dybt i sin Siæl, og qvad: „Det tænkte jeg 'nok! I at giækkes
Overgaae vist Guderne Jetter; det nægter ei Sandhed!"
Skyndte sig med Afklædningen brat, og løste sit Belte;
Flængte det sneehvide Lin over Skuldrene; blotted til Midien
Stod hun ved Skin af den klare Demant, som lyste ved Karret;
Og med de hulede Hænder hun greb mod Bølgernes Flade,
Purpurkinden at kiøle. Da skued forfærdet hun Freiers
Billed i Vandet, og foer med et Skrig tilbage; men korsviis
Armene fast over Barmen knuget, og indhylled sig skamrød
I de nedhængende Lin, med en Skræk, som svandt i Forundring.
Thi snart Sagen hun ganske begreb, og nærmed sig langtsomt
Hyllet til Halsen i Maar, for igien hint Billed at skue.

Men da Gerda betragted den elskovsmilende Guddom,
Følte hun stærkt livsalige Glød, som trængte til Marven

I Beenpibernes Dyb, og saa sødt henrev til Beundring.
Thi han var herlig og skiøn: med den hvælvede Pande, som yndigt
Slog Slagskyggen mod Øinenes Ild, han stirred med sværmerisk
Taare, med Veemodsblik, med et Suk, som giældte kun hende.
Rige som Guldløv flagred om Halsen de mægtige Lokker;
Og paa det dunede Bryst med sin Haand han blussende dækte
Hiertet, der elskende slog bag sin Kæmpehvælving for Gerda!

Længe fordybed hun skued, og mærked ei selv, at en Taare
Trilled fra Kinden paa Elskerens Mund; hun rørtes af Længsel,
Og en forunderlig Ild fra Vandet optrængte til Hiertet.
Omt hun smiled og sukked: „O Freir!" hun bøied sit Hoved
Dybt hen over den sælsomme Skaal; saae først i en Omkreds,
Om hun var vidneløs? og da sikkert hun troede sig ene,
Bukked hun hurtigt sig ned for at kysse det deilige Billed.
Da forsvandt han i Bølgernes Kreds, hvis iiskolde Væde
Fugted din Purpurmund, skiøndt ei den Læberne kiølte!
Engstelig stirred hun atter, om Billedet svandt for bestandig?

Men da Vandet var klart, og da Freir stod atter paa Fladen
Da fordybed hun sig i Betragtninger; sielden den Vise
Grandsker med saa stor Flid, hvad klogt hans Hierne begrunder,
Som Elskerindens Blik den heftigtelskende Beiler;
Hver en Skiønhed da glæder, hver ubetydelig Mangel
Yndes da med, som et Tegn paa det Eiendommeligtkiære.
Gerda forgieves dog her hos Freier om Manglerne søgte,
Thi han var fuldkommen skiøn, var Gud, blandt Aser en Fyrste.
Da forsvandt Hovmoden i Hast, da blev hun paa eengang
Tam som et Lam, og saa from som en inderligtkurrende Due;
Da gled haarede Peltsværk ned fra den glatteste Nakke.
Tidt det var hedt; da fatted hun Mod og hvisked med Blussen:
Billedet her kan ei see, det er Vand, det viser et Gienskiær;
Ikke tilsengs jeg gaaer, kan ei sove, naar ikke jeg først har
Badet mig Hænder og Barmen. Da lod hun Linene synke,
Skiælvende stod hun nu der, som da Embla, sprungen af Stammen,
End halvnøgen i Barken stak, og betragted sin Askur.

Og med de sneehvide Hænder hun Bølgerne tog, og begiød sig
Hals, Arm, Skulder og Bryst og de rosenblussende Kinder.
Men ei Badet i Aften, som ellers, husvaled; hun fandt sig
Hedere meer kun derved. Da sank hun mat paa sit Leie,
Vendte sig tidt, stod op, og gik hen for Freier at skue.

Men den venlige Siofn (useet i Følge med Skirnir,
Kom hun i Gerdas Kammer, og hemmelig Vidne til alt var)
Huldt forbarmed sig nu over Pigen; de hvælvede Laage,
Smykte med langt Haar, lukte Gudinden med Liliefingre,
Rysted sin Valmuekrands over lokkede Tinding, og glædte
Med den livsaligste Drøm skiøn Gerdas bankende Hierte.

Skirnir fuldender sit Ærinde.

Da Skirnir vaagned i næste Gry
(Solstraalen i Skyen sig bader)
Da stod med Venlighed ved hans Ly
Biergtrolden i Pandserplader.

Som Guldbrandsdølen saa stærk og lang,
(De Fugle qviddre paa Grene)
I Haanden bar han en sortbrændt Stang,
Dog stod han der ei alene.

Ham fulgte trolig den Datter huld;
(Dugdraaben glindser paa Blommen)
Som Ranken omslynger den runkne Bul,
Hun var med Faderen kommen.

Et Bæger hun ind for Guden bar;
(Solstraalen i Skyen sig bader)
Den Gamle sagde: Med skiellig Svar
Vel helst du Bierget forlader?

Ung Freier elsker min Datter bold;
(De Fugle qviddre paa Grene)
Hvis ret jeg mærker, hun er ei kold,
Han elsker ei meer alene.

Men uden Faderens Ja dertil,
(Dugdraaben glindser paa Blommen)
Er alt kun Tant! Det give sig vil;
Og derfor er hid jeg kommen.

Dog Noget for Noget; min Ven, du veed
(Solstraalen i Skyen sig bader)
Mellem Jetter og Guder er Enighed
Den Dyd, som de fælleds hader.

Jeg tænker min Mø er saameget værd,
(De Fugle qviddre paa Grene)
Som Beilerens gode, bedste Sværd;
Det vil han mig ei formene.

Naar Hiertet elsker foruden Svig,
(Dugdraaben glindser paa Blommen)
Da tænker Beileren ei paa Krig,
Og derfor fælder jeg Dommen:

Hvis Freier mig skiænker sin Klinge blank,
(Solstraalen i Skyen sig bader)
Da skal han favne den Lilie rank,
Og aldrig hun ham forlader.

Men nægter han mig den Gave snuk,
(De Fugle qviddre paa Grene)
Da møder forgieves hans ømme Suk
Granfieldets haardeste Stene.

Med denne Besked drog Skirnir bort;
Dugdraaben glindser paa Blommen;
Og Veien fandt han langt mere kort,
End den, som han først var kommen.

Nu reed han igien paa gronnen Vang;
Solstraalen i Skyen sig bader;
Da tænkte den Svend, ved Sværdets Klang,
Paa Odin, Asernes Fader.

Da husked han paa den Kiede seig,
(De Fugle qviddre paa Grene)
Som Fenris bandt, og som svigted ei;
Bandt Hesten, og gik alene.

Med langsomme Skridt til Elverhøi
(Dugdraaben glindser paa Blommen;)
Han nærmed sig uden mindste Støi.
To Dværge der did var kommen.

De sad og nøde den friske Luft;
(Solstraalen i Skyen sig bader)
De qvæge sig tidt i Græssets Duft,
Men Solens Lue de hader.

Der dandse de ofte saa veltilfreds,
(Mens Fugle qviddre paa Grene)
I Duggen skrive den mørke Kreds,
Og plette mosgroede Stene.

Da Skirnir saae dem i Dandsefærd —
(Dugdraaben glindser paa Blommen;)
Formeente han demnem med draget Sværd
Den Vei, som de did var kommen.

Og skaffer I ikke den Lænke god,
(Solstraalen i Skyen sig bader)
Som Odin kræver, da Eders Blod
Jeg offrer Gudernes Fader.

Forbausede stode de bitte Mænd;
(De Fugle qviddre paa Grene)
Med sorte Tunger de lalled igien,
De skiælved i hver en Sene.

De blinkte med Øinene, peeb som Muus:
(Dugdraaben glindser paa Blommen)
Ak spær os dog ikke det mørke Huus!
Vi har jo alt Lænken i Lommen!

Vi vidste hvad Odin bød fra Sky!
(Solstraalen i Skyen sig bader;)
Vor bedste Lænke da ville vi flye
Til Lysets vældige Fader.

Den Snor vi knytted — o Skirnir, lyt!
(De Fugle qviddre paa Grene)
Af Fuglenes Aande, Fiskenes Spyt,
Af Biørnens seigeste Sene.

Af Qvindernes Skiæg vi den damned god,
(Dugdraaben glindser paa Blommen)
Af Katfodens Smæk, af Klippens Rod;
Og valked med Finger og Tommen.

Da tog Gud Skirnir den smidige Snor;
Solstraalen i Skyen sig bader;
Men Dværgene smutted i sorten Jord.
Han nærmed sig Midgards Gader.

Hist lued den stribede Himmelbro;
(De Fugle qviddre paa Grene)
Den skinte saa liflig og farvefro,
Som Guld og som Ædilstene.

Da iled Skirnir som Fuglen i Vaar;
(Dugdraaben glindser paa Blommen)
For atter at skue Valhallas Gaard,
Hvorfra han saa snelt var kommen.

Ind gik han for Odin og Freir igien,
Han monne sit Bud frembære.
Tak være den bolde yske Svend!
Han røgted sit Ærind med Ære.

Med Lov og Priis blev han overøst.
Nu havde man Trøsten funden,
Naar Freier blev af sin Længsel løst,
Og Fenris blev lænkebunden.

Om Fenrisulven og Tyr.

Nu blev der Fryd i Valhals Gaard;
I fine Vadmel, bløde Maar,
Den skiønne Biergets Pige foer
Fra Fieldet og fra grønnen Jord.
Ad Bifrost drog den unge Brud,
I Luften lig et Stierneskud.
Alle Gudinderne monne staae
Ved Kanten af det Himmelblaa,
Modtoge Freiers Hiertenskiær,
Og da de skued hende nær,
Det sidste Glimt af Harme svandt,
De alle Gerda deilig fandt.
De sorte Haar stak yndigt af
Til dette store, gule Hav,
Som ned ad Disaskuldre flød.
De hende hver velkommen bød;
De bragte hende til Freyas Lund,
Og kyssed hendes Rosenmund.
Og hver en As, med henrykt Aand,
Da trykte hendes Liliehaand.

Beskrive Freiers store Fryd,
Dertil har Harpen ingen Lyd.
Du som har beilet kiender Sligt;
Det læres ei af Skialdedigt.

Men du, som elsker ei endnu,
Skynd dig jo før jo heller du!
Og naar du favnes af din Mø,
Og troer af Glæde fast at døe,
Saa veed du hvad Gud Freir fornam,
Da kiærligt Gerda krysted ham.

Nu ender kiælen Elskovsang,
Nu giver Harpen anden Klang.
Snart Visen, som en liden Fugl,
I Vaarens grønne Bøgeskiul,
Opholder sig i Glædens Dal;
Snart stormer Sangen som en Hval
Snelt giennem Nordens Vinteriis,
Da suser det paa Jetteviis;
Da skynder sig hvert drevet Ord,
Liig Skum af Hvalens Næsebor,
En Straale høi og stærk at see,
Der taber sig i Nattens Snee.
I Glædens allerbedste Frø
Tidt findes Spiren til at døe!
Ulykken strax begyndte nu,
Af Bryllupsfryd steeg Frygt og Gru.
I Hallen var vel Lystighed,
Men Ulven gik omkring og beed;
Snart napped den i Asaskiæg,
Snart i Gudinders trinde Læg.
Da Odin nu af sligt blev kied,
Og eied Lænken, som vi veed,
Da var han kun betænkt derpaa
Fenris med den at bundet faae.
Han Kieden gav i Heimdals Haand,
Thi denne Gud var snild i Aand:
Næst Loke, naar der her blev spøgt,
Var Heimdal hurtigst med sin Kløgt;

Dog Heimdals Spøg var bitter ei,
Den blomstred som en Blomst i Mai;
Men hørtes Asalokes Røst,
Da stak det som en Torn i Høst.

Heimdal med Lænken i sin Haand,
(Den var et smidigt Senebaand)
Sig nærmed Ulven med et Smil,
Og raabte: Nu har Sorgen Jil.
Fordømt til Helheim alt Fordærv!
Til Glæden give Hver sin Skiærv.
Hver stræbe maa, som han kan bedst,
At hædre Freiers Bryllupsfest.
Og du, min Ulv! som taus gaaer om,
Hvad om du frem i Kredsen kom,
Og mored Guderne med Styrke?
Det er dog Den vi alle dyrke.

Ja, grinte Ulven, uden Kraft
Blier Hamren kun et Hammerskaft.
Hvad vil du, Gud med Guld i Mund?
Vil du mig binde som en Hund?

Den, svared Heimdal, bindes slet,
Som raader selv sin Frihed ret.
Træl bindes; men i Styrkens Haand,
Blier Baandet strax et Hædersbaand.
Tillad, du som paa Helteviis
Kan knække Jern, som skiøre Riis,
Til Lyst for Odin, Freir og Thor,
At binde dig med denne Snor!

Spidssnudet Ulv hen i hver Vraa
Efter sin snilde Fader saae;

Men Loke var paa Eventyr.
Da skulede det lumske Dyr,
Lod Halen synke, viste Tand,
Skiød Tungen over Kiævens Rand,
Og giøede: Heimdal gaae din Vei!
I Aften vil jeg bindes ei.
Det veed desuden Freir og Thor,
At Den kan bryde Senesnor,
Som tykke Kobberlænker brak;
Det skaffer mig kun liden Tak.
Er denne Snor naturlig giort,
Da vil den ikke sige stort;
Men er den lavet til med Svig,
Hvi vil du da forraade mig?

Heimdal blev rød; men Asatyr
Den Ungersvend, som intet skyer,
Og Heimdal skamfuld rødme saae,
Fik Læben fast af Harme blaa;
Det ærgred ham, at slig en Gud,
At Heimdal saae forlegen ud,
Og skiulte sig bag Tausheds Læ,
Til Ære for et lumpent Fæ.

Ydmyge vilde han den Klods,
Opveie Skamfuldhed med Trods,
Og raabte høit: Kom Ulv! min Haand
Skal være Borgen for dit Baand!
Jeg lægger Haanden dig i Munden,
Imens du vorder lænkebunden,
Og mærker du da Svigen her,
Saa har du jo en Gidsel der.

Forundret alle Guder saae
Paa Tyr, som monne roligt staae;

Selv Asathor gik til ham hen,
Og hvisked: Hør, min unge Ven,
Det skulde du dog ikke vove!
Jeg maa dit bolde Forsæt love,
Men Helten trænger til sin Haand.

Da svared Tyr med opbragt Aand:
Du Kloge der, lad mig i Ro!
Vel nuligt du behøver To,
Men Asatyr er mindre seen,
Og han kan nøies blot med Een.

Derpaa han stak med Blus paa Kind,
Sin høire Haand til Leddet ind
I Ulvens hede røde Strube,
Der gabed som en Mordergrube.
Da Ulven nu var bunden ret,
Og prøved med afmægtigt Spræt
At sønderslide Dværges Lænke —
Da, paa de bløde Hyndebænke,
Hver Gud beloe det bundne Dyr;
Hver loe, — undtagen Asatyr;
Thi han betalte Ulvens Baand,
Med Tabet af sin høire Haand!

Men kraftigt stak den unge Mand
Armstumpen i en Bunke Sand,
Og strakte Armen høit i Væ'r,
Og raabte: Ved mit gode Sværd,
Nu føler jeg først ret mit Mod.
Stærk Prøven var, men den var god.
Jeg gaaer til Vaulunds Esse fiern,
Og han skal smedde mig af Jern
En Handskehaand, som klemme kan
Det lange Slagsværd med Forstand.

Naar Haand og Sværd slaae ligegodt,
Da frygter man først Kampens Drot.

Dermed han ud af Salen gik,
Fulgt af Gudinders milde Blik.
De tænkte: Hvilken Helt, hvor stor!
Han vil fordunkle Asathor.
Kun Gerda paa sin Freier saae.
De monne hen i Lunden gaae,
Hvor Kiærlighedens søde Lyst
Han nød ved sin Gudindes Bryst.

Asodin saae paa Asathor,
Der fæsted Blikket dybt til Jord,
Og mæled: Det har ingen Art,
Nu vorder Aser Jetter snart.
I Vildskab, ubesindigt Mod,
Kun spilder sig det frækne Blod.
Du kasted bort, min Søn, din Hammer!
Ei længer Freiers Glavind flammer,
Som, naar den droges, raabte: Skiælv!
Og dræbte Kiæmper af sig selv.
I Morgengave han den gav,
Nu giemmes den i Biergets Grav!
Vel Fenris fast er lagt i Baand,
Men Tyr har tabt sin høire Haand;
Ran herfker alt i Ægirs Fiord,
Og Skade deler Magt med Niord.

Saa talt, stod Odin langsomt op,
Med Brynien om sin Heltekrop,
Og gik fra Vingolf, mørk i Sind.
Da sad med Haanden under Kind
Og saae paa Ulven Asathor,
Og begge mæled ei et Ord.

De Tærner slukte Fakler ud;
I Mørke sad den vrede Gud,
Og stirred hen paa Ulven hist,
Hvis Dine gav i Mørket Gnist.

Da slog Gud Thor en Latter op,
Hvorved fast skiælved Hlidskialfs Top;
Foer ud af Sal, slog Døren i,
Rev Hielmen af, gav Lokken fri,
Tog frem sin Karm af lune Stald
Og agede med Tordenskrald.
Den hele Nat med Lyn han skiød,
Det slog paa Jorden Mangen død.
Da brændte hist en herlig By;
Egskoven flammed høit i Sky.
Da græd de Mødre, spæde Børn,
Mens Thor kun skummed som en Biørn.
Han var af Harm som Graven stum,
Det kildred ham at han var grum.
Først da det gryede graat ad Dag,
Han kiørte mod Thrudvangers Tag.
Der trykte Sif i stærken Arm
Sin Thor, og mildned Gudens Harm.
Hun frygted ei hans Raseri,
Hun vidste det var snart forbi.
Da smilte Jorden mildt; men græd
Sin klare Dug, lig Drengen spæd,
Naar Faderen var altfor streng,
Og slog for haardt sin lille Dreng.

Da rørtes Thor, det ham fortrød,
Af Kæmpens Dine Taarer flød;
Thi rolig var han god af Sind.
Da sendte han paa Morgenvind

Tialfe med Roska ned, den Mø,
Til faste Land og Gefions Øe,
At skiænke Guld og Sølverkruus,
Til dem, som misted deres Huus.
De Døde bragtes til Valhal;
De spæde Børn i Flokketal
Som indebrændte denne Nat,
Dem kaared Frei til Alfer brat.
Da glemte Smerten de for Glæde,
Fra Skuldre voxte Vinger spæde.
De fløi omkring i Freyas Skov.
Forældrene fik daglig Lov
De kiære Glutter der at møde.
Da glemte de at de var døde!

Ægirs Giæstebud.

I Havet stander Øen.
Nu Hlesey kun er liden,
Thi Bølgerne med Tiden
Har pløiet den i Søen;
Men stor i Oldtids Dage
Den kneised høi og brat,
Og trodsed Nordens Drage,
Det sorte Kattegat.

Der hvor sig Tanget snoede,
Der stod af Muslingskaller
De hvælvethøie Haller,
Og der Hler Ægir boede.
Mens Ran paa Dybet hvæste,
Han sad ved Perlekruus;
Snart drak han, og snart blæste
Han paa sit Sneglehuus.

Fæl var den grimme Qvinde,
Den skumle Ran, som spættet
Udspænder Druknenættet,
Som Ligenes Gudinde.
Som Fladen Ægir smilte;
Kiæk var han, uden Harm,
Og tidt han trøstet hvilte
Ved deilig Havfru-Barm.

Naar Ran paa Dybet lured,
Han blev i Sol tilbage;
Med demantkroget Stage
Han Sølverspeilet fured.
Og ei han kunde dølge
Med Skum sin søde Lyst,
Hvergang han trykte Bølge
Bag Sivet til sit Bryst.

Til Freir og Gerda smilte
Han ofte dybt bevæget;
Thi saligvedergvæget
Nu Arm i Arm de hvilte.
Høit Ægir elskte Guder,
Og han var Guder kiær.
Mod Søen Himlen luder
I sammensmeltet Skiær.

Nu bød han dem til Festen,
Thi, var ei Ran tilstede,
Han følte Venneglæde,
Han tidt bespiste Giæsten.
Han brygged Øl i Kummer
Af Flintesteen og Jis;
Og Fisk og Krebs og Hummer
Blev kogt i tusindviis.

Til ingen Hielp han trænger;
Thi hvergang han har Giæster,
Er Gudens Kiøgemester
Den raske Finnafænger.
Han bruger lidt kun Ilden,
Ham hylder hver en Elv:
Alt sødet blier ved Kilden,
Som koger af sig selv.

Hvor Malestrømmens Tragter
Nedhvirvler i en Hule
Med Skum de Bølger gule,
Med rædsomtfæle Fagter,
Der knuser Eldirs Kølle,
Hvad Havet blev til Deel;
Der knager Ægirs Mølle,
Der maler han sit Meel.

Nu vi vel alle vide:
Da Freir til Gerdas Fader
Gav den af Sværdeplader,
Som bedst var til at stride;
Han mildned Troldens Avind,
For ei af Sorg at døe,
Gav bort sin stærke Glavind
Og fik en deilig Mø.

Men Gerda loved Freier;
Dem intet meer adskilled,
Han overgik sit Billed,
Han vandt den bedste Seier;
Og Biergets skiønne Pige
Gav ham til Vederlag
Et Skib, som ei sin Lige
Har fundet nogen Dag.

Vel maa man Hringhorn rose,
Den gode Baldurs Snekke:
Ei Klippen kan den knække,
Den gaaer i Hav og Mose;
Der sidde kan, ved Siden
Af Gud, Gudinde trygt;
Men ikke dog til Striden
Er Baldurs Hringhorn bygt.

I Fredens Tid, til Stabel
Den glider let fra Havnen,
Med rige Fragt i Stavnen
Og hæver høit sin Snabel,
Af sorte Horn med Ringe,
Saa glindsende, saa krum;
Og mod den brede Bringe
Slaaer Bølgen sig til Skum.

Et andet Skib mod Snegle
Malmpladerne bevare,
Det kaldes Nagelfare,
Thi det er bygt af Negle.
Det Skib tilhører Jetter,
Det stil i Sumpen staaer;
Bygmesteren dog sætter
Til Skibet, Aar for Aar.

Hvo klipper ei af Døde
Den lange Negl paa Haanden,
Han steds forøger Vaanden,
Han Guder vil forøde;
En Fordeel Jetten gives,
Som han at nytte veed:
Ulykken stille trives,
Ved Uforsigtighed!

Men Snekken, som Jetinden
Nu gav i Morgengave,
Giør hver en Storm til Slave,
Den seiler stik mod Vinden.
I Harnisk Guder alle
Paa Dækket kunde staae,
Bortseile fra Valhalle
Til Ægir i det Blaa.

Og naar ei meer til Gammen
Det foer paa Hav og Stræde,
Da vikled som et Klæde
Skiøn Gerda Skibet sammen.
Paa Brystet hun det dølger,
Der vugges det, — o Frei!
Igien paa tvende Bølger,
Som Havet eier ei.

Tænk nu hvor stolt at skue
Var denne Fart mod Øen,
Til Ægir over Søen,
I Morgenrødens Lue!
Ved Roer Odin den Vise,
Ved Stavnen Vidar var;
Og hver en deilig Dise
Som Blomster i et Kar.

Da løb det som i Aaen
Da trængtes ei til Kasten;
Og Bragi sang ved Masten,
Og Heimdal sang i Raaen.
Niord flagred høit i Flaget,
Fint stænkte Vandets Støv;
Men Frigga hvælved Taget
Med sine Egeløv.

Da slyngtes Løv om Panden
Og da forøgtes Spøgen,
Thi afklædt, splitternøgen,
Stod Tyr paa Snekkeranden;
Sit Sværd, det korte, brede,
I venstre Haand han holdt,
At styre Havens Vrede,
Som vilde spille Bolt.

Da maatte Diser bæve,
Thi Hayen fægted tapper,
Den efter Guden snapper
Med frygtelige Kiæve.
Dog hørtes Heltens Latter,
Ei Bølgen tvang hans Mod.
Han sprang i Skibet atter,
Og Hayen flød i Blod.

Det vil jeg ikke dølge:
Den fæle Ran i Dybet,
Som glæder sig blandt Krybet,
Jog Hayen fra sit Følge,
At giøre Dem forfærdet,
Som giæsted Ægirs Sal.
Nu, da den sank for Sværdet,
Udsendte hun en Hval.

Som De med Klipperevner,
Den kom, med barske Væsen;
Vandstraalen stod af Næsen,
Den svulmed som en Hævner.
Da Heimdal foer som Lynet
I Springets Straalevand,
Og deilig stod for Synet
En syvfoldfarvet Rand.

I Stavnen Vidar stirred
Med rædsomt Gnistersie;
Det monne Hvalen bøie,
Den følte sig forvirret.
Mens Odin læste Runer
Tilbunds den atter gik,
Thi stærkt, som med Harpuner,
Traf Vidar med sit Blik.

Saa kom da uden Fare
Til Ægirs De den milde,
I Aftenrøden silde,
Hin høie Gudeskare.
Og som en Sky sig skyder
Fra Luft i Bølgens Favn,
Saa let Skybladner flyder,
Og har fortient sit Navn.

Da Anker nu var kastet,
I Solens Aftenrøde,
Da svømmed dem imøde
Havfruerne, som hasted;
Med Haar saa grønt som Sivet
Man saae dem, tre og tre,
Med Arm i Arm om Livet,
Saa hvide som en Snee.

Med Sølverslør ad Nakken,
Paa Issen hvide Hatte,
De tumled, aldrig matte,
Bød Alferne paa Bakken.
Det lyse Alfefølge
Da steeg fra Skibets Rand,
Og fulgte dem fra Bølge,
Og satte sig paa Sand.

De sad paa Klippedyssen.
Hver Alf var deilig Kriger,
Havfruerne var Piger;
Da gik det med en Kyssen,
En Krysten og en Hvisken,
Bag Fieldekløftens Skiul;
Som naar hos Sølverfisken
Der pladsker sig en Fugl.

Hler Ægir sad med Elmen,
Sin Stang, med Demanthage;
Og dannet som en Drage
Med Kam, var Sølverhielmen.
Skiøndt Hielmen smykte Guden,
Den rysted Siæl og Sind:
Der hørte man med Tuden
En evig Hvirvelvind.

Og midt i Giæstestuen,
Thi Nat det nu var vorden,
En Klump af Guld paa Jorden
Høit lysnede som Luen.
Da Ægir dem bespiste
Med hvad han havde bedst,
Og alle Guder viste
Sig glade ved hans Fest.

Men fiernt i Finnedalen,
Mens Sneen føg i Taage,
Med svuldne Dienlaage
Fløi Asaloke galen.
Som Snee var bleg ham Kinden;
Den sorte Hovedlok
Udbredte sig for Vinden,
Som Mulm i Ragnarok.

Det ærgred ham i Siælen,
At Fenris nu man tvinger.
Med Flaggermusens Vinger
Han vredt ombandt sig Hælen.
Paa Skuldren sig af Uglen
Han satte Vingen studs;
Dermed Ulykkesfuglen
Strøg Klippen, som en Struds.

Mig har man ikke buden
Til Hlesey med de Andre.
Nu kan jeg ene vandre!
Nu man foragter Guden.
Men Thor i Østerleden
Drog bort, er ikke Giæst; —
Jeg kaster Klint i Hveden,
Forstyrrer denne Fest!

Hvis ikke jeg kan nyde,
Skal Andre heller ikke;
Med glædedrukne Blikke
Skal ingen Gud sig fryde.
Snart vil de alle sande,
At Rosen har sin Torn;
Og Malurt skal jeg blande
Dem i det søde Horn.

Vel har jeg ikke Magten,
Dog ogsaa Svag kan saare!
Nu staaer til Disars Taare
Min Higen og min Tragten.
De lære skal at frygte
Gud Loke som en Mand:
Jeg spilder deres Rygte,
Med giftig Klaffertand.

Mon Sandhed mange Døgne
Med Falskhed vel kan trives?
Een Sandhed kun der gives,
Men hundredtusind Løgne.
Man Mængden let forfører,
Naar fræk man ikkun vil:
Snart troer den, hvad den hører,
Og Loke vinder Spil.

Som saa han monne siunge,
Henfoer han over Bierge,
Han stolte paa sit Værge
Sin frygtelige Tunge.
Han gik til Kystens Nadde,
Og lod af Dværge smaae
Med skarpe Slangebraadde
Sin Tunge tæt beslaae.

En Krands hans Hoved pryder:
I hvert et Tindinghiørne
Der strutte stive Tiørne,
Med sortblaae Skarnthyder.
Til Hlesey han sig trænger;
Der gav han dig din Død,
Du bolde Finnafænger!
Som Veien ham forbød.

Besprængt med Trælleblodet
Ved Døren han sig satte;
Han monne vel sig fatte,
Han tabte ikke Modet.
Den blege Blodbesprængte,
Ved Dørens gyldne Pæl,
Paa Trædskhed ene tænkte,
Han stirred paa sin Hæl.

Hil være Diser alle!
Hil være Valhals Guder!
Derude Blæsten tuder,
Men luun er Ægirs Halle.
Her efter Glæden tragtes,
Her vorder Øllet smagt.
Ubuden Giæst foragtes,
Men leer ad Jer Foragt.

Hvi tier I saa stille
Og stirre ned i Skiødet?
Jeg Ægirs Træl har dødet,
Det største Kogesnille.
Han vilde mig forbyde
Min Fart til Ægirs De.
Træl maa sin Herre lyde,
Men næsviis Træl maa døe.

Odin.

Med Asers gode Minde
Du meer indbydes neppe,
Du Ogle bag en Skræppe!
Du Broder til Helblinde!
Viig bort, du Lystforøder,
Som bryder Fredens Eed.
Hvor jeg dig atter møder,
Dig Gugner styrter ned.

Loke.

Meer venlig i din Tale
Var du, da du som Tærne
Fortrylled Rindas Hierne
I Garderikes Sale.
Du gik i Trællekapper,
Og glemte Fænsals Diis;
Gud! mere viis end tapper,
Forsigtig meer end viis.

Bragi.

Saaledes tør du sunge
Til Valhals høie Fyrste?
Med Haar i trodsig Børste,
Med giftigslebne Tunge?

Ha, fly Valhallas Straale,
Styrt i dit Mulm og fnys!
Og kan du ikke taale,
Saa sky det rene Lys.

Loke.

Jeg kiender dine Dyder!
I Ro du sanker Talgen,
Med rustne Sværd i Balgen,
Du, Bragi Bænkepryder!
Du flyer, hvor der er farligst,
Du pyntelige Gud!
Til Drabet est du varligst,
Og taabeligst i Skud.

Idun.

Saadan tør du forhaane
Den Gud, som glæder Jorden?
Hvis høie Qvad i Norden
Husvaler som en Maane?
Som Nidingsværket dræber,
Som danner God af Grum;
Som aabner Elskovs Læber.
Giør han ei Ondskab stum?

Loke.

Husk da du dig forlysted,
Og svagt mod Thiasse værged!
Da Trolden hist i Bierget
Dig Barmens Æbler krysted.
Taalmodig smukt at være,
Dig lærte Fieldets Skræk.
Dengang af Bragis Ære
Du tog Dig ei saa kiæk.

Gefion.

Meer hellig og uskyldig
End Ydun, ingen findes.
Tid, at din Tunge bindes!
Dog jeg er ligegyldig.
Din Usselhed dig gotter?
O en elendig Høst!
Lyv kun, du Gudsbespotter!
Her agtes ei din Røst.

Loke.

Du hader Mænd, du Grumme!
Ved høilys Dag i Sale;
Men Natten kan ei tale,
Thi Skovens Træer er stumme.
Bag Buskens lave Toppe
Du bader dig i Flod,
Den hvideste blandt Kroppe
Der hidser Nøkkens Blod.

Odin.

Saavidt du dig formaster?
Til Øgle giør du Hinden?
Har Torne da Kiærminden?
Paa Sneen Kul du kaster?
Ha, fly til Fielde sorte!
Forstyr ei Festens Stund,
Og giøe ved Ægirs Porte
Ei meer som Lænkehund.

Loke.

Tie Odin! Kun iblinde
Du deler Seir blandt Kæmper.
Din Trolddom Modet dæmper,
Du koger Seid som Qvinde.

Du helst den Feige skaaner,
Bag tykke Skiolderand.
Du Miners Hoved laaner,
Men sielden hans Forstand.

Frigga.

Ha Loke, du est galen,
Som alle Guder hader;
Mod Asernes Alfader
Formaster dig i Salen!
Han vil ei Freden bryde
Ved Ægirs Giæstebord;
Men snart vil dig fortryde
Dit frække Skryderord.

Loke.

Tie, Frigga, Jordens Dronning!
Paa Kløen følger Svien.
Du ligner Dronningbien,
Har Mænd, men ingen Konning.
Dit Blomsterskiød i Vaaren
Sig aabner for hver Lyst.
Da viser Længselstaaren
Os Tanken i dit Bryst.

Freya.

O Loke, kan ei Vreden
Din bittre Tunge tæmme,
Saa hør en bønlig Stemme,
Fat dig og vær beskeden!
See Freyas gyldne Taare,
Den smelte lad din Harm.
Hvor nænner du at saare
De store Guders Barm?

Loke.

Hvad svækker Freyas Kræfter?
Hvad volder hendes Trængsel?
Hvi græder hun? Af Længsel!
Af Længsel! Og hvorefter?
Den skiønne Brudgom fattes?
O der er Fleer, min Tro!
Slig Mangel kan erstattes,
Før Maanen gaaer til Ro.

Hvi mon vel Odur vige?
Hvi brød han sine Kieder?
Blev disse Yndigheder
Tilsidst ham vænmelige?
Blev de ham altfor blotte?
Veeg han i Valaskialf
En Fryd, som deles maatte
Med hver en As og Alf?

Freir.

Tie Snog, som arrigt hvidsler,
Og stikker feigt med Blikke.
Hvi vil du Rosen stikke?
Vind dig om dine Tidsler!
Hvi haaner du den Gode?
Utysker er der nok;
Gak til din Angerbode,
Med filtet Marelok.

Loke.

Dit Vellystøie brænder,
Du har Valhalla sveget;
Thi med dit Sværd er veget
Kraften fra dine Lænder.

Som Igle Gerda nyder
Dit søde varme Blod;
Hvergang dig Freya fryder,
Da smiler Angerbod.

Heimdal.

Hos Trold af Pandeskallen
Du drak i Klippehuset,
Nu kommer du beruset
Og ypper Kiv i Hallen.
Kun Ollets stærke Dunster
Har lært dig tale frit;
Vi kiende dine Kunster,
Din gamle Vid er slidt.

Loke.

Ha Taabe, faer til Helved!
Hvad? Du tør Loke true?
Er ei af Regn din Bue?
Af lutter Dunster hvælvet?
Hvad er din skiønne Farve?
Kun Kornmoen over Korn!
Hvad est du bag din Larve?
Kun Vægter med et Horn.

Baldur.

Jeg sporer bag din Skryden
En Hierne snild og kløgtig,
Men som blier aldrig dygtig,
Fordi den mangler Dyden.
Som Lygtemand du spaser
I Mosens Taageslud,
Vil blusse vildt mod Aser,
Men slukkes og gaaer ud.

Loke.

Naar Lammet venligt bræger
Og lader feigt sig slagte,
Mon derfor jeg skal agte,
Hvad Taaben kun bevæger?
At være from og lydig,
Hvad er det i en Sum?
Kun, Baldur, Den er dydig,
Som søvnig er og dum.

Da Vidur taug, men stirred
Saa strengt i Lokes Øie,
Saa Trolden for den Høie
Blev bleg, og Læben dirred.
Det var som Skyens Pumpe,
Naar den med sagte Brum,
Med tykke Sko paa Stumpe,
Adsplitter Havets Skum.

Da sortned Himlens Bue;
Det dybt i Mulmet lyste,
Mens Asaloke gyste;
Med blaaligkantet Lue
Gik Skraldet over Jorden,
Det over Havet foer;
Da mærktes paa den Torden,
At nær var Asathor.

Da maatte Loke sukke,
Dog tvang han end ei Harmen,
Han saae i Skyen Karmen,
De skiæggethvide Bukke;

Han skued Thor hin Høie,
I Malm, med sorte Skiæg;
Dog gnistred Lokes Øie,
Han blegned som en Væg.

Thor.

Tie stille, Gudsbespotter!
Som Asers Glands fordunkler;
Jeg seer dit Øie funkler,
Dit Nidingsværk dig gotter.
Kom kun! din Skiæbne haster,
Jeg ende vil din Svig!
Til Utgard jeg dig kaster,
Til Hel, paa dine Liig.

Loke.

Jeg tør dog sige dette:
Din Hammer et forskrækker!
Thi Midgardsormen dækker
Med sine Skæl den rette.
Tidt spottet som en Fiante
Du blussed, mindre kiæk;
Husk da du sad i Vante
Hos Skrymmer, som en Giæk.

Thor.

Tie stille, Gudsforagter!
Som haaner Lysets Flammer;
Jeg bruger ingen Hammer
At standse dine Fagter.
Seer Granen du paa Stenen?
Den skumbestænkte Blok?
Jeg hænger dig paa Grenen
Der, ved din egen Lok.

Loke.

Det ei Umagen lønner
At Loke længer raser.
Jeg sang for høie Aser,
Jeg sang for Asers Sønner;
Kun Thor min Tunge kuer,
Han kan ei Spøg forstaae,
Han hugger, før han truer,
Thi er det bedst at gaae.

Saa skiød han sig, som Aalen,
Med Slim igiennem Bølgen.
Heel ivrig i Forfølgen,
Da saae man Lynildstraalen.
Dog skiærmed Klippens Volde,
Samt Lokes egen Jil;
Han slap til Dybets Trolde,
Han undgik Skyens Piil.

Men — som naar Sluden svinder,
Meer blaa sig Luften viser, —
Saa smile Valhals Diser
Nu froe med røde Kinder;
Huldt Bølgerne bevæge
Med Nislen sig paa Kyst,
Og Ægirs Strengelege
Forkynde Guders Lyst.

Lokes Svig.

Hen Loke flød i Havet, som Slange, slimet blaa,
Alle de fæle Syner han klart paa Dybet saae.
Han strakte sig med Angest, han bugted sig med Jil.
Paa Kysten fulgte Bonden med Diet ham en Miil.
De smidige Knuder, de fremstak af Bølgerne;
Loke foer som Vinden, han frygted Forfølgerne.
Op til Norges Kyster han svam, til Lindesnæs;
Der boltred han sig lang Tid i Tang, Sand og Græs.
Saa blev han atter Asa; sad høit paa Klippeblok,
Som Hyrden naar han vogter Fieldgeders Flok.

Nu har jeg da med Valhal ganske lagt mig ud!
Hvad est du nu min Loke? Jothun eller Gud?
Skal dybt jeg hos Uhyrerne tilbringe kun mit Liv?
Hvor er da Livets Glæde? Hvor min Tidsfordriv?
De dumme Jetter kiedes i bælmørke Nat,
Saa søvnige som Drager de ruge taust paa Skat.
Dem varmer intet Solskin, fryder ingen Vaar;
Tilfreds at nyde Livet ei Daaren forstaaer.
Der kiendes ei til Elskov, høres aldrig Sang,
Al deres Vellyst er Biergfossens Klang.
De slumre dybt som Biørnen i haarede Peld.
Hvad gavner Heltekraften, naar Tossen er en Helt?
Skal nu mig aldrig mere fornøie Bragis Sang?
Det morcd dog at spotte hans Harpe naar den klang.
Skal aldrig meer i Fænsal jeg skiønne Diser see?
Skal ei min Frækhed farve med Purpur deres Snee?

Skal ikke meer jeg haane Asodin med Færdighed?
Det kildred dog at bringe lidt Vaklen i hans Værdighed.
Skal oftere jeg aldrig tirre med mit Ord
Til Blus din høie Lue, du Tordner, Asathor?
Ha, ved min Fader Forbout, Asthor er dog en Mand!
Hvis Hælvten han besad kun af Lokes Forstand,
Han kunde trodse Valhal. Jeg lider ham ret godt;
Taalmodig længe taalte han Asalokes Spot.
Jeg sad i Karmen hos ham; og larmede dens Hiul,
Da var min Pande meer ei af Misundelsen guul;
Jeg deelte Hlorridas Hæder; hvergang Jorden skialv
Jeg tyktes mig en Aukthor; — ei ganske, men dog halv.
Diserne de vene mit Øie forlysted;
Med Blussen Fulla skiælved naar jeg hende krysted;
Jeg veed hun er forelsket i Loke, stakkels Barn.
Med Tiden fleer Gudinder vist fik jeg i mit Garn.
Man rødmer vel en Tidlang, naar Frækheden man seer;
Naar Rødmen blier til Vane, saa rødmer man ei meer.
Godt smagte mig Særimner, og Valaskialfens Drik.
Einheriarne leged med Skiold, Sværdestik.
Det var dog altid lystigt, Adspredelse for Øiet;
Saadan gik Tiden hurtigt, og Loke var fornøiet.
Jeg kunde fuldtop nyde, jeg kunde høre, see,
Dertil var jeg den Kløgtigste, for Alt at belee.
Jeg leged længe snedig med Guder ved mit Krums,
Som Kat naar den spaser paa Gulv med en Muus:
Først gotter den sig listigt ved Staklens Springedands,
Griner taust i Skiægget, loggrer med sin Svands;
Men er den først tilfulde reent af de Løier kied,
Da bløder stakkels Taabe, den føler Katten beed.
Nu sidder Puds paa Taget, selv der han ei er sikker,
Han slikker sig om Skiægget, han sig om Poten slikker;
Husbonden ham har jaget paa Dør, bister, tvær,
Fordi han Qvindens Skinker i Buret kom for nær.

Men savner jeg de Andre, mig vil I savne meer!
Snart vil sig Odin undre, hvorfor der Ingen leer?
Nu kan de helligt kiedes, nu kan de gabe fromt,
Og stirre tomt i Hornet, naar det er ogsaa tomt.
Lad Aserne kun prøve vanmægtige Forsøg!
Snart vil de see hvor Alvor blier dum uden Spøg.
Lad Diser smage Deigen, hvor den er vammel, sød,
Naar Loke bringer Suurdeig ei meer til deres Brød.
Nu vil sig Rosen reise, som glatte Straa med Korn:
Ha hvilken skaldet Rose, foruden Mos og Torn!
Straal kun høie Glæde! glinds kun stolte Lys!
Hvor er din skiønne Skygge? Hvor Salighed dit Gys?
Ha, sidder kun samdrægtigt med Hænder fromt i Skiød!
Bevægelsen er ophørt, Jer Stilhed er Død!

I disse sære Tanker urolig han sad,
Og dirred stundom heftigt som Espetræets Blad.
Han tænkte: Hvis blot vinde jeg kunde Thor igien,
Hver Asa let i Valhal blev atter min Ven.
Urolig sværmed Loke blandt Fieldets Granestammer.
Nu, tænkte han, jeg har det! Jeg skaffer ham hans Hammer.
Saa glad ved denne Tanke han dandsed paa Rif.
Thor, raabte han, for Hamren gav gjerne sin Sif!

Med disse Ord han skyndte sig over Kyst og Dal,
Til Jernvidieskoven, ved Fieldkløftens Sal.
Der Thrymur, Jettekongen, han traf paa Bakkens Muld:
Han snoede sine Pile med Baand af klaren Guld;
Han fletted Hestens Manke med røde Lidser ind,
Mens Fuldmaanen straalte ham paa den sorte Kind.
Han stirred hen i Marken, da der han Loke saae,
Han raabte: Ha velkommen, du Odins mindste Taa!
Nedlader du saa dybt dig? Herre-Loke, store Mand!
Hvad vil en Gud, en Asa i Troldkæmpeland?

Har du lidt næsviis været? Jog Guder dig paa Port?
Ei, det var utilbørligt, uforskammet giort.
Hvad snuser du ved Bierget? Udsendtes du som Falk,
At skaffe Guderne Bytte, du drabelige Skalk?

Sagtmodig satte Loke sig hos Jetten paa Blok;
Han qvad: De lækkre Smuler jeg dyrt fortiener nok;
Og var det ei for Eder at være kun til Gavn,
Jeg holdt ei ud i Asgard, i Valhallafavn.
I trænge til en Speider, en Viismand, som veed
Om Guders Idrætter fuldkommen god Besked;
I kan mig ei undvære: saa fandt jeg mig deri!
Miskiendt jeg stedse vorder, staaer dog Eder bi.
Og maa da nu mig trøste, for alt hvad jeg leed,
Den Løn jeg har i Hiertet og min Samvittighed.

Da skoggred Thrymurs Latter, saa Fyrrebullen sprak;
Hvad, raabte han, betyder den taabelige Snak?
Troer du at fange Jetter, med Dine svøbt i Blaar,
Som røde Bær en Kramsfugl bag sorte Hestehaar?
Du græder? Ja, som Dragen, i Mosens fule Vand,
Naar den er ædelysten og myrde vil en Mand.
Hvad vil du Vendekaabe? tael ud af dit Skiæg!
Hvis ei jeg gaaer i Fieldet, lukker Biergets Væg.

Ak, du har Ret at trodse, svared Loke slu,
Selv Aukthor i Valhal har Kraft ei som du.
Du funden har hans Hammer i Midgardsormens Skæl,
Du fryder dig ved Ranet, og deri gjør du vel.
Thi skiøndt du ei at bruge selv Hamren forstaaer,
Den skaffer dig dog Fordeel bestemt, hvor det gaaer;
Og store Løsepenge du indkræve kan,
Ifald du bare nytter din Fordeel med Forstand.

Hvad Penge? raabte Jetten drabelig og svar,
Mon Guld, Sølv og Kobber, Thor som Thrymur har?
Jeg bruger ikke Guldet, mynter Sølvet ei.
Men meget har man talt mig om Odins Datter Frey!
Man siger hun er yndig, har Haar som guult Metal,
Krop som Elfenbenet, Læber som Koral;
Dertil liflige Stemme; en Arm saa rund og blød;
En Mund der veed at kysse, som Honningen sød.
Slig Qvinde just jeg lider. Den sortbrune Hud
Lokker ei nær saa lifligt, seer ei saa deilig ud.
De brune Biergets Piger, af dem jeg længst er kied!
Men dersom Odins Datter mig Brud sendes ned,
Skal Thor i Morgengave vel Miølnir atter faae;
Thi er først alle Venner, hvi skulde vi da slaae?
Tog Freir ikke Gerda? Nu atter Thrymur lyster
I Vederlag at kaare til Brud hans smukke Søster.
Der hørte du mit Forsæt! meld det til Asers Flok.
Mig tykkes vi har hadet hverandre længe nok.
Et stadigt Venskab slutte bør kiærlig Elskovs Pagt.
Dybt otte Miil i Jorden er Thors Hammer lagt,
Og aldrig meer sin Miølnir han seer i dette Liv,
Hvis Odin mig ei sender skiøn Freya til Viv.

Saa meldte Jettedrotten. Som Smaadreng kom hans Dværg
Og fulgte med sin Husbond, da lukte sig hans Bierg;
Tæt Kampestenen slutted, og Loke stod forladt
Af Guder og af Jetter, i sort Midienat.

Da loe han ud i Mulmet — saa frygteligt det gialdt,
At Uglerne til Jorden fra Skovens Grene faldt.
Ran dukked op fra Dybet, at see hvad det var?
Som Saar paa Kæmpers Legem opsprang hvert gammelt Arr.
Sig Midgardsormen krymped, saa Havets Vover treen
Høit over deres Bredder, over Klippens Steen;

Paa Bolstret hver Niding, med ond Samvittighed,
Omvelted sig, og Panden stod i den kolde Sveed;
Og Fenrisulven gisede hæst i sin Drivesky,
Saa hele Jorden hørte den Latter og det Gny.

Jeg hader Guder og Jetter! sang Loke, Fiende skiælv!
Thi frygtelig er Magten, som elsker kun sig selv.
O kunde jeg dem spilde! sønderslaae det Alt,
Saa dybt i Afgrundsvælget igien hver Skabning faldt.
Vee Jer! I mig forstøde, mig lukke hvert Læ:
Men rives mod hinanden I skal, som Træ paa Træ,
Til Glød fortærer begge, til begge flamme vildt.
Da er ei meer min Møie, min Kraft er ei spildt.
Da skal I — men forsilde — beundre min Forstand!
Da fisker Asalok i Verdens rørte Vand.

Ved plumpe Kræfter virker kun biergblinde Drot;
Af Dyd og Viisdom rose sig Aserne paa Slot.
Det gielder at forføre Thor til et feigt Bedrag;
Naar Listen pletter Kraften, jeg vundet har min Sag!
Da Thor blier til en Jette. Naar Odin med Kunst
Nedlader sig til Hexer i Midnattens Dunst,
Da Ygdrasil vil skiælve, da mørknes Urdurs Væld,
Da glindser Midgardsormen med dobbelt blanke Skæl,
Da blaaner Hel ei længer, hun blier af Glæde hvid;
Da blæser Heimdal i Luren, til Verdens sidste Strid.

Til Valhal Loke voved efter den sidste Feide
Ei atter op at stige, foruden sikkert Leide:
Han sneg sig hen en Aften i Siølunds Bøgeskov,
Da Bonden hiem fra Marken kiørte tunge Plov.
Der var et Sted i Skoven, hvor Kilderne med Lyst
Sprang fra hvide Sandbund, fra Herthas Moderbryst;
Der hvor man bygte Leire, hvor siden Kong Hro
Af Tegl og stærke Bielker opførte Kongebo.

Der leged Alfer gierne, ved Morgen-, Aftenstund:
De stænkte Freyas Taarer som Dug i Bøgelund;
Og naar hun stak sin Finger med Naal, i Hu saa mod,
Da tog de hvide Alfer den liden Draabe Blod,
Besprængte grønne Væxter: ved Solens Atterkomst
Dufted da sødt i Lunden saa mangen Purpurblomst.
De toge gulgraae Spurve, som saaes paa Jorden gaae,
Kyssed dem paa Næbbet, og lærte dem at slaae,
Saa blev det Nattergale, der sang om Elskov sødt,
Og smelted Ungdomshiertet, at det blev mere blødt.
De salved Freyas Lokker hver Morgen med en Duft,
Som herligt sig udbredte vidt i den klare Luft.
Engang lidt Olie stial de fra Disen i en Skaal,
Og giøde det paa Urten: det blev en Natfiol!
Men altfor stærk var Kraften, hvad end man lugte kan.
Lidt Olie blev tilbage, den spædte de med Vand
Og giøde det i en Grønning. Da yndeligt man saae
De smaa Fioler voxe, blaae bag grønne Straae.

Saa leged tidt Smaaalfer i Skovens dunkle Sale.
De lærte Bondens Hane ved Hyttens Dør at gale,
For Tiden ham at sige, naar han, til Husets Tarv,
Fra Bolstret ile maatte til Ploven og til Harv.
De viste mangen Beiler, som gik i Aftenrøde,
Den Vei han skulde vandre, sin Hiertenskiær at møde;
Naar da han mødte Pigen, og trykte hendes Haand,
Bandt Alfen sammen Hænderne, med faste Blomsterbaand,
Saa ei hun kunde slippe. Da blev hun om i Hu
Og nænte ei at rive det Blomsterbaand itu.

Nu dandsed de paa Græsset ved Kildernes Klingkling,
Arm i Arm indslynget, en lystigbroget Ring.
Da fremtreen Asaloke fra hulen Askestamme:
Han ligned Ellekongen i Fuldmaanens Flamme,

Han bar en Brombærkrone, han fælt i Skiægget loe,
Og under Kaaben slæbte han Svandsen som en Ko.
Først Alferne blev bange, de meente det var Tid
Svartalfers Hær at vige, de undgik hver Strid;
Men da de kiendte Loke, da loe de lystigt høit,
Sprang omkring i Græsset, og hver var fornøi't.
De kunde godt ham lide, han mored dem med Spas;
De kiendte lidt hans Ondskab, de vidste han var As.

Hvad giør du her i Skoven? Sprang du fra Træets Qvist,
For let med os at dandse? — Ja kiære Børn, ja vist!
Hvad giør ei Asaloke, det nok I alle veed,
For at forlyste Glutter i mild Uskyldighed.

Saa dandsed han med Alfer, de løb om ham i Krands,
Og dybt i Græsset hvisled som Slange Lokes Svands:
Da standsed Kildens Rislen, bortsvandt Bækkens Skiær,
Frøer og Tudser qvækked i sorte Boblekiær,
Og Faarekyllingsværmen paa Marken skreg om Liig!
Dog aned hvide Alfer endnu ei Lokes Svig.

Saa sidder tidt i Græsset Hyrden med sin Mø,
Mens Feberluftens Viften forkynder: Een skal døe.
De mærker ei til Giften, med Blomsterkrands i Haand,
Da spøger dybt i Busken den fule Lokes Aand;
Og Maanen, som saa venlig dem hilser med sit Skin,
Som ei formaaer at kiøle de stærke Blus paa Kind,
Seer tidt om nogle Uger, — Frugten af Lokes Svig —
Paa Baar med hvide Blomster det bratafsiælte Liig.

I venlige Smaaalfer, sang Loke saa from,
Veed I hvorfor i Skoven jeg hid til Eder kom?
Valhallas Børn I nævnes, Jer Aser har kiær,
Som salige Forældre, derfor kom jeg her.

I lægge skal et godt Ord for Loke, Stakkel, ind!
Med Bønner mig formilde de vrede Guders Sind.
Jeg har uhøvisk været, har uvorent talt;
Jeg nægter Eder ikke, jeg giorde det for galt.
Men det var Ægirs Mundgodt! Han bruger dybe Kruus.
Hvo er sin Tunges Herre, naar først man har en Ruus?
Jeg har forhaanet Guder, Brøden jeg tilstaaer!
Men skiænker Odin Adgang mig atter i sin Gaard,
Kan Aukathor forglemme, hvad Asaloke sang,
Og hæves jeg kun atter til Valhallas Rang,
Da lover jeg til Giengield, og Sandhed er mit Ord,
At skaffe Thor sin Miølnir af kulsorten Jord,
Saa Fienden han kan træffe, tilbørlig i Kraft,
Og Magten ikke stækkes ved korten Hammerskaft.

Alferne loved venligt at tale Lokes Sag.
De fløi som hvide Duer til blaa Valhallatag,
Folded deres Hænder, gik i en broget Rad
For Guderne paa Tilie, for Asaloke bad.
Da rørtes hvert et Hierte, da smilte Freir og Frey.
Naar hulde Glutter bede, hvo kan vel sige Nei?
De bragte Loke frem fra det fierne skiulte Læ,
Han smigred, græd, hykled, han faldt paa sine Knæe,
Han vilde kysse Fligen af Thors Kiortel rød;
Da blussed Thor i Harme, han gav hans Mund et Stød,
Saa Loke faldt tilbage brat mod en Skiolderand,
Og flog sig løs i Munden den venstre Hundetand.
Vær ei saa nederdrægtig! raabte Thrudvangs Drot,
Din Anger tirrer meer mig til Vreden end din Spot.

Den Tand skal du betale! da tænkte Loke bister;
Man spænder Buestrængen saa stærkt, at den brister.
Men tving dig Loke, tving dig! her gielder det med Flid
At spare Hævnens Kildren til beleilige Tid.

Saa sprang han op fra Gulvet og raabte: Leve Fred!
Jeg bringer gode Budskab, bringer Enighed.
Ei Guder meer og Jetter bør kæmpe hadefuldt.
Den Barm som Vreden ildned, nu banker ømt og huldt.
Thrymur Drotten svare, Biergkæmpen ganske smuk —
Paa Jetteviis at sige; — maa sukke dybe Suk.
Han raser ikke længer bag Klippens fierne Blok,
Hver Nat paa Mark han sidder, seer paa Freyas Rok!
Naar yndig da den funkler med gule Tot og Teen,
Giennem Birkebusken, giennem Fyrrens Green,
Da tænker Jettekongen, sagtmodig bag sin Fyrr:
Den Viv maa være huslig, som spinder al den Hør.
Hun var vel værd at eie! De Fingre som forstaae
Saa fiint at trække Traaden, maae være langligsmaae,
Maae være silkebløde. Vel har jeg al min Tid
Hørt sige: Disen Freya var alabasterhvid,
Høirød i runde Kinder, blodrød paa Læbers Kyst,
Blegrød paa Fingerender og paa det trinde Bryst;
Forresten hvid som Skummet, og med et guldgult Haar,
Hvis tykke treleds Flætning hun om sin Tinding slaaer.
Man siger, at hun sørger — hun mistet har sin Mand;
Det vidned (meente Jetten) just ei om stor Forstand;
Men Troskab, siger Thrymur, beviser det dog stor.
Og Troskab forudsætter, at man paa Troskab troer;
Thi hvis man stedse tvivlte, hvad var da Dydens Løn?
Især for Fru Freya, som er saa saare skiøn.
Ei Sommerfuglen lefler paa Tidslens Urtebed,
Men Rosens Kalk for Bien kan aldrig staae i Fred.

Nu nok om Troskab, Loke! giensvared Frey og loe:
Dit eget smukke Hierte sig stedse bliver tro.
Røgt hurtigt kun dit Ærind! fortæl hvad Thrymur sang,
Og siig os dine Tanker om Dyd en andengang.

Det er ei mine, Frue, sukked Loke from;
Som Bud kun her fra Trolden til Valhal jeg kom.
Han elsker Freya Dise med Manddommens Ild;
Hans Kiærlighed til hende giør hele Skaren mild.
Utgardelok hans Fader, forgabet i sin Søn,
Blev dybt rørt i Hiertet ved Ungersvendens Bøn.
Og hvis til Odin Svoger snart vorder Utgards Drot,
Da blier der ingen Forskiæl paa Ondt meer og paa Godt.
Alt smelter kiærligt sammen: med Solskin Biergets Lue,
Naar sort sig Uglen parrer med sneehviden Due.
Da voxe mugne Svampe paa Valhals glatte Væg,
Glathaget vorder Manden, Qvinden faaer et Skiæg;
Tusmørket hersker; Dagen og Natten gaaer af Brug:
Da voxe blaa Fioler paa Ligets gule Bug!
Spydstagen blier en Lilie, Straahalmet blier en Kniv,
Ved Rok spinder Kæmpen, i Strid gaaer hans Viv.
O hvilket deiligt Røre! — Dog Eet ei glemmes maa:
Vor Jettedrot er nidkiær, kan Spøg ei forstaae;
Er Freya først hans Drotning, da maa hun sidde smukt
I favnedyben Kiælder, i Mulmet indelukt.
Da savner Jorden Elskov! Men sig mig ogsaa: hvad
Skal vi med Kiærligheden, naar vi har intet Had?
Modsætningen forsvinder. Ei rød og guul og blaae
Sig strimer Heimdals Bifrost, den vorder smudsiggraa,
I broderlig Forening af alle Farvers Skiær.
Og Tudsen som en Nattergal da synger i sit Kiær!

Da fnysed Freya Dise saa Valaskialfen rysted,
Af Harme mere fyldigt svulmed hende Brystet,
Hun skued hen paa Loke med stolten Diekast,
Det blanke Brysings Halsbaand fra Barm hende brast.
Hun qvad: Ifald jeg reiste med dig til Troldes Land,
Tro mig, da blev jeg saare forlegen for en Mand.

Da samled høie Guder, som Solen just stod op,
Paa Thing sig under Træet, under Askens Top.
Ei Loke med de toge, for ei at fristes der.
Men Loke søgte Heimdal i Regnbuens Skær;
Han hvisked ham i Øret, han gav ham falske Raad,
Og lod, som han af Iver kun virked denne Daad.
Han sagde: Mægtige Guder til mig har fattet Nag,
Men vigtig, som du indseer, er dog den hele Sag.
Du est jo selv forstandig, min Mening overvei!
Benyt den om dig tykkes; bifalder du den ei,
Forkast den, kiære Broder! kun lad det gaae med Fart!
Og hvad I end bestemme, bestemmer Eder snart!

Heimdal, som havde Thrymur og Loke hørt paa Høi,
Og sikkert vidste Loptur for dennegang ei løi,
Bifaldt det snilde Forslag, og tog mod Raadet gierne.
Saa stikker Ormen listigt en velindsluttet Kiærne!

Meldte da høit paa Thinge Heimdal den Asa hvid:
At ende Jetters Hovmod mig tykkes det er Tid.
Dem hæve selv til Guder, det har vi ofte giort,
Det spilder ikke Styrken, svækker os ei stort.
Niord mildner Skades Rasen, hun fnyser ei saa gram,
Paa Dybet Ægirs Vælde gjør Ran mere tam;
Ung Gerda er elskværdig, hun er sin Freier huld,
Skybladner gav hun Aser, hun er af bedre Kuld.
Fra hende stamme Qvinder med sorte Haar, hvis Ild
Steds brænder mere kraftig, skiøndt mindre kiælenmild.
Selv Loke kan jo tvinges, fra den Tid han blev Gud;
Hvo veed hvad ellers værre bag Bierg han ruged ud?
At hæve Nat til Dagen, giør Maanen mangen Nat;
Men har først Lysets Straale Blaahvælvingen forladt,
Og styrter den i Svælget — hvad er da vor Magt?
Da lyder sorten Afgrund af Spotternes Foragt.

Vi skulde Freya savne? Nei, store Guder, nei:
Hvad var selv hele Valhal, hvis der var ingen Frey?
Vel Ydun skiænker Rødmen ved Æblets Atterkomst;
Men Freya skiænker Sødmen af Elskovs bedste Blomst.
Vi elske hende alle! — Hun aabner sin Favn —
Det kildrer Gudens Hierte, da har han intet Savn!
Og denne kiære Disa bort evig skulde gaae?
Slud stedse skulde skiule Folkvangurs Himmelblaa?
Det glatte Bryst nu knuges til laadne Jettekrop?
Før raadne dybt i Nastrond, Ask Ygdrasil! din Top.
Hvordan? De søde Læber, som smiled yndigt nys,
Skulde nu frækt besudles af ækle Troldekys?
Og Dine, som kun Veemod og Salighed har straalt,
Fortvivled skulde stirre ved hvad hun havde taalt?
Nei, ved min høie Bifrost, som Odins Magt mig gav,
Før briste du og synke som Dug i Verdens Hav.
Jeg boer paa Himlens Udkant, kun flygtig Freya seer,
Men kommer blomstersmykket hver Morgen hun og leer
Paa Broen, mens hun stiger til Jordens dybe Grund,
Da sætter dobbelt henrykt jeg Giallerhorn for Mund,
Og blæser søde Toner, som fylde Støvets Bryst
Med høie stærke Forsæt, med Kraft, Levelyst.
Da stiger alle Lærker fra Kornet i det Blaa,
Da tolke tusind Struber, at Heimdal Freya saae!

Fro hørte Aser Guden, hans Ord til Hierte gik,
Og Freyas Dine lønte ham med saa sødt et Blik,
At han livsaligt blussed som Morgenrødens Skin,
Og klare Taarer funkled i Øiet og paa Kind.

Da foreslog han Aser hvad Loke havde tænkt:
Han sagde: Thor, din Miølnir ei vorder atter skiænkt,
Hvis ei vi Jetten daare. Han ønsker sig en Brud
Meer liflig af Farve, meer lys af Haar og Hud.

Han er ei vant i Dybet til største Skiønheds Glands,
Hvor let for os at giække da Troldens plumpe Sands.
Hvis Thor sig kan beqvemme, den drabelige Gud,
Til Qvindedragt at bære, da vorder han en Brud,
Som bedst kan Jetten kryste. Thor klædes bør som Frey.
Jeg veed, hun sine Smykker til Festen nægter ei.
Naar Odin koger Seiden, da skiænkes Thor et Vand,
Hvormed han alle Skrammer af Huden vaske kan.
Han blier saa hvid som Melet, rød i Kind som Blod,
Taber stakket Skiægget, men derfor ei sit Mod!
Føer maa han stedse kneise; vil han til Jetten gaae,
Da bør en Brud han vorde, som noget kan forslaae.
Det skiønne Brysings Halsbaand maa slynges om hans Hals,
Da blier den stærke Skioldmø for Miølnir tilfals.
To runde Stene snøre vi fast paa Brystets Arr,
At Barmen høit kan svulme med samt sit Tvillingpar.
Seer Trolden denne Fylde bag rødt Skarlagenskind,
Da som i Solen Rimfrost vil smelte vist hans Sind.
Paa Hovedet en Hue maa spids med Sløret staae,
Blanke Nøgleknippe ved Skiørtet klinge maa.
Til Utgard Asaloke kan følge med som Tærne!
Han nægter os det ikke, jeg veed han giør det gierne.
Naar Thor paa Bænk da sidder i fule Jetters Hiem,
Naar de sorte Drenge hans Hammer slæbe frem,
Naar Thrymur elskovsdrukken har lagt den i hans Skiød —
Behøver jeg at sige, hvad Viisdom Guden bød?
Formasteligt af Heimdal det var, hvis med et Ord
Sin Miølnir ret at bruge, han vilde lære Thor.

Da klapped alle Diser i hvide Hænder smaae,
De loved selv at klæde Gud Thor som Bruden paa.
Da loe de rige Guder i muntre Sommerdag,
Mens herligt Asken vifted mod Valhallatag.

Ei Baldur, ei Forsete, ei Mimer var paa Thing;
(Fraværelsen benytted Asloke;) Drupners Ring,
Paa Odins Finger, drypped i Græs vel andre ni,
Og stod med Troskabsvarslet sin Eier troligt bi;
Men skiønne Disers Latter jog Odins Tvivl i Røg,
Ei Daaden forekom ham som Alvor, men Spøg.
Thor raabte vel til Diser: Hvad Aukathor en Qvinde?
I Evighed jeg aldrig i Sligt mig vil finde.
Da smilte Freya deilig, saa Hul i Kinden blev,
Med Liliehaand af Panden hun Rynken ham fordrev,
Og sagde: Mænd maa vogte sig vel i Støvets Vraa,
For hver en Daad at øve, som man kan misforstaae;
Mistanken stedse vaager, den parrer sig med Had,
Og let af Panden viftes da letten Egeblad;
Men Thor er Gud i Thrudvang; og han forbliver As;
Han giør sig kun elskværdig ved slig en lystig Spas.

Da kom alt Jomfru Fulla med Freyas Klædebond;
Men Odin maatte vide det mægtigt ud med Haand.
De snørte Thor i Kiortlen, han var om Livet stærk,
Og ei han vilde miste sin gode Pandsersærk.
Da Hermod satte Stene paa Barmen, runde to;
Valkyrierne rødmed, de vendte sig og loe.
Da fik han Brysings Halsbaand, en Pragt i Guldet fiin;
Paa Brystet sortbehaaret der funkled Rubin.
Da rørte Odin Guden paa Bryst og Kinden brat;
Saa svandt ham Haar og Skiægget, og han blev hvid og glat.
Der fandtes ingen Hue, som passed Asathor;
Da tog de Kobberhielmen, syede den i Flor,
Med lange Slør ad Nakken. Sin Handske fik han paa,
Samt Beltet Meigingarder, at ret han kunde slaae,
Naar Hamren laa i Skiødet. De stødte røde Tegl,
Sminked ham hans Kinder, klipped ham hver Negl;

Og da han nu var færdig, fik han en Slaaentiørn
Med hviden Blomst i Brystet. Saa hopped de som Børn,
De unge, skiønne Diser, og raabte: Thrymur, ha!
Blier du ei nu forelsket, naar bliver du det da?

Da monne Tialfe nagle Guldskoe til haarden Hov,
Selen fra lette Skagle han slog om stærken Bov.
Thor længtes efter Hamren, og han tog Loke med;
Der gnistred ingen Flammer, de sagte foer afsted.
Ned ad den hvalte Bue som Freya kiørte Thor,
Der stod en Rosenlue langs ad de brede Spor.
Heimdal i Hornet stødte, da Kerren forbi ham gik.
De ni Jomfruer mødte Gud Thor med milde Blik.
Da saae man dybt fra Jorden et saare lifligt Syn:
Der buldred ingen Torden, der glimted intet Lyn,
Guldkerren som en Svane kun skilte Skyen ad,
Den høie Jothunbane med Tialf og Loke sad.

Hammeren hentes.

Nu Asathor
Med Loke foer
Paa Gyldenkarm
Til Fieldets Steen;
Og Loke sad
I Hiertet glad
Ved Gudens Harm,
Til Jetters Meen.

Saa reiste de frem medens Klippen skialv,
Med en gabende Kløft Steenbierget sprak,
Og den Hule saa sort kun aabned sig halv,
Og en Lue med Gnist giennem Mulmet trak.

Da Trolden stod,
Saa sort som Sod,
Men smykt med Ild,
Saa stærk og prud;
Med Kongekrands
I takket Glands,
Og hilste huld
Sin skiønne Brud.

Som Drabanter i Dør Malmdrotterne stod:
Det blomstrende Sølv, Jernglandsen var ny;
Og det prægtige Guld, rødt Kobber som Blod,
Og det hvideste Tin og det sorteste Bly.

Da Thor steeg ud,
Den høie Gud,
Man ham modtog
I Biergets Slot.
De vandred frem
I mørken Hiem,
Og Hiertet slog
I Fieldets Drot.

Som en Jomfru da, saa skiær og saa fiin,
Hver Ædelsteen smilte med Straale paa Kant:
Den muntre Smaragd, den forelskte Rubin,
Den milde Saphir og den stolte Demant.

I fugtig Nat,
Af Sol forladt,
Thor steeg i Bierg,
Men skiælved ei;
Med Fakkelspaan
I skrumpne Haand
Gik liden Dværg
Og viste Vei.

Men rede til Kamp, langt fiernet fra Sol,
Skioldvagterne vented i skumleste Vraa:
Og Rottekrudt bleg, suurgrøn Vitriol,
Og det Koboldbarn med Sløikiole paa.

Som liden Glut,
Men bleg og but,
Man Kobold saae
Paa Gulvets Steen:
Hun stirred stivt
Og aanded Gift,
Med Faldhat paa,
Men uden Been.

Og i hvælvede Sal var et Baal der tændt,
Og af Jetter en Sværm om Baalet sad;
Om de laadne Barme var Brynier spændt,
Og med Hielmene kneiste de, Rad ved Rad.

Og qvad en Sang,
Der hæsligt klang,
Som Glam det lod
Af Hunden vred,
Naar, høit med Hvin,
Det vilde Svin
Til blodig Død
Den sønderfled.

Og fra Hel var der sendt for at hylde den Brud,
To fornemme Mænd af en Byrd saa høi:
Den arbeidsomme Pest, sortplettet af Hud,
Og den langsomme Sot, i det prægtigste Toi.

Utgardelok
I Jetters Flok
Kun ei man saae
Den Bryllupsnat;
Han aned Svig,
Han lugted Liig,
I dyben Vraa
Var Sengen sat.

Og til Utgardelok gik Gubberne hen
Med de Børnebørn smaae, og begav sig til Ro.
Men Ynglinger, Piger, Qvinder og Mænd
Var i Thrymurs Sal ved hans Bryllup froe.

Sig satte Thor
I Silke-Flor,
Med heftigt Blik
Paa Brudebænk.
Steenrunde Barm
Fik Jetten varm;
Da kom med Drik
Hans gode Skiænk.

Og fyldte den Skaal med liflige Miød;
Da trængte sig Jetter i Hallen ind,
Med Tindingers Horn gav de Stød paa Stød,
Og bespyede med Ild hverandres Kind.

Hver vilde see
Hvad skulde skee;
Thi Bruden stærk
Var i sin Drik.
Hvert Bæger ud
Stak Valhals Gud;
Det var et Værk
For Troldes Blik!

Knap fyldtes de Horn, før de tømtes strax;
Skiondt bredfulde Maal til funklende Rand.
En Oxe hun aad, samt otte Lax,
Tre Tønder af Miøden drak Sifias Mand.

Da Thrymur qvad:
Saamegen Mad?
Saameget Korn?
Saameget Øl?
Det var dog sært!
Alt nu fortært?
Hun tømmer Horn,
Som Fingerbøl.

Men da meldte Loke, den Tærne saa viist,
Ærbødig hun stod bag Bænkens Rand:
Ei otte Nætter har Bruden spiist,
Saa længtes hun efter sin Fæstemand.

Nu Thrymur fro
I Skiægget loe,
Sig bøied kiæk
Mod Asathor;
Da Ild der gik
Fra Gudens Blik,
Saa hin med Skræk
Tilbagefoer.

Men da meldte Loke til Brudens Lov,
Som Tærne han stod, og qvad med Hast:
I otte Nætter ei Freya sov,
Thi brænder nu Øiet en Kiende hvast.

Da treen en Qvind
I Hallen ind,
En kulsort Een,
Med Haar som Uld;
Men ung og glat,
Med Guldblikshat,
Og Ædelsteen
Paa Barmen fuld:

Min Søster nu kom! det er Tid at gaae
Med din Brudgom tilsengs paa de bløde Siv.
Jeg giemmer dig alle de Smykker smaae,
Imorgen gienhilser jeg Thrymurs Viv.

Da Thrymur bød:
I Freyas Skiød
Læg Hamren brat!
Den er ei fiern.
Forelskte To
Maa sværge Tro
Ved Midienat
Paa Miølnirs Jern!

Knap Ordet var sagt, før en Dværgeflok
Indslæbte Miølnir, paa Skuldre den bar;
Skiøndt mange de var, var der dog ei nok,
De pusted og stønned med Byrden svar.

Da Miølnir laa
Nu blank og blaa
Med stærke Skin
I Gudens Skiød,
Da saae han op
Til Fieldets Top,
Da blev hans Kind
Ham mørkerød.

Fra den blinkende Hielm faldt flagrende Flor,
Om hans Mund stod Skiæg, paa hans Barm stod Arr,
Bredskuldret reiste sig Asathor,
Da mærkte de først hvo Bruden var.

Og høit i Harm
Han svang sin Arm,
Da blev hans Mod
Berserkegang.
Ved Miølnirs Fald
Mod Jettens Skal
Rødt Straaleblod
Fra Panden sprang

Da Thrymur var dræbt, da Jetterne foer
Med Spyd og med Sværd fra Kløft og fra Vold;
Men da hamred som Vaulundur Asathor,
Naar Knapper han slaaer i et Kobberskiold.

Frem Hrugner treen,
En Mand af Steen,
Og kold som Flint,
Med Trods og Bram;
I Brystet stod,
Dødt uden Blod,
Trekantet Klint
Som Hierte ham.

Og af Leer var der skabt til Jetternes Trøst
En forfærdelig Mand, og levendegiort;
Ham et Hoppehierte var lagt i hans Bryst,
For at Hiertet ret skulde være stort.

Mod Hrugner Thor
Med Miølnir foer
Da traf han vred
Hans Kølle graa.
Den sprang itu
Med Larm og Gru,
Og regned ned
I Stykker smaae.

Men Manden af Leer heed Mokkurkalf,
Han stirred og tirred og slog paa Skiold.
Da traf med Sværdet ham Asatialf,
Saa vrinskende styrted den Hoppetrold.

Nu blev der Skrig
Blandt tusind Liig,
Thi Thor var stærk,
Med opbragt Siæl;
Han seired alt,
Hans Hammer faldt,
Som Stampeværk
Med tunge Pæl.

Men Loke den Niding, af Blodet rød,
Sprang mellem de Slagne med Spottesang;
Og fandt han en Jette, som ralled i Død,
Saa loe han og stak ham endnu engang.

Nu blev der tyst,
Som paa en Kyst,
Hvor Storm og Hav
Sank hen til Ro;
Thor stirred mørk,
Som i en Ork,
Og alt var dødt
I skumle Bo.

Der laae de nu alle, de svømmed i Blod,
De mægtige Riser, som knækkede Siv.
Forsvundet af Bierget var ældgamle Mod,
Forsvunden af Dybet det kraftige Liv.

Som Løven, naar
Dens Harm forgaaer,
Den seer ei grum
Paa Ligets Blod;
Sagtmodig, fri
For Raseri,
Den sørger stum,
Med Ædelmod:

Saa stirred nu Thor, han fatted sig først,
Tungsindig han stod og grubled en Stund.
Men Loke, som Lossen, med grusomme Tørst
Sig slikked med Griin om den blodige Mund.

Volas Spaadom.

Da Thor nu stille sad, og endt var Kampen,
Da steeg en langsom Røg af Jetteblodet,
Og hvid og tyk opløftede sig Dampen.

Da skiælved Loke brat og tabte Modet,
Thi midt i stærke, pludselige Taage
Der steeg en Skikkelse, med Slør om Ho'det.

Halvt lukte sig de hvalte Dielaage:
Hun høi i Hallen stod og bleg som Døden.
Da blaaned Blus i alle Fieldets Kroge.

I Klippekløften skiælved Morgenrøden,
Som der alt smilte med sin unge Lue.
Paa Lokes Pande tegnede sig Brøden.

Med roligt Blik betragted Biergets Frue
Den stille Thor; og dybt Medlidenheden
Aftvang et Suk fra Barmens dækte Bue.

Alvorligt hendes Ansigt var, og Freden
Omsvæved alle Træk; en sælsom Ynde
Forbandt med Strenghed sig og mildned Vreden.

Jeg maa dig tunge Tidender forkynde!
Til Thor hun sang: Du smittet har din Ære,
Den lumske Loke lærte dig at synde.

Kun stakket skal du end din Miølnir bære!
Det drøver mig, thi du est god og bold,
Og evigkiært vil mig dit Minde være.

Men denne Rust, som pletter nu dit Skiold,
Kan kun det hele Verdenshav bortvaske.
Saa hør da Thor din Skiæbne, rolig kold!

Thi brænder end Alskabningen til Aske,
Hvad Evigt er, kan Luen ei forbrænde;
Du virker atter i to Sønner raske.

Jeg synger dig en Sang om Verdens Ende:
Fordærv i Valhal trænger ind med Smerte,
Den falske Glands vil Eders Øine blænde.

Det rører dybt den gode Baldurs Hierte;
Forgieves dog han varsler, — høres ikke;
En himmelsk Frigga blier en jordisk Herthe.

Kun Vellyst brænde vil i Frehas Blikke,
Grum vorder Thor og Asaodin svag,
Da knytter Loke paa sin Fangestrikke.

Da lakker det mod Verdens sidste Dag;
Letsindighed med Lumskhed sig forbinder,
Da brister, Breidablik, dit Perletag!

Det grumme Spyd i Mørke Loke finder:
Ved Brodermordet kiøles Kiærligheden,
Og Alfers Flok fra Valaskialfen svinder.

Da glæder ikke meer paa Jorden Freden;
Sværdtid og Skiægtid raser: Askurs Stamme
Fordærves daglig meer; da brydes Eden!

I Vældens Haand vil Sværdet Fromhed ramme,
Afguder dyrkes blot af Steen og Træ,
Hvor fordum brændte reent en hellig Flamme.

Til Odin offres Mennesker som Fæ,
Til Hertha druknes Trælle dybt i Lunden.
Hvor finder der Uskyldighed et Læ?

Den gamle Ærlighed er plat forsvunden.
Dog, Loke! kort kun faaer du Glæden smagt,
Af egen Svig du seer dig overvunden.

Thi har du Grumhed først i Valhal bragt,
Vil ogsaa Grumhed straffe dig, som raser.
Du fangen vorder i en Hvælving lagt.

Der strække dig til Steen fortørnet Æser:
Een Klippe bærer Skulderblad og Arme,
Hin Lænder, men den tredie dine Haser.

Da vil sig Ingen over dig forbarme.
Som Ulve dine Børn hinanden rive,
Da bindes du med egne Sønners Tarme.

Dog skal din Hustru tro tilbageblive.
De giftige Slanger hænge Par og Par,
Og dryppe dig med Gift, kun halv i Live.

Da staaer din Sigyn kiærlig med et Kar,
Og holder Skaalen, hun fra Giftens Vælde
Vil redde Den, som eengang elsket var.

Er Karret fyldt, da maa hun ud det hælde;
Imedens drypper Gift paa dine Læber,
Du skiælver — og da ryste Jordens Fielde!

Da kaster Odin Spydet ud, og dræber
I Verden Folk, for sig paa Mord at mætte;
Til Fredens hvide Liin selv Blodet klæber.

Hvor finder da sit Hvilested den Trætte?
Da kommer som Gudinde frem Guldveige,
Da dyrkes hendes Malm paa Field og Slette.

Hun binder vilden Ulv med Strikker seige;
De slette Mænd forstaaer hun bedst at hyre,
Hun skiænker sine Skatte til den Feige.

Da vorde gode Raad i Valhal dyre,
Thi Mimer længst har Guders Lund forladt,
Han boer paa Brøndens Dyb, som et Uhyre.

I Pant har Odin ham sit Øie sat,
For Lyset end i bælne Mulm at skue;
Det hielper ei, hans Syn blier mere mat.

Liigkysten viser aaben Fieldets Bue:
Der gaber Nastrond rød med sorte Slanger,
Der drypper Gift, der blusser Svovellue.

Did styrte Mænd, som aldrig føled Anger;
Og fælt omkring den Lastefuldes Krop
Sig spraglet Ormen vikler, før den stanger.

Som Øxe stor, med frygtelige Hop,
Der kniber Hierterne med sine Tænger
Samvittighedens Kæmpeædderkop.

Nidhugger med sin Tand i Kiødet flænger.
De stærke Luer dybt i Grunden brage,
Da høres Bragis Harpespil ei længer.

Ned i Hvergelmer bruser Elivage.
Da plat paa hver en Kyst maa Livet daane,
De gamle Gran- og Egeskove knage.

Nu sluger Maanegarm den blege Maane;
Da mørknes Solen som en udbrændt Glød,
Med Latter Jetter Aserne forhaane.

Utgardeloke dybt i Biergets Skiød
Til sine Børnebørn skal ivrig tale,
Han minder dem om deres Fædres Død.

Sodrøde Fialarhane høres gale,
Høit lyder Hundens Glam fra Gnypahule,
Da aabner Hel med Naslen sine Sale.

Med blanke Hielme, Flaggerlokker gule,
Valkyriarne ride da til Strid,
Thi Norner kan ei længer Skiæbnen skiule.

Da kommer Vindtid, Sværdtid, Øxetid!
Med Grumhed Broderen sin Broder rammer,
Og Ingen skaaner meer den Anden blid.

Da skiælver Ygdrasil og staaer i Flammer.
Kun Rædsel man i Asers Dine læser,
Og Fieldets Suk gientager Jordens Jammer.

Forfærdeligt i Hornet Heimdal blæser
Paa Buen, til den frygteligste Kamp,
Mens Midgardsormen løfter sig og hvæser.

Den skiønne Regnbu hyller sig i Damp.
Ned ride Guderne — da Broen brister,
Og Skyen suger Dunsten som en Svamp.

Sin bedste Prydelse da Himlen mister,
Mens ud af Sumpens mørke Mosevand,
Af Jetter fuld, sig Nagelfare lister.

Utgardeloke staaer for Snekkens Rand,
Det sorte Flag sig ned i Bølgen sænker,
Da seiler frem til Kamp hver Klippens Mand.

Nu bryder Fenrisulven sine Lænker,
Og gøer saa høit, og hilser Jettevrimlen,
At Fraaden hele Havet overstænker.

Af Skræk nedfalde Stiernerne fra Himlen,
I Havet slukkes de med Hvidslelyd,
Og død paa Fladen flyder Fiskevrimlen.

Da nærmer langsomt Mulmet sig fra Syd:
Dybt i den sorte Støtte Flammen brænder
Med blaalig Ild til alle Jetters Fryd.

Det Surtur er, som Afgrundsvælget sender,
Den frygteligste Mulmets Kæmpe stor,
Med staalblaae Sværd i begge sorte Hænder.

Han naaer fra Valhal lige ned til Jord,
Han ruller frem paa Skyer, og Skyer og Dampen
Med Tuden trindt sig om hans Tinding snoer.

Mod Surtur iler Freier kiækt i Kampen;
Men blegner — thi han mistet har sit Sværd! —
Da høres der en vældig Hestetrampen.

Asodin rider op til Kampens Færd,
Geirsoddens Mærker ham i Panden bløde,
Hans Hest er hvid, hans Hielm har gyldne Skiær.

Med Gugner styrter Ulven ham imøde;
Dog dræber Fenris Valhals Herre god.
Da lyser der en stakket Morgenrøde!

Thi morgenrødt er Asaodins Blod.
Nu seer man Frigga vride sine Hænder
I Skyen bleg, det tirrer Vidars Mod.

Som Hvirvelvind i Dunst sin Søn hun sender;
Da er ei Vidar længer taus, han hviner
Og brummer gyseligt, mens Diet brænder.

Ham Fenrisulven frækt imøde griner;
Da kuer Vidar Ulven som en Hund,
Nedstøder ham, og paa hans Hoved triner.

Nu nærmer sig en stor og vigtig Stund:
Ved Ildens Kraft bortdunster ganske Vandet,
Og Havet viser frem sin hvide Bund.

Der krymper Midgardsormen sig paa Sandet,
Den vaander sig i Krigens hede Flammer,
Den ei forstaaer at bugte sig paa Landet.

Da kommer Asathor med løftet Hammer!
Saa skiøn en Strid tilforn man aldrig saae,
Skiøndt længe Thor kun blindt i Skællet rammer.

Med List vil Slangen Halen om ham slaae,
For i det røde Kobber ham at qvæle,
Imellem sine Ringe mørkeblaae.

De stride begge lang Tid uden Mæle.
Da høres der et Skrig, thi Asathor
Har Slangen dræbt, og træder den med Hæle.

I Døden den sig om hans Fødder snoer,
Den oversprøiter ham med Gift og sukker;
Blod farver Panden rød, hvor Mosset groer.

Thor gaaer med Seier bort; men blegnet bukker
Sig Helten snart; ni Skridt derfra han gik,
Saa synker han, og brustent Øie lukker.

Saa smeltende var, Thor! dit sidste Blik,
At alle Diser døer af Sorg og Smerte;
Din Hedenfart blev dem et Daggertstik.

Garm dræber Tyr; Tyr traf Ulhyrets Hierte;
Fra Krogen springer Loke vild, som Katten,
Og strider med en Nastronds Svovelkierte.

Hans Hoved dækkes dybt af Kobberhatten;
Men Heimdal styrter ham til Nastronds Lukke,
Saa svinder Heimdal selv, som Farv' i Natten.

Nu høres Dværge dybt i Fieldet sukke,
De døe af Skræk; end lyner Aukthors Kerre,
Saa ruster den, saa døe de hvide Bukke.

Nys glimted svage Lys, nu glimte færre.
Alskabningen nedsank i Regn og Død.
Da er igien Alfader ene Herre.

Jeg sang om Guders og om Verdens Nød,
Nu tolker jeg det Haab, den Trøst, som følger:
En nyskabt Jord staaer frem af Havets Skiød.

Ungt speiler Græsset sig i friske Bølger,
Biergfossens Skum skal atter Klippen tvætte,
Hvor Skyen svæver og hvor Ørnen følger.

Da samles Aserne paa Idaslette,
De vaagne mildt til Liv og Glæden atter,
Og mindes neppe meer den gamle Trætte.

Og da har Solen født en deilig Datter,
Som vandrer stolt sin Moders kiendte Veie,
Langt mere skiøn end hin, den alle skatter.

Da Mennesker igien skal Livet eie:
Lif og Lifthraser vækkes af en Slummer,
Og Morgenduggen skal dem kiærligt pleie.

Som sælsom Drøm da mindes hver en Kummer.
I Skoven hen sig skynder Asers Skare,
Hvor Kildevældet mellem Blomster skummer.

Der vil Alfader selv sig aabenbare,
Sit Runeskiold han dem fra Skyen skikker,
Hvis høie Viisdom vogte skal for Fare.

I Græsset, hvor Kiærminden venligt nikker,
De finde, tegnet med en sindrig Skrift,
Et gyldent Bretspil, og med gyldne Brikker.

Hvert Tegn da lyser som en Livsbedrift!
Hvad før var Daad, er nu et Spil kun vorden,
Og Lægedom, hvad fordum var en Gift.

Usaaete Ax fremskyde sig af Jorden,
Alt Ondt forsvinder, ingen Snoge vrimle
Ved Blomsterskyggen; alting er i Orden.

Da strækker høit sig over Valhals Himle
De Sakiges, de Godes Sommerlyst:
Det helligstedsurokkelige Gimle.

Der finder Baldurs fromme Hierte Trøst,
Der favner atter han sin Broder Høder,
Der trykker Ydun Bragi til sit Bryst.

Sin Husbond Odur ogsaa Freya møder,
Mod, Magne — Thor! see dine Sønner to.
Det paa dit Savn i Efterverden bøder.

Men Miølnir bringes ei til Gimleboe:
Alfader skiænker dem' et Sværd, hvis Hialte
Staaer som et Kors, hvori sig Lilier snoe.

Nu — raabte Vola — jeg dig alt fortalte,
Hvad Tiden skiuler. - Vaer nu paa mit Ord!
Jeg synke maa for Den, som mig fremkaldte.

Som saa hun qvad, hun sank i sorten Jord.
En rædsom Susen hylte giennem Bierget,
Og ene fandt i Field sig Asathor.

I Skiødet Hamren laa, han kiendte Værget,
Dybt ved hans Side slumred rolig Tialf,
Lighoben vidned om: han havde hærget.

Da foer han atter op til Valaskialf.
Sin Aabenbaring Odin han bebuder;
Han taug, — da grubled hver en As og Alf.

Her ender Sangen om de høie Guder.

Oehlenschlägers

samlede Værker.

Ellevte Bind.

Digterværker.

Andet Bind:

Helge.
Yrsa.
Hroars Saga.

Kiøbenhavn.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

1845.

Oehlenschlägers

Digterværker.

Andet Bind.

Helge.
Yrsa.
Hroars Saga.

Kiøbenhavn.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

1845.

Indhold.

Helge ..... Pag. 5.
Yrsa ..... — 91.
Hroars Saga ..... — 155.

Selge.

Et Digt.

Frodes Drapa.

Frode paa Vifils Ø.

Kong Frode staaer paa Leiregaard,
Han gav sin Broder Ulivssaar,
Det var stor Ynk og Smerte:
Ung Halfdan ligger krum paa Skiold,
Med Staalet i sit Hierte.

Nu er jeg Drot i Danmarks Land!
Og Den, som snart mig bringe kan
De unge Brodersønner,
Med Ringen af hin røden Guld
Den Kæmpe jeg belønner.

Der søges Dag, der søges Nat,
I Mark, paa Sø, i Skov og Krat,
Man kan dem ikke finde.
De sidder i det Jordehuus,
I Mulden dybest inde.

Dankonning lader Bud udgaae
Til Hexen hist i Hyttens Vraa,
Hvis Væg for Stormen luner.
Hun skriver i det hvide Sand,
Og læser sine Runer:

Hvis Brodersønnerne skal døe,
Du søge maa paa Vifils Øe,
Med Flid og ufortrøden;
Han var Kong Halfdans gode Mand,
Han svor ham Tro i Døden.

Dankonning drog fra Leirelund;
Han seiler ud en Morgenstund
Fra Issefiordens Kyster.
Havfruen svømmer ved hans Skib,
Med fulde hvide Bryster.

Den gamle Vifil staaer paa Toft,
Med breden Hat, i hviden Koft,
Med Haanden over Brynet;
Han bliver Kongesnekken vaer,
Og gyser over Synet.

Nu iler, Pilte! som en Vind,
I Busken ind, i Skoven ind.
Lad Jorden Eder dække!
Jeg skuer hist med spændte Seil
Den beegbestrøgne Snekke.

Den løber som en Drage styg,
Med høie Vinger paa sin Ryg,
Fra Siølunds dybe Fiorder;
Den tørster efter Kongeblod,
Den bringer Eders Morder.

Ung Helge river gram og vred
En smekker Green fra Pilen ned:
O kunde jeg ham standse!
O var jeg Mand, som jeg er Gut,
Og var min Kiæp en Landse!

Da gamle Vifil Bonde leer:
At du est Halfdans Søn, jeg seer;
Du vilst ei længe blunde!
Snart voxer op den liden Ulv,
Med hvassen Tand i Munde.

I skal ei dennesinde døe!
Og naar jeg raaber Hop og Hø —
I kiende mine Hunde;
Saa iler til det Jordehuus!
I her forraades kunde.

Kong Frode stiger ud paa Strand;
Da lægger sig om Øens Rand
En tyk og sælsom Taage.
For blomstrende Skioldungeblod
De gode Alfer vaage.

De muntre Drenge lege hist
I Skoven med den Blomsterqvist;
De vil dem ikke skiule.
Stærkt vifter Morgenluftens Pust
I deres Lokker gule.

Og hør du Vifil Bonde nu!
Jeg mener, du est falsk i Hu,
At Piltene du giemmer? —
Hei — raabte Vifil — Hop og Hø!
(Han hørte deres Stemmer.)

Da smutte begge Drenge bort,
Lig Skovens kongelige Hiort,
For Pilen, som vil døde. —
Der kommer vel engang den Tid,
At vi kan Faren møde!

Hvad raabte du paa Hø og Hop?
Paa Steilen flætter jeg din Krop!
Vilst du dem Faren dæmpe? —
Da svared Vifil diærvt og stolt;
Thi Vifil var en Kæmpe:

Herr Konning! Den er ei stor;
Lad søge, hvis du mig ei troer,
Bag Dysser, Træer og Stubbe.
Men hør dog nu et Alvorsord
Af en bedaget Gubbe:

Din Broder lumskelig du slog;
Men — hvis du med hans Sønner vog —
Ved Odin i Valhalle,
Du mistede to Fiender smaa,
Og fik til Fiender — Alle!

Kong Frode smiler stolt med Spot:
Din sølvgraa Tinding klæder godt,
Jeg vil dig Livet skiænke.
Du veedst, at Børn og gamle Folk,
Kan sige hvad de tænke.

Og kan jeg sige hvad jeg vil,
Vel Konning! hør opmærksom til:
Jeg svær ved Halfdans Fane:
Her synger dig din Svanesang
Den sølverhvide Svane!

De Sendebud for Kongen staae:
Vi monne rundt om Den gaae,
Men fandt kun Navn og Heire! —
Da steeg Kong Frode paa sit Skib
Og drog igien til Leire.

Hroar og Helge i Jordhuset.

Hroar.

Tys! hørte du dem træde
Paa Græssets Torve?
Hvis Frode Døren finder,
Vort Blod maa flyde.

Helge.

Mit lidet Sværd, min Skimring
Skal tappert stride.
Vor Banemand skal bløde,
Før Helge blegner.

Hroar.

Ak, saaest du, Moder kiære,
De Sønners Ovide,
I Gravens Giemme blandte
Sig Graad med Asken!

Helge.

Tænk, da den tappre Fader
Faldt uden Taarer,
Og reed til Odins Rige
Paa røden Sleipner.

Hroar.

Her sidde vi saa stille,
To Kongesønner,
Ved lidet Bord, hvor Lampen
I Hulen lyser.

Helge.

Den Tid vil ogsaa times,
Da vi skal tielde
De hvalte Kongesale
Med lysen Silke.

Hroar.

Da skal vi enigt styre
Det stolte Rige;
Og ei, som Frode, feide
Mod egne Frænder.

Helge.

Jeg seiler da med Snekker
Paa Søens Vover;
Og hævder Danmarks Hæder
Paa alle Have.

Hroar.

Jeg, kaaret da til Kronen
Ved Leirekilder,
Vil holde Ret i Riget
Og reise Staden.

Helge.

Nu Faren er forsvunden
Og borte Frode.
Jeg hørte Vifil Hornet
Med Haan at blæse.

Hroar.

Han aabner Lugen. Lyset
Fra Luften blaaner.
Nu Græsset os og Grenen
Fra Graven vinker.

Sævar Jarl og Fru Signelil.

Jarl Sævar sidder paa Siælland:
Han var saa giæv en Helt,
Med sine Snekker han befoer
Det stor' og lille Belt.

De maatte vel ham skatte
Paa Skibets vaade Vei.
De flyede ham, som Silden flyer
Den frygtelige Hai.

Hans Slot stod hist paa Bakken;
Der var stor Tidsfordriv.
Den bedste Skat i Borgen var
Ung Signelil hans Viv.

Hun blussed som skiøn Freya,
Med lange gule Haar,
Saa smekker, stor og yndig,
Og end kun atten Aar.

Men Hros og Helges Søster
Græd tidt, naar Sævar sov:
Min Fader er uhævnet dræbt,
De Brødre Dødens Rov!

Den gamle Vifil Bonde
Fremkalder Helg' og Hro:
Her er ei Fred for Eder meer,
I unge Konger to!

Til Sævar Jarl I drage,
Han er en mægtig Maag.
Han bedre Jer optugte kan,
End Bonden i sin Krog.

En Aften sidder ung Signe
Med sorrigfulde Sind,
Forgiæves klapper Sævar
Den runde Rosenkind.

Forgiæves lægger Sævar
Sit Hoved i Signes Skiød;
Hun tænker paa sin Faders,
Paa sine Brødres Død.

Da banker det paa Døren
Og tvende Gutter smaa
Ind i Tusmørket træde,
Med lodne Kofter paa.

Hvem er I, Drenge? — Hyrder!
Hvad kan i vogte? — Faar!
Men ogsaa Ulven dræbe
Hver af os godt forstaaer. —

Man kan ei Eders Aasyn see
For Hætter og for Skind! —
Vi ere Kulsvierdrenge,
Vi bære Sod paa Kind.

Gaaer ned da til mit Borgeled,
Der er et Faarehuus;
Der skal I æde Skoften,
Og drikke Vand af Kruus.

Naar Tienesten er liden,
Er ikke Lønnen stor;
Giv os lidt Suul til Brødet,
Du ædle Jarl i Nord!

En Kiænde Suul til Brødet,
Det faaer I om I maae!
Gaaer nu til Faarestien ned,
At hvile Jer paa Straa.

De Pilte ginge til Faaresti,
Der sov de uden Harm.
Jarl Sævar gaaer til Silkeseng,
Han laa i Signes Arm.

Hroar og Helge ved Faarestien.

Hroar.

Helge! jeg græder, du spotter og leer,
Signe vor Søster jeg dagligen seer;
Tør ikke tale, for Signelil staae,
Men kun som Hyrde paa Grønningen gaae.

Vidste du, Signe! som har os saa kiær,
Vidste du, Hroar og Helge var nær,
Ikke saa tidt da med svulmende Barm
Sad du og støtted dit Hoved til Arm.

Ofte, naar Sævar indbyder til Fest,
Rider til Borgen den hielmede Giæst,
Stolt paa sin Ganger, saa mægtig og fri,
Klædt i sit Harnisk, vor Hytte forbi;

Medens som Trælle vi skamfulde staae,
Med vore Hætter af Geddeskind paa,
Aabne ham Ledet og lukke det til,
Høre kun langtfra det klingende Spil; —

Helge! da ønsker jeg tidt mig til Hel.
Heller dog død, end en ynkelig Træl!
Heller i Graven, end levende død
Haanes og trælle for Vand og for Brød.

Helge.

Hroar, min Broder! du skiælder din Dragt?
Elsker som Qvinden du Flitter og Pragt?
Skindet er stivt, af umageligt Maal?
Vel dig! det vænner til Kobber og Staal!

Hroar! du vrager vellystig din Mad?
Ønsker, som Trællen, det spækkede Fad?
Skamme dig maatte du; giør mig ei rød!
Knoklerne styrkes af Vand og af Brød.

Snart skal vi hævne paa Frode vor Spot.
Nøden opdrager en Skioldunge godt.
Drengene vogte spagfærdige Faar;
Drotten at ave de Kæmper forstaaer.

Sævar maa prøves. End kan vi et Aar
Dræbe ham Ulven og vogte hans Faar.
Senerne hærdes og Solen giør brun,
Snart er vor Hage bedækket med Duun.

Signe vor Søster vi dagligen see:
Armen er trind, som af krystede Snee;
Barmen er svulmende, Kinden er rød,
Skiøndt hun begræder vor tidlige Død.

Signelil trives uagtet sin Sorg,
Har hvad hun ønsker: en Mand og en Borg.
Det tør jeg sværge: Naar intet hun veed —
Ei hun forraader vor Hemmelighed!

Julereisen.

Kong Frode sidder ved Juletid,
Af Snee var Skoven saa glimrehvid.

Juletid,
Af Snee var Skoven saa glimrehvid.
Han sender Bud til de Jarler snilde,
De skulle drage til Julegilde.

Jarler snilde,
De skulle drage til Julegilde.
Han lader paa Bænk de Bolstre lægge,
Og stoppe med Mus de Bielkevægge.

Bolstre lægge,
Og stoppe med Mus de Bielkevægge.
Paa Gulvet sættes med Øl en Tønde,
Nu monne Rusen vel snart begynde!

Øl en Tønde!
Nu monne Rusen vel snart begynde.
Jarl Sævar og hans stolte Frue
De skulle drage til Julestue.

Stolten Frue;
De skulle drage til Julestue.
Hun var vel svøbt udi Skarlagenklæde;
Med Biørneskindet var dækt den Slæde.

Skarlagenklædè!
Med Biørneskindet var dækt den Slæde.
De Gutter stande ved Ledet og fryse
Alt i den paltuge Bondekyse.

Ved Ledet og fryse
Alt i den paltuge Bondekyse.
Og maatte vi ride med paa Føllet,
Vi smagte vel lidt af Juleøllet.

Med paa Føllet,
Vi smagte vel lidt af Juleøllet.
De ledte fra Staden den unge Fole:
Heel daarlig kun er vor Høitidskiole!

Unge Fole!
Heel daarlig kun er vor Høitidskiole.
De sprunge paa Folen ubehænde;
De monne hinanden Ryggen vende.

Ubehænde
De monne hinanden Ryggen vende.
Saa rede de med til Kongesalen;
Een holdt i Manken og Een i Halen.

Til Kongesalen;
Een holdt i Manken og Een i Halen.
De sang paa Veien for ei at fryse.
Ung Hroar tabte sin Gedekyse.

For ei at fryse;
Ung Hroar tabte sin Gedekyse.
Fru Signelil skuer de Lokker gule,
Hun kunde saalidet Graaden skiule.

Lokker gule!
Hun kunde saalidet Graaden skiule.
Hun kiendte Hroar! Saa langt var Haaret,
Kun Trællen var ham i Klæderne skaaret!

Langt var Haaret,
Kun Trællen var ham i Klæderne skaaret.
„Min Hustru! hvi dine Øine rinde?" —
Jeg kan ei taale de Østenvinde!

Øine rinde,
Jeg kan ei taale de Østenvinde.
Men vender I Drenge nu tilbage,
Og mindes vel Eders unge Dage!

Gaaer tilbage,
Mindes vel Eders unge Dage! —
Og frygt kun ikke, vor ædelig Frue,
Vi bære Blus i den Julestue.

Ædelig Frue,
Vi bære Blus i den Julestue.
De Blus skal lyse saa høit i Landet,
Vel tyve Miil de skal sees fra Vandet.

Høit i Landet!
Vel tyve Miil de skal sees fra Vandet.
Vi skylde Kong Frode Bøddelpenge,
Fordi han lod os vor Fader hænge! —

Julegildet.

Kong Frode sidder i Gyldenkiol,
Han lod indbære den Tryllestol.
Den gamle Hex, i Skoven var,
Til Julegildet paa Baar man bar.
Der aldrig feiredes nogen Fest,
Hvor ei Alrune var Kongens Giæst.

Troldkonen sidder med sølvgraat Haar,
Som hende lige til Jorden naaer.
Kong Frode drikker med Jarler i Ring,
Han lod Guldhornene gaae omkring.
Og sig os nu, Du Qvinde saa graa,
Hvad Skiæbne monne Du Helten spaae?

Alrune drikker af sorten Horn,
Deri hun blander et Ædderkorn.
Da ryster hun stærkt paa hvert et Lem,
Af Panden svede Draaberne frem.
Hun gisper og stønner bleg og hvid,
Da galer Hanen ved Midnatstid.

Og hør, Herr Konge, jeg siger forsand:
Det Smaae det Store fælde kan!
Jeg sad igaar paa Egerod,
Da steeg en rødhaaret Mand af Flod:
Med Stang i Haand, med søgrønt Skiæg,
Og Kinden hvid, som en kalket Væg.

Han tog mig ud paa Marken. Jeg saae,
En styrtet Hest som Aadsel laa!
Ei Blod af Gangerens Indvold flød,
Den fandt for Fluernes Braad sin Død.
Han sang: Tidt vælter Tuen et Læs,
Tidt strander Skibet paa mindste Næs!

Den Tid, du fældte Kong Halfdan, Drot!
Da dræbte du ikke din Fiende godt.
Hvo Ukrud luger, min Herre god,
Maa luge det op med Trevl og Rod;
Hvis ei, da breder fra Gierdets Rand
Sig snart den saftige Løvetand.

Og voxer saa vildt med skarpen Saft
Og blomstrer gyldent i første Kraft,
Og truer dig med sine Duun, saa rund;
Thi jager den bort din blæsende Mund,
Betyder det, Konning, at du skal døe. —
Det sværger Alrune, — ved Hop og ved Hø!

Kong Frode grunder saa mørk i Sind,
Da nærmer sig Signe med Rosenkind,
Og seer paa Qvinden saa bønlig blid,
Og stryger en Ring af Fingeren hvid.
Den glider ned i Alrunes Skiød,
Og glinter med en Karfunkel rød.

Saasnart Alrune Karfunklen seer,
Hun anderledes til Sinds sig teer;
Og siger: Frode, min Konning, ak,
Hvad vil I agte paa Kiærlingesnak?
I stole paa Eders Glavind trygt,
Og ængstes ei af Nidingefrygt.

Da blusser Frode med skummelt Mod:
Hex! dine Lemmer skal svede Blod.
Paa Pinebænken jeg strækker dig,
Jeg seer det vel, du forraader mig, —
Nei raabte Hexen, Herr Konning, o
Forvar dig! vogt dig for Helg' og Hro!

Hvor er de? — Strenge Herr Konning, her,
I Trælleflokken ved Skiænken der!
De rede herhid paa det unge Føl,
De kom at skiænke dit Graverøl. —
Ha griber dem! griber dem! Kongen skreg.
Da blev liden Signe Kinden bleg.

Men ud af Døren, som høit til Hest
De fløi, som Løvetands Duun for Blæst.
De løbe til Skoven, hvor tykkest den var.
To Spader paa Skuldrene med de bar';
Dem reve de Trællene kiækt af Haand.
Hver svang sin Spade, som lette Vaand.

Kom, raabte Helge, kom Hro, kom her!
Kom, hielp at grave ved dette Kiær.
Her giemte vor Fader Kronen rød,
Fordi han frygted den lumske Død.
Os har han sagt, hvor Kronerne laae,
Kun du og jeg kan dem atter faae.

Da grove de Drenge med megen Flid
Alt i den stiernede Midnatstid.
Ung Helge finder den største Ring,
Han giør af Glæde saa høit et Spring.
Ung Hroar finder den Krone klar,
Som Dronning Sigrid, hans Moder, bar.

Kom nu, min Broder, og vær ei seen,
Lad os bestige den Kongesteen.
Til gamle Thing de Pilte hengaae,
Der sætte de begge Kronerne paa.
I Geddeskinds Kofter, med guldguult Haar,
Med Kroner af Guld de Pilte staaer.

Konning Frode drager ad Skoven frem
Med brændende Blus, — da skuer man dem:
Paa Kongestenen, og Arm i Arm,
Foragte de Morderens vilde Harm.
De Fakler lue med røden Glands,
Og funkle paa Kongernes gyldne Krands.

Og Folket kiender bag Bøg og Tiørn
De Kroner paa Skioldungens ægte Børn.
De kiende Faderens, Moderens Træk,
Og vende sig mod den Morder fræk.
Da flygter Frode til skumle Slot;
Men Helge kaares med Hro til Drot.

Nu lad ham flygte med krænket Hu!
Tak Odin for Eders Redning nu!
Den usle Rest af Livet ham levn! —
Men Helge raaber: Kun Hævn! kun Hævn!
Og Skialden siunger i hvælvede Sal
Om Hævnens Følger — og Hævnens Qval.

Frodes Død.

Kong Frode flygter.
Med Blus og Lygter
I dunkle Skov
Man ham forfølger.
Ei Løvet dølger
Det visse Nov.
Man seer hans Kaabe
Bag Grenen rød;
Og Alle raabe
Paa Frodes Død.

Ham Knæet vakler.
Med lyse Fakler
Gaaer Helge først.
Paa Mord han skriger,
Som vilden Tiger
Med blodig Tørst:
I Leiregader
Skal Gildet staae.
Vor dræbte Fader
Sin Hævn skal faae.

Men Hroar standser:
Nei, Lykken krandser
Min Tinding grøn;
Saa bør jeg bære
Mit Guld med Ære,
Som Halfdans Søn.
Kan Helge frygte
For Frodes Flok?
O lad ham flygte
Til Ragnarok!

Men Helge raaber:
Forgiæves haaber
Din Blødhed svag
Ham Liv at skiænke.
Hans Blod skal stænke
Den Dag idag.
Min Faders Dræber!
Jeg vil dig vel;
Snart dine Læber
Skal kysse Hel.

Din Aand sig svinger
Paa svovlblaae Vinger
Til Dødes Hal.
Den røde Drage
Skal herligt brage
Med høie Knald.
Paa Skyer sorte
Den hid sig svang;
Alt Nastronds Porte
Gaaer op med Klang.

Saa raaber Helge.
Nu kan I vælge
Blandt Vilkaar to:
Ham Livet levne
Til nye Hævne,
Saa fromt som Hro;
Hvad heller Buen
At spare klog,
Og skiænke Luen
Et Nidingsdrog.

Og alle følge,
Som Havets Bølge
Den stærke Storm.
De Kæmper gode
Høit kalde Frode
En Midgardsorm.
Sig Helge fryder
Med krandset Skaft,
Og Mængden lyder
Den nye Kraft.

Men dybt i Lunden
Har Frode funden
Sin Gudegaard;
Af Biælker bygget,
Og vel beskygget;
Thi Asken staaer
Ved Offerstenen,
Ved Guders Sal,
Og strækker Grenen
Saa høi og sval.

Der han tilbeder
Og sværger Eder
En Havets Qvind;
Den skiønne Huldre,
Med runde Skuldre,
Med Rosenkind,
Som hist i Sivet
Blandt Blomster boer,
Og Underlivet
Som Slange snoer.

Den Jetters Datter
Kong Frode skatter
Med Uskylds Blod.
Bag dunkle Vove
I grønne Skove
Hun gav ham Mod.
Hun gav ham Kronen
Og Lyst og Bram;
Og Huldrekonen
Beherskér ham.

Men Odin skuer
Ved Hlidskialfs Luer
Til Krat og Tiørn;
Snart han opdager,
At man bedrager
Skioldungens Børn.
Han Flodens Dronning
Med Rædsel slaaer,
Og Helge Konning
For Taarnet staaer.

Og kaster Flammen
I Askestammen,
Og alt er Blus.
Høit Biælken knager
Og Tiæren brager
I tørre Mus.
Kong Frode viger
Til Taarnets Rand;
Men Ilden stiger
Saa høit som han.

Han raaber Naade!
De Hænder baade
Mod Himlen slaaer.
Men Helge svarer:
Nu du erfarer
Hvad Hævn formaaer.
Høit Halfdan svæver
I Skyen rød;
Hans Skygge kræver
Sin Morders Død.

Da Kalken svinder
Af Frodes Kinder,
Han blusser vild;
Han skriger, synker,
Og ingen ynker
Ham i hans Ild.
Da stiger Luen
I Guders Gaard, —
Og høit Havfruen
Paa Flammen staaer.

I Baalets Bølger
Hun halv fordølger
Sin Snogekrop;
Men Arm og Bryster,
Som huldt forlyster,
Hun strækker op.
Hun rædsomt smiler
I Nattens Lund,
Og Fingren hviler
Paa hendes Mund.

Et sælsomt Under!
Man seer, hun grunder
Paa blodig List.
Alt Taarnet vakler,
Og Ildens Fakler
Bli'er Green og Qvist.
Kong Helge viger
I kolde Nat.
Da Flammen stiger —
Og slukkes brat.

Men dybt i Fiorden
En dæmpet Torden
Sig høre lod;
En Gysen farer
I Helteskarer,
I Kongens Blod.
Paa alle Kyster
Slaaer Bølgen op;
Og Sivet rister
Sin Blomstertop.

Helges Eventyr.

Roeskilde bygges.

Naar Tordnen renset har med sine Skyer
Den qvalme Luft, da blier den atter blaa;
De unge Blomsters Skiønhed sig fornyer,
Med dobbelt Rødme, paa bedugte Straa;
Sol klækker Skoven ud, og Freden Byer;
De Hænder, som i Kamp med Sværdet slaae,
Maae brænde Tegl og hugge Bielker lige,
Hvis Borgen af sit Gruus igien skal stige.

Kong Hroar, blid og rolig af Naturen,
Skiøndt ung af Aar, er gammel paa Forstand;
Med Smerte seer han hisset Leiremuren
Tilintetgiort ved Issefiordens Rand.
Hans Mod opflammes ei ved Krigerluren;
Men Fædrelandet trænger til en Mand,
Som dyrker Kunst, som tænker hvor det giælder,
Som bygger atter op, hvad Kampen fælder.

Og medens Helges raske Hierte brænder
I Stavnen af den luegyldne Snekke;
Mens overalt, hvorhen sig Helten vender,
Hans blanke Vaaben seirende forskrække,
Bevæge hist sig tusind travle Hænder,
Og sætte Steen og Biælker snildt i Række;
De mure Bygninger i lige Rader,
Med breden Torv og rummelige Gader.

Den gamle Mimer, Hroars bolde Ven,
Har viist ham Stedet, hvor han skulde bygge;
Thi ofte gik den unge Konning hen
At spørge den guddommelige Skygge.
Der var en Brønd — den springer vist igien, —
Den sprang i Leireskovens dunkle Hygge;
Der sad den vise Gud ved Midnatstide
Og lærte Hver, som gierne vilde vide.

Men Faa kun steg derned; den stolte Thor
For Skoven stod, og vinkte dem tilbage.
De meente, Kraft nødvendig var for Nord,
Og frygted, her den skulde Skade tage;
Skiøndt Odin selv fra Valhals Giæstebord
Hver Aften kom, for kiøle Drik at smage,
De spotted stolt dog Siælens Herredømme;
Og Styrken blev — en Ganger uden Tømme.

Hvor var det smukt at see den vise Gud,
Med iisgraat Skiæg og klædt i Vadmelskaaben,
I Skoven, medens hist fra Skyens Brud
Den lyse Maane viste Himlen aaben;
At see den unge Drot, i grønne Skrud,
Besøge Mimer, uden Skiold og Vaaben;
At see dem glade sig ved Hulen møde,
Og skilles ad mod aarle Morgenrøde.

Søn, sagde Mimer, her ved disse Væld
Du reise skal din By til Danmarks Ære.
Det flade Siælland eier intet Field,
Som Helteborgen kan i Skyen bære;
Men Kilder, Skov og Fiord kan giøre Skiæl
For hvad Naturen ellers maa undvære,
Byg her din Stad! Og viid, i Tiden silde
Den giemme skal dit Navn, som Hroarskilde.

Og naar alt længe Leireskovens Træer
Er vegne bort for Plovens Agerfure,
Naar Fiorden halv er siunken til et Kiær,
Og intet sees af dine gamle Mure;
Naar længst en anden By har reist sig, nær
Din siunkne Kongsgaard, dine Jomfrubure,
Skal dog med Taarn og Hal din Fiord begaves,
Og danske Kongers Liig skal der begraves.

Kong Helge seiler dristig midlertid
Og breder ud sit Navn i Nordens Riger.
Som Ørnen høit i Luft han fører Strid,
Til Storm han kaster sine lette Stiger;
Da entres, medens Bølgen høi og hvid
Opskummer, med de grumme Havets Piger,
Som fanger i et Net, til Dødens Hvile,
De Liig, der styrte ned for Heltens Pile.

Og medens Helge glæder Asathor,
Saa skynder Jer, I Tømmermænd, at lave
Et Badehuus ham ved den kiøle Fiord;
Jeg selv har plantet ham en Abildhave.
Did skal han vandre hen fra Giæstebord,
Og fryde sig ved Yduns modne Gave;
Der skal han nyde Livet, glemme Leire,
Og styrke Kræfterne til nye Seire.

Ung Helge drager hiem en Sommernat;
Mod Stranden langsomt Snekken Voven kløver.
Nu lad os komme bag paa Hroar brat,
Og faae ham til at troe, det er en Røver!
Han sidder i sin Hytte fast forladt,
Og Agersmanden Kæmpens Hielp behøver.
Nu lad os ængste ham med vore Feider!
Saa taler hin, og sender først en Speider.

Forundret kommer Speideren tilbage:
Herr Konge! vi maae være draget feil.
Jeg ingen Leirehytter kan opdage,
Slet intet Gruus ved Issefiordens Speil.
En Vold jeg saae sig rundt om Byen drage;
En By! Kom lad os heise vore Seil.
En Trold har os forført i Midnatstunden;
Vi løbet er i Bretlands Thems for Lunden*).

Umuligt! raaber Helge; Herthedal
Er her; jeg skuer Issefiordens Vove.
I Skumringen jeg seer den store Sal
Af Fædrelandets hvalte Bøgeskove.
Og skulde nu den vidtberømte Hval
Sig ei fra Havet ind i Bugten vove?
Afsted! at undersøge Byens Volde.
Jeg gyser ei, og allermindst for Trolde.

Hvor stor var hans Forundring, da han stod
I Roskilds sikkre, rummelige Gader.
Da saae han, Freden kræver ogsaa Mod,
Og at der kæmpes kan foruden Plader.
Fra Isse han betragted ned til Fod
Den sieldne Broder, der var Kampens Hader,
Men som formaaede, mens han tappert fægted,
At virke det, der var hans Glavind nægtet.

Med Thor stod Asa-Mimer paa en Sky;
Hin Kraftens Hammer holdt, han Viisdoms Bæger.
Da — raabte Mimer — vil først Loke flye,
Naar disses Kraft eet Kongebryst bevæger.

---

*) London.

For meget! raabte Aukathor med Gny,
Før splintre skal mit Lyn de danske Eger.
Kun Odin Kraften blev med Viisdom givet.
Nei — smilte Mimer — dertil stræber Livet.

Havfruen besøger Konning Helge.

Dagen er lang og Sommeren heed,
Snart Morgen paa Aften følger;
Konning Helge gaaer til sit Badehuus ned,
At qvæges i Havets Bølger.

Af Biælker bygt i rindende Vand,
Det staaer ved Pæle betrygget;
Det vender mod Nord til klaren Strand,
Af Almetræer beskygget.

Et Sovekammer er Badet nær,
En Løibænk bredes derinde.
Det dunkle Kammer har grønligt Skiær,
Thi Løvet vogter for Vinde.

Konning Helge springer i Badet ud.
Han sig i Vandet forlysted;
Han ligner Ægir, den stærke Gud,
Naar Bølgen ham skvulper om Brystet.

Her er for snevert, her er for trangt!
Han aabner den Brædeluge.
Derude Badet er mere langt,
Der skal mig Bølgerne sluge.

Han tumler sig som den muntre Fisk,
Af Strømmen vugget og baaret;
Han er saa deilig, saa ung og frisk,
Og Sivet sig vikler i Haaret.

Hist Hyrdepigen bag Træet staaer
Og ud fra Buskene titter;
Stærkt hende Hiertet i Livet slaaer,
Bag Løvets skiulende Gitter.

De Trælle vente med Dugen hvid,
Deri sig Konningen hyller.
Det er saa kiølt i den Aftentid,
Og Bølgen mod Pælene skyller.

Forlader mig nu, I Trælle to!
Jeg vil paa Bænken mig strække.
Der finder han snart en qvægsom Ro,
Paa Sivets flættede Dække.

Han slumrer ind ved Bølgernes Larm,
Saa sagte sig snige de Strømme.
Han støtter sit Hoved til sin Arm
Og smiler i Heltedrømme.

Ham synes at see Valkyrier tre,
Der ned fra Regnbuen stige;
Som krystet af den hvideste Snee,
Hver rosenfarvede Pige.

Den Ene med Sværd, den Anden med Stang,
Den Tredie med fiærede Pile.
De sunge Kongen en Heltesang,
Imens de kyssende smile.

Han strækker sin Arm saa kiærligøm,
At gribe Møen om Livet;
Da vaagner han af sin skiønne Drøm —
Og ligger ene paa Sivet.

Men underligt i det nære Bad
Han hører Noget at klynke.
Han lytter — grunder — han veed ei hvad —
Og maa dog Klageren ynke.

Snart tykkes det ham, som var det Vind,
Der foer fra Havet i Røret;
Snart sælsomt det bevæger hans Sind,
Og klinger saa lystigt i Øret.

Han aabner Døren af Granefiæl,
Hvor Røsten synes at stige;
Da skuer han paa den nedhamrede Pæl
En frysende Tiggerpige.

Hun sidder ved den aabnede Dør,
Med Lokker drivende, gule;
I Bølgen, bag de skummende Rør,
De spæde Fødder sig skiule.

Om Livet en Kofte knapt sig slaaer:
Af Kuld han seer hende grue.
Hun er kun lidt over fiorten Aar,
Og fast som Barnet at skue.

Ak Herre! min Moder har mig forladt
I Badet, og mod min Villie;
Tillad mig at sove en eneste Nat
I Kammeret paa din Tilie.

Ung Helge føler en sælsom Lyst,
De Blik i Hiertet sig bore;
Bag Kosten knupper et Liliebryst
Og Dinene tindre saa store.

Og kom du kun, mit vene Barn!
Det blæser saa koldt derude. —
Om Haaret har hun et Fiskergarn,
Det ruller hun til en Pude.

Hun strækker sig paa det haarde Træ;
Det Konning Helge bedrøver.
Hvad gavner hende det lune Læ,
Naar jeg hende Leiet berøver?

Du hvile dig ved min Side her!
Du kiender mit Helterygte;
Jeg lægger imellem os mit Sværd,
Saa har du intet at frygte.

Nu smiler hun sødt i rolige Blund,
Mens Barmen synker og hæves;
Ung Helge prøver at sove, som hun,
Men prøver det kun forgiæves.

Han Diet tidt over Axel skiød,
Stærkt funkled Helten i Lue;
Og kosted det end min visse Død,
Jeg maa dog Soversken skue.

Da vender han sig, og blier vaer,
Med Arme svulmende hvide,
Den største Skiønhed, Jorden har,
At slumre ved hans Side.

Den sorte Kofte sig meer ei snoer
Og Pigens Yndighed gienmer,
Et tyndt og flagrende Sølvermor
Indhyller de deiligste Lemmer.

Tre Timer virked som hele Aar:
Som Barn hun klynked paa Tilie;
Hun faldt i Søvn som en Knup i Vaar,
Og vaagnede som en Lilie.

De Øine blaae som Kiærminder seer
Med smægtende Blik og Taarer.
Da kiender Helge sig selv ei meer —
Og Hexen Helten bedaarer!

Farvel, min allerkiæreste Ven!
Saa spotter hun ham, med Latter;
Idag et Aar jeg kommer igien
Og bringer dig her din Datter!

Saa synger hun vildt, og reiser sig op,
Til Skæl forvandles de Klæder;
Og fælt hun bugter sin Slangekrop
Hen ad de fugtige Bræder.

Konning Helge griber med opbragt Sind
Sit Sværd, og hugger til Krybet;
Da saarer han kun den lette Vind, —
Og Havfruen dandser paa Dybet!

Havfruens Sang paa Dybet.

Vælter, I Kattegats skummende Bølger!
Havfruen dølger
Ikke sin Glæde.
Skum, o du Skibenes farlige Stræde!
Rør dig fra Grunden!
Hævnen er funden.

Lyd nu, o Sang, som skal Skioldungen haane,
Høit imod Skaane,
Høit imod Skagen.
Lindesnæs vise med Bølgernes Bragen,
At det fornemmer
Havfruens Stemmer.

Maane! som hist giennem Drivskyen skuer,
Lad dine Luer
Sælsomt med Glandsen
Lysne mig Brystet og lysne mig Svandsen.
Havfruen taler
Høit mellem Hvaler.

Stands nu din Flugt, giennem dæmrende Taage,
Svævende Maage!
Sælhund paa Sandet,
Vælt dig fra Brændingen atter i Vandet!
Skynd dig at prise
Havfruens Vise.

Frode! som offred til vældige Jetter,
Trolden forgiætter
Ikke sin Dyrker;
Dragen, som ruger paa Hævnen, sig styrker.
Trøst dig, min Beiler!
Hævnen ei feiler.

Helge skal falde for rugende Drage!
Intet tilbage
Vorder af Ætten.
Listig skal Vellysten, blodig skal Trætten
Hævne dig gode,
Jetternes Frode!

Aldrig i Niffelheim Loke foragter
Den, som ham slagter
Menneskesønner,
Herligt med Hævn han i Helvede lønner
Den, som for Fryden
Offred ham Dyden.

Helge skal spredes, som Avner for Vinden.
Listigt har Qvinden
Saaret hans Hierte;
Lysten, som hun ham i Armene lærte,
Vældig skal bruse,
Barmen ham knuse.

Hører nu, Klipper, min frækkeste Latter:
Snart skal hans Datter
Hævne sin Moder.
Skulde skal myrde sin eneste Broder,
Ei skal I savne
Blod, mine Ravne!

Svulm nu mod Asernes hvælvede Himmel,
Bølgernes Vrimmel!
Tonende røde
Flammende Nordlys Stiernerne møde.
Datteren fødes,
Broderen dødes!

Nu har jeg slunget Forbandelsen over
Skummende Vover,
Vellystens Bæger.
Hisset jeg skuer den lurende Ægir;
Nu vil jeg skiule
Mig i min Hule.

Ægir i Morgenrøden.

I Bølger smaae!
Nu stille blaae
I kruse kun min Flade.
Let svæver Niord
Kun paa min Fiord;
Nu veeg hans Hustru Skade.
Til Heklas Bierg,
Med Trold og Dværg
Og fæle Hvirvelvinde.
Der sværmer nu i Nætter ni
Den frygtelige Qvinde;
Imedens svæver Snekken fri,
Som Fugl om Biergets Tinde.

Ei Døden grum
Bag falske Skum
Det kiække Hierte saarer,
Og spotter vaad
Med kolde Graad
De hede Kummerstaarer.
Hver Kiøl med Jil,
Som Luftens Piil,
Nu giennem Voven render;
Mens Solen rød bag Bølgen staaer,
Og kiølt i Vandet brænder;
Og Freya fra de gyldne Haar
Sin Dug til Jorden sender.

Ni Dage nu
Skal uden Gru
Kun skue Fredens Snekke;
Og ingen Krig
Og intet Liig
Min blanke Flade dække.
Nu Korn og Malt
Og Skind og Salt
Skal Kiøbmandskibet føre;
Nødtørftighedens Bøn paa Land
Skal Guderne bønhøre,
Og Ladningen til sikkre Strand
Trygt over Bølgen kiøre.

Hist staaer dit Slot
Min unge Drot!
Du sværmer vildt, o Helge!
Du offred Ran
Heel mangen Dan;
Du vil ei Ægir vælge.
Du stolt af Sind
Med Blus paa Kind
Den milde Gud foragter;
Naar Stormen vælter Strømmen stærk,
Du helst i Kampen slagter;
Men vogt dig dog for Lokes Værk
Og for de onde Magter!

Din Broder Hro
Giør mig saa fro,
Ham mangler ikke Modet;
Han kraftig staaer
For Leiregaard,
Men helst han sparer Blodet.

Han er min Søn!
Hans Morgenbøn
Jeg faderligt maa love;
Han siunger: Norge Rugen faaer
Fra Issefiordens Vove;
Skaan Jernet, som tilbagegaaer,
For mine danske Plove!

Stolt risler jeg
Ad Bølgens Vei,
Høitridende paa Hvalen;
Med Perlekrands
I Morgenglands
Og skuer over Dalen.
Nu Siællands Kyst,
Som er min Lyst,
Jeg faderligt vil pleie.
Jeg jager Sild fra Grunden op
Til hvert et Fiskerleie;
Thi Siælland med sin Bøgetop
Er dog mit Yndlings-Eie!

De tre Mænd paa Sneen.

Det var en sildig Juleqvel,
Det var saa koldt som paa Filefield.

De Giæster forlade Kongens Gaard,
Saa tankefuld ung Helge staaer:

Halvandet Aar nu vel henrandt,
Fra den Tid, Hexen i Badet svandt;

Hun lovede mig det spæde Noer!
Jeg haaber, hun holder ei sit Ord.

Dankonning skuer af Vinduet ud,
Da blandes Frosten med Regn og Slud.

Det fyger saa hvidt med store Fog,
Og Maanen dæmrer i Skyen dog.

Konning Helge skuer i Natten hen —
Han seer paa Sneen tre store Mænd.

Tregange reed de hans Huus forbi,
Alt over den snevre Gangerstie.

De vare blege, bestænkte med Blod,
Og Vinden i deres Kaaber stod.

En Helhest rede de paa for sande;
Af blege Bene var Hestens Pande.

De hilste Kongen i mørke Nat,
Og toge til deres brede Hat.

De vikled op det hvideste Liin,
Og toge deraf det sorte Skrin.

De rakte ham Skrinet i Fiskergarn:
Fru Tangkiær sender dig her dit Barn!

Konning Helge vilde de Ryttere svare, —
Da mærked han først, de borte vare.

Han hørte Hesten ved Fiorden i Skoven,
At sparke Isen med Hestehoven.

Han hørte dem plumpe ned i Fiord —
Han satte Skrinet saa bleg paa Bord.

Dankonning griber sin skarpe Kniv:
Det lidet Utyske skal miste sit Liv!

Han aabner Laaget med vreden Sind —
Da smilte Noret med Rosenkind.

I Haarene var Sivblomster smaa,
En Sølvmors Kiortel har Barnet paa.

Han kiendte sig selv i Datterens Træk,
Han Daggerten falde lod af Skræk.

Den Glut kan tale, den spørger huld:
Hvi vredes du paa din lille Skuld?

Min Moder boer i den Kongsgaard blaae,
Hun sender mig Guld og Perler smaa.

Men nu vil jeg boe i min Faders Slot,
Jeg veed det vel, du est Dannmarks Drot.

Konning Helge hører den spæde Lyd —
Hans Øine vædes med Faderfryd.

Han trykker Barnet til sit Bryst:
Nu kiender jeg først den bedste Lyst.

Da smilte Glutten saa ondskabsfuld:
Saa kiendes du dog ved din Datter Skuld?

Vi meente, du var saa fornem nu,
At Fiskerpigerne glemte du.

Hvor vil det ei min Moder fornøie,
Naar Taarer hun seer i min Faders Øie.

Ved Fiorden stod en forfalden Muur,
Der bygged Kongen et Jomfrubuur.

En Amme gav han sin Datter spæd,
Hver Morgen hun skreg, hver Aften hun græd.

Hun agted ei Riis, hun agted ei Hug,
Men hver Dag Glutten blev mere smuk.

Kun naar man den stivt i Øinene saae,
Da spilled saa lumsk det falske Graae.

Med Siv hun pynted sit sorte Haar,
Og leged sielden i Abildgaard;

Men hver en Aften, med Glæde stor
Hun baded sig hist i Issefiord.

En Fugl sunger for Kongen.

Nu Sommren er atter tilbagevendt;
I Skoven tændt
Har Freya de knuppede Roser.
Konning Helge sidder i Skyggen bold,
Paa Væggen i Badet hænger hans Skiold,
Hans Hielm, hans Bryniehoser.

Han støtter til Haanden de lokkede Haar,
Hans Hierte slaaer
Og Blodet ham blusser paa Kinden;
Han mindes Natten ved Tangkiærs Barm:
Hun knuged mig heftigt, sødt i sin Arm,
Og svandt som Bladet for Vinden.

Hvi svegst du, deilige Lilievand,
En Drot i Dan?
Kun kort var min Glæde paa Jorden!
Nu sukker jeg hen mit unge Liv;
Min hele Fryd var et Blomstersiv,
Som smiled — og sank i Fiorden.

O vendte du atter tilbage nu,
Vist uden Gru
Imøde jeg skulde dig gange.
Naar kun for mig du est Qvinde skiøn,
Hvad siger det siden Halfdans Søn,
Om du i Havet er Slange?

Hvi lærte du mig den korte Lyst
Ved Elskovs Bryst?
See, Skoven sig atter bekrandser!
Nu føler jeg kun den unge Vaar;
Mit Spyd bestøvet i Hallen staaer,
Og rustent hænger mit Pandser.

Da suser det i en Lindegreen,
Fra musgroet Steen
Ung Helge skiælvende springer.
Da smutter af Træets grønne Skiul
En toppet, søblaaglindsende Fugl,
Med purpurfiærede Vinger.

Den sætter sig ved Kong Helges Fod
Med dristigt Mod,
Og sunger ved Kilden paa Randen:
I Skoven de myldrende Blomster staae,
I Verden utallige Piger gaae,
Een mere smuk end en Anden.

Hvi sukker du for en Mø, som svandt,
Naar Nok iblandt
Der er at vælge for Kloge?
Omfavn dem smilende paa din Vei,
Deel deres Elskov, og græm dig ei,
Naar bort de smutte som Snoge.

I Angelsaxen, der stander en Gaard,
I Ungdomsvaar
En Dronning hersker derinde.
Det maatte hver Ungersvend tilstaae,
At aldrig han end i Verden saae
Slig elskovvækkende Qvinde.

De store Lokker, den gyldne Pragt,
Om Halsen lagt,
Ei Svanebrystet bedækker;
Den fulde Læbe med Vellyst leer;
Men naar man i hendes Øine seer,
Da Stolthedsblikket forskrækker.

Herr Konge! det var en Viv for dig.
Og tro du mig,
At Olufs Hierte kan flamme.
Hun vil omfavne dig sødt i Løn,
Naar hun erfarer, du est en Søn
Af Odins hellige Stamme.

Og agt du ei hendes høie Mod.
Af Emblas Blod
Er hun saavel som en Anden;
Den vildeste Qvinde med Stang og med Sværd
Erkiender tilsidst i den kiærlige Færd,
At hun bør adlyde Manden.

Saa synger den liden Fugl paa Qvist
Med megen List;
Den unge Konge maa studse.
Den hopper langs med skiulende Træer,
Og springer ud i det sivede Kiær
Som ædderfvulmende Tudse.

Men Kongen grunder paa hvad den sang,
Ei hen engang
Til Kiæret hans Øie den følger.
Han tænker paa Fruen i Saxenland;
Og næste Morgen bestiger han
Et Skib paa de glidende Bølger.

Helge reiser til Dronning Oluf.

Den velforgyldte Drage løb i de Bølger blaae
Til Saxenland mod Borgen. Da skued Helge staae
I Vinduet deroppe heel mangen deilig Maard.
Deilig speiltes i Vandet den stolte Kongegaard.

Da spurgte Helge Konning Reigin sin gode Mand:
Kiender du de Piger, som staae paa Borgens Rand?
I herlige Klæder de vise dristigt Mod,
Og tælle vore Kæmper paa den speilklare Flod.

Da svared Reigin Kæmpe: Nu skal du sige mig,
Ædle Herre Konning, og hvilken lyster dig
Af disse tydske Qvinder i de sneehvide Liin?
Da svared Helge: Seer du hin ædle Jomfru fiin?

Med store Dienlaage hun skuer dristigt ned,
Og herligt svulmer Dugen over Svanebarmen bred.
Hun er saa smal i Midie, hun er til Maade lang,
Jeg vædder det var hende, som Fuglen mig besang.

Da svared Reigin Kæmpe: Der giættede du sandt!
Som Maanen mellem Stierner hun straaler iblandt
De gyldenlokkede Piger; thi Dronningen du seer.
Da tænkte Konning Helge paa Tangkiær ei meer.

Nu bød den ædle Dronning de unge Piger gaae
Fra Vindvet, og ei saa nysgierrige staae;
Ei give paa de Giæster i Kongskibet Agt.
Hvad Dronningen da talde, det blev dem siden sagt.

Den luegyldne Snekke da løb paa hviden Sand.
Helge den heel Dristige da førte paa Land
Sin kulsorte Ganger, som reist var over Sø.
Det saae fra hendes Vindve den kongelige Mø.

Hans Sadel var stenet og Sadelbuen smal,
Op rede da de Kæmper til Dronningens Hal.
I Sadlen hang Bielder af klaren Guld saa rød,
Hans Lokker ham fra Hielmen over Skuldrene flød.

Med Spyd, som vare blanke, med velslebne Sværd
Da nærmed sig til Borgen Skioldungens Hær;
Med stærke Jernsporer, med Skarlagenskind;
Det skued Dronning Oluf, saa tankefuld i Sind.

De Snekken lod i Fiorden med en Vogter staae,
Kongeborgens Taarne saa vældige de saae.
Den Kongsgaard var bygget ved Floden paa Næs,
Af ædle Marmelstene, saa grønne som Græs.

Da aabned sig de Porte, da Kongen kom derhen.
Dem imøde løbe de staalklædte Mænd;
Modtoge deres Giæster, alt som de kunde bedst:
Nu flyer os Eders Vaaben, Eders Skiold, Eders Hest!

Da sagde Reigin Kæmpe: Dem vogte vi vel selv!
Sværdet kan man bruge paa Land saavel som Elv.
Giensvarte Ridder Alrik: Det er en gammel Skik,
At aldrig Nogen væbnet i Kongeborgen gik.

Da spændte Konning Helge sin Glavind fra Belte.
Ugierne giorde ligesaa de andre Dannerhelte.
De mumled: Uden Vaaben og Skiold er fremmed Mand,
Hvad Biørn er uden Klo, hvad Ulv uden Tand.

I Dronningens Hal der stod den Kæmperad;
Oluf med Ædilstene paa Kongestolen sad.
Rubin om smekkre Midie, og over Barmen fuld
Silken den hin grønne med Plader af Guld.

Paa hendes lokte Hoved en takket Krone stod;
Kinden var som Roser, Læben var som Blod.
De Øine ligned Himlen, som Skyen dækker halv.
Hvor den Jomfru skued, der Heltene skialv.

Da bødes Konning Helge til Velkomst en Drik.
Ud i Fægtergaarden da Kæmperne gik.
Den granvorne Skioldmø bandt Rem om hviden Arm,
Da stod igien de Piger i Vindvernes Karm.

Hun raabte: Konning Helge, fra Dannarkis Øe,
Og vilst du prøve Dysten med den vaabenklædte Mø?
Ifald du Spillet vinder, da vorder jeg din Viv:
Men, dersom Oluf seirer, det koster Helges Liv.

Helge Leirekonning til Oluf svarde Ja.
Ind i Fægterkredsen bragte man da
I guldslagne Skeder to drabelige Sværd.
Eja! da begyndte den lystige Færd.

Hun greb om Sværdefæstet med sneehviden Haand,
I Øinene da funkled Valkyriens Aand.
Men Dannerkongen bøded for Hugget med sit Skiold;
Han agted ei at dræbe den Jomfru, saa bold.

De stærke Hug paa Hielmen i Borggaarden lød.
Funken fløi fra Staalet, men intet Blod der flød.
Ha, raabte Dronning Oluf, jeg seirer vist, giv Tid!
Ja, svard' Helge leende, men ei i denne Strid!

Hun hæved sin Glavind, den blinked med Harm;
Da greb Skioldungen kraftigt om Skioldmøens Arm,
Afvristed hende Sværdet, i Luften hen det foer —
Da kasted han med Lethed skiøn Jomfru paa Jord.

En dobbelt Purpurrødme nu hendes Kinder fik.
Vildt skuled under Laaget de stolte Jomfrublik.
Men snart med Smil paa Læben fra Græsset op hun steeg:
Nu skynder Eder, Piger! Binder Krandsen af Eeg.

Men først dog, Herre Konge, vi Dysten prøve maae,
Hvo af os kan Stenen længst i Luften slaae.
Hun hented den med Liste, hun hen i Græsset sprang,
De blanke Vaabenklæder ved Steenkastet klang.

Helge den heel Dristige den største Steen da tog,
Han lagde sig tilbage, mod Himlen han slog.
Man saae den aldrig mere; den hvisled med en Lyd —
Den fløi, som seent i Høsten, en Trækfugl til Syd.

Da meldte med stor Liste den unge Dronning saa:
Du har mig overvundet; det bør jeg tilstaae;
Men hvis du mig vil løse Herr Konge fra mit Ord,
Jeg skiænker dig med Stene den kosteligste Giord.

En Krone med Rubiner den skal du ogsaa faae
En Skioldmø kan saalidet som Ægteviv bestaae.
Naar Sommerfuglen parres, da maa den snarlig døe,
Kun Knuppen eier Styrke, men Blomsten gaaer i Frø.

Jeg ønsker at forblive hvad nitten Aar jeg var;
Thi lad os drikke Vinen af de guldslagne Kar.
Jeg giæster dig som Dronning, men ikke som din Viv!
Nei, svared Helge, derfor jeg voved ei mit Liv.

Jeg kiender dine Tanker: først Hinden er saa sky,
Den spræller og vil hurtig fra Jægeren flye;
Men snart han den dog tæmmer, den rolig gaaer i Baand
Og æder sine Krummer af Jægerens Haand.

Da Oluf nu vel mærkte, hvor stor hans Elskov var,
Da rødmed hun med Taushed og skiænked i de Kar.
Et Vildsvinehoved paa Bordet kom paa Stund,
Med Egeløv i Øret, med Blommer i sin Mund.

Da spilled de Jægere, som Brugen var paa Jagt,
Ad Døren ind de treen i den sommergrønne Dragt.
Da skar den ædle Marskalk med Kniven i det Sviin,
Eja! da sprudled i Bægeret den Viin.

Heel svarligt blev da drukket, saa Sved af Panden sprak,
Af Elskov var alt Helge beruset før han drak.
Han saae i hendes Øie, han lued som et Blod,
Han trykte hendes Haand, hendes Knæ, hendes Fod.

Nu sank den unge Beiler i Jomfruens Arm,
Dybt Munden han begraved i den sneehvide Barm;
Der kiølte han sin Læbe, der hvilte han sin Kind,
Der vugged ham de Bolstre saa listeligt ind.

Og hør du nu min Tærne! og bring i Hallen strax
Fra Buret mig min bedste, min blinkende Sax.
Saa klipped hun hans Lokker, hans lange Hovedhaar.
Ud bares da de Kiæmper fra Dronningens Gaard.

Man bragte dem paa Skibet, alt paa det kolde Dæk;
Men Helge Konning snorte man i en Læderſæk.
Hans Isse de beſtrøge med kulſorten Beeg,
Da næste Dag han vaagned, da blev han rød og bleg.

Han stirred uden Mæle, han taled ei et Ord;
Han speilte sit Hoved i den speilklare Fiord;
Da nikked han saa langsomt, da blev ham Panden rød,
Og Taaren ham, saa bitter, over Læberne flød.

Afsted nu mine Kæmper! Afsted mine Mænd!
Jeg haaber, næste Sommer vi giæstes her igien;
Med hundrede Skibe, med titusind Sværd.
Jeg mærker, Oluf elsker den drabelige Færd.

Hun vugged mig i Søvne, med Hævnens glade Harm,
Forræderſken, den Kloge, paa sin sneehvide Barm;
Jeg siger Eder, Kæmper, at snart til Helges Lyst
Skal Skibet hende vugge paa Bølgernes Bryst.

Saa heised han sit Anker og løb til Øresund.
Den skiældækte Havfru sig hæved fra Grund;
Hun strakte høit sin Nakke, hun efter Skibet saae,
Da svulmed og da sortnede de Bølger saa blaae.

Hun loe en Skoggerlatter; det over Havet gialt,
Saa Maagerne forfærdet paa Bugene nedfaldt.
Da styrted mangen Sømand fortumlet overbord,
Men kraftig styred Helge det knagende Roer.

Han sad som Hler Ægir i luegyldne Stavn;
Han undgik hvert Skiær og løb hurtig i Havn.
Han kunde tæmme Havet og Klipper og Vind,
Kun ikke sit eget hevngierrige Sind.

Skulde dandser for sin Fader i Roeskilde.

Konning Helge lander i Issefiord,
Ung Skulde dandser paa Tilie,
Han kaster sin Glavind bleg paa Bord.
Til Hævn kun stunder hans Villie.

Han sidder paa Bænk med Jarler ti,
De Trælle Miøden ombære;
Thor give den Fest var snart forbi!
Hvad er en Fest uden Ære?

Konning Helge vandrer i Maaneskin;
Ung Skulde dandser paa Tilie.
Han drager sit Sværd af det brune Skind,
Og halshugger Rose med Lilie.

Ham synes at skue kun Spot og Had
I Blomstens svulmende Bæger.
Han harmes over det Rosenblad,
Som lefler i Vinden og leger.

Kong Helge grubler ved Nat og ved Dag;
Ung Skulde dandser paa Tilie.
O hvor dog Manden er mat og svag,
Som tvinges af Qvindernes Villie!

I hente mig Skuld min Datterlil,
Fra Jomfrueburet i Skoven.
Hun svæver saa let ved det Strængespil,
Som Bladet svæver paa Voven.

Ung Skulde kommer. Saa listig grum
Hun smiler, mens Øiet brænder.
Saa hvide som Havets hvideste Skum
Er Armene, Brystet og Hænder.

Hun har saa liden, saa deilig en Fod,
Som noget Øie vil skue.
For sælsomtsmidige Ledemod
Maa næsten Konningen grue.

Ved Sækkepibens og Trommens Lyd
Ung Skulde dandser paa Tilie;
Men liden kun er Faderens Fryd,
Skiøndt Datteren lyder hans Villie.

Ung Skulde knæler ved Faderens Fod,
For sig med Miøden at lædske.
Han skiænker hende den Drik saa god;
Hun rækker af Guld ham en Æske.

Dronning Olufs Billed paa Laaget staaer,
Han aabner Æsken bevæget —
En Lok han seer af sit eget Haar
Tæt sammenklinet med Beget.

Da drager han ud sit Sværd i Harm,
Og hugger efter sin Datter;
Men Skulde griber om Konningens Arm
Og synger yndigt med Latter:

Min Fader, Sværdet i Balgen slut!
Hvi harmes I over den Hulde?
Hvad Oluf i Saxen har forbrudt,
Hvi skal det hævnes paa Skulde?

En Helt kan være saa stor, saa stor,
Dog trænger Lyset til Skyggen;
Han elskes af Odin, af Asathor;
Men Freya vender ham Ryggen.

Han hugger Pandsret itu med Lyst,
Naar han sin Fiende forfølger;
Men saares selv af et Liliebryst,
Som altfor nøgent ham bølger.

Saa siunger den Glut med spodske Ord,
Alt mens hun dandser paa Tilie.
Konning Helge stirrer stivt til Jord,
Og blegner, hvid som en Lilie.

Nu ved den evige Thor i Sky,
Snart skal, min Datter, du finde,
At Den, som Heltene tvang at flye,
Ei viger feig for en Qvinde.

Jeg mindes Fuglen paa Lindeqvist,
Jeg mindes de herlige Sange!
Med Magten ei, med snedige List
Man Nattergalen maa fange.

Helges og Hroars Afsked.

Helge.

Stedse sidder her du rolig
Under Bøgetræets Skygge.
Broder! vil du evig bygge?
Graven blier dog sidste Bolig!
Du est ung endnu og vakker;
Riid da dristig under De,
Fæst du dig saa væn en Mø,
Mens paa Havet Helge flakker.

Hroar.

Helge flakker kun paa Hav!
Vil ung Helge evig flakke
Paa den lueghyldne Smakke?
Bølgen blier din sidste Grav.
Daarligt du bebreider mig;
Hvorfor har du selv ei Dronning?
Du est Danmarks ældste Konning,
Ætten stamme bør fra dig.

Helge.

Det er ikke skeet som sagt.
Ofte har alt Freyas Kierte
Tændt i Flammer dette Hierte;
Helge kiender Freyas Magt.

Men i hendes Frugt jeg fandt
Fæle Nastronds Orme nage;
Bitterheden blev tilbage,
Da den korte Sødme svandt.

Hroar.

Ilden funkler i dit Øie,
Bleghed hviler paa din Kind!

Helge.

Snart det kan igien sig føie,
Helge blusser fro i Sind.
Han er syg — maa læges først.

Hroar.

Hvilken Sygdom kan det være?

Helge.

Saaret brænder i hans Ære,
Hævnen er hans Febertørst.

Hroar.

Oluf trodser paa sit Slot?

Helge.

Stille, Broder! Stille, stille!

Hroar.

Stolte Dronning!

Helge.

Skiønne Frille!
Alt endnu kan vorde godt.

Hroar.

Siig, hvad svulmer i din Barm?
Sælsomt du paa Jorden stirrer;
Diet funkler, Læben dirrer —

Helge.

Hører du den muntre Larm?

Hroar.

Dine Helte gaae ombord;
Hundred skiønne stolte Snekker
Med de hvide Seil bedækker
Fladen af min Issefiord.

Helge.

Det var Fugle, som du saae;
Fugle, som paa hvide Vinger
Sommeren til Saxen bringer
Over alle Bølger blaae.
Reden venter hist paa Væg! —

Hroar.

Kommer du da snart tilbage?

Helge.

Ja! naar først min vrede Drage
Ud har ruget Hævnens Æg.

Helge seiler atter til Sarland.

Saa ilte han fra Broderfavn,
Da Roret ret var stillet.
Han stod i den forgyldte Stavn,
Som det udskaarne Billed.

Han mæled ei, han aad og drak
Kun som den syge Qvinde.
Han skiændte paa den sene Smak,
Og paa de svage Vinde.

Hvor kommer det, at Snekken gaaer
Saa langsomt nu og dovner,
Da Vinden dog fra Norden staaer,
Og Silkeseilet bovner?

De Kæmper stilled Skiold ved Skiold
Ved Rælingen saa blanke.
Smukt lued den forgyldte Vold,
Med Buler og med Hanke.

Da Vinden hørte næsten op,
Med Aarerne man leged;
Som frygtelige Ædderkop
Roer-Snekken sig bevæged.

Da listeligt Fru Tangkiær lo,
Hun fulgte med fra Havnen.
Som Muslinger paa Kiølen groe,
Hun klyngte sig til Stavnen.

Hun giorde Veien tung og lang
For Kongen at forhaane;
Men høit paa Dækket Helte sang
Ved Nattens klare Maane:

Kæmperne.

Ungerne vide
Hvad Biørnen maa lide;
Kløerne voxe, dem lyster at stride.
Munter, Herr Konge! munter, fat Mod!
Snart er Forbittrelsen kiølet i Blod.

Helge.

Listigt vi komme, som Freya til Jetten.
Ikke forglemme vi Skioldungaætten.
Stene paa Barmen,
Hamren i Armen —
Ha hvilken Fest!

Kæmperne.

Odin skal sadle sin Ottefods-Hest!

Helge.

Ingen vi dræbe,
Svagt kun vi saare.
Kysse kun vil jeg forbittrede Læbe.
Blod skal ei flyde; men brændende Taare!

Kæmperne.

Taarer kun flyde?
Lidet da vist har din Hævn at betyde,
Danemarks Drot.

Helge.

Husk, vore Fiender
Ere kun Qvinder!
Mindes, at Spotten bør hævnes med Spot!

Kæmperne.

Ha hvilken Fest!

Helge.

Men Ørnen kun truer
Høgen, og ei de uskyldige Duer!
Hellig os være
Pigernes Ære.
Hende kun henter den luende Drage.

Kæmperne.

Nu har vi lidet af Veien tilbage;
Hisset vi see
Taarnene tre.
Spirene blinke.

Helge.

Heimdals Haner fra Spirene vinke.
Skoven skal skiule
Snekkerne gule.
Rask nu paa Land!
Skyder de vuggende Skuger i Sand!

Helges List.

Da nu de Kæmper stode
Bag Skovens dunkle Green,
Hvor hvide Bølger toede
Den nøgne Klippesteen,
Hvor Birken nærved Bøgen
Med sine Grene hang,
Og hvor de hørte Giøgen,
Mens Nattergalen sang;

Da sagde Konning Helge:
Af tvende haarde Kaar
Det blideste vi vælge,
Som Helten vel anstaaer.
Jeg seiled over Vandet
Med Kæmper og med Mod;
Men jeg vil skaane Landet,
Og jeg vil spare Blod.

Vi vil ei overfalde
De Saxer her med List,
Men Dronningen udkalde
Til Fuglesang paa Qvist.
Lumsk i det sidste Stevne
Forraaded hun sin Ven —
Og ene vil jeg hævne
Mig kosteligt igien!

Ifald det skulde giælde,
Og lykkes det ei her,
Da kommer I med Vælde,
Med Fakler og med Sværd.
Men nødigt denne Slange
I Buret maatte døe;
Min Hu staaer til at fange
Heel levende den Mø.

Derfor, I Kæmper, skiuler
Jer denne korte Frist
I disse dybe Huler.
Vor Flaade dækkes hist;
Den skiules af de Grene,
Saa langt fra Borg og Byer.
Nu vil jeg gaae allene
Paa mine Eventyr.

Derpaa med beget Kofte,
Med lange hvide Brog,
Som end man seer saa ofte
En Sømand paa sit Tog,
Kun med et gyldent Belte,
Kun med sit blanke Sværd,
Den høie Drot for Helte
Var rustet til sin Færd.

Paa Skulderen han lagde
Med Guld og Sølv en Sæk.
Derpaa Farvel han sagde,
Og svandt bag Skovens Hæk.
Blot nogle raske Skytter
I Smug han følge lod.
To lave Fiskerhytter
Ved Muslingstranden stod.

Den gamle Fisker skikked
Sig til en Morgendræt;
Han spiled ud, han flikked
Med Kork og Bly sit Næt.
Hans Qvinde stod ved Vandet
Og angled alt en Stund;
Og Baaden laae paa Sandet
Mod Himlen med sin Bund.

Den danske Konge vidste:
Hvor Folk ved Havet boe,
Er Fiskeren den Sidste,
Som ei er Kongen troe.
Han elsker Fædrelandet,
Saa tarvelig som arm,
Han hærder sig paa Vandet,
Og Faren giør ham varm.

Den unge Danmarks Konning
Grov Sækken ned i Muld;
Han vidste, Saxers Dronning
Heel gierrig var paa Guld;
Han vidste, det var Loven,
Saa her som overalt,
At hvad man fandt i Skoven,
Til Kongeskatten faldt.

Han lod som ei han mærked,
At Fiskeren ham saae;
Han lagde Haand paa Værket
Og grov i dunkle Vraa.
Han sagde til den Ene,
Der fulgte ham, som Ven:
Reigin! Bag disse Stene
Den stiæles ei igien.

Hvad skader det, at Havet
Inat med Storm og Skræk
Mit Fartøi har begravet?
Jeg redded dog min Sæk.
Vel femten Pund af Guldet,
Og vel af Sølvet ti.
Det giemmes under Muldet,
Og Faren er forbi!

Ei længer her jeg tøver,
Til Danemark jeg gaaer,
En tapper Havets Røver
Sit Sømandskab forstaaer.
Et Skib jeg ruster atter
Og gaaer i Ledingsfærd.
Og Tydskeren mig skatter
Af Angst for mine Sværd.

Derpaa han bort sig vender,
Og Vei mod Skoven tog.
Forbaust i sine Hænder
Den gamle Fisker slog.
Han sagde: Hør, min Qvinde,
Saae Du den Røver hist,
Der dybt i Skoven inde?
Ja, svared hun, forvist!

Der gaaer han med sin Spade!
Men saae han, her vi stod,
Vort Liv vi maatte lade;
Han saared os til Blod.
Hvad? raabte Gubben, saare?
(I det han slap sit Næt,
Og greb sin Fiskergaare)
Man saares ei saa let.

Men nu jeg ufortøvet
Gaaer til min Dronning hen;
Thi Skatten under Løvet
Hun hæve skal igien.
Jeg hører, at hun jager
Alt hist bag Krat og Torn;
Thi høit fra Skoven brager
Det raske Jægerhorn.

Jagten.

Fiskeren den gamle da skyndte did sig op,
Hvor Hornets Toner mægtige lød ud fra Skovens Top,
Hvor Dronning Oluf jaged, alt som hun kunde bedst,
I grønne Jægertrøie paa den sneehvide Hest.

Hun havde først sig badet i køligsalte Sø.
Stolt speilte sig i Vandet den herlige Mø,
Saae, hvor de trinde Lemmer som Olie Draaben skiød,
Mens Vandet over Skuldrene fra Haaret nedflød.

Da hørte hun i Sivet en gammel Svane sang;
Hun kiendte vel dens Stemme, det lod saa mangen Gang:
Nu skynd Dig, unge Dronning! i friske Skiønheds Glands,
At fælde Hiorten brune bag Skovenes Krands.

Jeg lover Dig en Glæde, som aldrig Du har smagt,
Jeg lover Dig den bedste, den ønskeligste Jagt.
Da skyndte sig Fru Oluf, sit Haar hun flætte lod,
I Dugen tørte Pigerne den sneehvide Fod.

Paa hendes trinde Lænder blev Silkebrogen ført,
De Kløverblads Støvler over Anklerne snørt;
Derover svulmed Benet saa deiligt og saa rundt;
Da blussed hende Kinderne med Blodet saa sundt.

Et tunget Skiørt til Knæet de lette Folder slog,
En Hat af Fløil hin sorte hun paa sit Hoved tog.
De tre violblaae Fiære høit gynged paa den Hat;
Staalbuler over Brystet med Stene besat.

Et Kastespyd hun hæved saa blinkende, saa langt;
Et lidet Sværd ved Siden, saa bredt og saa blankt;
Hun sad som en Valkyrie med Blikket høit og stolt,
Og Brystet under Bulerne for Elskov saa koldt.

Nu blæste grønne Jæger i gyldenblanke Luur;
Da ilte Jægerskaren fra Dronningens Buur.
Det hørte Hiorten brune, han løb i Skoven ind,
Han snøfted med sin Næse, han stilte sig for Vind.

Saa raadvild udi Skoven han springer om og flakker;
Paa Ryggen tilbage han lagde sine Takker,
For ei i Krattets Grene at hænge viklet fast;
Da standsed Sækkepiben Hiorten i sin Hast.

Han lytted, han dvæled, han elsked denne Lyd.
Oluf paa sin Ganger fremstyrted med sit Spyd.
Da sprang han med en Lethed over Grøften bred;
Hans Takker giennem Buskene sig raslende sleed.

Da gis'de Hundekoblet, da lød hvert Jægerhorn,
Hiorten man forfulgte giennem Krat, giennem Torn.
Med Spydet strakt i Luften var Oluf forud,
Da frygted Skovens Konge det dræbende Skud.

Han smutted giennem Busken, hun fulgte ham saa snart,
Hun ændsed saa lidet den heel vovelige Fart.
Da ganske sig forvilded den kongelige Mø,
Hun stod ved Fiskerhytten — og Hiorten sprang i Sø.

Fiskeren den gamle da nærmed sig paa Strand.
Dybt hilste sin Dronning den ærlige Mand.
Hun sagde: Gamle Fisker! hvad standser du mig? Gaa!
Derude svømmer Hiorten i Bølgerne blaae!

Den gamle Fisker neied for Oluf dybt sig ned,
Han sagde: Mange Hiorte du vist i Skoven veed;
Men Sølvet hin hvide, med klaren Guld saa rød,
Deraf kun giemmer Jorden saa lidet i sit Skiød.

Da steeg den stolte Dronning af Gangeren brat;
Hende lysted at fange den herlige Skat.
Hun vandred hen til Brinken med den ældgamle Mand.
Da traadte Konning Helge fra Busken paa Stand.

Med sine raske Skytter han Kreds om hende slog,
Ved Liliehaanden listelig skiøn Jomfru han tog.
Han sagde: Dronning Oluf! her giemte jeg min Skat,
Og Jomfruen skal blive hos Helten inat.

Da Oluf Helge skued, da blev hun rød og hvid;
Da skiælved hende Læberne, hun talde bønlig blid:
Velkommen Herre Konge! mit Spøg du mig tilgiv!
I Aften paa min Kongsgaard jeg vorde vil din Viv.

I Aften paa din Kongsgaard min Viv du vorder ei.
Jeg fører dig paa Skibet, paa Bølgernes Vei.
Hvad ei du vilde give, det tager jeg mig der.
Og frygt du kun intet, skiøn Jomfru saa skiær!

Jeg rager ei dit Hoved, afklipper ei dit Haar,
Jeg hylde vil din Skiønhed, din blomstrende Vaar.
Saa lod han hende føre paa Skibet ud i Hast,
De Ungersvende smilte med den herlige Last.

Tre Uger beholdt han paa Dragen der den Mø,
Saa agted han sig atter til Dannemarks Øe.
I Jollen hin lille, paa Stranden mellem Siv
De efterlod den unge, fortvivlede Viv.

Olnf paa Strandbredden.

Min Ære svandt, min Skiændsel blev tilbage.
Mat er min Klage!
Jeg fandt det Skam at være Ægtemage,
Nu er jeg mindre;
Og bittert Harmen raser i mit Indre.

Hvin, fæle Nat! Skiul Sky paa Himlens Bue
Din Maanes Lue!
Jeg blues ved mit usle Selv at skue.
Sval — sval med Vinden
O Niord! det Blod, som brænder mig paa Kinden.

En Valmukrands her skiælvende jeg flætter,
Paa Haaret sætter,
At jeg min Sorg, min Skam, mit Liv forgiætter,
At Dødens Slummer
Maa løse den Fortvivlede fra Kummer.

Slug, Storm, hans Skib! Kast Bølgerne paa Dække,
Nedstyrt hans Snekke!
Lad Havets Orm den ned i Dybet trække,
Lad et Uhyre
Sin Hunger paa hans lumske Hierte styre!

O Jordens Liv! bedragelige Giøglen!
Men her er Nøglen
Til Dødens Port, som redder mig fra Øglen,
Der Hiertet suger.
Min blanke Daggert sidstegang jeg bruger.

Nys blomstred jeg med Jomfru-Kongekrone
Paa Saxens Throne;
Nu hvirvler Haaret om den blege Kone,
Om Helges Frille,
Stærkt stormer hendes Bryst i Nattens Stille.

Farvel, I Kæmper! som saa gierne løde
Hvad Eder bøde
De stolte Blik, som nu med Feber gløde.
Farvel, I Haller!
Nu bygges skal mit Slot af Muslingskaller.

Farvel, I Piger! som saa huldt hver Morgen
Paa Taarneborgen
Udsmykte mig; nu smykker blegt mig Sorgen.
Mig Mørket skiuler,
Og Hel nedraaber mig til sine Huler.

Men Olufs Liig skal Solen aldrig finde.
Den knuste Qvinde
Skal ud med Flodens stærke Bølger rinde,
Hvor evigt ene
Beenraden vikles i Steenplantens Grene.

Olnf kommer til Havfruen.

Saa hæved hun sit blanke Staal,
Den blege Nattens Qvinde:
Nu har min Smerte naaet sit Maal,
Og nu skal Blodet rinde.
Det røde Blod i dunkle Vand!
Jeg styrter fra den bratte Strand.
En dobbelt Død forsøder:
Jeg drukner og jeg bløder.

Saa hæved hun sin Arm i Hast —
Da holdt en useet Finger
Det skarpe Jern i Luften fast,
Stærkt sused Nattens Vinger.
Da slap hun det, med Smiil paa Kind,
Og sprang i blege Maaneskin,
Saa flagrende med Svæven,
I Bølgen uden Bæven.

Nu lukker Jer I Øine til!
Nu Død du dig forbarme!
Saa endtes Livets korte Spil,
Og al min bittre Harme! —
Da sank hun ned — og sank — og sank.
Hver Favn blev Bølgen mere blank;
De sorte Nattens Vover
Som Himlen ovenover.

Og synkende, som giennem Luft
Paa Skyen en Gudinde,
Hun mærkte snart en Blomsterduft,
Som bragtes af de Vinde.
Og Sivet var ei længer vaadt;
Og deiligt af Krystal et Slot
Stod høit med sine Haller,
Bedækt med Perleskaller.

Et andet Liv, en anden Aand
Hernede hersked; Muren
Var ikke bygt af Kunstens Haand,
Men dannet af Naturen.
To Hvaler holdt ved Porten Vagt;
Men Dagens Lys var mere svagt.
Mørkt saae hun Himlen blaane,
Og Solen var en Maane.

De Blomsters Duft var ei saa sød,
Som hist, ved Sommertide.
Ei Rosen her var nær saa rød,
Men Lilier mere hvide.
De strakte sig i Maaneskiær
Med Bægerne, som Palmetræer.
Da løb ved deres Rødder
Et Vildt, men uden Fødder.

Hun saae en Havfru paa en Hai
At jage Skovens Fiske.
I Vandets Luft de toge Vei,
Saa svævende, saa friske.
Men ilende, med lette Slør,
Hun traf dem med et Spyd af Rør;
Da blev med Skum hun kronet,
Og Sneglehornet toned.

Velkommen Oluf, i min Lund!
Velkommen i min Stue.
Saa smilte med en venlig Mund
Den stolte Havets Frue.
Tolv Maaneder bliv her hos mig,
Saa skal jeg atter sende dig
Til dine Saxer stærke;
Vor List skal Ingen mærke.

Imidlertid jeg vil paa Land
For dig dit Folk velsigne;
Og ganske, som to Draaber Vand,
Vi skal hinanden ligne.
Du hersker dybt paa Havets Bund,
Jeg hersker høit i Bøgelund.
Du skal dit Foster føde,
Men ei for Staalet bløde.

Man troer, du dig forvildet har
Bag Skovens Egestammer.
Du est de Saxer dyrebar,
Og Heltens Hierte flammer.
Jeg faaer din Skikkelse, dit Navn,
Og Ingen mærker Olufs Savn. —
Naar født du har din Datter,
Da est du Dronning atter.

Hvad der er skeet, det veed kun vi,
Derom skal Ingen brumme.
Din Sorgetid er snart forbi,
Og mine Fisk er stumme.
Jeg fordrer for min Hielp saa god,
Kun, at du hader Helges Blod,
Og at du efter Evne
Dig frygteligt vil hævne.

Det svor hun høit; og Tangkiær foer
Til Søens Overflade.
Men Oluf blev, hvor Sivet groer
Med sine lange Blade.
Hun blegned som den hvide Væg;
Thi fæle Mænd med grønne Skiæg
Og nedentil som Fisken,
Opvartede ved Disken.

De bragte hende Mad med Svig,
Som hentet var fra Landet;
Men selv de aad de Dødes Liig,
Som drukned var i Vandet.
En Midienat, da Stormen lød,
En Datter laa i hendes Skiød;
Den blev i Bølgen badet,
Og af sin Moder hadet.

Af Havmænd hun den døbe lod,
I Muslingkongesalen.
De døbte den med lunkent Blod,
Som tappet var af Hvalen.
De vugged den ved lodne Favn
Og raabte: Siig os Barnets Navn?
Hun skreg med knyttet Næve:
„Ursa! saa heed min Tæve!"

Tolv Maaneder forginge snart,
Saa kom den Havfru atter.
Til Stranden bragte hun med Fart
Fru Oluf, hendes Datter.
Den gamle Fisker vidste kun
Hvad hændet var i mørke Lund.
Han maatte Eden sige,
Og tog den lille Pige.

I Skoven han opdrog det Barn,
Som om det var hans eget.
Med Angel og med Fiskergarn
Saa lysteligt hun leged;
Hun planted i sin Urtegaard,
Og blomstred som en Knup i Vaar,
Saa mangen deilig Sommer.
Men — Hævnens Time kommer!

Irsa.

Tragödie.

Personerne.

Helge.
Oluf.
Yrsa.
Folkvar.
Reigin.
Tangkiær.
Kæmper og Følge.
Havfruers Chor.
Freya.

Skuepladsen er Strandbredden, omvoxen af Træer; i Baggrunden Olufs Borg, ved Havet en Hule.

Oluf (kommer).

Med Skræk idag jeg nærmer mig, med sagte Trin
Den Hule, som i femten Aar mit Blik ei saae;
Hvor Havets Frue bragte den Fortvivlede
Til Lyset atter; hvor hun tog Vantrevningen
Af Olufs Arm, og rakte den til Fiskeren.
Den Skam, som holdes hemmelig, er evig Skam,
Og farver Kinden med sit dunkle Valmublod,
Hvergang den mindes. — Her jeg Tangkiær Eden svor,
At hade Helge, hade Helges Slegfredbarn;
At skiænke hende Hævnen. — Femten Somre svandt
Frydløse, blomstred ei for mig; skiøndt atter klædt
I Silkekiortel, med det blanke Staal paa Bryst,
Og Tindingen krandset med den gyldne Kongering.
Som Ørnen, før, der føler i Naturen sig
Dens Herrefugl, forlader let sin Rede hist
Paa Klippen, flagrer over Skov, langs Kysterne
Paa Jagt, let baaret af sit strakte Vingepar,
Saa stormed Oluf før til Dyst; — nu daler hun!
Og tungt især idag det bange Hierte slaaer.
En Havmand banked paa mit Buur ved Midienat,
Jeg aabned det; da stod han med sit grønne Skiæg
Halvreist i Vandet, gav mig en Blodmuslingskal,
Og qvad: „Fru Tangkiær venter Dig ved Hvælvingen
Før Sol gaaer ned i Morgen". — Rædsomt huler sig

Den mørke Hal som Helheim. Intet Godt den spaaer.
Det blinker svovlblaat giennem Hulen; Torden lød.
Hun kommer — ha, jeg frygter hendes Diekast.
Kom hun dog som en Qvinde skiøn, som før hun kom!
Jeg frygter hendes Slangekrop. Der er hun alt!
En deilig Viv; men Falskhed under Hiertet slaaer;
Og sine grønne Lokker dækker snildt hun med
Guldvirkte Næt, bekrandst af Sivets Purpurblomst.

Tangkiær (kommer).

Velkommen Oluf, ved min kiøle Sommerhal!
Hvi est du bleg? Har Aftenluften rystet dig?

Oluf.

Jordfarven blegner let i stærke Straalers Skin.

Tangkiær.

De kolde Bølgers Dronning straaler ei med Glands.
Med Høflighed undskylder du din Skræk for mig.

Oluf.

Naturlig er min Engstelse. Tilgiv mig den!

Tangkiær.

Du skiælved ei, da Dolken af din Haand jeg rev,
Og bar dig giennem Vandet til min Perleborg.

Oluf.

Tvivl ei om min Taknemlighed! Jeg føler dybt,
O Frue, hvad du virket har til Held for mig.

Tangkiær.

I femten Somre jeg forstyrred ei din Ro;
I femten Somre nød du Frugten af mit Værk,
Nu stunder Tiden, Oluf, til Betalingen.

Oluf.

Jeg er din Skyldner.

Tangkiær.

Mindes du den Eed, du svor?

Oluf.

Jeg mindes den.

Tangkiær.

Jeg aabned dig en Aare paa
Dit Bryst; da farved du med Pegefingeren
Dit Dielaag, og svor, at atter Gravens Nat
Dig Diet skulde dække med sit Ragnemørk,
Hvis ei min Villie føielig du efterkom.

Oluf.

Jeg svor at hævne dig og mig paa Halfdans Søn.

Tangkiær.

Du svor at hade dit og Helges Slegfredbarn.

Oluf.

Den Eed var overflødig. Det var hadet alt.

Tangkiær.

End viste du ved Daad det ei. End var dit Had
Et Sædekorn, men uden Frugt. Vel, Oluf, vel!
Jeg veed, at Sædekornet mægter mangt et Aar
At ligge dødt som Stenen paa sit Giemmested,
Til Fugtigheden kommer til, da spirer det.
Her er jeg! Regnen falder paa det tørre Frø;
Nu lad det skyde seirende med friske Skud.

Oluf.

Hvad fordrer du?

Tangkiær.

Først, at du skal din Datter see.

Oluf.

Forskaan mig!

Tangkiær.

Nei. Hun er lyksalig hisset hos
Sin Pleiefader, munter i Naturens Skiød.

Oluf.

Som Bondedatter.

Tangkiær.

Lykken agter ingen Rang.
Maaskee henrykkes meer hun af sin Muslingstrand,
End du af Kronens ægte Perler. Hør mit Bud!
Du kalde skal din Datter til din Kongegaard.

Oluf.

Jeg aabenbare skal —

Tangkiær.

Frygt ei! Som Tærne hid
Du kalder hende til din Borg; det staaer dig frit
At vise hende dyb Foragt; men vogt dig for
At skade hendes Skiønhed.

Oluf.

Er hun da saa skiøn?

Tangkiær.

Som Helge var, da Ynglingen forraadte dig.

Oluf.

Forhadte Billed!

Tangkiær.

Vogt dig for at skade den;
Thi hvis min Ravn har sagt mig sandt, da vil selv den
Os hævne meer, end selv maaskee vi mægtede.

Oluf.

Dit Ord er mørkt som Natten.

Tangkiær.

Dagen kommer snart.
Da faaer du Lys.

Oluf.

Jeg sende vil min Kammersvend.

Tangkiær.

Bliv her! Jeg har igaar alt Budet sendt for dig.
Du finder Yrsa med den sølvgraae Fisker her

I Lunden ved din Kongsgaard. Lad ham sige nu
Sit Barn Farvel, og vandre til sin Skov igien.
Hun bliver hos dig.

Oluf.

Vel! Og saa?

Tangkiær.

Hvad Skiæbnen vil.
Kun husk din Eed! Forraad dig ei, i hvad der skeer.

Oluf.

Nei, ved mit Liv!

Tangkiær.

Jeg saae inat ved Maanens Skin
Kong Helges Drage suse hen ad Bølgerne,
Med Silkeseil, Guldmaster. Hvis han giæster dig,
Hold gode Miner; hvad han beder venligt om —
Afslaae ham intet!

Oluf.

Ubegribelige Mø!

Tangkiær.

Vi kan ei dræbe Fuglen i sin høie Flugt;
Men Fællen kan vi stille snildt. Indløber han,
Da er han vor.

Oluf.

O hævn mig, du Sivkrandsede!

Tangkiær.

Beed ei derom! Hav selv kun Mod i Hævnens Stund.

Oluf.

Frygt ei!

Tangkiær.

See — du har Villie, som hvert Jordens Barn
Jeg mægter intet over den; giør hvad du vil;
Men — hvad du skylder Tangkiærs Kraft, kan atter hun
Berøve dig. Du takker mig for Liv og Magt
Og ærligt Rygte. Sviger du din Eed? Velan —
Da svømmer atter du i Bølgens falske Favn,
Hvor selv du nedsprang. Neppe findes da mit Slot;
Den blege Død vil drage dig til Helas Sal.
Da lyder og din Skiændsel vidt paa hver en Kyst;
Foragtet er dit Minde; Ørnen hugge vil
Dit ubegravne blege Liig paa Sarens Strand.

Oluf.

O skaan mig!

Tangkiær.

Jeg vil skaane nu. Brød du din Eed —
Da skaaner intet. Odin kan ei redde dig!

Oluf.

Der er min Haand!

Tangkiær.

Der er min igien!

Oluf.

Hvor kold du est!

Tangkiær.

Ja — kold som du, da Helge du forhaanede.

(Hun gaaer ind i sin Hule. Oluf til Borgen.)

(Folkvar kommer fra Skoven med Yrsa.)

Yrsa.

O skiønne Borg! hist kneiser den med sine Spir.

Folkvar.

Fornøier dig at see det store Kongeslot?

Yrsa.

Ja! Solen blinker i de røde Haners Guld.

Folkvar.

Har Reisen ei, min gode Datter, trættet dig?

Yrsa.

Hvor kunde den? Jeg sad som i et Jomfrubuur
I Kurven, flættet af den grønne Vidiegreen,
Og sov paa Bolstret, medens langsomt Ørnene
Mig droge paa de lette Hiul. Men at ei du
Est træt, min Fader, som inat gik Fod for Fod,
Og stanged dem med Kiæppens Odd, det undrer mig.

Folkvar.

Let var sligt Roer at styre. Lune Bøgeskov
Har ingen Storm og Bølgeslag. Gid aldrig meer
En Nat mig havde kostet Slid, for hiem at faae
Min Baad i Vigen.

Yrsa.

Jeg er ung, og taaler ei
Hvad du med Snee paa Tindingen kan smile ved.

Folkvar.

Den spæde Blomst misunde Jernet ei sin Kraft.
Du est en Mø! Din Skiønhed glædte Faderen;

Og skiøndt du kun est Hyrdepige, søgte jeg
At skaane dig dog Farverne, for Dag og Nat.
Din Arm er hvid, og hvid din Haand, som Dronningens.

Yrsa.

Min Fader, sig! hvad har bevæget Oluf vel
Til dette Bud? Hvi kalder hun til Borgen os?

Folkvar.

Jeg veed det ei; men frygter, mit høitelskte Barn,
At denne Dag adskiller fra din Fader dig.

Yrsa.

Ha! hvilken Kraft formaaer at skille Kiærlighed?

Folkvar.

Ei vore Hierters Følelser; de skilles ei.

Yrsa.

Hvad Grumhed bringer Oluf til saa strengt et Bud?

Folkvar.

Ei Grumhed, Yrsa, Godhed var vel Skyld deri.

Yrsa.

Kan Godhed rive Datteren fra Faderfavn?

Folkvar.

Hun har din Skiønheds Rygte hørt; nu kaarer hun
Dig sikkert her, og fæster til sin Jomfru dig.

Yrsa.

Og gierne vil jeg vorde det, naar ogsaa dig
Kun skiænkes med et Opholdsted i Borgens Gaard.

Folkvar.

O Yrsa! glemmer du saasnart din Hyrdestand?

Yrsa.

Tidt stod for mig i Drømme, Fader, denne Borg;
En deilig Qvinde smykte mig med Hermelin.

Folkvar.

Og dine Krandse? Dine Lam i Dalens Skiød?
Din lille Baad, din Angel og dit Fiskernæt?
Saa hurtigt lokker Pragten dig fra din Natur?

Yrsa.

Naturen blomstrer ogsaa her. Den skiønne Pragt
Er selv Natur, og straaler som dens Ypperste.

Folkvar (afsides).

Ha, Ørneungen føler snart sin Vinges Kraft,
Blev Ægget end paa Stranden dybt i Sandet skiult.

Yrsa.

Hvo er den skiønne Frue, som hist nærmer sig?

(Dronning Oluf kommer med Følge.)

Folkvar.

Bøi ydmygt dig, min Datter, for den Kronede.

Yrsa.

Nei, knæle, Fader, er ei smukt; jeg hilse vil.
Men hun er stolt; hun hilser os ei blidt igien.

Oluf (med et stivt Blik paa Yrsa).

Er det din Datter, Fisker?

Folkvar.

Det er Yrsa, — som
Du fordret har at see, min Dronning, paa din Borg.

Oluf (afsides).

Ha, Helges Billed! Voldsomt efter femten Aar
Opkoger i mit Hierte dybt Forbittrelsen.

Folkvar.

Knæl, Yrsa! see hun mærker din Hovmodighed.

Yrsa.

Nei! Trællen knæler; ei Thuiskons frie Blod.

Oluf (til Yrsa).

Hvor gammel est du?

Yrsa.

Femten Aar.

Oluf (afsides).

Saa længe laa
Min Hævn i Dvale, skamløst, før den vaagnede.
(høit)
Det Barn er smukt, ret smukt; men ei et Bondebarn.
Hun kneiser altfor dristig, med sin Fiskerhat
Paa gule Flætning. Skam dig, dovne Pige, du!
Er det en Hud for Bønderbørn paa Hænderne?

Yrsa.

Jeg var ei doven, ædle Dronning!

Oluf.

Og hvori
Bestod din Flid?

Yrsa.

Jeg Høvren spandt i Vinterqveld;
Om Somren planted Urter jeg og fiskede,
Mens Fuglen sang, hver Morgen og hver Aftenstund.

Oluf.

Ei Trælledont du øved da.

Yrsa.

Min Fader er
En ærlig Sømand, fri som Østerhavets Vind,
Forbunden dig ved Troskabseed; men ei din Træl.

Oluf.

Hvo lærte din uvorne Mund slig Dristighed?

Yrsa.

Jeg taler Sandhed, ei kan den fornærme dig.

Oluf.

Og om nu Folkvar — Folkvar er en Vikingsmand,
Hans Stand er fri som Havets; men om Folkvar nu —
Jeg sætter — ei din Fader var; hvad var da du?

Yrsa.

Hvi sætter du Umulighed?

Oluf.

Jeg vil et Svar!
Ifald din Moder tidlig havde dig forladt
I — Trællestand! hvad var da du?

Yrsa.

Ragnhild var fri.
Ak, tidlig har, ved Døden, hun sit Barn forladt,
Men ei af Valg.

Oluf.

Og hvis af Valg? Af Egensind?

Yrsa.

Hvordan? En Moder grumt forlade Fosteret
I fremmed Vold? Ei følge Driften, som Natur
Har plantet selv i Biørnens, selv i Ulvens Blod?
Umuligt! — Lossen, med sit røde Skiæleblik,
Saa lysten som hun venter Rov, forlader dog
Ei Ungerne; hun slikker dem, hun bringer dem
Smaavildtet ned til Hulen. Skulde Qvinden da
Forlade Noret? Aldrig! — O min Dronning, nei!
Du kiender ei Naturen ret, blandt Mænd og Krig.
Ak! saae du Fuglen lære fromt paa Redens Rand
Smaavingen flyve! Saae du Gaas og Giæslingen?
Ja Myren selv, naar Tuen man forstyrrer, hvor
Hun ængstlig slæber ned igien de hvide Æg —
Du tvivled ei om trofast Moderkiærlighed.

Oluf.

Men tænk dog slig forunderlig Undtagelse,
At tidlig alt din Moder havde svigtet dig;
Siig! elskede du derfor barnligt ligefuldt?

Yrsa.

Jeg elske Den, hvis Hierte var Ukiærlighed?

Oluf.

Du haded hende selv maaskee?

Yrsa.

Jeg veed det ei;
Men gyselig er Tanken mig; og Rædsel blot
Ved Forestillingen reiser mig mit Hovedhaar.

Oluf.

Befaler ei Naturens Love Barnets Bryst
At finde sig i Villien af Forældrene?

Yrsa.

Ei Den var Moder, som mig under Hiertet bar,
Men Den, som fostred kiærligt mig ved Dag, ved Nat,
Og skiænkte mig sin Glædes og sin Kummers Graad.

Oluf (afsides).

Ha, Slangeæget svulmer alt, og giærer med
Den Gift, som ei endnu har Braad. Hvor stolt hun staaer
Og maaler mig med Blikket, som da Helge stod
Paa Dragens Dække, for den Dybtnedknusede.
(til Yrsa)
Mit Spørgsmaal, Yrsa, viid det, var ei hensigtsløst.
Du elsker Folkvar, elsker Pleiefaderen
Saa høit som Fader, meer end Moder, naar hun ei
Tilbørlig dig opfostret har ved Ammebryst.
Dit Sind er kiækt, du skiælner ei; det raske Blod
Paa Kinden ei tillader dig den Tanke først,
Om Nød maaskee var meer end Hadet Skyld deri.
Velan, saa vil jeg tilstaae dig, at Døden har
Adskilt dig fra din Moder spæd. Du est min Træl!
Trælqvinden har for femten Aar til Verden bragt
Dig i min Kongsgaard, kiøbte med sin Død dit Liv.
Jeg ynktes over dine Dages aarle Qval,
Og gav dig hen til Fiskeren. Tro derfor ei
At du est fri! Livegen est du evig mig. —
Idag tilbagekalder jeg min Eiendom!

Yrsa.

O alle Guder! Har jeg hørt — hvad talde du?

Folkvar.

O ædle Dronning! skaan den Yndigtblomstrende.

Oluf.

Livegen er hun evig mig. Saa har jeg talt.
Jeg overgav det spæde Noer dig i din Vold
For femten Somre siden, i Sivkurvens Skrin.
Nægt, hvis du vover! — Skiælv, ifald du taler meer,
End Eden og din Dronnings Bud tilstæder dig.

Yrsa.

Nægt, elskte Fader!

Folkvar.

Ak, mit Barn, jeg kan det ei!

Yrsa.

Saa har hun Ret?

Folkvar.

Livegen est du Dronningen.

Yrsa.

Født af en Træl?

Folkvar.

Din Pleiefader evig kiær.

Yrsa.

En Træl min Fader?

Folkvar.

Ædel er din Siæl og fri.

Yrsa.

O slug mig, fæle Mørke, med en evig Nat!

Folkvar.

Fat Mod, min Datter! Ædle Dronning, skaan mit Barn.
Du est mit Barn. Jeg vidste, hvad du nu først veed,
Og ligefuldt din gamle Fader elskte dig.

Yrsa.

Ha grumme Folkvar!

Folkvar.

Folkvar grum?

Yrsa.

Hvi bandt du op
Til Ranke, hvad af Skiæbnen var bestemt, som Trævl
At slynge sig paa Jorden mellem Tidslerne?

Oluf.

Din Stolthed, Yrsa, saares ved hin Tidende,
Forresten intet. — Frygt ei! Du tilhører mig;
Og Oluf vil behandle vel sin Eiendom.
Som Tærne hos din Dronning har du bedre Kaar,
End fri bag Tangets lave Tag hos Fiskeren.

Yrsa.

O laa jeg fri paa Havets Bund i Bølgerne!

Oluf.

Der laa du, hvis ei Oluf havde reddet dig.

Yrsa.

Forhadte Liv!

Oluf.

Saa lønner du Velgierningen?

Yrsa.

Hvormed belønner Den, som selv fletintet har?

Oluf.

Betænker du dig længer paa, hvem, mellem os
Du følge skal? Om Oluf eller Fiskeren?

Yrsa.

Har jeg et Valg? Jeg er din Træl! Vel, Dronning, tag
Din Eiendom. ,For mig er ingen Glæde meer.
Om her, om jeg i Fiskerhytten sørger hen
Mit usle Liv — hvad Forskiæl? Meer Naturen har
Ei Lyst for mig. — Saae jeg den muntre Fisk i Vand,
I Skoven Hiorten, Fuglen under Himlens Blaa —
De mindte mig kun smerteligt om mine Baand.
Saa lad mig visne bleg da, som den hvide Knup
Paa Tornebusken! Snart vil en veldædig Blæst
Afrive Bladet; skiænke mig i Dødens Nat
En evig Frihed; — flagrende til Breidablik.

Folkvar.

Ha grumme Dronning!

Oluf.

Tie, forvovne gamle Mand!

Folkvar.

Dig smerter ei at knuse slig en Ædelsteen?

Oluf.

Dens Haardhed, og dens dunkle Glød erindrer mig
Kun altfor stærkt om Den, der knuste dette Bryst!

Yrsa (betragter sine Haar).

I lysegule Flætninger! som rigt og tungt
Nedbølge mig fra Skuldrene, saa skal jeg da
Nu Eder miste? Trællen bær ei lange Haar.
Hvor ofte har jeg tvættet Jer i Kildens Væld,
Og ordnet med den hvide Sølvkam Eders Lag.
Hvor øvet var de vante Fingre! Uden Speil
Af Floden og af blanken Skiold, jeg daglig bandt
De røde Lidser yndigt i Guldflætningen.
Nu skal I meer ei følge mig med stolten Vægt!
Mit Hoved bøier sig for Olufs Herskersværd;
Og nær, til Nakkegruben, som Forbryderens,
Der venter Bøddelslaget — meier Saxen i
Et Øieblik de femten Somres rige Flor.

(Hun knæler.)

Oluf (afsides).

Ha! disse Lokker kiender jeg. Alt engang har
Min Finger famlet mellem slige Flætninger,
Da den Forvovnes Hoved laa i Olufs Skiød —
Min blanke Sax afmeied dem til Nidingsharm;
Nu skeer det atter.

(I det hun vil afklippe Yrsas Haar, lyner det og Havet bevæger sig.)

Oluf

(tilbagetræder forfærdet, men fatter sig strax og siger):

Gaa! Behold dit Hovedhaar!
Hist nærmer sig min Tærneflok; den siger dig
Din Pligt, din Dont paa Borgen, din Bestemmelse.

(afsides)

Tilgiv mig, Tangkiær! Iver for at tiene dig,
Nær havde bragt mig til at glemme Løvterne.

(Hun gaaer; alle følge uden)

Folkvar.

Jeg dvæle vil i Borgens tykke Bøgeskov
Og vente der Udfaldet — angst — ei uden Haab.
Jeg tænker, at en stakket Vrede spænder kun
Det altfor haarde Moderbryst; men skeer det ei,
Og stormer Oluf grusomt mod Naturens Pligt —
Saameget veed en Gubbe til sit Hiertes Trøst:
Uskyldigheden finder Hielp hos Guderne;
Men Lasten vender Sværdet mod sin egen Barm!

Kong Helge lander, stiger op paa Stranden med sine Kæmper, og nærmer sig Forgrunden med Reigin Jarl.

Helge.

En sælsom Følelse, Reigin, dybt besiæler mig,
Nu, da jeg seer de samme Grenes Flætninger
I Kæmperegen; samme Borg, med sine tre
Forgyldte smekkre Spiir; og Sivet, Bølgerne.
Hvor meget har i femten Aar forandret sig!
Naturen ei: den skyder kun sit Vinterham,
Og Lokken krølles atter ung paa Qvistene,
Naar Solen varmer. — Mennesket kun ældes, som
Døgndyret. Morgen seer hans Larve; Middagen
Udfolder Elskovsvingerne; mod Aften alt
Er Gubbefluen stivnet, mat, og gisper — døer.
End føler jeg mig mægtig i min Manddomskraft, —
Men Ungdomsrosenstøvet har alt Skiæbnens Haand
Plumpt visket mig af Sommerfuglevingerne.

Forsvundet, som en Drøm, er brat et daadfuldt Liv —
Og dybt i Kæmperbarmen blev, for ældre Mand,
Kun mørk Erindring, Længsel og Veemodighed.
Hvis atter jeg skal finde Ro — da er det her!
Thi Olufs Qvide trykte mig paa Barmen tung
Hver Aften, naar fra Kongesalen Giæsterne
Til Hvile gik, og naar min Smaadreng lyste mig
Med Kiærten til mit Leiested. Da vaagned jeg
Af korten Blund — og skued snart den bugtede
Skældækte Jomfru, — snart med lange hvide Liin,
Og Kinden endnu mere hvid end Linene,
Og Øiet dødt, den skiændte Viv paa Saxens Strand.
Ei Roskilds Juleglæder, intet Vikingstog
I grønnen Sommer sletted ud hint Billede,
Paa Nattens Baggrund malt af min Samvittighed.
Og derfor, bolde Reigin, staae vi atter her,
At vide Skiæbnen, hvilken Oluf fristede:
Om hun fortvivlet kortet har sit unge Liv?
Om Fieldets Kløft fra Solen skilte Moderen?
Om Barn blev født? Om Barnet lever? Datter? Søn?
Om dødt i spæden Alder? Om selv Oluf død?
Alt dette sikkert at erfare slaaer mit Bryst.
Og aabent Helges Hierte staaer for Olufs Qval.
Thi Kummer skiænker Ædlingen Medlidenhed;
Men stolten Hovmod ægger Drottens Heltebarm.

Reigin.

Hist nærmer sig en ædel Qvinde, silkeklædt.
Hun, udentvivl af Kongeborgens Jomfruflok,
Vil bedst om Dronning Oluf, Drot, forkynde dig.

Tangkiær (kommer).

Velkommen Helge, Halfdans Søn, paa Saxens Kyst!

Helge.

Ha, denne Stemme kiænder jeg, og dette Blik.

Tangkiær.

For sytten Aar, du skued mig paa Borgens Rand.

Helge.

Hvis da du blomstred, skiønne Rose, var du Knup.

Tangkiær.

Ei sunde Skiønhed falmer i saa kort en Tid.

Helge.

Mig tykkes før, at jeg dig saae i Skumringen,
Paa Badekammertilierne ved Leirekyst!

Tangkiær.

Ei venligt for min Elskov da du lønte mig.
Drivskyen vexler ei saa snelt som Mandens Hu.

Helge.

Hvad taler du om Vægelsind, om Vexlinger,
Som Slange blev, og bugted dig fra Bolstrene?

Tangkiær.

Ei Kiærtegn da dit blanke Sværd tiltænkte mig;
At end jeg lever, skylder jeg min Smidighed.

Helge.

Du spotter end, du Falske? Skum paa Havet liig!

Tangkiær.

Jeg spotter ei, men glæder ved min Redning mig.

Helge.

Forlad mig! at jeg fristes ei endnu engang.

Tangkiær.

Tæm, Helge, din Tilsindethed! Den kunde let
Engang i Tiden smerteligt forraade dig.

Helge.

Uhyre! bugt dig atter hen med Sølverskæl!
Min blanke Glavind truer dig af Balgen alt.

Tangkiær.

O Helge! lær dog eengang viist at tæmme dig.
Den Hidsighed, som halv tilgives Ynglingen,
Er styg, og skiæmmer Synet af den ældre Mand.

Helge.

Forlad mig, eller ved Gud Thor jeg kløver dig!

Tangkiær.

Du Svage! var du selve Thor, jeg trodsed dig.
Hør mig opmærksom, rolig! Er jeg Emblas Barn?
Som du af letforgiængelige Kiød og Blod?
I mine Aarer flyde Havets evige
Udødelige Bølger. Agt min Guddomsmagt!
Du daarlig troer, at Tangkiærs Hierte hader dig,
Fordi hun vendte sig fra dine Favnetag!
Og hader da din Tunge Himbærfrugterne,
Fordi du koldt gaaer Purpurgrenens Vægt forbi,
Naar du har nydt, er lædsket? Viid: Letsindighed,
Som Skum paa Vand, er engang nu min Siæls Natur.
Jeg kan ei dvæle; hvis du ønsker Stadighed —
Søg den hos Stenens Jetter! Ei Havfruerne

Kan skiænke den. Hvi harmes du? Du nød hos mig,
Hvad Frode nød; uagtet først i Baalets Ild
Jeg svoer ham Hævn; men — glemte den. Og Helge blev
Hvad Frode var, og meer: Jeg gav en Datter dig.
Saa harmes ei, fordi dig Tangkiær koldt forlod.
Tænk dig i mit Sted! Viid: paa hver en grønlig Kyst
I Skyggen Ungersvende gaae, som elske mig.
Og dog jeg skulde dvæle hos den Eneste?
Jeg glemte dig dog ikke; da din Længsel steeg,
Da sang for dig den sølverdunte søblaae Fugl,
Og Oluf dig erstattede min Favns Forliis.
Nu est du her! Samvittigheden driver dig;
Du frygter atter, at din Ubesindighed
Har voldt den Arme Døden, Jamren, Skiændselen:
Mig takker du, at Solen skinner klart paany!
Jeg reddet har i Bølgen den fortvivlte Viv,
Da ned hun sprang fra Klipperne; jeg Dolken greb,
Som trued blank og sleben hendes Liliebryst.
Hun eier Riget atter, Skiønhedsroserne;
Og mægtig sidder Oluf høit paa Kongestol.
Forsvunden, som en Drøm, er længst hin Rædselstund,
Og uden Følger. — Hvis den Skiønne hader dig —
Om end til Hævn hun aarlig holder høit, som Fest,
Den Dag, da du, berust i hendes Favnetag,
Berøvet Lokkerne, bragtes ud paa Skibets Dæk —
Det bør høimodig du tilgive Qvindens Bryst.
Thi ingen Harm er stor som den, naar Stoltheden
Sig dybt fornærmet føler, uden kraftig Hævn,
Og ufortient. Thi alt for vildt da raste du!

Helge.

Hun haaner mig endnu med aarlig Skiændselsfest?

Tangkiær.

Ha, mindes dig den Skiændsel, som hun fandt hos dig!

Helge.

Og Ingen veed, hvor dybt ydmyget Oluf blev?

Tangkiær.

For denne Godhed takker du kun Tangkiærs Magt.

Helge.

Og Folket aner intet om sin Dronnings Skam?

Tangkiær.

End hædres overalt den skiønne Kongemø.

Helge.

Har ingen Frugt hin Sommernat sig efterladt?

Tangkiær.

Den svandt i Mulm; og ingen, Drot, var Følgerne.

Helge.

Saa løste sig min Hævn i Skum elendigt op!

Tangkiær.

Du finder hende stolt som før. Men Ynglingen
Har intet tabt ved brune Manddom. Ogsaa jeg
Kan skumme med min mørke Sø; Havmændene
Da ride vrede Marsviin i Skumbølgerne
Og støde vildt i Sneglehornet; da forgaaer
Vel mangt et Skib, og Ran paa Dybet fryder sig;
Men Havblik løser atter af min stærke Storm:
Og mere sikker selv end Skovens Landevei
Er da min strakte Solverflades slebne Speil.
Lad dette Speil dig tiene til en Lignelse!
Og, da det i din Magt ei staaer at hævne dig,

Saa byd den stærke Dronning andengang Forlig.
Maaskee afslaaer hun grusomt ei sin Liliehaand!
Og hvis det skeer, da vil Erindring sige dig,
At Olufs Viin og hendes Sax — er frygtelig.
Læg det paa Hiertet, Helge! Tæm din Vredesharm!
Thi daarlig er den Mand, og meer den Drot, som svag
Forsøger hvad ham nægtet blev af Nornerne.

(Hun gaaer.)

Reigin.

Ha falske Vennetale, som med Klogskabs Raad
Vil sindrigt lede; skiøndt kun Hiertes Nag attraaer
At nedslaae Sindet og forvirre Kræfterne.

Helge.

Hvor anderledes føler jeg mig nu tilsinds,
End da jeg kom: det gamle Had er frisket op;
Og Harm er nu, hvad nys var blid Medlidenhed.

Reigin.

Hun yded uforsætligt os sin Tieneste.
Med lettet Hierte kan du heise Ankeret.

Helge.

Jeg drage bort, og uden Hævn? Tilstæde feig
En Fest, som aarlig bringer mig Forsmædelse?

Reigin.

Lad Qvinden svagforfængelig indbilde sig
Den stolte Seir; Du bedre veed, hvo Seier vandt.

Helge.

Nei, Reigin, hele Verdens Kreds maa vide det.

Reigin.

Saa lad Herolder kraftigt true Dronningen!

Helge.

Og skulde nu Skioldungen feig bortliste sig?

Reigin.

Tid var det, hvis vort Liv engang fik Fredens Ro.

Helge.

Jeg nægter ei, at ofte mig jo forekom
Mit Liv en Ørk, med Tidsler, uden Blomst og Lyst.
Tidt naar jeg stod i Stavnen, medens rislende
Den smalle Kiøl igiennemskar Skumvovens Top,
Og Strandens Lunde ilte mig saa snelt forbi
Med Løv og Skygger, — ha, da følte dybt mit Bryst
Et Savn, som selv ei Ærens Krands erstattede.
Mig lærte Tangkiær Vellyst; rasken Ungersvend
Kun skued da i Qvindens Skiønhed Maalet for
Sin Attraa, der bruste kort, og hæved ham
Stolt over hende. Men de vilde Glæders Ruus
Bortdunster brat, og efterlader Siælen sløv.
Tidt naar paa mine Vikingstog jeg giæsted, snart
En fremmed Konge, snart en Jarl, og saae hans Viv
Med sædelige Lin, og ædle Jomfruer,
Som rakte Hornet mig til Velkomst, medens huldt
Blyfærdigheden farved deres Liliekind; —
Da følte jeg, at qvindlig Adel, gode Jarl,
Fortiente meer, langt meer, end Tangkiærs Yppighed
Og Olufs Blussen. Langsomt er jeg modnet først;
Mit stolte Hierte blødnedes; da lærte jeg
At Freya, Frigga, Siofna, Valhals Yndigste,
Ei komme selv, men vise sig i Qvinderne.
Og helligt blev mig meer og meer det hulde Kiøn,

Og Lyst jeg følte meer og meer til frit at gaae
I Lænken, som en Qvindes Blik paalagde mig.
Dog fandt jeg aldrig end, hvad Hiertet ønskte sig;
Og Tangkiær — Oluf — stod som vrede Spøgelser,
Og vinkte mig fra Yndighedens skiønne Lund,
Til skumle Skygger, tunge Pligtopfyldelser.

Reigin.

Paa hvad Du yttrer smukt og fast med Skialdekunst,
Min høie Konge, svarer jeg enfoldigt saa:
Den Mand, som eier ingen Viv, kun lever halvt;
Han spilder sig sin Fremtids Haab; og er han Drot,
Da skader han ei sig blot, men sit Fædreland.

Helge.

En Hyrdepige nærmer sig, med hviden Spand
Paa Hovedkrandsens lysegule Flætninger.
Hun skal husvale først mig med en kiølig Drik
Paa Bænken under Bøgeskyggen. Midlertid
Lad giøre klart ombord med vore Takkeltoug,
Og Ankersnorens Ringe paa det flade Dæk
Lad ordne smukt, at hurtigt nu med første Vind
Den skarpe Jernkrog slippe kan Sandbankerne.

(Kæmper gaae at adlyde Kongens Bud.)

Helge.

Men Du, min bolde Reigin Jarl, kald Pigen hid,
Som hisset bly bag Hasselbusken skiuler sig.

Reigin.

Du flinke Pige: Stands Din lette Flugt en Stund.
Hist sidder en vansmægtig Mand, som lædskes vil.

Yrsa.

Det skal han strax. Et Bæger hænger lænket fast
Mig ved min Giord, og hisset er et Kildevæld.

Helge (nærmer sig).

Et Bæger af din Melk vil bedre styrke vist.

Yrsa (forlegen).

Ak beed mig ei, om hvad jeg maatte nægte dig.

Helge.

Tilhører ei din Fader, Jomfru, Gedderne?

Yrsa.

Nei Herre! Ingen Fader meer tilhører mig.

Helge.

Din Moder?

Yrsa.

Hviler længst i Gravens kolde Skiod.

Helge.

Og du?

Yrsa.

Er Tærne, trællefødt hos Dronningen.
Jeg malker hendes Gedder, bringer Melken hiem.
Men vist hun dog tilgiver mig, hvor streng hun er,
At lidt jeg dvæler, for at lædske fremmed Mand.

(Hun gaaer til Kilden.)

Helge.

Hun Tærne! Reigin, saae du før i Kongesal
Saa høvisk Mø? Saa sædelig en Lilievand?

Reigin.

I Sandhed, hun er saare skiøn; og Hud og Haar
Kun vidne slet om ynkelige Trælledont.

Helge.

Og hvor hun smukt bevæger sig til Kilden hist!
Hun skyller Bægret! Op til Straalens Sølverspring
Hun hæver Armen, mere hvid end Vandets Skum;
Og Klippens grønne Vedbendhang forskiønner den.

Reigin.

Og med de hvide Fingre plukker hurtigt hun
Høirøde Himbær, famlende blandt Rankerne.

Helge.

Og rødmer blidt uskyldigt; halvt undseelig,
Bedrøvet halvt, ved tarvelige Giæstfrihed.

Reigin.

See hvor hun strækker let sig op paa spæden Fod;
Skiøndt rank og høi, dog ei saa høi som Rankerne.

Helge.

Hvor meget har et Dieblik opdaget mig:
Sielsadel, Skiønhed, Troskab og Elskværdighed.

Ursa (kommer med Bægret).

Gid denne Drik maa styrke dig, du Ædleste!

Helge.

Du kiender mig?

Yrsa.

Ja vist, du Drot af Dannemark.

Helge (griber om Bægret og hendes Haand).

Du skiænker mig da hvad jeg her omfatter, Barn?

Yrsa.

Min Haand og Bægret, ædle Drot, er Dronningens;
Men Kilden springer frit for alle Skabninger,
Af den kan selve Trællen giæste Konningen.

Helge.

Saa huldt, Natur, forener du det Fierneste!
Og disse Bær?

Yrsa.

De nippes bort af Skovens Bi,
Saa tør min Haand vel plukke dem. Forsmaa dem ei!

Helge.

O, heller nød jeg Karret her, end Frugterne.
Hvor hvid den er, din trinde Haand.

Yrsa.

Nei, rød som Blod,
Den modne Frugt har overplettet Fingrene.

Helge (til Reigin).

Reigin! er hun et Jordens Barn? Jeg troer det ei.
Mig tykkes, hun er Freya selv, Folkvangurs Mø.

Reigin.

Nei, ingen Kunst paatager sig slig Skikkelse.

Helge.

Ha, du har Ret! Thi Uskyld og Oprigtighed
Udlyse klart af Diets Blaa.

Reigin.

Hun ligner dig!

Helge.

Ak, har han Ret?

Ysa.

Hvad siger han, min ædle Drot?

Helge.

Han siger, at du ligner mig.

Ysa (rødmende).

O troe ham ei!

Helge.

Jo! Frændskab er i vore Siæles lyse Blik!
Og meer har mig den korte Stund at kiende lært
Dig Yndige, end mangt et Aar en anden Viv.

Ysa.

Din Røst indgyder mig en sær Fortrolighed.
Men du est Drot, jeg Tærne! Hvilket Afgrundsvælg.

Helge.

Siig mig dit Navn.

Yrsa.

Jeg hedder Yrsa.

Helge.

Havde du
Vel Lyst at drage med mit Skib til Dannemark?

Yrsa.

Din Træl? Nei nei, saa heller dog en Qvindes Træl.

Helge.

Og om nu Helge venlig gav den Kiøbte fri?

Yrsa.

Da følger jeg dig fri med tro Taknemlighed.

Helge.

O Yrsa, følg mig! Freya skal berede dig
En yndig Bolig under sine Hvælvinger.

Yrsa.

Hvad har jeg sagt! Nei skiænk mig ingen Frihed, Drot.
Saa heller ærlig Tærne dog — end — altfor fri.

Helge.

Frygt ei! Som Fader skal jeg kiærligt vogte dig.

Yrsa.

Som Fader? Ak, det herligt var. Min Fader du

Helge.

Og tykkes jeg for gammel dig til Beileren?

Yrsa.

Du haaner grumt min ringe Stand.

Helge.

Ved Asathor,
Stor var min Lyst, at hæve dig til selve min.
(Til Reigin)
Jeg føler det, Hun er det Billed, som min Siæl
Har evig higet efter og forgiæves søgt.

Reigin.

Vogt dig, min Drot! Den Gnist, som fænger altfor let,
Udslukkes snart.

Helge.

Frygt ei! Her taler Hiertets Røst,
Ei Sandserne.

Reigin.

Giv Tid, og overil dig ei!

Helge.

En Sømand iler —

Reigin.

Ofte til sin Undergang.

Yrsa.

Den stolte Dronning nærmer sig. Saae hun, jeg stod
Og talde med dig, Herre, vist hun revsed mig.

Helge.

Hun væbnet kommer, aldrig kied af vilden Færd.
Men mindre klæder Spydet nu den Falmede,
End da med Jomfrurosenkind hun Sværdet svang.

En Kæmpe.

Min Dronning spørger, Drot, hvad dig bevæget har
Til denne Landgang? Om du kom med Herreskiold?

Helge.

Som Ven jeg kom, hvis Oluf mig som Ven vil see.
En Skare Snekker venter hist paa Bølgerne,
Hvis hun vil Kamp.

Oluf (sagte).

Ha Tangkiær! hvi befoel du mig
At hykle Venskab for den Mand, jeg hader meest?

Helge (til Oluf).

Vil du som jeg, saa glemme vi hvad længst er skeet,
Og slutte Fred. Thi Hævnen kildrer Hiertet vel,
Men falder blodig dog tilsidst paa Hævneren.

Oluf.

Tilvisse! Selv naar Nidingsværkets lumskeste
Bedrift er lykket, redder dog en Guddomsmagt
Uskyldigheden, skiænker den sin Glands paa ny,
Til Trods for Ærens Morder.

Helge (til Reigin).

Endnu trodser hun.
Ydmyges skal hun, Reigin! Men den høie Diis
En Tanke falde lod i min oprørte Siæl,
Som mildner den og adler Straffen.

Oluf.

Helge, siig
Hvad drev dig efter sexten Aar til Saxens Strand?

Nysgierrigheden? Ønskte sig din Grusomhed
En Efterslæt af Verdens længstfuldendte Høst?

Helge.

Jeg kom at søge Kiærlighed.

Oluf.

Den voxer ei
Paa Hadets Klipper.

Helge.

Tidt i Klippens golde Rift
Groer Alpeblomsten, savnet i den rige Dal.

Oluf.

Sandt nok! Du finder Oluf ei saa mørk og bleg
Som du formoded. Ei et Gisp fra Skovens Krat
Henlokker dig til Hytten, hvor du stolt gienseer
I Vanvid den Fortvivlede. Paa hendes Grav
Du ei kan stirre kold med Haan; ei ynke høit
Fra Klippen den i Bølgen Dybtnedstyrtede.
Hun lever, blomstrer, eier Kronen, stolt som før.

Helge.

Ei Nag, men Medynk bragte mig fra Isefiord.

Oluf.

Hvem ynkte du? Dig selv, du Tidtbedaarede?

Helge.

Nei Dig, hvem ingen Kummer lærte Klogskab end.

Oluf.

Misunde min Lyksalighed — det kunde du!

Helge.

Beklage kan jeg blot din Stoltheds Overmod.

Oluf.

Kom du, at bede Saxen om, ei meer med Fest
At hædre den i Læderſæk Beegkronede?

Helge.

Hvis Skam var størſt, det veed vel, Oluf, ſelv du bedſt.
Men kiæk paa Mandens Høimod, der ei røbe vil
En Qvindes Svaghed, bygger du din Dristighed.

Oluf (fatter ſig).

Jeg trodſer ei. Forlang en Gunſt; og hvis den ſtaaer
I Olufs Magt, da ſkal den ikke nægtes dig.

Helge.

Dit Tilbud, Dronning, tager jeg med Tak imod.

Oluf.

Hvad ønſker du? Har du ei Alt, du Mægtigſte?

Helge.

Mig mangler end, hvad ſexten Aar mig manglet har.

Oluf.

Og hvad?

Helge.

En Brud!

Oluf.

Den kræver du af Olufs Haand?

Helge.

Jeg kom, en gyldenlokket Svend, for sexten Aar,
Med Blus paa Kind, med Flammer i mit unge Bryst,
At søge yppig Skiønhed for min Lidenskab.
Du stod i Blomster, Lilien liig, paa Taarnets Rand.
Jeg saae dig, og forlangte dig — den Blomstrende!
Din Magt ei, blot din Yndes Rose lokte mig;
Og før jeg kiendte Rang og Stand, var Helge din.
Ei Danmark var det, beilende til Saxens Land,
Som Snekken bragte, Svenden loved Jomfruen!
Men stolt hun var, med Freyas Glæder ubekiendt;
Og spottende den unge Beilers Dristighed,
Beskiænmed hun hans Tillid; — og med falske Seid,
Troldqvinden liig, til Had hun trylled Kiærlighed.
Da fnyste han og raste. Tak den Svømmende
Fra Bølgen for din Redning! — Hist paa Himlens Blaa
Har midlertid sin hvide Maane Maanegarm
Heel tidt forfulgt; — og Maanen saae, skiøndt flygtende,
Skiøndt vexlende sin Skikkelse for Slugeren,
Min Længsel med Medlidenhed. — Da brunte sig
Det gule Haar, alvorlig blev min Siel og mørk;
Og hvad tilforn kun efterhiged Sandserne,
Det ønskte nu mit Hierte. Sælsomt, underfuldt!
At samme Strand skal vise mig, alt andengang,
Min Higens Gienstand yndigt i et Øieblik!
Thi her hun staaer i dine Qvinders hulde Kreds.
Skiøndt prægtig ei, som Rosen mellem Lilierne,
En bly Viol, i Græsset skiult; men sød af Duft,
Og frisk som Duggens Perler, der besprængte den.
Jeg beiler nu til Rang og Land saalidt som før;
Land har jeg nok ved Østersøens Blomsterstrand,
Og ingen Grændse kiender Havets tappre Søn.
Lidt agter jeg en Qvindes Kaar, hun faaer sin Rang
Ved Ægtestanden: Manden hæver Hustruen,

Som Egens Stamme mægtigt Vedbendrankerne.
Og derfor strengt jeg holder til dit Løvte mig,
Og beiler høit, for alle Kæmper, alle Møer
Til — Yrsas Haand! naar du har hendes Lænke brudt.

Oluf.

Du beiler til min Trælleqvinde Yrsas Haand?

Helge.

Den er ei Træl, hvis Siæl er høi og brødefri.

Oluf.

Hvad lærte dig at kiende denne høie Siæl?

Helge.

Et Øieblik. Behøver barnlig Uskyld meer?

Oluf.

Og saa letsindig styres du af Hændelsen?

Helge.

Ved ængstlig Vragen svandt alt femten Ungdomsaar.

Oluf.

Saa lidet stolt vanærer du din Kongebyrd?

Helge.

Just stolt! Sædvanen fængsler ei en Leiredrot.

Oluf.

En Dronning fandt da Danmarks Drot i Saxens Træl?

Helge.

Til Løn, for hvad i Saxers Dronning først han fandt!

Oluf.

Nu, ved min Faders mosbegrode Bautasteen,
Nu er hun din! Jeg skiænker dig den Deilige.

Helge.

Og ved min Fader Halfdans Hævn, jeg takker dig.

Oluf.

Træd, Yrsa, frem, og viis os din Fortrinlighed!
(afsides)
O Tangkiær, nu forstaaer jeg dig, du Skummende!
Du kiøler Hævnen — gyseligt! — men kiøler den.

Helge.

Hvis hun er min, tillad mig da, o Dronning, strax
At skalte med min Eiendom. Det blanke Staal
Ei taaler Dug, jomfruelig Blyfærdighed
Ei Mængdens Øie. Reigin, ræk mig hid det Slør
Med Guld indvirket, som vi tog fra Vikingen.
(Han lægger Sløret over Yrsas Hoved.)
Saa skiuler jeg for Spotterne din Rosenkind
Og hæver dig i Herrestand. Du est min Viv.
Svar ei, o tal ei! Ræk mig kun din Liliehaand,
Hvis du bifalder Helges Ønske. Somrens Blomst
Forsmaaer ei at forloves med den brune Høst,
Naar Solen stadigt skinner paa et spraglet Løv,
Og Maanen smiler Elskov i dens Aftenstund.
Forfærdes ikke ved en Sømands raske Valg!
Lang Tid behøver Venskab, kort kun Kiærlighed.
(Med et foragteligt Blik paa Oluf)
I Kronens Guld jeg fandt en daarlig Glimmersteen;
(Med Ømhed til Yrsa)
I sorten Flint af Kalken skiult — en Diamant.

Yrsa.

Naturens Røst befaler mig at lyde dig;
Men Hiertet gyser. Ædle Drot! vær ei saa snar!
Lad Eftertanken lede dine Handlinger.

Helge.

Nei, Yrsa! ogsaa Lidenskaben har sit Krav.
Den nyder slet og glædes svagt, som evig kold
Blot overveier. Freya rører Hierterne
Med Dieblikket. Følger du ei hende kiæk,
Om selv paa Randen af det farligtsteile Field,
Da føler du ei Kiærlighed.

Yrsa.

Jeg føler den.

Helge.

Ha, elsker du en anden Mand?

Yrsa.

End slog mit Bryst
For Ingen, som for dig det slaaer. Jeg føler dyb
Beundring og Hengivenhed! Jeg følger dig
Som Lammet følger Moderen; og fatter klart,
At skilt fra dig vist vilde Længslen dræbe mig.

Helge.

Saa est du min, trods hver en Frygt, trods hver en Spot.
Ræk mig din Haand! og følg mig ud paa Bølgerne,
Der venter os med Offerhornet Odins Præst;
Og næste Morgen skuer dig som Helges Viv.
Ei Tid vi Sværmen give til Forundringer.
Om hvad der skeer, bevæger sig blot Daarens Mund;

Til hvad der er skeet vænner snart sig Verdens Kreds,
Og seer i selv et Under det Sædvanlige.

(Han gaaer med Yrsa og sine Kæmper til Stranden; Oluf med sit Følge til Borgen.)

Havfruerne

(komme fra Klippehulen og Stranden).

Første Skare.

Med langsom List Flodernes Dronning
Hævner Ymerkæmpe;
Ham, hvem grumtfordærvende Guder
Sloge med blodige Sværde.
Thi længe før Børs og før Bures Æt
I Ginnungagap han herskende strakte
Giennem Afgrundsvælget sin Kæmpekrop.
Thi ham undfanged Kuld ved den befrugtende Gnist,
Og hans Ledemod avled
Med sig selv vidtherskende Jetter.

Anden Skare.

Med Isens Tø trylled Audumble
Frem. Af klaren Saltsteen
Haaret først, og Hovedet siden
Slikked den Yverbespændte.
Da Odin sprang frem med Vili og Vee;
Med forbittret Harm mod Kæmpen de stormed,
Og for Asasværdene Jetten sank.
I hans rislende Blod, ak, da Hrymthussernes Æt
Saa utallige drukned.
Med sin Viv blot flygted Bergelmer.

Første Skare.

Stolteligt nu, stolteligt skabtes
Af hans Been, hin vældige Kæmpes,
Af hans Kiøds stærktrevlede Sener,
Af hans Tand, ja selv af hans Bryn
Denne Jords blomstrende Bierge;
Mig forhadt dybt i mit Bryst.
Af en Helts Levninger bygged
Guder med Pral smaalige Værk.
Bergelmers Æt flygted forfulgt.
Huler og Havklippernes Grund
Er nu ene for dem Bopæle. Men snart
Vil fra Muspelheim Surtur,
Og din Skræk, Thor! fra vort Hav
Jormundgard hævne med Fenris
Grumt Frostkæmpernes Haan.

Anden Skare.

Dybt i vort Havs Mørke nedstødt
Vi forsmaae ei Hævnen, som vinker.
Hvor en Mands vidtskuende Norne
Har os viist Vei til hans Fordærv,
Hendes Vink da gierne vi følge;
Uden Ynk ham bringe vi Qval.
Thi med Jernlænkerne bundet
I sin Hal dog Surtur hver Nat
Pøndser paa Straf; sender sin Røg
Giennem din Rift, Hekla! med Knald.
Meir snart styrter den frem med Flammer; men snart
Skal dens Lue fortære
Bifrost-Bro; da svulmer med Skæl-
Brynier, kraftigt at stride,
Høit Havfruernes Hær!

Tangkiær.

O mine Søstre! fatted I Kiærlighed,
O føled Elskov du Skælbedækkede!
Havde du kiendt en Beiler, som Frode;
Da Taarer vist med Længsel du fælded, som
Tangkiær; tolked sødt ved din Strængeleeg
Mangen Aften din svulmende Vemod.
Thi fyrigt i Almeskyggen han favned mig:
Og stolt jeg var, at elskes af Skioldungen;
Alterne flammed til Tangkiærs Ære.
Men dybt i Flammen, som Flammen der qvalte ham,
Han sidder i Hal hos Utgardeloke,
Og stirrer hen, med Øinene blodige,
Bleeg, i de slangebehængte Sale.
Men Utgardelok har lovet mig Frode fri;
Har lovt at skiænke mig Frode paa Bølgerne;
Men uden Tangskiæg: deilig som Leiredrot,
Deilig som før, med en Kongekrone!
Hvis ene det lykkes Tangkiær, den Smægtende,
Reent af Jorden at udrydde Skioldungers
Æt. Thi hielper mig, kiærlige Systre!

Havfruerne.

Nu græm dig ei meer! Alt en bælmørk Sky
Høitsvanger med Lyn lumskrugende staaer
Over Helges Mast. Ha Vredens Søn,
Hvi ægged dig Harm? Hvi opsvulmed du vildt
Havfruer til Hævn? — Ei Odin, Thor,
Nu formaae dig Smerten at lindre.
Vee Halfdans Søn! Ei lyster mig meer
Dig at see, naar Fortvivlelsen kalker din Kind.
Høit imod Stiernerne, Drot, vildt stirrer dit Blik,
Naar din Qval dig Nornen forkynder.

(Der blæses i Horn fra Kong Helges Skib.)

Tangkiær.

Hør Hornets Klang!
Det er holdt det usalige Bryllup!

Havfruerne.

Oluf fra taarnede Kongsgaard
Grublende tankefuld
Nærmer sig hist.
Alt Fortrydelsens dødlige Bleghed
Farver den nysblussende Kind.
Forsilde! Forsilde!
Brøden er skeet!
I vor fugtige Hules kiølige Strømme
Dukke vi ville, Vandfuglene liig;
Titte med Smiil giennem hvidslende Blade,
Lytte til Qvalen, plaske med Fryd;
Lee og giøe, Havhesten bestige,
Tumle paa Bølgernes Top,
Blæse paa Sneglehornet og synke
Froe i det yndige Skum.

(De forlade Skuepladsen.)

Dronning Oluf kommer fulgt af en Kæmpe.

Oluf.

Har min Herold besteget Konning Helges Skib?

Kæmpen.

Tilbage hist han kommer alt med Konningen.

(Hun vinker, han forlader hende.)

Oluf (ene).

Det gik for vidt! Naturens Indvold taaler ei
Slig rædsom Gift; den vægrer sig med Krampetræk.

Ei Overlæg, men Hidsighed forførte mig.
Kan qvindlig Stolthed taale vel en Mands Foragt?
Og femten Aar har ei formaaet at kiøle din
Hævnlyst, dit Had til Qvinden, Uforsonlige! —
Men hvad har da den evige Natur forbrudt?
Hvad kan den for, at Manden raser? Skulde nu
En Kæmpes Haan mod stolten Skioldmø trylle frem
En Hævn, hvorfor selv Sol og Maane skiulte sig?
Nei, evige hvidklædte Piger! Skiæbnens Møer,
Som stirre ned i Urdurs Brønd, det vil I ei.
Slig Skiæbne spinder ikke paa sin Væverstol
Den blege Skuld. Før vrister Thor min Egeskov
Af Jorden, planter Topperne som Rod i Muld;
Før størkner Havets Bølge, som et levret Blod —
Før Faderen — — I Guder! hvis det alt var skeet!
Kold Gysen isner mig hvert Lem. — Der kommer han!
Vredladen, den Elendige, opbragt, fordi
Jeg river ham Giftbægeret fra Læberne.

Helge (kommer).

Hvad vil du mig, du evige Forfølgerske?
Misunder du i Yrsas Favn mig Glæden nu?

Oluf.

Du Nattevandrer! veed du vel, at blind du gaaer
Paa Afgrundsranden, at det koster mig et Ord,
Et usselt Ord, for i dit Dyb at styrte dig?

Helge.

Saa siig dit Ord, og skaan mig for hvert Følgende!

Oluf.

Usalige! først siig du mig: Er Yrsa Din?

Helge.

Aldeles. Lofn har hørt os sværge Løfterne;
Thor saae mig tømme Bægeret; og Freya loe
Med Stierneblik til Elskeren i Brudens Arm.

(Oluf skiuler sit Ansigt.)

Helge.

Hvi skiuler du dit Ansigt i Skarlagenet?
Fordreies det og blegner af Misundelse?

Oluf.

Skumle Nat! nu lad din sidste Stierne hylle sig i Mulm!
Skiælv, Natur! lad Jorden gyse iiskold til sit Inderste.

Helge.

Dine blege Læber bæve, Ordet nægter dem sin Lyd.

Oluf.

Niding nei! jeg vil ei tie. Nødselen, som ryster mig,
Knuge skal dit stolte Hierte, nedslaae dig dit sidste Mod.

Helge.

Asathor! hvad maa jeg høre?

Oluf.

Høre maa du Niding mig.
Giennem Øret drypper jeg dig Giften, som fortærer dig.
Frigga vil mig hist tilgive. Svag er Qvinden selv i Staal,
Vee den Mand, som ægger hende til et unaturligt Had.
Det har du, grusomme Konge! Jeg var ung og stolt og skiøn!
Jeg tilstaaer dig det, min Kiækhed skummed over, gik for vidt;

Men hvad tabte vel din Ære? Kan en Jomfrues stolte Spøg
Virkelig fornedre Helten? Og hvori bestod din Skam?
Den forelskte drukne Beiler røved jeg sit Hovedhaar,
Lod ham bringe snørt i Sækken sovende til Skibets Dæk.
See, da fnyste du, du Daare! Haaret voxer snart igien;
Men du hævned dig med Lumskhed; og fordi jeg tog din Lok,
Røved du med Ulvegrumhed Pigen sin Uskyldighed.
Kold for mine bittre Klager du den Skiændede forlod —
See, da vendte sig mit Hierte til et unaturligt Had.
Og hvad ellers mere sødt end Honning qvæger Qvinderne:
Moderpligten, Moderglæden, blev mig til en Helvedqval.
Ei i den Uskyldigspæde skued jeg min Datter; nei!
Kun et lidet grimt Utyske, Brændemærket paa min Skam.
Hendes Smiil var mig en Giftpiil, hendes Skrig en Efterklang
Af mit bange Gisp hin Midnat, klynkende ved Havets Kyst.
Femten Aar har skiult mig Yrsa; Femten lange Vintres Kuld
Mægted dog ei ud at slukke glødende Forbittrelsen.
Ikke jeg, du selv og Loke har til Nastrond styrtet dig.
Skiøndt alt hævnet, grusomt hævnet, tænkte du paa dobbelt Hævn!
Stolt for alt sit Folk ydmyges skulde den Ydmygede;
Da forbarmed sig de dybe Magter over Qvindens Harm; —
Og hvad Oluf skulde krænke, blev Dig til Forsmædelse!

Helge.

Ulyksaligste blandt Fædre! Odin, Thor! hvad har jeg giort?

Oluf.

Ægtet selv din egen Datter, du, som skiændte Moderen!

Helge.

Det var Ulvehyl i Natten, det var ingen Qvindes Røst!

Oluf.

Til en Svartalf, stolte Konge, har din Grumhed tryllet mig.
Taaler Skammen Solens Straaler? Søger Kummer Lysets Blik?
Med en vild, paataget Kiækhed sad jeg paa min Ganger kun,
Kneiste jeg paa Kongestolen, efter hin Elendighed.
Maanen var min tro Veninde, Mørket var mit Klædebond.
Ved de kolde Ellemoser gik jeg mellem Buskene;
Med en dyb og stille Vanvid talde jeg med Sivets Rør.
Da forbandt de kolde Taager over Ellemosen sig —
Over Havets hvide Bølger, til en Skikkelse, hvis Røst
Tirred op min Harm, og lærte gyseligt at hævne mig.
Det er skeet. Nu har den Blege intet meer at søge her!
Intet meer at bede Nattens Magter om; Forløsningen
Stunder til. — Jeg synker gierne ned i Nastronds Dglesal;
Hvad er Helveds værste Slange der mod Slangen i mit Bryst?
Tag da Dolken, Helge, tag den! Hævn dig atter, Halfdans Søn.
Længe nok har du og Oluf Tærning spilt om Livets Held,
Det er Tid engang at alting sættes paa det sidste Kast.
Giennembor mig! See, jeg blotter villig dig mit Moderbryst.

Stød det skarpe Staal til Hialtet i et unaturligt Blod;
Gierne synker jeg; men skaan mig for dit stille Taareblik!

Helge.

O min Broder! Fredegode Hroar i din Bøgeskov!
Hil dig! Du har valgt det Bedste, fromme lykkelige Drot!
Blodet flyder let og roligt i dit Bryst, som Kilderne,
Ved dit skyggefulde Leire, stormer ei som Helges Hav.
Hvorfor lød min vilde Stolthed ei dit Varsel, gode Svend,
Da du kaldte mig fra Hævnen over Brodermorderen?
Gyseligt har Nornen straffet. Men jeg sprang paa Bægeret
Af det luefyldte Hekla, agted ingen Lavastrøm;
Endsed' ei, at Saallen brændte, loe ad Tragten! voved mig
Over Randen selv — nu styrter redningsløs den Snublede!

Oluf.

Dræb mig med din Daggert, Grumme! dræb mig ikke med dit Ord.

Helge.

Odin! du som hisset sidder i det lyse Valaskialf,
Du, som tidt fra Hlidskialf skued Leirekommingens Bedrift,
Styrk mig med dit Blik i Nøden! Lad mig falde Stammen værd.
Rolig saae du mig med Sværdet, fægtende paa Skibets Rand;
Medens Kæmper skreg i Striden, medens rød Blodstraalen sprang

Skummende fra Hals og Pande, medens bleg, med sorte Skæg,
Baglænds den forvovne Stridsmand tumled i Skumbølgerne.
Tilgiv, stærke Seierfader! mig hver smaalig Lidenskab,
Hvorved Helge faldt i Snaren, udspændt af Svartalferne.
Villig vil jeg Qvalen lide, Livets Held har jeg forspilt,
Men jeg veed det vist, du sender mig din Sleipner, gode Drot!
At jeg ride kan til Valhal, som en ægte Søn af Skiold.

Oluf.

Yrsa vil du grumt forlade? Nu saa tag din Slegfred med!
Lad mig følge dig i Graven. giv mit Hierte Banesaar!

Helge.

Hvad har jeg paa dig at agte, fæle, blege Spøgelse,
Som forbittrede min Ungdom? Følge skulde du endnu
Giennem Freyas lyse Himmel Kæmperen til Valaskialf?
Tænker du, at Hornet rækkes Heltene til Velkomst der
Af en Hex med hule Dine? Mener du at finde hist
Døsigskumle Mosetaager, hvor en Havfru giæster dig?
Bliv du kun ved dine Huler! Selv har du beredt din Qval!
Graaliglange Sørgeskygger vil hver Aften møde dig,
Og fortælle dig om Hallen, hisset hos den gustne Hel,
Hvor der flettes dig et Bolster silkeblødt af Slangerne.

Oluf.

Og din Yrsa?

Helge.

Stakkels Yrsa er uskyldig; Baldur vil
Ei mit gode Barn forlade, min ulykkelige Brud.
Hendes høie Blik skal ikke mørknes, ved at skue her
Faderens, den fæle Brudgoms, hæslige Fortvivlelse.
Løst er nu hvert Baand, som binder mig til Livet. Eja flink!
Hurra mine raske Drenge! spænder op de hvide Seil!
Lad den sorte Svane hvæse med sit begetbrede Bryst
Giennem Bølgerne! Lad blinke høit mod Maanen hendes Fiær!
Spænder Jer i blanke Plader! Ud paa Dybet! Hornets Klang
Skralde hen ad Østresaltet, kalde Kæmperne til Dyst.
Tappre Friser! Stolte Skotte! Kæmper fra din Orkenøe!
Iler hurtigt at forsøge disse Armes sidste Kraft!
Forstavn møde Forstavn! Bugen støde kiækt mod Skibets Bug!
Lad den vilde Rovfugl hugge Kobberklo i Dækkets Rand!
Og naar da den røde Sved udvælder giennem Bryniens Rift,
Spotte vi vort Saar og ride siungende til Valaskialf!

(Han gaaer.)

Folkvar (kommer).

O Dronning! Asathor! O Freya!

Oluf.

Ha min Helt!
Gak du foran, du viser os den rette Vei!

Folkvar.

O hør mig, Dronning!

Oluf.

Redde Gubbe! drag du til
Dit Fiskerleie! Ægir tak for dine Kaar!
Nu bytted Oluf gierne bort sit Kongedom
For Baaden og dit skiøre Næt! Nu ei din Sø
Hist stormer halv saa frygteligt som dette Bryst.

Folkvar.

O lad os redde —

Oluf.

Redningsløse!

Folkvar.

Dronning, tab
I denne Storm ei Fatningen!

Oluf.

Jeg rokkes ei.

Folkvar.

Hun kommer —

Oluf.

Høi fra Ygdrasil, den strenge Mø,
Med bortvendt Ansigt?

Folkvar.

Ysa!

Oluf.

Mere frygtelig.

Folkvar.

O hør mig —

Oluf.

Tael! Det støier ei fra Gravene.

Folkvar.

Hun veed sin Skiæbne, veed sin Oval!

Oluf.

Traf Pilen alt?

Folkvar.

Den grumme Havfru —

Oluf.

Yrsa fandt?

Folkvar.

Paa hviden Strand.
„Vel mødt, Fru Yrsa! skreg hun, Helges Datter-Brud!
Nu ægted du din Fader, som har avlet dig
Med Dronning Oluf. Held til Eders Ægteskab!
Men ei mit Øre døves skal af Glædens Hyl.
Med mine Søstre svømmer jeg til Sikilei,
Og kommer først om rum Tid hid til Nord igien."
Saa sang hun høit, og sprang i maaneklare Sø.
Og paa den lyse Flade saae jeg hende, fulgt
Af mange lede Qvinder, skælbestiertede,
Hvidbarmede som Svaner; rankt med Halsene
De svømmed fort og dukked sig, og svandt tilsidst.
Men Yrsa hvid tilbage stod, som Møens Klint,
Der speiler dybt sin blege Kind i Bølgerne.

(Oluf gaaer.)

Yrsa (kommer med en Daggert i Haand).

Denne Daggert, han mig gav,
Med Demanter besat, med blodig Rubin;
Den skaffer mig Lindring. —

Folkvar.

Elskede Datter!

Yrsa.

O hil den Stund,
Da din Datter jeg var,
En Fiskerpige!
Kiendte kun Guld og
Fløil af Rygte;
Bar paa min Skulder,
Klædt i Vadmel,
Stangen med Nættet
Selv til Stranden.

Folkvar.

Hør mig, min Yrsa!

Yrsa.

Jeg følger dig ei,
Sneehvide Folkvar!
Følger dig ei til
Humledalen.
Hils mine Lilier,
Urter og Tusindskion,
Tusind Gange!
Naar du nu sidder i
Vinterqvelden,
Trygt ved din Arne,
Tætomkredset af
Leiets Piger;
Naar de da bede dig:
Fader fortæl os
Sære Frasagn!
Nu saa fortæl om

Fiskerpigen,
Som Dronning blev, som
Ægted sin Fader, og
Selv sig dræbte.
Undrende vil de
Sagnet høre;
Gyse derved og
Neppe troe dig;
Sige: nu digter du
Eventyret!
Ak, og du est dog kun
Alt for sanddru.
Yrsa fortvivlet har
Alt oplevet. — —
Viis dem da Anglen og
Purpurkaaben!
Viis dem i Maanskin
Ved Sølverpilen
Yrsas Gienfærd,
Bleg, med det blinkende
Staal i sit Bryst.

(Hun hæver Daggerten, i det samme tordner det mildt. Freya bliver tilsyne paa en Sky.)

Freya.

Stands, Yrsa!

Yrsa.

Ha! hvo kalder mig til Liv igien?

Freya.

Den Disa, som til hele Jorden skiænker Liv.

Yrsa.

O Himmelske, guldhaaret, blaa af Klædebond,
Hvo est du? Sælsomt virker paa min Siæl dit Smiil.

Freya.

Mit Navn er Freya, Odins Datter, Elskovs Diis.

Yrsa.

Du est ei min Gudinde. Send den grimme Hel!

Freya.

Hvert Hierte, skabt for Kiærlighed, tilhører mig.
Jeg lover dig den bedste Fryd, en Qvinde fandt.

Yrsa.

Og hvilken?

Freya.

Modergladen!

Yrsa (skiuler sit Ansigt i sine Hænder).

Jeg Elendige!

Freya.

Hvad gyseligt undfanget er, skal skiønt opstaae.
Paa Lavabierget voxer ofte bedste Viin,
Og giftig Sump udklækker tidt en herlig Frugt
Af Jordens rene Moderskiod. Thi græm dig ei!
Den Søn, du under Hiertet bær, skal hædre dig;
Og ikke dig, men Danmarks Land! Ei Danmark blot,
Men hele Norden! Norden ei i Livet kun,
Men evig funkle skal hans stolte Helteroes,
Og høit begeistre Verden om totusind Aar
Hans Priis at siunge. — Hrolf — saa skal du kalde ham!
Hans Fader reed til Odin nys fra Gravens Høi;
Men Hrolf skal arve Helges Krone. Bring ham hiem
Til Danmark! Lad den fromme Hro opdrage ham
Til Kongedyd i Leireskov ved Kilderne.

Hans Navn skal samle Kæmper, som skal elske ham
Og døe med ham. Og naar han døer, da skal hans Død
Selv lyse giennem Gravens Nat, som Stierne, som
Det bedste Billed, Oldtid har at glimre med
Af nordisk Krafts urokkelige Trofasthed.
Farvel! Farvel! — Aftør din Taare! Lev! og viid:
Uskyldighed forlades ei af Guderne.

(Hun forsvinder.)

Yrsa.

O Himmelske! dybt har dit Løvte styrket mig.

Reigin
(kommer med Kong Helges Krone, fulgt af danske Kæmper).

Hil dig, vor Dronning!

Yrsa.

Reigin, ha, hvor er din Drot?

Reigin.

Du hørte det af Freyas Mund: I Odins Sal.

Yrsa.

O Fader! Fader!

Reigin.

Græm dig ei! Han har det godt.

Yrsa.

Siig mig hans Død, lad Taaren lindre Hiertets Qval!

Reigin.

Hans Hu stod til at storme vildt paa Ægirs Hav,
At finde Døden, hvor han fandt sin Helteroes.

Taus vandred han til Skibet ud; men da han saae
Dets sorte Barm og Masten med sit hvide Seil,
Da vendte han sig rædselfuld, og raabte: See
Den fæle Drage, hvor den gloer paa Bølgerne!
Paa den det var, at Frode foer til Vifils Ø,
At søge Pilten i Jordhulen! Den det var,
Som bragte mig til Oluf med Stridskæmperne;
Som fnyste Hævn, da Qvinden blegfortvivlet skreg.
Den var det kun, som klækked ud en Brøde nys
I skumle Skiød, meer fæl end Basiliskens Æg. —
Ved Stranden stod Dankongens liden Gangerpilt
Med hans kulsorte Ganger, holdt ved Bidselet,
Og Kongen ønskte den til Ridt. — Da Helge saae
Sin Hest, som vrinsked høit og med Guldhoven slog,
Saasnart den kiendte ham paa Klirr af Sporerne;
Da blussed han og svang sig, klædt i Harnisket,
Fuldrustet, kobberblank, med Hielm og Stang og Skiold.
Og langsomt reed han, tankefuld, som Spøgelset
Af dræbte Helt ved Midnat, over Markerne.
Men dybt i Skoven staaer en Høi, af Bøge krandst,
Med bælmørk Hule, muret af fem Kampesteen;
Den femte laa ved Hulens Aabning, mosbegroet.
Hin Gravhøi Dronning Oluf lod, for lang Tid alt,
Sig selver kaste. Tidt hun sad i den og sang,
Naar Sol gik ned, og Maanen stod ved Bølgerne.
Men femten Aar har skuet den, med Sommergræs
Og Vinterkuldens stierneblanke Snee bedækt,
Og hungrig vented aabned Svælg end Dødningen.
Da Helge saae den humlekrandste Rædselsdør,
Da smilte han, og raabte høit: Tak, Asathor!
Du bygte mig i Hast min sikkre Kongeborg.
I gode Kæmper, skynder Eder! Lukker til
Det aabne Svælg, at Surtur ei med Flammerne
Forfølger mig. Flink! vælter stærken Kampesteen
For Graven! Saadan siungende, fra gyldne Hielm

Han Krandsen tog, som Skiold og Mykilati bar,
Og raabte: Bringer den til Hro i Dannemark. —
Da nu vi mærkte tydeligt, at Kongens Hu
Stod til at ride levende til Valaskialf,
Da føied vi hans Ønsker froe; og Landserne,
Som tidt i Strid tilforn var brugt for Helges Liv,
Arbeided nu med lige Troskab paa hans Død,
Henvæltende den tunge Steen for Aabningen. —
Da Hulen nu var lukket til, da hørte vi
Med freidig Stemme Kongen sang sit Biarkemaal,
Mens Hesten vrinsked stolt og slog med Hovene.
Dog lang Tid ei, thi Luften mangled; Døden kom
Og qvalte dem med venlig Haand, ei smertefuldt!

Yrsa.

Nu rider han paa Bifrost som Einheria!

Reigin.

Græd nu ikke meer, men følg os!

Yrsa.

Høi Beundring græder her.

Reigin.

Tag din Kongekrands.

Yrsa.

Jeg sætter den paa mine Flætninger.

Reigin.

Nu afsted til Dannmarks Rige!

Yrsa.

Ak, hvor er den arme Viv?

Reigin.

Tael! hvem savner du?

Yrsa.

Min Moder.

Reigin.

Du har ingen Moder havt.

Yrsa.

Ha, hvor er hun?

Reigin.

Hisset ude synker hun i Bølgerne.

Yrsa.

Ogsaa hun?

Reigin.

Jeg saae den Stolte springe selv fra Kystens Rand.

Yrsa (til Folkvar).

Har jeg dig endnu, min Fader?

Folkvar.

Trofast, som i femten Aar.

Reigin.

Tænk paa Freyas store Løvte, svæk dig ikke meer med Graad!

Yrsa.

Haster du saa utaalmodig?

Reigin

Heftigt brænder Saallen os?
Disse Kyster at forlade, hvor vor tappre Konge faldt.

Yrsa.

Velan da, jeg følger. Farvel, farvel!
Yndige Flod, min Bøgeskov du,
Skummende Strand, hvor min Ungdom randt,
Truende Huler, som skued min brat
Kommende, bratforsvindende Qval.
Jeg græder ei meer; thi Freya min Diis
Har velsignet mit Liv. Jeg føder for Nord
Herlig en Søn, som skal krone dets Haab:
Grøn nu vinker mig Herthas Ø!
Den ærværdige Hro og hans herlige By!
Hellige Kilder, tre Gange tre,
Eders liflige Væld, kiølende, sprudlende
Siunger min Nød langt bort fra min Seng.
Yndigt et Alfepar, hvidt som Snee,
Ved Leiet skal stande, vatne min Søn.
Knæsættes han skal, opfostres af Hro,
Og forsone sin Fødsel med Dyder!

Reigin.

Saa seile vi hiem ved Medbørsvind
Til det kiærligtvinkende Fædreneland!
Huldt Ægir blæser i Seilet.

Hrólfs Saga.

Første Kapitel.

Yrsa seiler til Danmark.

Hvor mod i Hu var Yrsa, paa Reisen fra Saxland til Siælland! Med stive Blik stod hun i Bagstavnen og stirrede ned i Bølgerne, som udslettede Kiølens flygtige Vei over Havet. Det hialp ei, at de Danske viste Dronningen al Ærefrygt. Hvo der havde seet den skiønne Qvinde saaledes nær ved Roret, med Kronen paa de lyse Lokker, med en Sivblomst i Haand, skulde, naar han ikke kiendte hendes Sorg, taget hende for en Vanvitiig. Det trøstede kun lidet, at Reigin mindte om Freyas Løvter. Det forekom hende som en Drøm. Hun sagde: Jeg forlader mit Hiem! Med Skiændsel drager jeg til Kong Hroar. Hvad jeg fortæller om Freya, vil han holde for Digt. Helges Død og Yrsas Vanhæder er kun altfor virkelig. Lad mig styrte mig i Havet, til den kolde Ran! Lad hende med et Favnetag korte mig Livets lange Qval. Vil du dræbe vor tilkommende Konge? spurgte Reigin. Trøst dig, du Fagre. Har du saa snart igien opgivet din Tillid til Guderne? Du er søsyg og hiertesyg; Slummeren vil styrke dig. Hroar vil modtage dig faderligt.

De spændte et blaat Silketelt over Bagstavnen, med forgyldte Spydstager. Paa luftige Bolstre hvilede Yrsa i Middagsheden som en slumrende Disa, og Guldkronen hang ved hendes Side. Imod Aften vaagnede hun og følte sig let om Hiertet. Da sad den gamle Folkvar og hans Hustru ved hendes Side. I følge mig, mine Pleieforældre? spurgte hun. Til Verdens Ende, mit Barn! Græmmer det Eder ikke at forlade Eders Hiem? — En Sømand har intet Hiem, sagde Folkvar med paataget Lystighed; husker Du ikke nok den Vise, vi sang hver Morgen, naar Dagen gryede, naar jeg skiod Snekken fra Sand, og tændte Blus for at stange Aal i Morgengry? Med disse Ord rømmede den gamle Mand sig og sang:

Har jeg min Baad, mit Seil og mit Næt,
Nil jeg med Jarlen ei bytte.
Fisken i Vandet bli'er aldrig træt;
Fiskeren ligner Fiskenes Æt,
Lidet han agter en Hytte.
Lige jo flyde de Draaber i Fiord,
Lige de Blade paa Træerne groer;
Hiemmet mig følger ombord.

Hytten er mig dog altfor trang,
Sær i den liflige Sommer.
Fire Pæle, lidt Leer, lidt Tang!
Har jeg kun det, jeg kliner med Sang
Hytten, i hvor jeg kommer.
Bøgenes Ly, lidt Græs til en Ko,
Kilden, hvis Vover i Bækken sig snoe —
Der er min flygtige Bo.

Ankeret holder kun svagt mellem Siv,
Landet ei holder mig bedre.
Elskov er Skipperens Tidsfordriv,
Sønner mig skiænker den kraftige Viv,
Saa blev der skiænkt mine Fædre.
Men mine Børn, som Ællinger smaa,
Lystigt maae svømme, før ret de kan gaae,
Hist udi Bølgerne blaae.

Kiølen at tømre, den mægtige Mast,
Det skal de Gutter jeg lære.
Langsomhed er en hæslig Last;
Vognen gaaer langsomt, Skibet har Hast.
Derfor skal Skibet man ære.
Tru da kun Sø! jeg foragter din Qval.
Fnysende dandser den trodsige Hval
Stærk i sin Høieloftssal.

Med Gammen hørte Sømændene Fiskerens Qvad; selv Yrsa smilte, og mindtes mange Morgener, hun havde sunget den med sin Pleiefader. Da rystede den gamle Hustru paa Hovedet, betragtede Folkvar og sagde: Det mener du ikke, Folkvar! Det kan du ikke mene. Har du sunget din Morgenqvad, saa maa jeg synge min Aftensang.

Fiskerkonens Sang.

Paa Stranden staae de høie Træ'r
Og vinke fremmed Smakke;
Men intet Træ dog kommer nær
Min Bøg paa grønne Bakke.

Og om mit Træ blandt tusind stod,
Jeg kunde vel det kiende;
Jeg er ei ved det gamle Mod,
Maa jeg det Ryggen vende.

Vel alle Blade voxe grønt,
Som var Ethvert det samme;
Men intet voxer mig saa skiønt,
Som paa min gamle Stamme.

Det holder mig i kiærlig Favn,
Alt med sin Green saa kroget;
Stammen viser mangt et Navn,
Og Barken er saa broget.

Fra Træet seer jeg Havet hist,
Og Skovens Hiorte brune;
Mos og grønne Vedbendqvist
Dækker gamle Rune.

Høit hæver sig med Løv og Riis
Min Bøg i Sommermarken;
Om Vintren dækker Snee og Jis
Den halve Deel af Barken.

Der leged jeg, som lidet Barn,
Med Blomster og med Stene;
Da jeg blev stor, mit Fiskergarn
Jeg knytted bag dets Grene.

Hver Vaar deri en Drossel slaaer,
Naar smaa Kiærminder blaane;
Seent i Høst bag Toppen staaer
Den lysegule Maane.

Jeg kiender vel de rustne Søm,
Som holde Bænkens Planker;
Der havde jeg min Ungdoms Drøm,
Og mine første Tanker.

Der sad saa mangen Aftenstund
Min Fader og min Moder,
Medens med vor Hyrdehund
Jeg leged med min Broder.

Fra Træet jeg min Hytte seer
Bag Tornebusken gløde;
Væggen er af hvide Leer,
Og Biælkerne saa røde.

Her tænkte jeg paa Død og Grav,
Naar Dagen vandred heden,
Her aabned Solen bag sit Hav
Min Siæl for Evigheden.

Her Freya første, sidste Gang
Mit unge Bryst mon saare;
Her skued hun, bag Løvets Hang,
Min Længsel og min Taare.

Og bragte mig end Skibet hen
Til alle Herthas Bøge,
Jeg finder ei mit Træ igien.
Hvad hiælper det at søge?

Thi vil jeg mine ringe Kaar
Ei for Alverden bytte.
Rosen fra vor Glædes Aar
Staaer ved den første Hytte.

Ved denne Sang brast Yrsa i Graad; og den gamle Fisker gik gnaven hen i Forstavnen, med de Ord: Den Qvinde fordærver alting med sin Kiærlingetale.

Næste Morgen vaagnede Yrsa tidligt, og havde et prægtigt Syn, thi Solen stod just op, ligesom de seilede forbi Møens Klint. Da tog en ung Skiald paa Skibet, ved Navn Hrane, sin Harpe frem, og sang, medens Morgenhornet gik omkring mellem Kæmperne.

Danmark har kun et eneste Field.
Risler i Hroskilde Kildevæld!
Klækker i Lunden Blomsterne frem!
Skynder Jer, Piger, at binde dem.
Fletter en duftende Urtekrands!
Seer I ei Bruden i Skiønheds Glands?
Skuer I ikke den Asamø,
Hvor hun kneiser stolt over Sø?
Seer I vel, hvor til Mændenes Lyst
Yndigt hun blotter det sneehvide Bryst?
Stormen kiøler det fyrige Blod,
Bølgen kysser den deilige Fod.
Bøgenes Krands hun har om sit Haar,
Tusinde Lokker i Vinden slaaer.
Hvilket Field paa det faste Land
Ligner vel Fieldet paa Danmarks Strand?
Stenen er hvid, og Bølgen blaa,
Græsgrønne Bøge paa Toppen staae.
Eia hvor prægtig i Morgensø
Bader sig hist den danske Mø!

Ogsaa denne Sang morede Kæmper og Roerkarle; deels fornøiede det dem at høre den blussende Skiald siunge Møens Klint med saamegen Ast og Vennesalighed; deels kastede de skiælmske Øine paa Ragnvald Kappe, som sad i Forstavnen, og skelede blussende til

Hrane, medens han sang. Ragnvald var af danske Forældre, fra Jylland; men da han sin meste Levetid havde opholdt sig i Norge, pleiede han altid med megen Stolthed at rose Norges Skiønhed paa danske Sletters Bekostning. Hvad siger du til denne Sang? spurgte ham en af Kæmperne. Den er fortræffelig, sagde Ragnvald, jeg veed kun een som er bedre; hvis Jarlen tillader det, vil jeg siunge den. Siung, min Søn, sagde Reigin, og Ragnvald sang:

Hver maa rose sit Eget frit;
Nøisomhed tager til Takke med lidt.
Hvad er vel Klippens haarde Granit
Mod et saa drabeligt Stykke Kridt?
Sangen til Tingen jo svare maa:
Smaat maa synge Smaat om det Smaa.
Tag da din Klint, du Sanger bold!
Skriv med Runer dit Qvad paa Skiold;
Og, saalænge som Runen staaer,
Sikkert ikke din Roes forgaaer.
Hvis ei Ragnvald dit Værd kan see,
Blendes han vel af den norske Snee.
Hist giør Sneeskorpen Fieldet kun hvidt;
Men hvad er Vinterens Pragt mod Kridt?
Dalen er magelig, Græsset grønt;
Blaamanden finder det Sorte kiønt.
Roes du kun dristig det danske Bierg!
Kæmpen beundrer vittige Dverg.
Kiøteren biæffer ad Gangeren stor,
Dværgene kæmpe mod Asathor! —

Over denne Sang blev Hrane saa opbragt, at han kastede sin Harpe, greb sit Sværd og udfordrede Ragnvald paa Stedet. Vogt dig for Mytteri, Ungersvend, sagde Reigin alvorlig! jeg vilde nødig, at din Haand, saa øvet i at slaae Harpens Strenge, skulde fæstes med Kniv til Masten; det vilde giøre dig Fingrene lamme. Da var det Jert Tab, og ikke mit, sagde den unge hidsige Skiald og stødte Sværdet i Balgen. Du

har Ret, sagde Reigin, som følte at han havde talt for haardt; men der maa være Orden i Alt; du maa udjage de slette Ord af dine Viser; jeg maa straffe Oprør paa Skibet. Den formildede Hrane sagde: Viisdom i Tide qvæger den opbragte Tunge meer end Øl og Mundgodt i Tørst. Jeg vil bie med at svare Ragnvald, til vi ere paa Land. Reigin smilte og sagde: Et godt Raad er ingen Vandlilie, som kun vorer i Søen. For daarlig Tale har den Snilde to Øren; hvad der gaaer ind ad det ene, kan han lukke ud af det andet. Ha, sagde Hrane, om mig kunde Ragnvald sige hvad han vilde, men han skal ikke fornærme hele Danmark. Kan Ragnvald fornærme Danmark? spurgte Jarlen med et høit Blik. Vær rolig! Tak Aserne, som gave dig et lettere Blod. Misund ham ei den Trøst at rose sine Klipper og Vandfald. Betager du ham den, hvad har han da tilbage? Jeg føler Norges Skiønheder ligesaa høit, ja høiere end han, raabte Hrane; men pralerisk Egenroes oprører. Og var han endda en Normand, saa fik det være; men Ragnvald er født i Danmark; og jeg har mærket, at naar Slige komme tidlig derop, blive de ofte allerhaanligst, da de dog med sønlig Kiærlighed burde mindes deres Fædreland. Han er syg, sagde Jarlen; og med den Syge maa man have Overbærelse. Er jeg syg? spurgte Ragnvald, og sprang heftig op. Du har Hiemvee, min Søn, og det er en svar Sygdom. Du er borte fra dine Frænder. og hævner dig nu paa os ved at vise din Vrantenhed. Naar du engang vender tilbage, vil du drille de Andre med at rose Danmarks frugtbare Sletter. Ragnvald taug, og slog Øinene ned. Jeg kan ikke forbyde Eder Kamp, sagde Reigin; men ville I lyde Venskabs Raad, saa kæmper ikke. I have jo ikke fornærmet hinanden, men kun pukket paa forskiellige Landes Fortrin. Lad Landene forsvare sig selv

i Svinefylke, i Tusindeviis; det vedkommer ikke enkelt Mand. Ragnvald tiener nu af fri Drift Konning Hroar; og jeg holder det for sømmeligere, at I spare Eders Mod til hans Forsvar, end at spilde det paa egen Kiv. Jeg er rede til Forsoning, sagde Hrane, men jeg er vis paa, at jeg søger den forgiæves hos Ragnvald. Dog rækker jeg ham Haand; ikke som Ven, men som Staldbroder hos Leirekongen. Som saadan modtager jeg den med al Oprigtighed, svarede Ragnvald. Dermed rakte de hinanden Hænder, skiøndt endnu skiælvende og blege i Ansigterne af den forrige Strid. Hrane havde gierne omfavnet Ragnvald; men et koldt, fiendtligt Blik fra dennes Øie isnede ogsaa ham strax igien, og han trak sig tilbage.

I ere nogle Giække, sagde den hundrede og tyve Aars norske Gubbe Arne Kalf, som sad med sit lange Skiæg i Bagstavnen, og havde hørt deres Trætte. Hvad er den hele Sag? To unge Skialde ere nidkiære paa hinanden, og nu maae Danmark og Norge tiene til Skalkeskiul. Dog, det siger jeg reent ud, Hrane er bedre end Ragnvald, skiøndt denne tildeels er min Landsmand. Du driller altid Hrane med din taabelige Hovmod; men Hrane fænger let, og Sangen til Møens Klint — siig mig min Søn — var det Klintens eller Ragnvalds Nærværelse, som opmuntrede dig? Hrane smilede godhiertig og sagde: Begge Dele, Fader, naar jeg skal tale ærligt. Ragnvald roser altid Norge; nu fik jeg Lyst til at giøre Giengield, da jeg saae det yndige Field i Morgenrøden.

Paa denne Maade fik Samtalen en god Vending; og da Nogle meente, det dog var Skade, at Naboer altid skulde kives og stride om Fortrin, raabte Arne Kalf: Der snakke I nu atter hen i Taaget! Hvo i al Verden skulde kives, naar det ikke var Naboerne? Maa der ikke Surdeig i Brødet, for at det skal blive

velsmagende? Er der nogen Sundhed uden Kappelyst og Strid? Odin, saa klog han er, kan ei undvære Thor. Men Thor maa heller ikke reise til Jothunheim uden hans Vidende, ellers vorder han giækket.

Under slige Samtaler gled Skibet fort. Yrsa hørte opmærksom til, og glemte derved at tænke paa sin egen Tilstand. Hun talede længe med Hrane, han behagede hende, og inden hun vidste deraf, var det Aften, og Skibet kastede Anker i Issefiord, uden for Leireskoven.

Andet Kapitel.

Kong Hroar.

Skiøndt Yrsa var vant til at leve i de Angelsaxiske Skove, maatte hun dog studse ved at see de frodige Træer, som omringede den danske Fiord, og som hang langt ud i Vandet med deres Grene. Det var ikke her Sand og Steen, som udgiorde Strandbredden; men den friske Græstørv kantede Bredden ofte med Blomster og Urter, lige til Bølgerne. Ved Enden af Fiorden gik en Bro ud i Havet, og fra denne saae de en bred, aaben Trægang, som førte til Kongens Lystgaard. Denne Trægang var ikke plantet, som i vore knappe Tider, men udhugget, ved, blot i et lige Strøg, at tage Træer bort. Af det meget Tømmer, Hroar havde ladet fælde, for at giøre Leireskoven sund og tilgiængelig, var Hroarskilde bygget; dog vare de bedste Bygninger af Muursteen. Husene stode adskilte fra hinanden ved Hauger og Giærder; kun tvende Hovedgader giennemskiare Byen og forenede sig i et Torv, hvor Kongsgaarden stod. Forresten vare alle Bygninger ad-

skilte, som endnu i Bagdad, og andre østerlandske Stæder. Indbyggerne bestode af Kongens Kæmper, deres Æt, endeel Smedde, Tømmermænd, Murere, Skibsbyggere og Haandværksfolk. Kongens Trælle havde et stort Huus, hvor de boede skikkelig godt, og hvorfra de ginge daglig at forrette Hoveri paa Mark og i Eng. Væve, sye og tilberede Lægedom giorde Qvinderne. Omkring Byen var en Vold og en Grav, forsynet med tvende Vindebroer; den ene ind i Landet, den anden til Kongens Lystgaard, der laa mellem Staden og Fiorden. Her tilbragte han Sommeren, og Reigin skyndte sig med Yrsa, fulgt af de gamle Fiskerfolk, for at hilse paa Kongen. Men i det Yrsa gik med Reigin giennem Trægangen i Tusmørket, blev hun forskrækket. Det forekom hende, som om hun saae tvende blege, blodige Mennesker bag Træerne, med stive Arme og Been, opspilede Øine, og i Hænderne holdt de blinkende Knive. Hun tog det for et ondt Varsel, og betroede sin Sorg til Reigin. Men han smilte og sagde: Vær trøstig! Disse vare Stimænd, som Hroar have ladet henrette og hidsætte, til Skræk og Advarsel for andre. Da de kom nærmere, fandt Yrsa, at det var virkelig saa. De vare bundne til Pæle, man havde trykket deres Hænder fast om de blodige Knive, udtaget deres Indvolde; og nu stode de saaledes vindtørre ved Veien. Du seer heraf hvilken god Konge Hroar er, sagde Reigin, han er Stimænds og Røveres Skræk. Yrsa gyste, i det hun gik dem forbi, thi de stirrede fælt; men Reigin loe. Saaledes nærmede de sig Kongsgaarden.

Har Kongen ingen Hustru? spurgte Yrsa. — Hun er død, for sex Aar siden. — Levede hun her? — Nei, i Northumberland. Hun hedde Ogn, var en fager Qvinde, som du. Det kan jeg tænke, at hun ikke har levet her, sagde Yrsa, hun vilde vist faaet Kongen til

at borttage de fæle Liig. Kan man ikke hævde Retfærdighed, uden at fordærve Naturen? Og skulle de blodige Slagtoffere med fortvivlede Træk daglig tilintetgiøre hvert blidt Indtryk af den blomstrende Vaar? — Stimændene føle ikke saa fromt, som du, sagde Reigin. Den blomstrende Skov finde de god nok til at skiule sig og røve i; men see de saadan en Fugleskræk, da vorde de rædde og flyve bort, som Spurve fra moden Frugt.

I Nærheden af Kongsgaarden var Skuldes Jomfrubuur og nogle Boliger for Kongedatterens Qvinder. Een af disse havde Reigin strax ladet indrette til Yrsa: og da hun ikke ønskede at see Kongen, før Jarlen havde talt med ham, bragde Reigin hende først til hendes Buur.

Ved at træde ind i Høieloft, kunde han ikke nok beundre den Kunst, hvormed Konning Hroar havde ladet Bygningen opføre. Istedet for at Kongshallen paa lidet nær før havde seet ud som een af vore Lader, fandt Reigin Alting paa en langt kosteligere Maade. Høieloftet kunde være hundrede Skridt langt og fyrgetyve bredt. Oven over hævede sig Sparværket i en ret Vinkel med et Tag af begede, sandede Trætavler; og stærke, velhøvlede Biælker, som løbe under Loftet, befæstede Taget vel med Væggenes Muur. I Baggrunden af Salen var en Forhøining med Tralværk, og en liden Dør, hvorigiennem Qvinderne kunde komme, tage Deel i Aftengammen og gaae, naar de vilde. Til begge Sider stode Bænke; de fornemste Sæder belagte med Hynder. Paa høire Haand var Gaffelbænken, med Kongens Høisæde i Midten. Bag Bænkene kunde Tæpper drages tilside, og her vare Bolstre, hvor fremmede Giæster, som besøgte Kongen, sov om Natten. Bag hvert Sæde var en Knage under Loftet, hvor Helten kunde hænge Hielm, Brynie, Skiold og Sværd. Og foran i Salen ved Indgangen stod et stort Kar, med

en Øse i. Dette fyldtes hver Aften med Øl eller Mundgodt, og det var sieldent, at ikke Kæmperne tømte det inden Midnat.

I denne Sal havde Kong Hroar tænkt at giæste sin Broder Helge, naar han kom hiem; thi han søgte altid at overraske ham, og havde Helge udmærket sig ved Bedrift, kunde han være vis paa, at den fredelige Broder ikke havde været ørkesløs. Denne Glæde var ham ikke forundt. Reigin bragte det sørgelige Budskab om Helges Død.

At han var død, giorde intet overordentligt Indtryk paa Kongen; hvergang Helge drog paa Eventyr, formodede Hroar, det vilde gaae ham ilde, og han forundrede sig mere over, at han saa tidt uskadt var kommen tilbage, end over at han nu var falden. Han elskede sin Broder, men deres høist forskiellige Sind adskilte dem. Dette tog til, da Helge, alt som hans Rygte steeg, begyndte at betragte Hroars Gierning med Foragt. Paa den anden Side voxte Hroars Misnøie over Broderens Vildskab, alt som Alderen giorde ham selv klogere. Saaledes vare da disse Brødre, som ofte skeer, blevne hinanden fremmede.

Derimod rystede Olufs Hævn Hroar desmere. Hans Kinder blussede, og det var kun den sikkre Efterretning om hendes Selvmord, som var istand til at berolige ham. Thi saa fredsæl han var, fik han Lyst til at hævne Broderens Død. Da Reigin fortalte Helges Endeligt, brast han i Graad, og raabte med sær Iver: O min raske Helge! Saa har du endt, som du har begyndt. Som en Ørneunge hævede du dig, og udstrakte tidligt dine skaldede Vingebeen; og som en Ørn stegst du siden og styrtede fra Fieldet. Saaledes funkler og døer et Stierneskud. Saaledes synker en Vaardag: blomsterfuld, men uden Frugt. Gid jeg havde hørt dig siunge Biarkemaalet, medens

de tilmurede Hulen. Gid jeg havde hørt Hesten vrinske. Ja, sikkert est du redet til Odin. Som Heimdal har du travet over Giallerbro, den har rumlet, og Odins Møer kappedes om at bringe dig det første Bæger. Her sidder jeg Myre og furer min Tue; og hvad giør jeg dog andet end min egen Grav? Og den bliver ikke saa prægtig, som din. Farvel, min bolde Broder! Tak for dengang vi sadde sammen lige over for hinanden i Jordhulen; for da vi vendte Ryggen mod hinanden paa Folens Ryg; for da vi stode Arm i Arm paa Thingstenen. Ha, vi skulde ikke hvile sammen i een Grav. Vore Livsbaner vare forskiellige, som Solens og Maanens, og langt adskilte stode Grændsestenene for vort Liv.

Et Par Timer derefter talede Kongen atter med Reigin, og havde fattet sig. Yrsas Bryllup bedrøvede ham ikke nær saa meget, som Reigin havde tænkt. En Brøde, som begaaes uvidende, sagde han, er ingen. Guderne raade for Lykken, de ere istand til at vende Ondt til Godt. Reigin maatte fortælle ham om Freyas Aabenbaring. Det var Aften, sagde han, og vi stode just rede til at bestige Skibet, da overfaldt os alle en søvnig Tunghed, og vi strakte os nogle Dieblik hen i Græsset. Om vi nu sov eller vaagede, veed jeg ikke; men da vi opstode, havde vi alle havt een Drøm: Freya viste sig paa en Aftensky, og forjættede Yrsa en Søn, som hun skulde kalde Hrolf, og som skulde blive en sielden god Drot for Dannmark. Det var et godt Løvte, sagde Hroar, og paa det Gode finder jeg en sær Glæde i at troe og haabe.

Hvorledes vil han modtage dig? tænkte Yrsa, da hun gik til Kongen. Hun havde vel hørt tale om Hroars Venlighed; men det fæle Retterstede havde nedslaaet hende, og hun formodede i Hroar at finde en streng Herre. Da hun treen ind i Værelset, mødte

hende strax en liden midaldrende Mand, klædt i en mørkegrøn Kiortel med et smalt Guldbelte; han havde glatte askegraae Haar og graae Øine. Han bad hende sætte sig, og sagde, at Kongen strax vilde være der. Yrsa yttrede sin Frygt for den Fremmede, hvis aabne Ansigt indgiød Fortrolighed. Den liden Mand smilte, og sagde, hvis hun frygtede Kongen, var hun sikkert i Landet den Eneste. Det varede længe, inden Drotten kom, og hun havde imidlertid fortalt alt hvad der var hændet. Da hun var færdig, trykkede han hende til sit Bryst og sagde: Velan, min Søster! græd ikke mere. Du seer her Kongen for dig, og han skal altid være dig en Fader og Broder. Naar menneskelig Storhed har naaet sin høieste Grad, synker den ofte. Det saae vi med Helge! Naar Ulykken er steget til den yderste Spidse, vender den sig ofte til Held; det haaber jeg, vi skulle see med dig. — I dette Øieblik kom den lille Agnar, Kongens Søn, ind og satte sig paa sin Faders Knæ, uden Frygt for Yrsa. Du var givt, og dette er dit Barn, sagde Yrsa. —

Jeg har et heelt Aar været meget lykkelig, svarede Hroar. Det Aar svandt som en smuk Vaardag. Min Ogn skiænkte mig min Agnar, med Tabet af sit eget unge Liv. Jeg vil skaane din desuden noksom sønderknuste Siæl for et levende Billed af min Kummer.

Med disse Ord gik han hen og aabnede en Vinduesluge. Den vendte mod Issefiord; over Fiorden stod den fulde Maane og skinnede hen over Bølgerne giennem Strandens Bøgetoppe. Men uden for Vinduet havde Hroar ladet spænde en Vindharpe. Her sad han ofte, hørte Nattergalens Sang, drømte om en Aandeverden, et tilkommende Liv, og glemte Kæmper og Skialdene i Hallen. Neppe havde han aabnet Vinduet og alt var tyst, før de forunderligste Stemmer lode sig høre. Agnar sad paa sin Faders Knæ, og Hroar saae paa

Yrsa, der lyttede forundret ved hans Side. Det var, som om fierne Hærskarer sang en længstforsvunden Sorg; som Sølvstemmer, der tabte sig i Nattens Brusen, som bølgende Melodier, der hævede sig og forsvandt. Da bruste pludselig en Storm, Maanen skiultes, Stemmerne taug, og Trætopperne susede. Natten kræver sin Ret, sagde Hroar. De Døde stige igien i deres Grave. Lader os ogsaa gaae til Hvile. — Med disse Ord adskiltes Frænderne.

Tredie Kapitel.

Skulde besøger Yrsa.

Yrsa havde hørt tale om Skuldes Skiønhed, forunderlige Væsen, Vildskab og Ondskab; hvorledes hun plagede Dyr, spottede Fattige, bagtalte Alle, men snakkede dem efter Munden, naar de vare nærværende. Næste Aften, da Yrsa sad udenfor sit Buur, kom Skulde med en Flok Piger. Hendes sortgnistrende Haar hang i tykke korte Lokker, indflættet med Siv. En staalgraa Silkekiortel havde hun paa, hvis Folder hvert Dieblik forandrede Farve, som Havet, og som i Bølgegang flød ned fra de fyldige Lænder. Paa Hovedet havde hun en Krands af Vandlilier. Hun traadte neiende frem for Yrsa; uden at tale videre om dennes Hidkomst eller Skiæbne, bad hun om at maatte dandse for hende, og uden at oppebie Svar, begyndte hun strax med ivrig Forfængelighed at vise sin Færdighed, under Trianglers og Fløiters Lyd. Da dreiede hun de sneehvide Arme og deilige Hænder saa sælsomt i Luften, at Yrsa ikke nok kunde forundre sig; og de velskabte

Been, ligesaa smalle som fyldige, og de smaae Fødder bevægede sig saa let som et Løv i Vinden. Da hun var færdig, rakte hun Yrsa en Kurv med Blomster, vinkede ad sine Piger, at de skulde forlade hende, og satte sig pustende ned ved Dronningens Fødder.

Hil dig, skiønne Fyrstinde! sagde hun. Den stakkels Skuld kommer for at hilse dig. Tillader du hende at sidde ved dine Fødder, og at tørre Støvet af dine Skoe? — Med disse Ord afviskede hun virkelig Yrsas Skoe med sneehvide Hænder. — Stat op, Skulde, sagde Yrsa forvirret, der er intet Sæde for dig. — Hvad andet Sæde er vel for mig fattige Tiggerbarn? spurgte Skulde med en andægtig Mine. Ak, man har vist fortalt dig meget om mig, hvor ondskabsfuld jeg er. Jeg stakkels Mø! Fordi jeg er lidt overgiven! (her begyndte hun at græde) Men jeg tilgiver dem! De forstaae sig slet paa Hiertet. Yrsa rørtes og bad Skulde, ei at være bedrøvet. Ak, vedblev hun, hvis du forskyder mig, er det ude med mig: kun hos dig vil jeg være, huldsalige Qvinde! — Du skal opdrage mig. Hvorledes kan et Pigebarn opdrages mellem Mænd. — Jeg er yngre end du, sagde Yrsa, og trænger selv til Opdragelse. — Er du yngre, saa seer du dog ældre ud, sagde Skulde forfængelig, og du har vist langt meer Forstand end jeg. Desuden er du Dronning, og min Stedmoder og Stedsøster. — Yrsas Pande rynkedes smerteligt; da raabte Skulde: Man fortæller saameget, hvoraf det Halve er usandt. Du har vel ogsaa hørt, at de vil giøre mig til Datter af en Havfrue? Men jeg er ikke saa taabelig at troe disse Bondesagn. Jeg veed ret godt, at min Moder var en smuk Fiskerpige, ligesom du; at hun kom til Kong Helge i Badehuset om Natten, fordi hendes Moder havde forskudt hende. Kong Helge blev min Fader;

men min Moder druknede engang i Sivet, da hun vilde plukke Sølilier, og der spøger hun endnu.

Jeg har følt mig saa alene. Men nu skal du være min Moder. Vil du det? Dette Spørgsmaal udsagde Skulde med et saa indtagende Smiil, at Yrsa ikke kunde modstaae, men trykte hende til sit Bryst. Da beed Skulde hende i Læben, saa hun skreeg. Ak, raabte den Kyssende, med Taarer og foldede Hænder, tilgiv min Heftighed! Jeg tilgiver dig, sagde Yrsa alvorlig, men dit Vildskab ængster mig, og nu maa du gaae. — Men jeg besøger dig i Morgen igien, sagde Skulde. Yrsa tillod det, hvis hun vilde være skikkelig, og Skulde forlod hende.

Da hun var borte, gik Yrsa ind, satte Blomsterkurven paa Bordet, og stirrede efter den sælsomme Skikkelse, der forekom hende mere lig en Alf, end et Menneske. Da begyndte det at røre sig mellem Blomsterne, og i det Yrsa forfærdet sprang op, krøb der en Slange ud af Kurven, lod sig falde ned af Bordet og sneeg sig hen ad Gulvet. — Ha, raabte Yrsa — ondskabsfulde Pige, vil du saaledes dræbe mig? — Men i det samme stak Skulde ganske ligegyldig Hovedet ind ad Døren, og spurgte: Aa, med Forlov, har jeg ikke glemt min Snog her? Og da hun saae Yrsas Frygt og Vrede, gav hun sig til at skoggerlee og sagde: Jeg vil kun skræmme dig. Den er tam, den er ikke giftig. De hule Tænder ere brukne ud. Jeg har faaet den af min Træl fra Myklegaard. Den giør mig intet! Den er saa from som et Lam. Derpaa udstrakte hun en lille sort Stok, og sang:

Slange, Slange slyng,
Slange, Slange klyng
Dig om denne Stang,
Smidig, glat og lang.
Slange, du min Lyst,
Hvil ved Skuldes Bryst.

Med disse Ord strøg hun den af Kiæppen, puttede den ned mellem Brystets svulmende Hvælvinger, sagde: Det kiøler! og gik syngende bort.

Næste Dag besøgte hun Yrsa igien, med en Hat paa sit Hoved, nydelig flættet af det fineste Siv; en Blomsterkrands, der straalte med brændende Farver, kantede den; smaae Blade dirrede og flagrede rundt omkring Hatten, som Espeløv; det høieste Røde afvexlede med det stærkeste Blaa, og med sorte guldplettede Løv. Da Skulde kom nærmere, saae Yrsa, at det var Sommerfugle, som hun med Naale havde fæstet om sin Hat. Grusomme Mø, raabte hun, hvad har du der for igien? O det giør ikke ondt, sagde Skulde; men hvis du ikke lider det, vil jeg give dem deres Frihed. Dermed tog hun alle Sommerfuglene af Hatten, trak Naalene ud og lod den brogede Flok fordele sig med uvis Flagren i Luften, mens hun klappede i de hvide Hænder.

Det giør jeg saa tidt, sagde hun. De flyve ligefuldt. See kun! De ere ikke saa ømskindede som vi. Vil du nu gaae ud og bade dig med mig i Fiorden? Derfor kom jeg. Yrsa tog imod Tilbudet, og de gik med en Tærne, som bar deres Tøi. Igiennem en skraa Sidegang vandrede de til Badehuset; men Skulde drog først Yrsa hen imellem Træerne, for at vise hende noget forunderligt. — Du maa lade mig binde for dine Øine, og ikke see før jeg tillader det, sagde hun. — Saa vild og sælsom Skulde var, havde hendes Selskab noget morende for Yrsa, og hun besluttede for det første at finde sig i hendes Luner. Hun lod sig altsaa binde for Øinene. Skulde førte hende hen i Krattet, og sagde endelig: See nu! — Da Yrsa aabnede sine Øine, stod hun lige for de to Morderes fæle Liig, der forrige Aften havde skrækket hende. Skulde var krøbet op paa en af Pælene, havde omfavnet den Hen-

rettede, og lagde sin Purpurkind til hans Ansigt. — Afskyeligt! raabte Yrsa, fæle Skulde! jeg vil ikke omgaaes mere med dig. Dit Vildskab grændser til Afsind. — Det er ikke sandt, raabte Skulde hæftig fra Pælen: det er ikke afskyeligt, men smukt, ikke afsindigt, men sindrigt. Vilde Morgenen være saa munter, hvis ikke Natten havde været skummel? Vilde Glæden være sød, hvis ikke Smerten havde været bitter? See engang min unge hvide fyldige Arm, hvor den stikker af til disse runkne jordslagne Skuldre! Hvor skalkagtigt mit blomstrende Ansigt leer ved Siden af denne blege Dukke med de brustne Hornøine. — Din Opførsel er høist usømmelig, sagde Yrsa: jeg befaler dig at stige ned. Skulde adlød. Smidig som et Egern klavrede hun fra Pælen, og logrende som en Hund, men med Kattens falske Blik, kom hun til Yrsa. Du er min Moder, sagde hun smigrende, løb hen i Krattet, afbrød nogle Qviste, tog Baandet af sin Hat, sammenbandt dem, neiede dybt med megen Ynde, og sagde med en bedrøvet alvorlig Mine: Tugt mig, hvis dig tykkes, jeg har fortient det. — Du spotter mig, sagde Yrsa. Nei, ved Loke, raabte Skulde, troer du, jeg frygter Riset? Og med disse Ord havde hun med en underlig Hæftighed allerede givet sig et let Slag over Armen, saa at der blev en Stribe paa den fine Hud. Yrsa rev hende Riset af Haanden og sagde: Pige, jeg veed ikke hvad jeg skal troe om dig! Enten er du tosset eller altfor klog. Ingen af Delene, svarede Skulde; kun et godt jevnt stakkels Pigebarn, der gierne tager imod Formaninger. Med disse Ord bragte hun Yrsa hen til Badehuset.

Hvor det ligger smukt, sagde Skulde. See, den forreste Side, med Biælker og Vedbendranker, seer ud som et Bondehuus i Dalen, og dog hviler det paa tynde Pæle, og underneden bader sig evigt en af de

lumske Dødens Møer, i det rindende Vand. Det er en bedragerisk Grund. Ikke sandt? — See her besøgte min Moder Helge, vedblev hun, i det hun aabnede Døren. Her staaer Løibænken endnu, aldeles den samme som dengang. Men de, som brændte af Kierligheds Luer paa den, have nu strakt sig paa en dybere, kiøligere Løibænk, hvor ikke Vaarløv, men Sand og Leer skygge for Solen, og vige ikke tilside for Luften, før i Ragnarokr, naar der ingen Sol er meer. Thi ogsaa den skal sluges i Afgrundssvælget; og saa hedder det: „Gab er i Afgrund, men Græs ikke." Er det ikke fornøieligt? Saa er den Spøg forbi! — Yrsa gyste, men sagde derpaa med et saligt Blik: Saa samle de Gode sig hos Alfader i Himlen. — Kan være! sagde Skulde letsindig: saaledes hedder det jo i en gammel Vise. — Det staaer ogsaa kun i en gammel Vise, sagde Yrsa, at Solen skal opsluges. — Siden du er saa stor en Veninde af Viser, sagde Skulde, kiender du da ikke den:

„Dagen er lang og Sommeren heed,
Snart Morgen paa Aften følger,
Konning Helge gaaer til sit Badehuus ned
At qvæges i Havets Bølger?"

Og dermed sang hun den hele Vise. Hvad vil det egentligt sige med denne Havfrue, spurgte Yrsa, da Sangen var endt; hvorfor blev hun en Slange? Ei hvad, raabte Skulde, eenfoldig Kiærlingesnak. Saaledes udpynte disse ørkesløse Skialde alle gamle Sagn og fordærve dem. Min Moder var en ærlig Pige, hun har ikke lønnet Kongens Elskov med Falskhed. Vilde man troe Rygter, saa har jeg hørt fleer; og jeg veed ikke, hvorfor jeg meer skal fæste Lid til hvad der fordømmer, end hvad der frikiender. Hvad har du da hørt? spurgte Yrsa. At min Fader blev hende

utro, at hun af Fortvivlelse druknede sig, og spøger i Fiorden. Seer du? der stikker hun det blege Hoved med de lange dyngvaade Ravnehaar op af Vandet. — Yrsa vendte sig forskrækket om og raabte: Hvor? — Ei hvad, sagde Skulde, du maa ikke være saa ræd. Dermed vare de afklædte og sprang i Vandet. Men det var Skulde altfor snevert derinde, hun aabnede Brædelugen og svømmede ud i Havet. Havde Yrsa før beundret hendes Dands, saa maatte hun meget meer studse ved den overordenlige Lethed og Færdighed, hvormed Skulde svømmede. Snart skiød hun saa hurtigt afsted, som en sølvblinkende Sild giennem Bølgerne; snart laa hun saa let som en Kork paa Vandet, kyssede sin Fod og giorde allehaande Kunster. Men tilsidst vovede hun sig dog for langt ud, Strømmen drev hende bort, hun arbeidede forgiæves, skreeg ynkeligt om Hielp og sank til Bunds. Hun er druknet, raabte Yrsa fortvivlet, og vendte sig til den gamle Tærne, som ganske rolig sad med Klædekurven. Tærnen rystede smilende paa Hovedet, og pegede hen med Fingren paa de udenfor Badehuset nedrammede Pæle; og der sad Skulde, frøs med Hænderne korslagte over Brystet, og efterabede sin Moder, da Kongen havde seet hende førstegang. Det var her hun sad, sagde hun. Men du maa ikke saaledes lade dig forskrække. Den som skal føde Konger og Helte, maa selv være Heltinde. Du vil opdrage mig, men jeg kommer nok først til at opdrage dig. Nu klædte de sig paa og ginge til Buret igien. —

Da de kom hiem var der stort Opløb ude ved Stranden. Kongen og hans Mænd stode ved Kysten, og meget Folk. Ude paa Bølgerne brændte et høirandet Skib i lys Lue med megen Røg. Yrsa troede først, det var et fremmed Fartøi, som tilfældigviis var gaaet i Brand lige uden for Leireskoven. Men snart

hørte hun, at det var et Vrag med sieldne Kostbarheder, med Purpur og de fineste Linklæder, der var kommen fra Myklegard, og formodentlig agtede sig til Bretland. Det var strandet paa en Sandbanke og tilhørte Kongen, som havde Strandretten. Saasnart Hroar vidste, at der ingen Mennesker vare paa (disse havde formodentlig villet redde sig paa Baade, og vare omkomne), sagde han: derfra bevare mig Guderne, at jeg skulde indbringe Fordærvelse over mit Land, ved at smykke mig med forfængelig fremmed Overdaad. Et Skib med Pest var Siælland ikke farligere. Nu elsker Bonden Vadmel, og Qvinden selvspundne Lin; skulde vi smykke os med Silkeormens Pragt, farvet i Purpurmuslingens Blod, da vilde disse Kryb snart hævne sig, og Ødselhedens og Yppighedens Orm fortære Landet. — Befalede derpaa, at man skulde udtage et Stykke Purpur til Yrsa og Skulde; — thi Fyrstinden kan vel have noget forud for Bondedatteren og Hersegvinden, meente Kongen — og derpaa lod han Skibet stikke i Brand.

Dette blev strax sat i Værk, og Ingen kunde have noget at indvende, da det var Kongens Eiendom. De unge Piger og deres Beilere, som stode paa Strandbredden, dem skar det vel i Hiertet, og de syntes det var Synd og Daarlighed; men de Ældre og Visere roste Kongens Handling.

Fierde Kapitel.

Helges Gravøl.

Nogle Dage derefter lod Hroar ved en Herold Kæmperne sammenkalde, for at drikke sin Broders Gravøl. Med spændt Forventning ilede de did, og havde mange Samtaler paa Veien. Den fredelige Hroar var kun ilde liidt af de fleste Stridsmænd. De havde Lyst til at føre Krig, at erhverve Bytte, og ansaae det under deres Værdighed, at beskiæftige sig med Daad, hvilken de meente kun sømte sig for Trælle. Hroar var liden af Vært, ogsaa herover spottede de, og talede tidt om de lykkelige Tider, da man kun valgte Den til Konge, som kunde fylde to Sæder. Dog vovede de aldrig at tilsidesættte Ærbødigheden i hans Nærværelse; thi Almuen elskede ham, og hans Retsind bandt Munden paa enhver. Ogsaa straffede han kiækt og strengt Lovenes Overtrædere og Rolighedens Forstyrrere.

Hvilket Løvte vil han sværge? sagde Guitlak; det længes jeg efter at høre. Hvor mange Pund Hør vil han spinde fra Tenen, til Ære for sin Broders Minde? — Hvilken Skiald skal siunge til Valens Ære; spurgte en Anden; mon Hrane eller Ragnvald? — Ingen af begge, raabte Hugleik; thi de kives bestandig; det vilde foraarsage Tvist, og den hader Hroar. — O han har en Skiald, sagde Rørik, der er ligesaa kraftig og varm som han selv. Den har alt siunget ham Helges Priis. Den mægtige Vindharpe har alt ofte dirret ham sygelige Qvindelyd i Øret, og smeltet hans Hierte. Jeg har selv seet ham græde. Var jeg i Ragnvalds og Hranes Sted, sagde Viglet, saa indgik jeg Forliig. De burde hævne sig paa Vindharpen;

thi den elsker Hroar dog meer end dem begge, og den koster ham mindst. Det var morsomt at forføre disse Skialde til en Nat at klyve op i Gavlen af Kongens Lysthuus, og nedskiære Vindharpen. Kunne I forestille Eder disse Ungersvende hænge over Bielken i Maanskin, sætte al egen Kiv tilside, og med fælles Iver bruge deres Daggerter, til at sønderslide de forvovne Strenge, som uden andres end Vindens Hielp vove at giøre dem Egeløvet stridigt? — Med slige Samtaler satte de yngre Kæmper sig med paatagen Beskedenhed nederst, for at giøre Plads for de Ældre, Graahærdede, hvilke de dog i deres Hierter langt oversaae. — De fiirskaarne solbrændte Helte kom langsomt i deres Harnisker, satte sig meget alvorlige ned ved Høisædet, ventede paa Kongen og taug. Mellem disse var Reigin Jarl den hpperste. —

Nu aabnede den liden Lem sig i Baggrunden bag Tralværket, thi Yrsa og Skulde kom med deres Møer. Mændene kunde ikke noksom beundre deres forskiellige Deilighed. Yrsas Haar vare askegraae, Skuldes kulsorte. Yrsa var rank og smekker, Skulde liden og fyldig. Yrsas blaae Øine svømmede i Taarer, Skuldes smaae brune funklede med Ild. Yrsa var klædt i en fiin mørkeblaae Vadmels Kiortel, som hun selv havde vævet og farvet; den slyngte sig i bløde Folder om hendes ranke Liv, en guul ulden Lidse med et lidet Spænde sammenholdt den under Brystet, hendes lange Haar hang hende i en eneste tyk Flætning ned fra Nakken næsten til Hælene, og om Issen havde hun en Krone. Skulde havde ikke givet sig Tid til at lade sit Purpur sye, det var blot kantet, og hang hende i store Folder ned som en Kaabe. De fine Linklæder havde hun paa; hendes korte Haar hvirvlede sig tykt og bredt i mægtige Krøller, prydet med brogede Muslingeskaller og Sommerfugle. Om den nøgne Hals

og de fra Skuldrene af blottede Arme havde hun Guldkiæder og Ringe.

Da sprang pludselig Hallens Fløidøre op. En Flok Spillemænd, med dæmpede Trommer og sørgeligt klagende Fløiter ginge foran. Saa kom Kongens Kiertesvende med Fakler, og endelig Kongen selv. Han var klædt i sin bedste mørkegrønne Kofte, med et bredere Guldbelte om end sædvanlig. Paa Hovedet havde han sin Broders Krone istedet for Moderens Sigrids, som han ellers pleiede at bære, men som han nu havde givet Ysa.

See, sagde Viglet til sin Nabo, den synker ham ned i Nakken, skiøndt der er lagt Valk under. Hvi beholdt han ikke Qvindekronen paa, som sædvanlig? — Hroar var bleg og hældede sig noget til Reigin Jarls Arm, thi denne Kongens første Mand var strax gaaet ham imøde. Viglet vilde atter til at hviske Spot; men alt som Kongen nærmede sig Høisædet, fyldtes hans Øine med den besynderlige Ild, som altid viste sig, naar han vilde tale, og som indgiød Ærefrygt. Dog var dennegang Opmærksomheden deelt; thi en lav, bruunladen, bredskuldret Kæmpe, som ingen kiendte, fulgte Kongen i et blendende Staalharnisk. Han havde Hammer og Tang i sin Haand, og satte sig ved Høisædet paa venstre Haand, Reigin Jarls Plads var paa høire. Da Hvoar sad i Høisædet, hævede han saaledes sin klare, tydelige Røst:

Ærlige, trofaste danske Mænd! Om ogsaa Sundhed og Kraft paa Siæl og Legem bringer os en rum Tid til at føle Stolthed, indgyder os Tillid til os selv, til vor Lykke, saa kunne vi dog heller ikke andet, end røres og ydmyges i Følelsen af vor Afmagt, ved en stor Mands Askekrukke. Thi naar den stærkeste Heltedaad, liig Skyen, henaandes og adsplittes, hvad er da den mindre? Helge var en Helt. Høit slog

hans Barm for Æren, og den gik ham over alt. Jeg har seet ham, som Seiervinder over Kong Skalk i Venden, spise Svamp af Jorden, og at slagte sin egen Hest, for at opmuntre sine Mænd, da der ingen Levnetsmidler vare i den opbrændte By. Jeg saae øm Elskov farve Ungersvendens brune Kind med det fagreste Purpur. Da jeg engang gled paa min Fod ved Issefiord, og Bølgerne slugte mig, styrtede han efter; og uden denne Redning vilde jeg ikke overleve ham nu og begræde ham. Sielden var hans Kraft! skiøn! Jeg føler den langt over min. Men — nu er denne Kraft forsvunden. Bleg og stiv sidder han paa sin Hest, i den tilmurede Hule. Solen blinker ikke længer paa hans Hielm; med stærken Arm tæmmer han ikke meer den vælige Ganger; det store, syv Spand lange Sværd hugger ikke flere Fiender ned; det ruster i Balgen. Livet blinker ikke tiere fra Siælens Lønkammer, giennem det aabne Øie. — Lader os da forlade hans Gravhøi og ham, (thi hvor han nu er, kunde vi dog ikke følge) og lader os see: Hvad har han virket paa Jorden? — Først og fremmest lever da hos os Mindet om hans Vennesalighed. Thi uagtet hæftig, stolt og haard mod sin Fiende, var han dog trofast og kiærlig mod sin Ven. Ingen smaalig Hovmod rynkede hans Pande, han følte sig ikke bedre end sine bedste Kæmper. Helge var gavmild. Rundtomkring her i Hallen opdager jeg Sværd, Brynier og kostbare Ringe, hvorfor I takke hans Ædelmod Han var øm mod Qvinden. Denne Drift, der forener sig med Tapperhed i nordiske Kæmpers Bryst, besad han i høi Grad — og han faldt, et Offer for den. — Venden og Iyden beskyldte ham for Grumhed. Men naar jeg undtager den Hæftighed, hvormed han alt for strengt hævnede vor Fader Halfdan paa Farbroderen Frode, træffer Grumheds Beskyldning ham ei; og Retfærdig-

hedens Guder Baldur og Forsete vare ham saa hellige som Tyr og Thor. — Sammenligner ham med den hallandske Jarmerik, og I ville føle Forskiellen paa en grum Kriger og en ærlig Helt. Jarmerik var tapper som Helge, vældigere! Et fast Slot opreiste han paa Kullen af Kampesteen, takte det med forgyldte Skiolde, og gav det hvælvede Porte til de fire Verdenshiørner. Han sløifede mange Steder i Saxen og Reidgothland, og var en Skræk for Østersøen og de nordiske Kyster. Men med Strikker lod han sin Søstersøn og de yppersste Landets Helte qvæle. Sin uskyldige Dronning lod han, paa falsk Formodning, nedtrampe af Heste i Slotsporten; og da selv Dyrene følte Medynk med hendes Jammer, rørtes over hendes Skiønhed og ikke vilde sætte deres jernbeslagne Hove paa det skiønne Bryst, drog han hende en Sæk over Hovedet, og da først knuste de hende baglænds. Mindes Randver, hans Søn, som han lod hænge, fordi Nidingen frygtede for, at Sønnen stod ham efter Livet. Under Galgen plukkede Randver Fiærene af sin Falk og sendte Faderen den; da først følte Jarmerik sig barnløs. Og længe udeblev ei Hævnens Time; thi Reidgotherne overvandt ham, afhug ham Hænder og Fødder og lod ham forbløde sig. — Seer her et Billed paa Heltemod uden Viisdom, Kraft uden Blidhed. Derfor søgte Helge og jeg at virke til begge disse Maal, og hver valgte den Kreds, hvortil Naturen havde bestemt ham. Helge tilvandt sig Ageren, jeg pløiede; Helge hentede Sædekornet, jeg saaede. Helge omgiærdede Haven med et Hegn af dragne Sværd, og som Asken Ygdrasil have Træer hævet sig i flere Aar, og baaret Frugt i den danske Abildgaard. Helge overvandt Jotherne, han forbandt atter Halvøen med Øerne, som vor Stamfader Dan havde giort, og herved tilintetgiorde han indvortes Tvedragt. Han overvandt Saxerne norden for Elven,

og tvang de vilde Vender, der saa ofte have truet os, til at give Skat. Han bekæmpede den urolige Adils i Sverrige, og Fiendskab truer heller ikke mere fra denne Kant. — Seer hen paa alle de stolte Seiervindere! Deres Harme sydede og skummede, lig Havets Bølger; men med næste stærke Bølgeslag smeltede det stolte Skum og efterlod intet Mærke. Hvad udrettede Gram, som, behængt med Biørnehuden, knuste sin Fiende Kong Sigtryg med Guldkøllen? Hvad Hading, som bekrigede Handuan, og opbrændte hans Stad, ved at binde Svalerne tændt Svamp under de sprættende Vinger? Seer hen paa Niflungernes og Volsungernes drabelige Kæmpeslægt! Den har fortæret sig selv, som i en gyselig Øglerede; og, uagtet deres Manddom og skiønne spildte Kræfter, sidder Rædsel og Gru, som en bleg Jetinde, og stirrer paa Sigurd Fofners-Banes uhyre Gravhøi i Hunsingau.

Lader os da heller vende Øiet til Dannarks første Frode, hvem Freier i Upsal elskede saa høit, at han i Frodes Tid lod Markerne bære Frugt af sig selv, saa at man ikke behøvede at forsyne sig for Vinteren. Ja selv Dværgene aabnede Biergets Skiød og skiænkte Kongen det hellige Jern, ikke til fordærvende Sværd, men til frugtbringende Plouge. Lader os tænke paa Freier i Sverrig, der var ligesaa vennesæl, og Frode Fridsami, der gav Landet vise Love, og altid ledsagedes af venlige Fylgier. Mindes Eder den kiække Kong Fridleif, der arbeidede mod dum Vankundighed og skadelig Misbrug af Gudernes Lære. Frode Fridleifsøn, der holdt Landet i Velstand, fordoblede Hofmændenes Sold og fik Navn af hin Femilde, i sit blomstrende Ringsted. Disse Konger ere mine Mønstre; og derfor sværger jeg — (her indbragte man Freiers gyldne Galt, og Kongen lagde sin Haand paa dens Huggetænder) ja, høit strænger jeg ved Odin, Vili og Vee, ved de tolv store Gu-

der i Upsal, at jeg vil hædre min Broders Minde — (her lyttede Kæmperne) ved at stræbe fort i Omsorg for Landets Tarv, Livets Udvikling, Hiertets Fred, saa sandt hielpe mig alle Æser og Asynier.

Det tænkte jeg nok, hviskede Viglet til sin Nabo; hvor Snak kan giøre Udslaget, der vil Hroar altid vinde Seier. Ikke en Bedrift, ingen tapper Blodsudgydelse for den stærke Thor — sagde Offergoden Losde, saa høit at Kongen kunde høre det, og reiste sig fortrydelig. Men de gamle Dommere og Folket, som stod i Hallens aabne Døre, smilte og sloge paa Skiolde.

Da reiste Hroar sig atter og sagde: Kongen bør være Hovedet, som beslutter; Goderne Hiertet, som luer, Hirdmændene Hænderne, som forsvare, Almuen Fingrene, som arbeide; men Legemet trænger da ogsaa til et Par vældige Arme, som styre; og dem see I her! Med disse Ord pegede han paa Reigin Jarl og den Fremmede, som sad ved hans Side. Saaledes indsætter jeg da dig, tappre Reigin! til min Staller og Krigsøverste. Du skal føre min Hær mod mine Fiender. Din Erfarenhed og Duelighed vil baade mig, som den har baadet Helge.

Hermed vare alle Kæmper tilfredse og sloge paa deres Skiolde. Nu tog Kongen den fremmede Mand ved Haanden, og han reiste sig med Vanskelighed fra sit Sæde. — Nysgierrigheden voxte. Hvem kan det være? Hvad skal han? mumledes der. Den stærke, brunladne Kæmpe saae ned for sig med et undseeligt, tungsindigt Blik. — Han seer mere ud til en Træl, end til en Helt, hviskede Viglet. Nei, sagde Belin, et saa giennemtrængende Øie har ingen Træl. Han staaer slet paa sine Been, det er sandt, men Bulerne ved Øienhaarene ned imod den stærke Næse tyde paa overordentlig Kraft; og jeg har lagt Mærke til at hans Hænder, uagtet de store Fingre og den svulmende Muus

over Tommen, besidde en forunderlig Smidighed. Han kan ikke holde dem stille noget Øieblik. Sikkert en Almuesmand, som Hroar vil indsætte til Staadderkonge, mumlede Viglet.

I see her Vaulundur, hin berømte Smed, vedblev Hroar. Han er vor Tids kunstrigeste Mand og langt over min Roes. Selsomme Eventyr og megen Ulykke har han døiet hos Konning Nidunger i Thiodi, men nu er det overstaaet, og Vaulundur boer nu hos mig i Siælland, paa sine Fædrenegaarde. Ingen forstaaer at hamre Malm, som han. Han skal smedde Sværde, med hvilke der kan slaaes dobbelt saa kraftigt, thi selv den Tappreste blandt Eder vil dog ikke nægte, hvormeget gode Vaaben hielpe i Krig. Ogsaa Buer og Pile kan han forfærdige, og af dem ville vi giøre større Brug end hidtil. Vi have jo for kort Tid siden hørt, at Skytherne overvandt Gotherne i et mærkeligt Slag, blot fordi de bedre forstod at bruge Skudvaaben til Hest. Deri maae vi ogsaa øve os. Men Vaulundur kan meer end dette; og jeg indsætter ham herved til Marsk over alle mine Kunstnere, Haandværksmænd og Arbeidere. I see, han fører sit Vaaben: Hammer og Tang i sin Haand. Undres ikke over at han er stivbenet. Den grusomme Nidunger har ladet ham Benene lemlæste; men ved egen Erfaring og Kløgt har han anvendt Saarlægekonsten paa sig selv, og lykkelig helbredet sig. Sine Hænder kan han bruge desto bedre; det ville I snart erfare.

Nu satte Kongen sig, og medens det store Horn gik omkring til Helges Minde, strøg Hroar den kostbare Guldring af sin Arm, som Vaulundur havde smeddet til denne Fest, rakte den til Offergoden Lofde, der sad mellem de andre Goder, i hvide Klæder, med brogede Bændler om Tindingen, og sagde: Jeg giver her denne skiønne Armring til den Skiald, som siunger min

Broder Helge det bedste Drapa. Modtag den, sagde han til Lofde. Efter gammel Sæd tilkommer det Goderne, at bedømme Skialdenes Sange ved en Konges Gravøl. Lofde modtog Ringen og opfordrede Skialdene til at synge. Alles Øine vare henvendte paa Hrane; men da han undseelig taug, traadte Ragnvald frem, og med dristige Blik slog han sin Harpe til følgende Drapa:

Utgardeloke
I Lænker lured,
Hvor Niflheims Nælder
Af Taage næres;
Hvor hule Fielde
Den Feige fængsle,
Skumle Siæle
Med Snoge bindes.

Tankefuld Tangkiær,
Sledsken Tærne,
I Leire ved Loke
Lokked Frode.
Ved Drab fordærved hun
Danske Skioldung;
Tunge Skiæbner
Trued Helge.

Men Skyen sank
For Morgensolen;
Nastronds Lue
Listen lønte.
Helten fra Hulen
I Skoven hærjed;
Frode sig vaanded,
Da Taarnet vakled.

As Thor paa Thinget
Den Tappre skued,
Sendte Lynet
Fra Sky mod Leire.

I Hallen Helge
Stod som Heimdal,
Gyldenbryniet,
Høit paa Bifrost.

Vi slog med Sværdet
Jothers Skuldre,
Tvang dem Aaget
Som Trælle bære.
Vi slog Slaver,
Venderne skrækked.
Skalk den Stolte
Blev Skattekonge.

Men Utgard-Loke
Fnøs i Afmagt:
Qval ved Qvinder
Kan Kraften qvæle.
Da angled Arglist
I Angelsaxen;
Men kloge Konge
Beed ei paa Krogen.

Paa Helheim Helge
Strengt sig hevned;
Steeg paa Snarfod,
Som Har paa Sleipner.
Da reed den Raske
Dødningreisen.
Det var Veien
Til Valaskialfen.

Syv skiønne Møer
Stod paa Bifrost,
Skued Valen
Til Valhal ride.
Hvo kommer hist, sang
Geierskagel.
Blod farver Kinden,
Men ikke Brystet.

Ei han bores
Af Staal i Barmen,
Ei Thegnens Tinding
Geirsodtegnes.
Ei Sværdsveed farver
Den Forvovne!
Dog gaaer hans Ganger
Ad Giallerbroen.

Da var det saare
Skiønt at skue
Hvor gode Guder
Ham Gaver skiænkte.
Thor gav Sværdet
Og Vidar Spydet,
Odin Hielmen
Paa Helge satte.

Nu sidder Halfdans
Søn hugprude,
Miøden svaler,
Sæhrimnir styrker.
Giæst er Glæden
Hos rige Guder;
Men Hel husvaler
Hæderløse!

De gamle Kæmper syntes godt om denne Sang, og Lofde vilde strax give Ragnvald Armringen. Da bød Hroar ham tøve, for at høre, om ingen vilde giøre Ragnvald Prisen stridig. Yrsa og nogle Ynglinger med gode udtryksfulde Ansigter saae hen paa Hrane. Han slog Øinene ned og begyndte at bevæge sig paa Bænken. Hans Staldbrødre stødte ham i Siden og paa Albuen, toge ham Harpen ned og rakte ham den. Vil du synge, Hrane? spurgte Hroar. — Hvis du tillader det, Herre Konge! svarede han; men forund mig blot at fatte mig et Øieblik. — Hrane er undseelig, sagde een af de spodske Kæmper. Undselighed og Frygt grændse sammen, smilte en anden. Nu havde

Hrane fattet sig. Den opblæste Mine, hvormed Ragnvald betragtede ham, gav ham Mod, og han sang:

Pryd Høien, Freir! med Somrens unge Straa.
Hvælv over den din Himmel, Freya! blaa,
Og plant om Graven dine Roser røde.
Vor Helge rider til sit Valaskialf,
Ledsaget af den skiønne Dagens Alf.
Han slumrer ikke længer blandt de Døde.

Rask var hans Vandring her paa denne Jord.
Han agted ei Forsigtighedens Spor,
Men klavred op ad Farens Fielde brune.
Dybt under dem slog Ran sin vilde Sø;
I Tidens Bølge maatte Helten døe,
Men Bølgen ei udsletter Stenens Rune.

Hil være Valhals store Guder tolf!
Den ædle Viv skal skiænke Danmark Rolf,
Og Elskovs Diis forjættet har en Konning.
Hil være Valen, som til Vingolf gik;
Hans Arveøl er ingen bitter Drik,
Thi Sorgens Malurt blander sig med Honning.

Naar Natten i sit sorte Klædebond
Sig Fiorden nærmer, svæver Helges Aand,
Lig Kæmpeskyggen, over Hledreskoven;
Da seer han ned til Marken, hvor han streed,
Til Hulerne, hvor han i Livet leed,
Og speiler sig ved Maaneskin i Voven.

Men hvergang Morgenrøden bryder frem,
Da stiger han i Luften til sit Hiem,
At høre den guddommelige Sanger.
Da siunger Bragi Heltens Kraft og Harm,
Og kiælent svulmer hver Gudindes Barm,
Og Kobberporten klinger i Thrudvanger.

Men brister Jorden, som den skiøre Bark,
Da vaagne Hyrderne paa Idamark;
Som Sværdet før, da vorder Leen hvæsset.
Da forelæser Saga Tidens Skrift,
Og Livets svundne, barnlige Bedrift,
Da glimter kun som Tærninger i Græsset.

I Ragnarok alt synker og forgaaer.
Een Rune kun i Evigheden staaer,
Som Urdur selv e mægter at afvaske:
„Om du var Baldur fiendtlig eller huld!"
Thi Siælen, Kæmpe! smuldnes ei til Muld,
Fordi du brænder Legemet til Aske.

En Taushed fulgte paa denne Sang. Yrsa græd, Hroar var bevæget, Folket med ham. Men Ragnvalds Venner murrede, hviskende sagte til de Gamle, og fik disse til at nikke og til at ryste paa Hovedet. Hvilken Qvindevise, heed det. Vil den sammenligne sig med Ragnvalds mægtige Qvad? I Ragnvalds Qvad er Kraft og Kiækhed, her Svaghed og Eftergivenhed. Ragnvalds er nordisk, Hranes aander de Christnes farlige Lære. — Da reiste Offergoden sig og rakte Ragnvald Ringen med disse Ord: Vi takke dig, bolde Ragnvald! at du i disse forvirrede Tider søger at hæve den gamle Tro og Tænkemaade, ved din mægtige Harpe. Tag her Ringen! Og vær vis paa, at den mandige Thor glæder sig ved din trodsige Sundhedskraft, ligesom Hel og Surtur ved alle Asalokes Kunster, hvormed han søger at fordærve og svække svage Hierter. Giften er sød, men en Helt væmmes ved det Søde. — Med disse Ord gik Lofde fulgt af Goderne. Kongen taug og stirrede hen for sig med et misfornøiet Blik; derpaa kaldte han sine Kiærtesvende, og forlod Hallen med Reigin og Vaulundur.

Femte Kapitel.

Kongen besøger sin Skiald.

Sigurd og Svafa, Hranes Forældre, sadde i Løvhytten i den lyse Sommeraften og ventede Sønnens Hiemkomst. De vare begge urolige over hvorledes det var gaaet ham, men vilde ikke være hinanden det bekiendt. Sigurd skiæftede sin Øxe, Svafa spandt Blaar. — Nu er der da stor Fest i Kongshallen, sagde Svafa efter en Taushed. — Hm, svarede Gubben, større har den været i gamle Dage. Hroar ynder ikke Fester; han korter dem. — Hvad mon de nu foretage sig, Fader? — Nu gaaer Ølhornet omkring til Helges Minde. — Mon Hroar giør noget Løfte? — Neppe. Han er heller ingen Ven af Løvter. Han holder gierne, men lover sielden. Heltegierninger er just ikke hans Sag. — Men Velgierninger desmere. — Det kan ikke nægtes. — Han taler vist smukt i Høisædet. — Hroar har Veltalenhed. — Han kunde gierne være Skiald! — Nei, dertil har han ikke Evne og Styrke nok i Sproget. Eet er at tale, et andet at digte. — Ja, Fader! det er vist er vanskelig Kunst, den Skialdekunst. — Derfor vilde jeg ogsaa ønske, at Hrane ikke vilde befatte sig dermed. — Hvorfor? troer du ei, han duer dertil? — Det er muligt, men uvist; han giør sig selv Livet suurt. — Ja vist, Fader, den Ragnvald — — Er en ung Skiald, ligesom Hrane. — Men — — Du er ikke hans Moder! Det veed jeg. Og derfor — Foretrækker du Hrane, som billigt. — Fald mig dog ikke bestandig i Talen! Troer du ikke, Hrane besidder større Evner, end Ragnvald? — Hm! Ragnvald er en bold Kæmpe! — Men haard og føleslos!

og det bør en Skiald ikke være. — Hrane er for blød. — Det troer du! Jeg veed det bedre. Han er ligesaa diærv, som blød, naar det giælder. — Nu, det ville vi see, sagde den gamle Fader, og i det samme traadte Sønnen ind, med sin Harpe paa Ryggen. Han hilste sine Forældre venligt, lagde sin Hat paa Bordet, og stillede Harpen hen i Krogen. Moderen spurgte, hvordan det var gaaet, og Faderen sagde ikke andet end: Nu? men dette Nu gav han saadant Eftertryk, at Hrane vel forstod, hvad han vilde sige dermed. Dette satte ham i Forvirring, og han søgte at skiule den, ved vidtløftigt at beskrive det hele Optog, Yrsas Skiønhed, Skuldes Pragt og Vaulundurs Væsen. Derpaa holdt han dem Hroars Tale, som han næsten kunde udenad. — Og saa, sagde Moderen, kom du da til at synge Helges Minde. — Ragnvald sang først. — Nu det var vel heel maadeligt? — Det kan jeg ikke sige! Det var det bedste Qvad, jeg har hørt af Ragnvalds Mund. Det havde det kraftige gamle Snit, og bragte os (maaskee lidt vel meget) til at tænke paa hvad Bragi hin Gamle og andre store Skialde havde sunget i henfarne Tider ved slige Leiligheder. — Nu, saa kom da du! — Ja, saa kom jeg. — Og det behagede vist alle kloge og fornuftige Kæmper meer. Hagbarth Regnarsøn tyktes vist vel derom. — Ja, det er sandt. — Og Ivar Hundingsøn? — Ogsaa. — Og Dronningen? — Yrsas Øine svømmede i Taarer. — Hvad? Græd hun? Og da Ragnvald sang, græd hun ogsaa da? — Nei, hun var ligegyldig. — Og Kongen? — Foretrak min Vise for Ragnvalds. — O Sigurd, raabte den glade Moder, seer du nu, at jeg havde Ret? at min Søn vilde vinde? O han har sagt mig sit Drapa, før han gik, og jeg har selv grædt, og vel troet, han skulde vinde Prisen. Stryg dit Ærme op, mit Barn! Lad mig see Ringen! Lad

mig see Armringen. — Nu Moder, sagde Sønnen godhiertig, saa lad os da nu være fornøiede med, at vi vide det selv, og at Kongen og Dronningen veed det; men Armbaandet kan jeg ikke vise dig, thi jeg har det ikke. — Du har det ikke? spurgte Faderen opfarende. — Meningerne ere tidt ulige, sagde Hrane. Offergoden var Dommer. Ragnvalds Vise blev foretrukken, og maaskee fortiente den det. Dens trodsige Heltetone passede vel for den trodsige hedenfarne Helge. Jeg sang min Stemning. At giøre et godt Qvad ved bestemt Leilighed er vanskeligt. Lærken synger bedre paa Mark, end i Buur. — Dumme Praler! stor i egen Indbildning, raabte den fortørnede Gubbe, gik ud af Haugen, og slog Ledet i efter sig. Hrane saae ned for sig, hans Kinder blussede, og han nøiedes med at sige: Jeg veed hvad jeg skylder min Fader. — Du er en haardhiertet, grusom Mand mod dit Barn! raabte den fortørnede Moder efter Gubben. — Hvad Qvinde? raabte den hidsige Sigurd og kom tilbage; vil du lære mig hvordan jeg skal være? — Stille, stille, kiære Forældre! sagde Hrane. For Gudernes Skyld! kives ikke. — Hvorfor sætter du Splid mellem os? tordnede Faderen. Hvo er det, som har saaet Uenighedssæden? Hvad skal de Drengestreger til? Hvi klimprer du og synger bestandig ved den barnagtige Harpe? giør os hvert Dieblik Skam og Fiender, og bringer os til Spot i Folkemunde? Var det ikke for Harpens Skyld, som du har arvet efter din Morfader Hunding, der var en anderledes Skiald end du, jeg lagde den paa Huggeblokken og hug den i tusinde Stykker med min Øxe. Kiør du Ploug, og skyd Fugle! Til Skiald duer du ikke; og dine blødagtige Taarer vise mig, at du ligesaalidet duer til Helt. — Hrane taug, satte sig hen i en Krog i Løvbytten, saae paa Maanen og sagde: Naa, naar du ikke fortryder det, Fader! — Da Gubben

havde udbruset, fortrød det ham; han var forlegen, taug ogsaa, og satte sig til Arbeide. Men den gamle Moder kunde ikke tvinge sig, hun flød hen i Taarer, gik ud af Haugen, vred sine Hænder, og gientog flere Gange: Gid jeg laa i min Grav!

Hvorfor det, min gode Gamle? hørte hun en bekymret Stemme spørge. Svafa hævede sit Ansigt, men hvor hurtigt forvandlede sig hendes Fortvivlelse til Skræk og Undseelse, da hun opdagede Kongen selv. Hun kunde ikke svare ham eet Ord, men neiede dybere for ham den ene Gang end den anden, og troede hver Gang at synke i Jorden. — Hvad fattes dig, Svafa? gientog Kongen; hvad Ondt er der hændet? — Heller ikke Sigurd kunde faae et Ord frem, men stod og krammede sin Hue mellem Hænderne. O hvor jeg dog er ulykkelig, tænkte Hrane; nu skal jeg ovenikiøbet have den Skam, at mine gamle Forældre i Kongens Nærværelse forløbe sig for min Skyld. Da Hroar nogle Øieblik forgiæves havde ventet Svar, sagde han: Det er ubeskedent at trænge sig ind i Ætshemmeligheder. Men I see mig alle sunde og skikkelige ud. Har nogen af Eder havt en Ulykke, eller været Aarsag til een? — Nei, Herre Konge, svarede de alle Tre. — Nu, saa forlanger jeg ikke at vide meer, sagde den giættende Konge med et venligt Smiil. Tilgiver, at jeg kommer saa silde, men jeg kunde ikke gaae til Hvile, før jeg havde talet med Hrane og takket ham for hans Qvad. Armringen kunde jeg vel dengang ikke skiænke ham, thi det tilkom, efter gammel Vedtægt, Offergoden; men derfor kan Ingen forbyde mig selv at giøre min Skiald en Foræring. Med disse Ord strøg Kongen en ligesaa skiøn Ring af sin Arm, som den Ragnvald havde faaet, og satte den paa Hranes. Hrane knælede og kyssede sin Konges Haand. — Nu, hvad sagde jeg? raabte den gamle, henrykte Moder. Seer du nu du

gamle, forblindede Fader, at jeg havde Ret? Vil du nu en andengang give Tid, inden du overfuser din stakkels Søn for ingenting? — Det var altsaa derfor? sagde Kongen. Den gamle Sigurd slog Øinene ned og sagde: I veed, Herre Konge, hvorledes Qvinder og Skialde ere; tager man sig ikke iagt med ethvert Ord, saa blusse de, som om der kom Olie i Ilden. — Oprigtig talt, sagde Kongen, i det han med et alvorligt og dog tillige venligt Blik betragtede Sigurd og lagde sin Haand paa hans Skulder: var det Qvinden, Skialden eller Gubben, som blussede her? — Det var Gubben, sagde Sigurd godhiertig. Jeg tilstaaer, det ærgrede mig, at min Søn kom tomhændet hiem. Nu seer jeg, at jeg har giort ham Uret, og vil gierne — Hrane sprang op, kyssede sin Faders Haand, og raabte: For alting, Fader, ikke et Ord mere. Hroar bebreidede Gubben blidt hans Utaalmodighed, og roste Hrane. Derpaa spurgte han, hvorledes de havde det? Den gamle Moder maatte fortælle om sine Faar og sin Uld; Faderen om sine Heste og sin Bue. Kongen lod ham vise sig den, og lovede at sende ham nogle stærkere Strænge, som Vaulundur havde spundet. Derpaa tog han Afskeed, og de to Gamle og Hrane fulgte ham til Kongsgaarden. Da de kom tilbage, satte de sig, saa silde det var, til Nadveren; og hvo der nu havde seet dem der, saa muntre og venlige, eftergivne og overgivne, skulde aldrig troet, at de nogen Tid havde verlet et ukiærligt Ord sammen.

Siette Kapitel.

Om Yrsas Pleieforældre. Yrsa vandrer med Kong Hroar.

Yrsa tænkte hver Dag paa, hvorledes hun skulde adsprede sine gamle Pleieforældre. Det gik dem og hende aldeles modsat; hende var det kiært at have forladt et Sted, hvor saa gyselige Ulykker forbittrede hende Livet. Dertil kom, at Opholdet paa Leire var hende høist behageligt. I Hroar havde hun fundet en Ven; ogsaa Hrane var hende kiær, og havde været det mere, hvis hun ikke havde frygtet for, at hun skulde vorde ham altfor kiær. Hvad Under at den unge Skialds Øine funklede med dobbelt Ild, istedetfor at kiøles, naar de badede sig i Søen af hendes store blaae? Men Hrane var beskeden, frygtsom og from; hun var ikke bange for sig selv, men kun for ham; thi hun vilde nødig giøre ham ulykkelig, og vække Længsler, som aldrig kunde tilfredsstilles.

De gamle Pleieforældre begyndte at visne kiendeligt, saa rørige de for kort Tid siden end havde været. Hver Aften sadde de ved Hyttedøren og stirrede hen mod Sydvest til Angelsaxen. Saasnart Solen gik ned, og det sørgelige Mørke begyndte at udbrede sig, sang Folkvar sin Sømandsvise, for at sætte Mod i sin Hustru. Men naar han havde endt, da sang hun til Giengiæld om sit Træ. Saa græd de begge og gik i Seng. Da de fortsatte dette daglig, blev det snart bekiendt, og man betragtede det som et Slags Vanvid, hvad det ogsaa virkelig var. Egnens unge Folk snege sig ofte hen bag Busken, for at høre dem synge; men

mærkede de at man belurede dem, saa taug de strax og gik ind.

Nogle Dage efter Helges Gravøl gik Kong Hroar med Yrsa til Vaulundur. Nede ved Fiorden havde han indrettet store Huse for ham til Værksteder. Hist var Smidien med sine Bælge. Det morede Yrsa at see de raske Drenge, grimede i Ansigterne, at slaae Funker af de glødende Jernstænger; og nu først kunde hun ret begribe, hvorledes Dæmesagen om Dværgene i Bierget var bleven til. Fra de sorte Smedde traadte de ind i den lyse Hal, hvor alle færdige Vaaben hang paa Væggene i skiøn Orden. Herhenne vare Dreierladene. Yrsa havde aldrig før seet en Dreierbænk, og kunde ikke nok forundre sig over den Hurtighed, hvormed Vaulundur forvandlede en Valbirkeklods til et nydeligt Bæger. Her sadde Skomagerne og syede paa Læst det velgarvede Læder; istedetfor at man før meest havde brugt at snøre Skindene ugarvet om Fødderne, og træde med dem i Beeg og Sand, for at give dem Saaler. En lille Skomagerdreng kom strax, paa Vaulundurs Vink, med et Par fine Halvstøvler af Hestelæder, kantede med Hermelin. Yrsa kunde vel paa de smaae Fødder see, at de ei vare til en Mand; ligesom ogsaa Vidden i Skafterne oven til viste, at de hverken vare til en Dreng, eller til et Barn. Den lille Skomager sagde: „Fru Yrsa bedes ei at forsmaae, med disse Støvler i Vinter at gaae!" stirrede derpaa hen paa Vaulundur, som nikkede, og løb saa hurtig som han kunde til sit Arbeide igien. I Snedkerværkstedet stode herlige Landser, og hang de deiligste Buer og Pile af bruunt, glatblinkende Træ. Et nydeligt Kastespyd, en lille med Sølv indlagt Bue og Pile, der stak i et forgyldt Kogger, tiltrak sig strax Yrsas Opmærksomhed; og da i det samme en Svend indbragte en skiøn Sølvhielm med brogede Fiære, samt et Pandser med glindsende Brystbuler, fra

Vaabenhallen, vendte Kongen sig smilende mod Vaulundur og sagde: Man seer dog at den gamle Lyst til at behage Qvinder stikker i dig, min Mestersmed! Har Baudvild endnu ikke giort dig klog, og vil du forvandle den fredelige Yrsa til en Skioldmø? — Herre, sagde Vaulundur, naar jeg holder op at ynde Qvinder, holder jeg op at leve.

Længer nede ved Havet var Saltsyderiet; og allerlængst ude blev Læderet garvet, hvor Vinden bar fra, for ei at forpeste Luften. Da Gangen i Længden faldt Vaulundur vanskelig, havde han tømret sig en let Rullestol, med hvilken to af hans Trælle maatte trille ham omkring. Saaledes sad han da som Harald Hildetand i Bravallaslaget; ligesaa stærk, stolt og duelig; dog ikke for at bringe Døden og søge den, men for at forskaffe sine Landsmænd Livets Nødvendigheder og Begvemmeligheder.

Paa Veien derfra talede Hroar og Yrsa om Hranes og Ragnvalds Sang, og vare enige i at den første rørte Hiertet, den anden Stoltheden. Men jeg nægter dog ikke, sagde Yrsa, at der var Noget i Ragnvalds, som jeg savnede i Hranes Vise. Det var Oprigtigheden, svarede Hroar, Ragnvald tog nu engang Helge blot fra den tappre Side, og følte virkelig mere for ham, end Hrane.

Det er forunderligt nok, sagde Yrsa, at man skal være nødt til at tilstaae Ragnvald større Oprigtighed end Hrane. — Hvor den Egenkiærlige og Bidske finder Fordeel ved at være oprigtig, sagde Hroar, der er han det. Synes dig ikke Ragnvalds Sang havde ogsaa noget Eiendommeligt, vedblev Yrsa, som Hranes manglede? Heri maae jeg modsige dig, svarede Hroar. Ragnvalds Sang var en Efterligning af vore gamle Draper. Ja, tager jeg ikke Feil, har der endogsaa svævet ham et vist Bestemt for Øine.

Lofde meente, vedblev Yrsa, da de vare gangne nogle Skridt, at Ragnvald med sin Sang har giort sig mere elsket af Guderne. Hvad siger du dertil, Herre Konge? Aander ikke Hranes Qvad mere Gudsfrygt end Ragnvalds? — Sand Gudsfrygt visselig, svarede Hroar — men det er ikke den, Offergoderne ønske. Kun i Mørke stanger man Aal ved Blus. Dog maa man ei fortvivle. Det er nu engang min Grille i denne utaalmodig=modige Tid, at vise Mod i Taalmod.

Under disse Samtaler vare de komne ind i en deilig Runddeel, som aabnede sig i Skovens Skiød, med Buskværk og enkelte store Træer, der (ligesom store Mænd) havde skilt sig fra hinanden, for at finde Plads til at groe og udbrede deres Grene. Udaf en lille grøn Bakke sprang en Kilde. Denne Kilde elskede Hroar, og pleiede tidt at besøge den. Man kan høre den langtfra, sagde han. Lyt kun til den spæde, klynkende Lyd, som af et grædende Barn. Det er den nyfødte Bølge, der hulker, ligesom Barnet, første Gang, det skuer Lyset. Naar den bliver ældre, flyder den roligere som stille Bæk, og driver sit Elskovspil med Breddens Kiærminder og Violer. Siden styrter den ud i det store Hav; og der svulmer den stolte, mandige Barm til Bedrifter, til den knuses og Ran sluger den.

Yrsa lyttede, og faldt i største Forundring over den Lighed, Kildens Rislen havde med et Barns Hulken. Alt som de kom nærmere, blev det mere ligt, og selv Kongen studsede og sagde: saa skuffende var det aldrig forekommet ham. Yrsa løb hen til Kilden, og her blev hendes Forundring endnu større ved at finde — hvad hun just havde formodet — et virkeligt Barn. Det laa og græd ved Kildens Rand; men ved den lange Skrigen var det bleven hæst, og kunde næsten ikke mere. Barnet var viklet i et hvidt Vadmels Svøb, og kunde

omtrent være halvandet Aar gammelt. Den medlidende Yrsa løb strax hen, tog det op, og opdagede nu at den høire Arm var brukket. Paa Hovedet havde Barnet en spids Hue; men foran paa Brystet var der bundet et Stykke glat Bark, hvorpaa følgende Runer vare ristede:

„Forbarm dig, fagre Havfru,
Som Drengen finder!
Paa Barnets Krop er bruddent
Armbenets Pibe.
Han duer ei til Drabsmand
I Drotters Hære;
Foragt en Krøbling følger,
Den Feige spottes.
Men Frei og gode Fylgier
Til Alf forvandle
Det Noer, som staaer om Natten
Paa Kildenæsset.

Yrsa tog Barnet i sine Arme, og raabte: Nei, mit søde Noer! Du skal ikke miste Livet. Har din Moder forstødt dig, da skal du finde Moder i mig. — Det er en Ret, Folket har, at udsætte værkbrudne Børn til Hungersdøden paa Alfarevei, sagde Kongen bitter; ogsaa den hævder Offergoden, og jeg kan ikke afskaffe den! Men hvor er det muligt, raabte Yrsa, for Forældre, der have mindste Gran af Kiærlighed? Du seer, hvor smukt Daaden er udsmykket! svarede Kongen. Hvilken Forbrydelse gives der, som man ikke med fager Tale og snilde Vendinger kan forsvare?

Med disse Ord tog han Barnet, og rakte det til en af sine Stakarle, som bragte det hen til de gamle Fiskerfolk; thi Fiskerens Kone var heel erfaren i at læge Saar og Beenbrud.

Ved Veien i Skoven kom Hroar og Yrsa til en Hytte, omringet af en Abildgaard, og Kongen sagde:

Saa silde det er, maa jeg dog giøre dig bekiendt med min anden Moder Ebba. Den gamle Qvinde med det venlige Ansigt stod just i Døren, da hun saae Kongen, raabte hun: Naa, kommer du dog, Sønlille, og viser mig din smukke Broderdatter? Det var Tid engang. Jeg har staaet her og luret hver Dag. Men saadan gaaer det! Naar Børnene blive store, glemme de Forældrene. — Yrsa faldt i Forundring over den Maade, hvorpaa den gamle Qvinde talede til Kongen; men hun vedblev: Du skal vide, det er min Søn! Hans anden Moder har vel bragt ham til Verden; men hun døde tidligt, Stakkel. Jeg har pleiet og heget ham, da han var lille; klædt ham paa, givet ham god Mad og Drikke, Morgen og Aften i mange Aar; det maa han ikke glemme, fordi han har faaet den Guldring om Hovedet. Jeg trænger ikke til ham; jeg har min Hytte, og om kort Tid gaaer jeg til Frigga i Vingolf; saa har han det saa godt! Saa har han ingen god gammel Moder, der kan skiænde paa ham og holde ham i Ave. Saa smigre de ham alle af Egennytte, og fordærve mig ham i Bund og Grund. — Disse Ord sagde hun paa en saa besynderlig barskrørende Maade, at Kongen omfavnede hende og sagde: Nei, kiære Moder Ebba! du maa ikke forlade mig! Du maa længe endnu blive hos mig. Jeg er ikke voxet fra Riset. — Kongen fortalte nu Yrsa, at det var Vifil Bondes Hustru, der i saa lang Tid havde bevaret hans Liv paa Øen. — Ja, ja, sagde Ebba, det ville vi nu ikke tale mere om. Jeg husker nok hvad Hø og Hop vare for to vilde Knægte; især den ene. Nu er han da borte. Thor glæde hans Siæl. Det var en skikkelig Dreng i Grunden, naar ikke Berserkergangen kom over ham. Har han havt det ondt, saa har han det nu godt; er der hændet Ulykker, saa har Freya lovet Held derfor. Vi ville ikke græde, ikke

klage. Hvad hielper det? Fremad! sagde altid gamle Vifil, mens han levede; hvo der seer formeget tilbage, passer ikke paa sine Been og snubler. — Nu er jeg glad igien, fordi du bringer mig hende. Du behøver ikke at sige mig hvo hun er. Jeg kiender hendes Ansigt. Og nu skal I spise et Par af mine bedste Æbler. — Efterat de saaledes havde talet noget endnu med den gamle Ebba, skyndte de sig hiem, thi det var sildigt.

De gode Fiskerfolk toge sig troligt af Barnet, og det varede heller ikke længe, før den lille Dreng var fuldkommen helbredet: det havde lykkeligviis været et usplintret Brud i Overarmen. Drengen var forresten sund og stærk, kom sig snart, og blev kaldet Hiortvar, efter Hiortene i Skoven, hvor man havde fundet ham.

Hvad Yrsa havde haabet, skete. De gamle Folk glemte deres Sorg over Barnet, hegede det, legede daglig dermed, og mærkede ikke, at de selv gik i Barndom. Det er et smukt Syn, at see en sneehvid Olding spøge med et rødmosset blomstrende Noer. Dette har nylig forladt sin Vugge, hin skal om kort Tid lægges i sin Grav. Livet, med alle Bedrifter og Begivenheder, ligger imellem dem, af Glutten endnu ukiendte, af Gubben forglemte. Venligt spøgende, beskiæftiger kun Dieblikket dem, og alt hvad de føle er Godhed for hinanden. Medens Tidsalder kæmper mod Tidsalder i evig Strid, række Barndom og Alderdom hinanden de kiærligste Hænder. Manden i sin Kraft seer ofte med Foragt ned til Barnet og Oldingen. Han lægger ikke Mærke til, at disse eie, hvad Styrken ofte bringer ham til at savne: Blidhed og Kiærlighed; og at begge ere, hvad han var, og hvad han, i det Høieste, kan vorde.

Et Par Maaneder efter denne Begivenhed vilde Yrsa en Morgenstund besøge de gamle Fiskerfolk. Den

lille Hiortvar sad paa Dørtærskelen upaaklædt, som han ellers aldrig pleiede. Han var selv krøbet af Vuggen, og græd nu fordi han ikke havde faaet Frokost. — Hvor er Fader og Moder? spurgte Yrsa. Sove, sove! sagde Barnet, og strakte den lille Pegefinger hen imod Stuen. — Sove de Gamle endnu, tænkte Yrsa, og traadte ind. — Der laae de Haand i Haand, blege som Leiets Lin. Yrsa troede først, det var det grønne Skiær fra Træerne udenfor, paa de kalkede Vægge, som gav dem denne Farve; — men da hun ret betragtede dem, mærkede hun, at de vare døde. — Saaledes fulgtes de da troligt ad i Døden, som i Livet, og Evighedens Alf havde i een Nat kaldet dem begge. Deres Hænder vare saa fast knugede i hinanden, at man ikke kunde adskille dem; thi de sidste Krampetræk havde overrumplet dem Haand i Haand. Yrsa vilde heller ikke tillade, at de maatte adskilles. Det var Brug paa den Tid, at man jordede de Døde paa forskiellig Maade. Nogle brugte endnu at brænde dem paa Baal og samle Asken i en Krukke; mange lode sig, efter Dan Mykillatis Maade, jorde i Høie, siddende paa en Stol, eller paa en Hest; andre ogsaa liggende. Hroar lod de gamle Ægtefolk bære ud i en rummelig Høi, paa deres Loibænk, som de laae. Da Høien var tilkastet, plantede Yrsa to unge Ege ved Indgangen. De stode der i flere hundrede Aar, og flættede deres Grene tæt i hinanden, høit mod Himlen.

Syvende Kapitel.

Venderne sende Skat.

Nogle Dage derefter ilede der en stor Sværm Mennesker til Issefiord. Et vendisk Skib, der skulde bringe Skatten fra Kong Skalk, nærmede sig. Herolden roede op mod Kongens Gaard i en Baad, med en stor Sæk, kostelig baldyret. I Bagstavnen var opreist en Stang med et lyserødt Flag, til Fredsmærke. Kæmperne modtoge Herolderne paa Stranden med Fløiter og Trommer; tvende Tienere lagde Sækken paa en liden Bør af flettede Vidier og bare Skatten afsted paa deres Skuldre. Glæden var almindelig, og det fornøiede de før saa seiersælle Danske engang igien at see et fremmed Folk ydmyge sig for dem og hylde dem. I alle Hielmene var Egeløv, og Kongsgaardens Porte havde Egnens Piger og Ungkarle prydet med Blomster, uagtet Hroar havde frabedet sig det.

Da Herolden kom i Hallen og stod for Kongen, neiede han ærbødigt med Hænderne over Brystet, paa vendisk Viis. Tienerne satte Sækken for ham, og han sagde: Ædle Herre Konge! Jeg kommer her fra Kong Skalk i Venden, som Eders Broder, den store Helt Konning Helge, har overvundet, og giort skatskyldig. Han har rakt mig Skatten med egen Haand. I seer Sækken er forseglet med hans Ring. Hvad der er i, veed jeg ikke; men om det er lidet eller meget, saa lover mig her i Folkets Nærværelse Fred og frit Leide! Thi jeg er kun et Bud, og har ligesaaliden Deel i min Konges Gavmildhed, som i hans Gnidskhed, hvis den skulde findes. Hroar svarede: En Herold er en hellig Mand! Med disse Ord aabnede han Sækken;

men hvor stor var hans Forundring og Fortrydelse, da han fandt den fuld af lutter døde Krager, Ravne og smaae Hunde. Paa et Stykke Jern stode følgende Runer:

„Skat følger Seiren
Fra slagne Slaver;
Men Hroar frygtes
Af rædde Ravne!
Hans Hær kan hyle
Som hæse Hunde;
Men kort er Kampen
Mod bange Krager."

De rasende Berserker vilde strax ihielslaae Herolden, og Hroar kunde kun redde ham, ved at tage ham op i Høisædet og bedække ham med sit eget Legem. Saasandt Guderne leve, raabte han, før skulle I myrde Eders egen Konge, før I skulle overtræde Giæsteretten. Hvi fnyse I mod ham? Paa Skalk maae vi hævne os, men ikke paa hans Trælle. I have jo længe ønsket Krig? Her gives der en Leilighed som kaldet. Velan! Lader os tugte Vendernes Kaadhed som Mænd, men ikke selv være kaade som Ulve.

Med Kongen istemte alle ærlige Kæmper. Han har egentlig fornærmet mig, sagde Hroar, og jeg vil hævne min Ære; med disse Ord aftrak han sin Handske og kastede den; men den bolde Reigin greb Handsken i Luften, inden den faldt, da han mærkede Kongens Hensigt; og i Følelsen af at Hroar var tvungen til at vove alt, og at opoffre de velgiørende Følger af et heelt fredeligt Liv for et Øieblik, raabte han: Tillad mig at tale, Herre Konge! Du har jo for faa Dage siden giort mig til din Krigsøverste! Ved slige Leiligheder pleier altid Kæmpen at sværge Kongen et Løvte. Tilgiv, at jeg saalænge har opsat det, og tag til Takke med at det skeer først nu! Dette mit Løvte er da, at

jeg vil hævne dig paa den hovmodige Kong Skalk. — Nei, Reigin, svarede Hroar, denne Forsmædelse vedkommer mig selv altfor meget. — Til at du selv skulde nedlade dig til Hævn, blev Reigin ved: Kongen er sit Folks Fader og Beskytter; men Folket er igien hans Børn; vil du nægte Sønnen den Glæde, at tugte Nidingen, som har fornærmet hans Fader? Vi vide dig rede til at opoffre Liv og Blod for dit Lands Vel, bør vi ikke være rede til et lige Offer for vor Konges Ære? Just fordi det er din Sag, skal du ikke gaae med; men vi skulle giøre det; og saasandt Thor lever, Uslingen skal fortryde, at han haanede Skioldungen.

Denne Reigins kraftige Yttring besiælede Hver; naar en fremmed Fiende kommer, er den huslige Kiv glemt; i dette Dieblik var Hroars Sag alle Danskes, og den ædle Hæftighed, der havde viist sig hos ham, til med Livsfare at beskytte Herolden, til at giøre Krigsløvte og gaae i Spidsen af sin Hær, uagtet han var fredsæl, vandt ham alle Hierter. Hroars Navn og Ønsket om hans Held blev for første Gang udraabt i Hallen med eenstemmigt Vaabenbrag. Herolden blev bragt til sit Skib under selve Berserkernes Bedækning; og nogle Dage derefter indskibede sig alt Reigin med firetusind Kæmper, endeel Almuesmænd, og gik med en stor Flaade Knurrer og Kogger i Østersøen, for at tugte den Hovmodige.

Da Kæmperne vare bortseilede og Hroar var ene hiemme, kunde hverken Vaulundur, Yrsa eller Hrane trøste og adsprede ham. En stille Kummer nagede ham, som han ikke vilde giøre sig selv Rede for. For at fordrive Grillerne giorde han hyppige Morgen- og Aftenvandringer paa Roeslyng, en stor Mark uden for Hroskilde. Dette forekom Mange sælsomt, da han ellers ikke pleiede at giøre sig saa stærk Bevægelse, men

lod sig fordetmeste nøie med at vandre langsomt i Skovens Buegange. Nu gik han meget lange Veie, og agtede hverken Middagsheden eller Nattekulden. En Dag, da han havde tumlet meget omkring og var træt, satte han sig i Skyggen ved en yndig kratbevoxet Bakke, midt paa Roeslyng. Han saae sig først om, for at være vis paa, at han var ene, derpaa hævede han sin Røst, og gav sin Bedrøvelse Luft i følgende Ord:

Det er Sommeraften! Kiølig og mild er Luften, og Maanen skinner giennem den grønne Slaaentorn. Men her sad du, vældige Stærkodder, for tyve Vintre siden, og ventede Angantyr og hans Brødre. Da var det Frost. Sneen laae fodtyk over Marken, var sammenføget her ved Bakken, og dækkede i tunge Lag den sorte Torn. Men du agtede det ringe, kastede din Kaabe paa Hækken, aabnede din Særk, lod Sneen fyge paa dit lodne Bryst, og ventede rolig dine ni Fiender, hvilke du alle sendte til Odin. Og da Indvoldene hang dig ud af Livet, lod du Bugen sammenbinde med Vidier, kiørte hiem, og lod dig helbrede af en Bonde, efter at have forsmaaet den tregange før, af en Træl, af en Foged, af en Qvinde tilbudne Hielp. — Hvad vilde du sige, hvis du kiendte Hroar? Vilde du ikke behandle ham som Ingil? Vaulundur som Fengo? Vilde du ikke foragte Kongens Idræt, og bebreide ham, at han ei bedre forstod at bruge Sværdet? — Nei, det vilde du ikke; thi du var ei blot en Helt, men en forstandig, skikkelig Mand, som agtede Kunst og Flid. Heller ikke vilde du med Rette klage over Hroars Velevnet; thi han er sparsom og tarvelig, uden at være gnidsk og madgierrig. — Men — det er dog en kummerlig Ting ei at være Helt! En Konge bør være det. — Og hvorfor? Har jeg ikke mine Kæmper? mine Jarler? Er Odin ei en større Gud end Thor? Er ei han den fornemste, fordi han er den Vise, og staaer

ei den stærke Thor under ham? — Men derfor agter ei heller Folket ham som Thor. Denne er dog altid deres kiæreste Gud; skiondt Offergoderne paastaae, at Odin bør være det. — Og du isnede, Hroar! du isnede, da du læste Vendens Spot; og kun Følelsen af din Værdighed overvandt din Frygt. Og da Reigin hindrede din Eed — følte du dig en Steen lettet fra dit Hierte. Din Paastand om at ville kæmpe, var kun Skrømt, fordi du haabede Modsigelse. — Ha, Hroar! du som elsker Ærlighed over Alt, var det dog muligt, at Frygten kunde tvinge dig til Forstillelse?

Hvis Æren virkelig er bedre end Ærligheden, hvi hylder du da ikke engang for alle det Bedste? — Den bedrøvede Konge stirrede hen for sig; Maanen smilte venligt til ham giennem Slaaentornen, en sagte Vind bevægede den, og den rystede sine Blomsterblade ned over Kongen. Hroar troede heri at spore et Vink fra Guderne; han stod styrket og kraftig op og sagde: Held Den, der kan Alt! Have de noget forud dig, saa har du noget forud dem! Ingen viis Mand sørger over de Fortrin, han ikke har. Det er Forfængeligheden, som kæmper i din Barm. Bort med den! Vær atter den, du var! Og føler du dig ydmyget, saa lad det trøste dig, at intet Menneske nogentid ganske undgik Ydmygelsen for sig selv og for Eftertankens Domstol. — Stærkodder grundede dog intet Hroskilde, byggede ingen Skibe, sørgede ikke for Landets Tarv; og Hroars Hierte har aldrig Samvittighedens Svartalfer plaget med Nag og ængstelig Qval. — Med disse Ord reiste Kongen sig og gik munter hiem, fuldkommen trøstet.

Ottende Kapitel.

Om Hrane.

Hranes Glæde over Kongens Gave, og den Venlighed han havde viist ham, var ubeskrivelig, men han blev selv hver Dag mere nedslaaet, og denne Tungsind havde en dyb Grund. Han mærkede nemlig hver Dag tydeligere, at han elskede Yrsa. I et selsomt Lune pleiede han tidt at spotte sin egen Tilstand, heri fandt han en Trøst, og denne tungsindige Spøg var det Eneste, der var bleven tilbage af hans forrige Lystighed. I en saadan Stemning sang han engang alene i Skoven ved Kilden:

Før smelted mig hver Foraarsbæk,
Som risled bag sin Brombærhæk
Paa disse stille Steder;
Nu smelter mig den Taare kun,
Som hendes Øie græder;
Nu er min Siæl kun der, hvor hun
Paa Alfefoden træder.

Før, hvor jeg gik og hvor jeg saae,
Var Freyas Himmel lige blaa
Og hvælved kiærligt oven;
Men da jeg hendes Øine saae,
Da sortned det i Skoven;
Nu Luften sørgelig og graa
Kun speiler sig i Voven.

Naar Hyrden sang til Friggas Lov,
Og frisk hun aabned grøn sin Skov
For Dalenes Hyrdinder,
Fandt overalt jeg Roser groe;
Nu ingen der jeg finder!
Nu kiender ene jeg de to,
Som staae paa hendes Kinder.

Bevæged sig den brune Hiort,
Og kneiste stolt og ilte bort —
Jeg tabte ikke Modet;
Forfulgte den med Buens Piil,
Saa snar, saa vingefodet. —
Nu har et blysomt Qvindesmiil
Mig Giften bragt i Blodet.

Gik jeg i Høstens gule Ax,
Da svulmed høit mit Hierte strax,
For Freir, som Jorden trøster,
Som gyldenmodner grønne Vaar.
Nu han mig ei forlyster!
Nu seer jeg kun de lyse Haar
Paa Gudens vene Søster.

Sang Fuglen i et natligt Læ —
Jeg nærmed mig det mørke Træ.
O hulde Nattergale!
Hvad kunde da bag Løvets Hang
Min stille Glæde male?
Men ak! hvad er nu Fuglens Sang,
Naar hendes Læber tale?

Selv Vintren friske Morgensnee
Mig lader nu forgiæves see;
Det kan mig ei fornøie.
Med Blomstersneen Somrens Diis
Har blændet mig mit Die:
Varm Snee, og dog saa kold som Jis,
Med sine Liliehøie.

Før eied jeg den hele Jord;
Nu er den ikke nær saa stor
Den Magt, som mig har bundet.
Een Skiønhed er af Alle skabt;
Naturen er forsvundet.
Jeg har den hele Skabning tabt,
Og intet har jeg vundet!

Svart er den ædle Friheds Tab,
Dog vil jeg ei mit Fangenskab
For Hermods Vinger bytte.
Forvandlet til en Bonde from
Er nu den raske Skytte;
Men Gimles bedste Eiendom
Han giemmer i sin Hytte.

Min Eiendom er Tanken om
Hvad aldrig blier min Eiendom;
Den kan jeg ikke miste.
Dybt staaer dit Billed i mit Bryst,
Det Første som det Sidste.
Og det skal være Hiertets Trøst,
Om Hiertet end maa briste.

Han havde neppe sunget denne Vise, før et Par silkebløde Hænder holdt ham for Øinene. Hrane greb dem, og da han saae de hvide Fingre, trykte han dem med Heftighed til sine Læber, i den Tanke at det var Ysas. Men hvor forbauset blev han ikke, da han saae Skulde. Hendes Kinder glødede, hendes sorte Øine brændte. Stakkels Skiald, sagde hun med bævende Stemme, men med paataget Lystighed, elsker du ulykkeligt? Eller er det kun Indbildning, som Folk af dit Haandværk altid ere fulde af? — Tilgiv, ædle Fyrstinde .... stammede Hrane! — Jeg tilgiver dig gierne, sagde Skulde. Din Forlegenhed klæder dig godt. Og Visen behagede mig ogsaa, skiøndt jeg meget vel veed, den ikke var til mig. Men det gaaer mig som dig: jeg ynder Den, jeg forsmaaes af. Hranes Forvirring blev ved disse Ord endnu større, han vidste ikke hvad han skulde svare, og trykkede i denne Tilstand hendes Haand, som hun havde lagt i hans. Oprigtig talt, sagde Skulde, og stirrede paa ham med et elskovdrukkent Blik, jeg har Medlidenhed med dig. Er det af Beskedenhed, at du foretrækker det udsprungne Bæger for Knuppen? kolde Taarer for en livsalig Lue? dorsk Lige-

gyldighed for reen Hengivenhed? Jistappen for Solstraalen? Med disse Ord rakte hun ham atter sin Haand, som han ikke modtog, men stirrede misfornøiet hen for sig; og da Yrsa i det samme kom langt borte mellem Træerne, sprang han op og raabte: Ak Yrsa! — Er hun der? spurgte Skulde, og hendes Kinder blussede dobbelt saa stærkt, men ei med Elskovens, men med Vredens dunklere Rose. Sukker du nu? svulmer dit stakkels Bryst? Daarlige Svend! Bragi Bænkepryder! bundet i en Haarloks askegraae Lænker. Du fortiener ingen ung og deilig Piges Venlighed. Hvad jeg har sagt, er kun skeet for at lokke Hemmeligheden ud af dig. Tag dig iagt, at du ikke herefter sukker for høit og for dristigt. Med disse Ord forlod hun ham med Skoggerlatter og løb ind imellem Træerne.

Yrsa spurgte Hrane hvad dette havde at betyde? Hun havde seet langtfra, hvorledes Skulde holdt sine Hænder for hans Øine, og hvordan han ivrigt havde kysset dem. Det var ham altfor smerteligt at Yrsa skulde troe, han elskede Skulde, og denne Tanke afpressede ham, hvad der maaskee ellers ikke i flere Aar var kommet over hans Læber. Han fortalte Fyrstinden hvad der var skeet, og sang hende Visen for. Yrsa hørte den og rødmede undertiden; men da han havde endt, tørrede hun hurtig en Taare af sit Øie, og sagde med munter Stemme: Elskov, gode Hrane, er en Alf, men om det er en Lysalf eller Svartalf, bliver et stort Spørgsmaal. Han er sammensat af Maanskin og Tusmørke, han giør oftere ulykkelig, end lykkelig. Om den Nødsel og Gru, han har foraarsaget mig, ville vi ikke tale. Freya har lovet mig Moderglæden; og man siger denne Lyksalighed opveier alle Gienvordigheder. Men ogsaa i sine stillere, mildere Virkninger er han tidt en skadelig Trold, som tilintetgiør mangt et hæderligt Samkvem. — Derfor holder jeg mig til

det blidere, stadigere Venskab. Dette skal jeg altid uskrømtet have for dig, og mere for dig, end for de fleste Andre. — Der kommer vel den Dag, at jeg ogsaa kan lykønske dig til en elskværdig Brud. — Den Dag kommer aldrig! raabte Hrane, greb Fyrstindens Haand, trykkede den til sine Læber og gik hurtigt bort. Yrsa stirrede efter ham. Da hun ikke kunde øine ham meer, lagde hun Haanden paa sit Hierte, sukkede og sagde: Hvad har jeg sagt? Jeg tør aldrig see ham ene meer!

Niende Kapitel.

Hrane fortæller en Saga i Kongshallen.

Det varede nogle Aftener inden man samledes igien, thi først adskilte Hroars Bedrøvelse, siden Yrsas og Hranes Forlegenhed, Vennerne. Endelig lod Kongen Yrsa, Skulde, Vaulundur og hans Søn Vidrik, Hrane og flere Mænd sammenkalde til Aftengilde. Yrsa havde han bedet at formaae Hrane til at synge nogle Sange. — Hvad kan det hielpe, jeg synger, sagde denne med et venligt Smil. Det vil opmuntre Kongen, sagde hun. Den forestaaende Krig har giort et mørkt Indtryk paa ham; han trænger til Trøst, til at styrkes i sin Overbeviisning om, at det er bedre at være fredsæl end seiersæl. Alt hvad jeg sang, vilde neppe giøre lystigere, svarede Hrane. — Nu, saa fortæl en Saga, sagde Yrsa, af dem veed du dog saa mange. En Saga, som kan passe for Hroars Tilstand. — Og for min, tænkte Hrane. Vel, Yrsa, jeg skal fortælle, siden du beder derom, og Hroar ønsker det.

Om Aftenen vare alle samlede i den luftige Svale i Kongens eget Lysthuus, hvor han pleiede at opholde sig, naar han havde udsøgte Giæster. Der blev spiist og drukket, uden synderlig megen Tale. Da Bordene vare borttagne, satte Hrane sig strax til at fortælle. Yrsa sad ved Siden af ham og kniplede Fiskergarn, hvilket endnu var hendes kiæreste Syssel. Paa den anden Side sad Skulde; hun tog sig intet for, men støttede sin Arm til Bordet, betragtede den selv, hvor rund og hvid den var, legede med Fingrene i sine Lokker, og saae omkring paa Kæmperne, for at opdage, om de havde lagt Mærke til, hvor smukt de hvide Hænder afstak til de sorte Haar. Dette havde Vidrik Vaulundursøn, en smuk ung Kæmpe, med gule Haar og røde Kinder; og neppe saae Skulde det, før hun vexlede Øiekast med ham, og fik ham reent til at vende Opmærksomheden fra Fortællingen. Vaulundur selv derimod lagde begge sine Arme paa Bordet, og lyttede meget opmærksomt, før Hrane endnu havde begyndt; thi han var, som alle Smedde, lidt tunghør, og som alle Haandværksfolk, gad han gierne høre Eventyr.

Ædle Konge, begyndte Hrane nu, opmuntret af den stærke Miød og Yrsas Nærhed — gode Kæmper og forstandige Fruer! saa vil jeg da, med Eders Tykke, fortælle om Erik og Roller, som levede under Frode den Fredegode, og hvem der er hændet heel mærkelige Ting. Skulde Et og Andet i min Fortælling forekomme Eder utroligt, ja vel endogsaa urigtigt, da maa jeg bede Eder glemme hvad I før have hørt, og fæste Liid til mine Ord. Thi Skialden har altid Ret, naar det giælder om at more Sindet, underholde Tanken og røre Siælen. Dog, Eriks Eventyr ere bekiendte nok; om dem have I vel allerede selv hørt endeel; Rollers derimod ere skiulte i Mørke, og det er kun ved en lykkelig Hændelse, jeg har opdaget dem. Mange have paastaaet, at

han levede i Rolighed her i Landet, og var givt med Kongens forskudte Hustru Hanunda; men af min Beretning ville I see hvor falsk dette Rygte er, som saameget andet i gamle Sager.

Kongen smilte og sagde: Det er sandt, Hrane! det er af Skialdene man skal have Sandheden at vide. Yrsa stirrede venlig og nysgierrig op fra sit Arbeide og saae paa Fortælleren. Skulde gned sine Regle med Fingerenderne, satte sig igien i den første Stilling og saae paa Vidrik; da begyndte Hrane.

Eriks og Rollers Saga.

I Frode Fredegodes Tid raadte Gøthar over Agde i Norge. Af denne Konges Kæmper var Regnar den bedste. Gøthar holdt en Vinter Juul paa sin Gaard; der vare mange Jarler, Herser og Bønder budne, blandt dem Regnar. Han havde to Sønner med sin Hustru Krage. Den Ældste, Erik, var føer og stærk, forvoven og stolt. Roller, den Yngre, var blid, vennesalig og Moderen kiærest. Nu hændte det sig Juleaften, at Roller tog sin Bue og gik paa Jagt. Erik blev hiemme, for at tætte Huset med Mos mellem Biælkerne, da det var streng Vinter og Moderen frøs. Da Roller havde giort godt Bytte og vilde hiem, hørte han en Gispen i Krattet, som af et Menneske, der droges med Døden. Han gik hen hvor Lyden kom fra, og traf en gammel Qvinde nedsunken i Isen paa en Mose, som hun vilde gaaet over. Roller trak hende op, lod hende staae paa Benene og bad hende følge med hiem; der skulde hun faae tørre Klæder, varm Stue og god Nadver. Den Gamle blev herover heel glad; men da hun af Mathed ikke kunde gaae, tog Roller hende paa Ryggen og bar hende til sin Faders

Gaard, hvor han dog ikke kom før det var bælmørkt og Stiernerne blinkte.

Erik stod just og tættede Væggen, da Roller traadte ind i Stuen med den gamle Qvinde paa Ryggen; hin meente det var Vildt, og roste Broderen for det store Dyr, han bragte. Men Roller svarte leende: Tammere Vildt gaaer ikke i Norriges Skove; satte Kiærlingen paa Gulvet, og fortalte hvad hændt var. Da Erik saae, han havde taget feil, i det han havde taget den gamle Qvinde for en lækker og velsmagende Vildbrad, blev han fortrydelig og raabte: Vel kunde Vedet af alle Norriges Skove behøves, for at giøre en eneste Mundfuld mør af denne Steg. Roller lod hende sætte sig ved Ilden, for at tøe op; selv gik han ud med sin Broder, for at hente hvad skudt var. — Da Qvinden var alene med Krage, fortalte hun, at hun var en Troldkone, hedde Hartgrepe, og at hun, til Giengield for Rollers Godhed imod hende, vilde giøre ham til den kløgtigste Mand. Hermed var Krage tilfreds. Gik da Hartgrepe ud i Skoven igien og hentede tre Hugorme, hvoraf de to vare sorte, men den tredie graa og hvidspættet. Derpaa gik hun i Stegerset og satte en grem Kiedel med Velling paa Ilden. De tvende Orme hængte hun i Skorstenen, saa at de dryppede deres Gift i Kiedelen, medens hun sang Seiden. Da den underlige Mad var lavet, bar hun den ind i Stuen for Brødrene, men saa, at det Sorte vendte hen imod Roller, det Blege mod Erik. Da de havde søbet noget sammen, mærkede Erik det Sortes Kraft, medens Roller sad i Tanker, som han ofte pleiede; stak derfor Sleben ned i Vellingen og sagde: Saaledes dreier et Skib sig i Havsnød, omtumlet af Storm og Bølger. — Da Hartgrepe saae, at hun intet havde udrettet til Rollers Fordeel, men at Erik havde faaet alt det Kraftige paa sin Side, blev hun vred, stod op og gik bort,

uden at tage Afsked. Fra den Tid af mene Mange, at Erik har faaet sin Kløgt; men af det Indfald med at dreie Vellingen skulde man troe, at han havde havt den i Forveien.

Næste Vaar havde nær hans Forvovenhed kostet ham Livet. Hans Faders Gaard laa ved Havet; da han nu en Morgen sad i sin Fiskerbaad, stirrende hen ad Havfladens vaade Ild, hvor det morede ham at lade sig skvulpe af Bølgerne, drev Strømmen ham langt ud paa Havet. Erik blegnede ikke. Have Guderne bestemt, at jeg skal ende mit unge Liv paa Skibenes vaade Vei, sagde han, saa maa jeg hilse dem i Valhal med en frimodig Mine. Da han mærkede, det var forgiæves at bruge Aarerne, kastede han dem i Baaden. Til Lykke havde han Levnetsmidler med; thi han pleiede ofte at tilbringe hele Dage paa Søen med at fiske, naar han var kied af Jagten. Uveiret tog til, Bølgerne truede hvert Øieblik med at sluge ham; men han holdt, som sædvanlig, sine Maaltider, tømte sit Bæger og sang: Hæver Eder høit! Ryster de krusede Lokker, blotter de fulde Bryster og Skuldre, I Rans hvide Døttre, og hæver Kæmpen til Valhal! Kæmpen, som smiler i Døden. — Da Natten faldt paa, lagde han sig ned i Baaden og sov. Næste Morgen kunde han endnu ikke see Land; men da han mærkede, det luftede, heisede han Seil, og lod Vinden raade. Den bragte ham pilesnart forbi nogle Smaaøer, som han ikke kiendte; heller ikke kunde han naae dem. Det blev atter Nat. Erik sov under sit Biørneskind. Da han vaagnede, stod Baaden i en lille Viig, Himlen var blaa, Stormen havde lagt sig, paa begge Sider vare nysudsprungne skyggefulde Lunde. For at udspeide Stedet, steeg han op i en høi Eeg; thi han kiendte vel hele den sydvestlige norske Kyst. Men hvor forundret blev han, da han hverken øinede Klipper eller Graner,

men kun lutter Ege, Bøge, Smaabakker og Dale, omringede af Havet. Græsset var fuldt af Blomster, thi det var Vaar. Fuglene sang, og adskillige Bække skyllede ud fra Skoven. I Vigens Munding sendte Havet dem sine Bølger imøde; der kyssede de og sladdrede sammen nogle Øieblik, inden de fulgtes ad ud paa Dybet. Erik steeg ned igien, og da han var træt, thi hans Søvn havde den sidste Nat været temmelig urolig, lagde han sig til Hvile i Græsset, efterat have fortæret Levningen af sit Forraad.

Da han vaagnede og opslog sine Øine, stod der en deilig Mø for ham; blaaøiet, lyshaaret, rank som en Lilievand, rødkindet som en Rose. Det gyldne Livstykke spændte sig glat om den smækkre Vidie, men skilte sig opad med Snørelænken, for den fulde Barm. Hendes Haar var kiæmt glat tilbage, og snoede sig over Issen i en Knude. Hendes Ærmer vare korte med smaae Knapper, og lode de trindeste Arme tilsyne; de smukke Skoe sluttede pænt om den spæde Fod.

Kort sagt — faldt Skulde-Hrane levende i Talen — en Yrsa op ad Dage! — Forstyr ham ikke, min Søster, sagde Kongen alvorlig. Dragten er uvæsentlig, i saa Henseende holder Hrane sig til, hvad han nærmest har for Øine.

Jed sidder heller ikke mange Dagsreiser borte, sagde Skulde. Men det er det samme, videre!

Denne skiønne Mø, vedblev Hrane med nogen Forvirring, hvoraf han dog strax fattede sig — blev opmærksom, da hun kom forbi den slumrende Kæmpe; thi paa hans Klædedragt saae hun, at han var fremmed. Erik var fager, og hun stod og stirrede paa ham, da han vaagnede. Han sprang forfærdet op, thi han troede at skue Freya. — Hvo er du? spurgte hun; hvorledes kommer du her? Af din Klædedragt seer jeg, at du er ingen Dansk. — Altsaa er jeg i Danmark? raabte

Erik forundret, og saae sig nysgierrig om. — I Herthas Skove, ikke langt fra Leire, Kong Frodes Gaard. Vidste du ikke det? — Erik viste hende sin Baad i Vigen, sagde hende sit Navn, og fortalte sit Eventyr. Derpaa yttrede han stor Lyst til at gaae op paa Kongsgaarden, for at see al den Herlighed og hilse paa Kongen. Tillige spurgte han meget ivrig om hvem hun var, og traadte tilbage med Ærbødighed, da han hørte, at det var Gunvar selv, Frodes Søster. Gunvar raadte ham fra at gaae til Kongsgaarden, hun frygtede for Eriks Liv, og det var intet Under.

Da Friedleif, Frodes Fader døde, var han kun sex Aar gammel. Vestmar og Kolle havde i hans Mindreaarighed tilranet sig Magten. Vestmar havde tolv Sønner, Kolle tre. I deres Selskab blev Frode forført, thi med Tapperhed forbandt de den vildeste Grumhed. Tilstanden i Leire var afskyelig, Giæsteretten, der ellers saa ubrødelig holdtes af vore Fædre, blev traadt under Fødder. Guderne vare foragtede, deres Huse nedrevne; man bortjog Almuen, naar den vilde bede. Vestmar og Kolle vare dødelige Fiender, og Sønnerne havde arvet Fædrenes Had. Vestmars Slægt, som den talrigste, var og den stærkeste; hans ældste Søn Grib havde aldeles vundet Kongens Tillid. Disse Kæmpers Udsvævelser gik saa vidt, at ingen Qvinde eller Mø var sikker for dem; selv Gunvar levede afsides i sit Buur, bevogtet af en Flok ældre, retskafne Hirdmænd.

Tak Guderne, sagde Gunvar, da hun havde underrettet ham om Alt, at de to Gange paa en forunderlig Maade have beskyttet dit Liv; først ved at føre din Baad giennem Kattegattets farlige Skiær, og nu ved at skaffe dig ligesaa hurtig uskadt til dit Hiem, uden at lade dig falde i Vildmændenes Hænder. Skialm, en Kiøbmand, der handler med Pelsværk og Jern, ligger

ikke langt herfra og gaaer om faa Dage til Norge. Skiul dig i Skoven! En af mine Kæmper skal bede ham, tage dig med. — Skal jeg stiæle mig bort? spurgte Erik. — Der er ikke andet for, svarede Gunvar, naar du ikke daarlig vil opoffre dig.

Denne og de følgende Middage spiste Erik i et Lysthuus med Gunvar og en af hendes tro Tærner. Men han kunde næsten intet nyde; desbedre kunde han see. Deres Øine mødtes ofte, da blussede de og sloge dem ned igien. Da Skipperen kom for at hente ham, sagde Erik til Gunvar: Jeg fandt Ro paa Havet, for at miste den paa Landet! Jeg undgik Braddøden paa Bølgerne, for at døe af Længsel paa den norske Klippe. Men jeg kommer igien, for at see dig, eie dig, eller døe. Gunvar gav ham en lille Pakke med, som han ikke maatte aabne, før paa hin Side Hlessø. Da han aabnede den, fandt han en Lok af hendes Haar. Nu vidste han, hvad han turde haabe, og øndsede kun paa at komme til Danmark igien.

Erik omfavnede sine Forældre, som troede han var druknet og sadde og begræd ham i Tusmørket; derpaa søgte han Roller paa Næsset ude ved den høie Gran. Han fandt Skialden ved Harpen, stirrende mod Aftenrøden. Varme Sol! — sang han — din Straale vækker alt til Liv og Glæde; men Eriks Liv og Rollers Glæde fremkalder du ei. Dagens Øie, som skuer saa vidt ud over Verden, viis mig min Broder! — Stille! Bølgerne risle mod Klippen. Hvad fortælle de? — Vi have vugget ham i den lange Søvn, sige de; og nu skylle vi koldt hen over hans Liig. — — Her qvalte Smerten Rollers Stemme, og Erik giorde en stærk Bevægelse i Busken. — Var det din Aand, Erik, raabte Roller, som giennembævede Løvet? — Nei, det var mig selv! sagde Erik leende, og omfavnede ham. Da blev der en Glæde! Roller

savnede intet, thi han havde sin Erik; men han mærkede snart hvad Erik savnede.

Nu vil jeg ikke opholde Eder — ædle Herre Konge og skiønne Qvinder, vedblev Hrane, med vidtløftig at fortælle Eriks Bedrifter; hvorledes Kong Gøthar (efterat hans Flaade var slagen af Odde) gav Erik Skibet Skrother, med hvilket han seilede til Danmark, og borede alle Oddes Skibe i Grund. Jeg vil kun berette, at da Erik, efter velforrettet Sag, laa under Hlessø for at hvile ud, inden han gik tilbage til Norge, fik han stor Lyst til at see Gunvar igien, og besluttede derfor i en maanelys Nat at besøge hende ved hendes Buur i Leireskoven. Han sagde urolig til sin Broder: Mig forlænges at vide, om Gunver er mig tro og om hun tænker paa mig. Ogsaa vilde jeg gierne see hende igien. Vil du følge mig? — Roller var strax rede. De satte Baaden ud, og landede lykkeligt i den lille Viig, uden at opdages. Erik sagde til Roller: Snig dig hen til hendes Jomfrubuur, seer dig en af Kæmperne, da siig at du er Sigbert, og vil hilse paa din Søster Ragnhild. Dette er Gunvars Tærne. Kommer hun, da meld Erik fra Rennesøe, saa vil Gunvar snart vise sig; hvis hun ellers mindes endnu hvad hun gav mig. Naar du da staaer for Gunvar, da meld hende min Død, og at du kommer for at bringe Lokken tilbage. Hører hun det ligegyldigt og tager rolig derimod, da vide vi hvad vi kunne vente, og seile hiem igien; thi da er hun ikke værd, hvad jeg vil vove for hendes Skyld. Men bedrøves hun og græder, da træder jeg frem af Busken, og saa skal snart Sorgen vende sig til Glæde.

Roller lovede at udrette Broderens Ærinde, og gik med Haarlokken. Da han kom til Buret, spurgte den gamle Kæmpe, som gik frem og tilbage i Maanskinnet med sin blinkende Hellebarde, hvem han var?

Roller svarede, som Erik havde sagt ham; Ragnhild kom; neppe havde han nævnet Erik fra Rennesøe, før hun fløi ind og hentede Gunvar; og neppe havde Gunvar aabnet Døren og seet Roller i Almeskyggen, før hun fløi ham imøde, omfavnede ham og trykte et Kys paa hans Læber; thi Roller lignede sin Broder, hun troede det var ham, og vilde nu forekomme al Forlegenhed, ved at hilse ham som Beiler, hvorfor hun ansaae ham, fra det Øieblik hun havde givet ham sin Haarlok. Rollers Bestyrtelse var ikke liden, og havde han ikke været Broderen saa tro som han var, havde det ikke været ham ukiært at trykkes i saa deilige Arme; men nu giorde det ham heel bange, og han raabte: Du tager feil, Kongedatter! Jeg er ikke Erik, men Roller, hans Broder. Gunvars Undseelse var stor, men hendes Sorg større, da Roller rakte hende Haarlokken, og forkyndte Broderens Død. Roller spurgte, om hun trofast havde elsket ham, og hun svarede grædende: Kort var mit Kiendskab til Erik; men det saae jeg vel, at han saa langt overgik alle Ungersvende, som Guldet overgaaer Jernet, Løget alle Urter, og Hiorten alle Dyr. Da Erik hørte det, kunde han ikke skiule sig længer, men kom frem til Gunvars store Glæde. Hun bebreidede ham, at han havde forskrækket hende. Men Erik saae paa Roller, og sagde leende: Det fik jeg betalt. Som sandt var; men det havde været bedre for Roller, hvis det ikke var skeet.

Nu blev der aftalt, at Erik skulde besøge Kong Frode i Høst med flere Skibe, naar han havde bragt Gøthar Efterretning om det lykkelige Udfald. Men det varede noget, inden han fik saadant bragt tilveie, saa at han først kom igien da Vinteren var indtruffet. Maaskee havde han med Villie maget det saa, for at kunne fryse inde hos sin Beile, og tilbringe Julen i Leire. Han bad strax om Tilladelse at giæste Kongen,

og fik den paa de sædvanlige Vilkaar. Den gamle Gotvare, Vestmars Hustru, var berømt for Snildhed og Kløgt. Naar der kom Nogen for at besøge Kongen, maatte de først løse Gaader, som hun forelagde dem. Kunde de ikke det, maatte de enten betale en stor Sum Guld, eller bøde med Livet. Roller raadte Erik derfra, siden de intet Guld havde; men Erik sagde munter: Da maatte jeg slet have søbet Hartgrepes Velling, hvis jeg ikke kunde løse Gotvares Gaader. Dermed nærmede han sig Stranden, hvor hun stod med sin Krykke og ventede ham, omringet af de tolv Sønner med dragne Sværd. Da hun havde hostet og rømmet sig, spurgte hun:

Hvad er rundere end et Hiul?
Og hvor holdes den feireste Juul?
Hvad er hvidere end en Svane?
Hvad er sortere end en Trane?
Hvilken Bro er skiønnest?
Hvad er i Skoven grønnest?

Hertil svarede Erik uden at betænke sig:

Solen er rundere end et Hiul.
I Valhal holdes den feireste Juul.
Sneen er hvidere end en Svane,
Lumskheden sortere end en Trane.
Regnbuens Bro er skiønnest;
Galden i gammel Hex er grønnest!

Skiøndt disse Svar ikke alle vare efter Gotvares Sind, maatte hun dog lade sig nøie dermed. Da Grib mærkede, at Erik havde overvundet hans Moder i Ordkamp, tænkte han at skade ham med Hexeri. Vestmars Sønner havde slagtet en Hest, og sat Hovedet med udspilet Mund paa en Stage. Saaledes kom de nu for at bortskræmme den Fremmede. Men Erik loe og sagde: Den som vil Andre ilde, fare selv ilde. Og neppe havde han sagt det, før Hestehovedet faldt ned

af Stangen, og slog den ihiel, som bar det. Derover undrede de Andre sig saare, og lode Erik og Roller gaae med Fred til Kongsgaarden.

Men nu, sagde Roller, ere vi lige nær; thi vi faae jo ikke Adgang til Kongen, uden at bringe ham en kostbar Gave, og vi komme tomhændede. Erik bad Roller være rolig, tog en stor klar Jisklump, som laa ved en Kilde paa Veien, og gjemte den under sin Kaabe. Da de treen i Salen, havde Kongens Trælle efter gammel Misbrug lagt et Bukkeskind ved Indgangen, hvilket de hurtig droge til sig, ligesom Erik traadte ind, saa at han vist var faldet, hvis ikke Roller, der kom bag efter, havde grebet og holdet ham overende. Da smilte Erik og sagde: Bar er broderløs Bag! — Gunvar, som var nærværende, sagde, at Kongen ikke burde tillade slig Spog, men Frode svarede: Enhver kan see sig for.

Midt paa Gulvet brændte en stor Ild, og rundt om denne sadde Kongen og hans Kæmper. Da Erik nærmede sig, modtoge de ham med Huien og Skrigen. Kongen forbød dem at tage saadan afsted, og Erik sagde: Det er paa Hundeviis! naar Een giøer, giøe de Alle. Kolle, som var Kongens Skatmester, spurgte Erik, hvad Gave han bragte? Herpaa rakte Erik ham Jisklumpen over Ilden; men lod den med Villie falde deri, og paastod at Skylden var Kolles. Alle troede af Glandsen, at det var en kostelig Ædelsteen. Kongen spurgte Gunvar om hendes Mening; hun svarede, at han ikke burde overtræde sin egen Lov. Da der nu var sat Dødsstraf for Den, som forvanskede Kongens Gave, var Frode nødt til at lade Kolle hænge; hvilket han vel havde fortient, om ei for dette, saa for Andet.

Hvem er du, og hvor kommer du fra? spurgte Kongen. Da nu Erik vidste, det var Brug i Leire,

at tale mørkt og forblommet, saa det skulde koste Hovedbrud at forstaae, svarede han: Jeg drog fra Træet til en Biælke, og kom til et Træ. — Og hvor kom du saa hen? — Jeg drog fra Træet til Træet. — Det var mange Træer! sagde Frode. — Der er fleer i Skoven, svarede Erik. — Og hvor drog du saa videre? — Derpaa kom jeg til en Steen. — Og saa? — Foer jeg fra Stenen til Stenen. — Det var mange Stene, raabte Kongen. — Der er fleer i Fieldene, svarede Erik. — Og hvorhen tog du saa din Vei? sagde Frode, da du paa Skibets Biælker havde været i din Faders Biælkehuus og paa de norske Klipper? — Da traf jeg en Hval paa Havet, som skrækkede Kysterne; den dræbte jeg. — Det var en tapper Gierning, sagde Frode. — Ikke skulde du rose den, svarede Erik; thi jeg slog med det samme Odden af Leirekongens Spydstage. — Det forstaaer jeg ikke, sagde Frode. Saa giv mig en Gave, vedblev Erik, siden du ikke kan løse min Gaade. Jeg meente dermed, at jeg har dræbt Odde, og nedsænket hans Skibe. — I det samme sprang Grib op og vilde giennembore Erik, men Roller forekom ham, og giennemborede ham. Bedst er Broders Hielp, naar Nøden er stor, sagde Erik. Den Trofaste behøves meest i Fare, sagde Roller. Da raabte Frode: Jeg frygter det gaaer Eder, som Ordsproget lyder: Stakket er stundom Sværdet for de Stridende. For Haand, som Vaade giør, er Sorgen rede. — Erik sagde: Retfærdigt Nødværge er ustraffeligt. — Nu traadte alle Gribs Brødre frem, og svore at hævne deres Broder. Erik sagde: Med en svag Kniv skal man skiære i Leddet. Jeg forlanger to Dages Frist, og en nyslagtet Oxehud. Det er billigt, sagde Frode, at Den faaer Huden, som faldt paa Huden. — Derefter bare Kongens Trælle Maden frem. — Erik, som vidste, at Kongen ingen Levninger leed, beed

af mange Stykker og satte dem fra sig. — Hvad lærer jeg af denne Overdaadighed? spurgte Kongen. — Faa Tienere og troe, ere bedre end Mange utroe, svarede Erik. Frode: Er du mig da mere tro, end de Andre? — Vanskeligt er det at binde ufødt Hest ved Krybbe. Du har endnu ikke prøvet dem alle. I Norge pleier man at give Drikke til Maden. — Frode: Aldrig saae jeg mere ublu Giæst end du. — Ja, sagde Erik, Faa hiælpe den Stiltiendes Trang. — I det samme kom Gunvar med Bægeret og rakte ham det. Erik greb om hendes Haand og spurgte: Fromme Konge! skiænker du mig, hvad jeg holder her? — Frode, som meente det var Miødhornet, sagde Ja. Da drog Erik hende ned paa Skiødet til sig. Frode blev meget opbragt, og raabte: En Daare kiender man paa sine Gierninger. Det er ei Skik her tillands at omgaaes saa dristigt med Jomfruer. Ei, svarede Erik, i det han greb sin Daggert og lod, som han vilde hugge Haanden af Gunvar — Haanden har du skiænket mig, den er min; nu kommer det an paa, om du vil give mig Møen med, eller ei. Da Frode mærkede hvorledes det var fat, og at Erik havde holdt hende om Haandledet, taug han stille og vilde ikke bryde sit Løfte, siden det engang var givet.

Dagen derpaa stred Erik med Gribs Brødre paa den glatte Jis. Kongen havde forbudet at hielpe nogen, som faldt. Imidlertid havde Erik giort sig Skoe af Oxehuder, som han overstrøg med Kodde af Furretræ og med Sand, for at staae desfastere. Disse giorde ham god Tieneste; thi han slog alle Vestmars Sønner ihiel. — Nu vilde Faderen hævne deres Død, og foreslog, de skulde prøve Styrke, og at Den som tabte, skulde miste sit Liv. Erik var strax rede, og der blev indbragt et Reb af Bast, som de snoede med Løkker om Fødderne, hævede derpaa Snorene stramt med begge

Hænder, og rykkede saa i Rebet af al Magt med Benene, for at kaste hinanden omkuld. I denne Leeg var Vestmar vel øvet. Han havde overvundet tredive Kæmper paa den Maade, og dræbt dem alle; thi hans Grumhed var ligesaa stor som hans Styrke. Ved det første Tag vaklede Erik lidet, og Kongen sagde spottende: Det er ikke let at drage Reb fra den Stærke. — Du har Ret, Konge, svarede Erik; især naar man er trangbrystet og pukkelrygget. Med disse Ord kastede han Vestmar overende, traadte ham Brystet ind og Rygbenet ud. Frode tog sin Kniv og hug den forbittret efter Erik; men denne bukkede sig, saa Daggerten fløi over hans Hoved. Erik tog den venligt op, og sagde smilende: Man pleier at give sin Ven den Forære i Haanden, man har tiltænkt ham. Havde du rakt mig Skeden tillige med Kniven, saa havde din Gave været kostelig. Frode rødmede, løste Skeden fra Beltet, og rakte ham den.

Men Gunvar, som frygtede sin Broder, raadte Erik til at flygte bort med hende om Natten, til sit Skib, og sagde: Bedst at reise mens Vognen er heel. Erik fulgte hendes Raad, efterat han hemmelig havde taget nogle Fiæle ud af Kongens Skibe og sat løse Bræder istedet. Da nu Kongen forfulgte dem, var hans Skib ikke kommet langt, før det sank. Uagtet han var klædt i Harnisk, forsøgte han at redde sit Liv med at svømme. Da vare Erik og Roller strax ved Haanden, sprang ud i Havet og opdroge Kongen ved Haarene paa Stranden. Alle hans Hofmænd druknede. Kongen blev iført tørre Klæder, og der løb ham meget Vand ud af Munden. De spurgte: om han ønskede Liv og Fred? — Da greb han sig med begge Hænder for Øinene og raabte: Ved Guderne i Asgard beder jeg Eder, skiller mig ved Livet! I have hiulpet mig mod min Villie. Maa jeg ikke døe i Havet, da

lader mig dræbe mig med mit eget Sværd. Jeg var hidtil dog seiersæl, nu er jeg overvundet af dig, Erik, en ringe Almuesmand. Med en liden Magt har du berøvet mig mit Rige, min Søster, mine Kæmper, mit gode Navn. En elendig Mand tiener intet bedre end Døden. Vilde du end give mig Alt tilbage, min Ære kunde du dog ikke give mig. Bruddet vorder aldrig heelt. Man skal vide at sige af Frodes Fængsel, saalænge Verden staaer. Lader mig drikke den Skaal, jeg havde tiltænkt Eder! Havde jeg fanget Eder i min Vold, da havde I ingen Naade fundet. Giører mig samme Skiæl! spares vil jeg ikke; hvis I ikke dræbe mig, myrder jeg mig selv.

Erik svarede: Det forbyde Guderne, at du skulde faae Sligt i Sinde. Lykken har jo kun fristet dig, ved at forsøge dit Sind og Hierte; din Sorg kan snart vendes til Glæde. Den veed først hvad Sødt er, som har smagt Bittert. Vil du forkaste din Velfærd, fordi du er dyppet i Havet engang? Kan du ikke taale Vand, hvorledes vil du da taale skarpen Staal? Det er dig en Hæder og ingen Vanære, at du har svømmet i det tunge Harnisk paa vilden Hav. Du est en unger Helt, og kan endnu øve mere Godt end Ondt er skeet. Hvor er nu din Frimodighed, din Styrke? Est du allerede kied af Verden? Vi have hiulpet, ikke fordærvet dig. Vi ere dine Venner, ikke Fiender og Forrædere. Fortryder det dig at have givet mig din Søster, saa tag hende tilbage! Hun er saa god en Jomfru nu, som før hun kiendte mig. Men vil du tage os i din Tieneste, da ere vi rede. Du est saa fri og mægtig, som da du sad i dit Høisæde. Giør hvad du vil, vi ere færdige til at udføre dine Befalinger.

Over denne Tale blev Kongen saa bevæget, at han omfavnede Erik, kaldte ham sin Ven, og tog ham

hiem med til sin Gaard, hvor han holdt hans Bryllup med Gunvar. Erik var siden uadskillelig fra Kongen, hialp ham med at overvinde sine Fiender, og med at give de vise Love, som skaffede ham Navn af den Fredegode.

Dog — vedblev Hrane — dette vide I alle; og det Meste af hvad jeg har fortalt idag er ogsaa Flere bekiendt; men Slutningen af denne Tildragelse, og hvorledes det gik Roller, vide I ikke; skiøndt hans Eventyr er vel saa mærkeligt, som Eriks. — Men det er alt silde, fromme Konge, sagde han, i det han reiste sig, jeg tænker det er bedst at giemme det Følgende til en anden Aften.

Hroar takkede Hrane for sin Saga, som vel fortalt, skiøndt han kiendte det meste deraf. Næste Aften blev bestemt til at høre hvorledes det gik Roller, og alle Tilstedeværende vare tilfredse undtagen Skulde, der havde været adspredt, gabet, og var misfornøiet med at Vidrik havde skiænket Hrane sin Opmærksomhed. Hun tilstod reent ud at det kiedede hende, og at hun neppe vilde være med næstegang. Herover var især Hrane glad; thi hendes Næsviished og spodske Smil havde ofte forstyrret ham.

Tiende Kapitel.

Slutningen af Eriks og Rollers Saga.

Næste Aften vare alle betids igien forsamlede hos Kongen, paa Skulde nær. Hrane kunde nu fortælle i Ro. At der sad en Ugle udenfor Salen i det høie Træ, som ofte hylede, og ikke lod sig bortkyse, for-

styrrede ham ikke nær saa meget, som hun vilde have giort. Da nu Enhver havde sat sig paa sin forrige Plads, begyndte han:

Ved Eriks Bryllup manglede kun Een, som næst Gunvar var ham den Kiæreste. Men Roller havde undskyldt sig med at han ikke var vel, og at Eensomheden, ovenpaa alle disse Bedrifter, var ham tienligst. Erik troede det; men Gunvar vidste bedre. Jeg har alt fortalt om det farlige Saar han havde faaet, ved den uheldige Misforstaaelse, og uden at tilstaae sig det selv, elskede han den skiønne Fyrstinde. Men det er ofte nødvendigt at bekæmpe sig, og det følte Roller; thi han elskede sin Broder.

For at skiule sin Tilstand, gik Roller ud i Skoven, hvor den var dybest, og agtede hverken Snee eller Jis; tvertimod var det ham langt behageligere, at de nøgne Grene strakte sig op med Rimfrosten i Stormen, som Steenplanter i det bølgende Hav, end om de havde været bedækkede med bløde Løv. Det Grønne passer sig ikke mere for mig, sagde han. Min Vaar er forsvundet! Om Vinteren ligger Naturen Liig. Liigsneen er min Farve. — Han var flere Timer gaaet saaledes i Tanker, da Kulden tvang ham til at søge Ly. Men han hadede menneskeligt Selskab, og da han mødte en Knøs, der samlede tørre Grene, sagde han: Kan du sige mig, Ven! hvor der boer Nogen, og dog Ingen? Knøsen saae paa ham, loe og sagde: Jo det kan jeg godt. Følg mig hen i Skoven ved Aabakken. — Roller, som nu lagde Mærke til det Urimelige i sit Spørgsmaal, spurgte: Boer der Nogen og dog Ingen? Ja, sagde Ungersvenden, der boer min Husbond; det er en gal Mand, ligesom J. Gale Folk ere ingen rigtige Folk; thi det er jo først Forstanden, som giør Mennesker til Folk; men Nogen maae de dog være. — En gal Mand? spurgte Roller, og du hans Svend? —

Men en god Mand, veblev Knøsen; og det er han maaskee just fordi han er gal; thi jeg har mærket, at Forstanden giør Mange værre end Fæe. — Du lader til at være være en skikkelig Knøs, sagde Roller. — Fortryd ikke paa at jeg gantes, sagde Svenden. Den som skurer sig paa sort Kiedel smittes. Og dog vilde jeg heller dele min Husbonds Galskab, end alle Leirekæmpernes Kløgt.

Roller fik Lyst til at giøre Gubbens Bekiendtskab, og Knøsen sagde: Han vil modtage Eder med Giæstfrihed; kun maae I være snild og ikke sige ham for meget imod; thi det kan han ikke lide.

Hvori bestaaer da egentlig hans Afsind? spurgte Roller. — Han troer ikke paa Guderne; men paa et lille Barn, en Dreng paa tolv Aar; sagde Knøsen. Han har al sin Tid været sær. I sin Ungdom talede han bestandig om at Baldur var død, at Hødur havde forført Loke til at dræbe ham, og paastod, at fra den Tid af var der ingen Guder meer i Norden, at de vare reiste til Asgard igien, hvor man atter maatte opsøge dem. Til den Ende tog han Afsked med Slægt og Venner; snørte sig en Bylt paa Ryggen, og skiar sig en Vandringstav af den Hasselbusk, som stod ved hans Hyttedør. Hvad der paa Reisen er hændet ham for underlige Ting, vil jeg ikke fortælle. Han har selv digtet en Vise derom, som han synger for de fleste Fremmede, der besøge ham; og den, tænker jeg, vil han synge for Eder med.

Medens Svenden fortalte dette, vare de komne til Hytten. Gubben aabnede Døren og blev glad da han saae sin Svend, men forlegen ved at opdage den Fremmede. Dog, da Gutten havde fortalt at Roller var en fredelig Mand, der ønskede at giøre hans Bekiendtskab, tog han vel imod ham. Den gamle Eivin var høi og rank; et hvidt Skiæg naaede ham til Beltet.

Den store Pande hvælvede sig aabent; omkring Issen havde han tynde hvide Haar, men i de store blaae Øine funklede Ild, og hans Stemme var behagelig. Han bad Roller sætte sig. Der blev giort Ild paa Arnen. Den Gamle hentede Levnetsmidler og bad Roller at spise med sig. Roller troede aldrig det havde været muligt, men han glemte virkelig nogle Øieblik Gunvar over Gubben.

Roller fortalte ham hvem han var, og hvad han og hans Broder havde udrettet. Nu saa belønne Eder Jesus derfor, sagde den Gamle, omfavnede ham og græd. Saa er da nu hin Øglerede ødelagt. Men det er ikke nok at udrødde Klinten; nu giælder det at saae, min Søn! Roller blev forundret ved at høre hint fremmede, usædvanlige Navn, og spurgte, hvem det var han talede om? Gubben sagde: Om Ham maa man ikke tale; det er alt for ringe, om ham maa man siunge. — Med disse Ord tog han sin Harpe ned af Væggen og sagde: Hvad du ønsker at vide af mig, indeholdes i denne Sang. Derpaa slog han Strængene og qvad med den klareste Stemme:

Paa Skyens Kant, paa Purpurranden,
Naar Maanen straalte — skiønne Syn!
Med gule Lokker, skilt i Panden,
Med milde Smiil, med hvide Bryn,
Som venlig Gud for hver en Alder,
Naar Dagens Sværm til Hvile gik,
Sad freidig i sit Breidablik
Og saae til Jorden Asa Balder.

Han mildned Kæmpens grumme Tanker,
Sin Vennesalighed ham gav;
Og ned han sendte Haabets Anker
Til Den, som leed paa Stormens Hav.
Han viftede fra Syndens Mose
De fæle Taagers frække Lyst;
Og pryded Møens unge Bryst
Med Uskylds alfehvide Rose.

Men Mørkets lumske Hære vaage,
Dybt traf ham Hødur med sin Piil
Da sank de store Dienlaage,
Da svandt det vennehulde Smil;
Og, som en Dødning, over Skaane
Mod Herthadal og Odins D
Sneeg hen sig, ad blyfarvet Sø,
Den gustengule Nattens Maane.

Da kunde jeg det ei udholde
Blandt Jetter i det vilde Nord,
Hvor alle strenge Hierter, kolde
Tilbade kun den stolte Thor.
De kaldte mig en svag Forkiælet;
Jeg greb min hvide Vandringstav,
Og gik, da først paa Balders Grav
En Midienat jeg havde knælet.

Fra Østen kom de milde Guder,
Med Purpur dækt er deres Vei.
Hver Morgen Solen dem bebuder,
Men Dager seer endnu dem ei.
Mod Østen drog jeg, for at finde
Den Gud, mit Hierte havde kiær;
Hvem lumske List og Ondskab her
Tvang til fra Norden at forsvinde.

Jeg Afskeed tog med Søster, Broder,
Mit Fædreland jeg skiltes fra,
Og drog ad Dale, Bierge, Floder
Hen mod det hede Asia.
Hvor lang Tid, kan jeg ikke sige,
Men pludselig jeg stille stod
Ved Floden, kaldet Jordansflod,
Som flyder i Judæas Rige.

Jeg laa ved Veien paa min Kaabe,
Udmattet, hungrig, tørstig, arm;
Jeg hørte næsten op at haabe,
Og raabte: Balder, dig forbarm!
Med Betleren jeg Kaaret deler;
Naar skal jeg dig i Asgard see?
Da saae jeg rige Konger tre,
Som reed ad Veien paa Kameler.

Den Ene sort, de Tvende hvide,
Med straalende Guldkroner paa.
Ærbødigt Følget gik tilside;
De holdt ved Stedet, hvor jeg laa.
De klappede med deres Hænder
Min store, brune, danske Hund;
Og venligt fra den brede Mund,
Som Perler, smilte Morens Tænder.

De spurgte, hvad jeg vilde vinde?
Om Guldet var min Reises Meed?
Jeg svared dem: jeg gik at finde
Guddommen for Uskyldighed,
Som Jorden længe havde savnet,
Men som dog sikkert kom igien.
Da kaldte Kongerne mig Ven,
Og Alle de mig varmt omfavned.

Vi drager ogsaa fra det Fierne
At finde ham, enhver især.
Seer du den store Sølverstierne,
Som blinker over Hytten der?
Den har os vinket giennem Grene,
Hen over Havet, Nat og Dag;
Nu staaer den over Bondens Tag. —
Saa taled broderlig den Ene.

Jeg fulgte dem til Bondehuset:
Et Tag af Lægter, vedbendsmykt!
Fra Marmoret, som laa i Gruset,
Det hæved sig saa landligtrygt.
Høit voxte Græsset om en Støtte,
Hvis halve Deel var sønderbrudt;
Og med en deilig lille Glut
Sad Qvinden i den aabne Hytte.

De røde Roser monne voxe
Kring Lægterne med frodig Green.
Der stod et Asen hos en Oxe
I Stalden, bygt af Marmel-Steen.
Den unge Viv var skiøn tilvisse!
Huldt lued Kindens friske Blod;
Og Stiernen over Gavlen stod,
Og slog en Krands om Barnets Isse.

Ned knælte Kongerne paa Jorden,
Og rakte deres Gaver frem,
Og Barnet blidt tilsmilte dem,
Da rulled der en dæmpet Torden;
Ei frygtelig, som for at true,
Men som et Varsel, himmelsendt,
At Naaden var tilbagevendt,
At tændt var Kiærlighedens Lue.

Jeg fandt min Asabaldur atter,
Jeg var i Havn, endt var min Jil;
Jeg glemte Freya, Odins Datter,
Ved Jesu Moders fromme Smil.
Og daglig voxte Barnets Ære.
O hvilke Blomster! hvilken Vaar!
Og da han fyldte tolvte Aar,
Jeg hørte ham i Templet lære.

Men pludselig var han forsvunden,
Og tomt det store Tempel stod.
Jeg tabte brat, hvad brat var funden,
Han sine Elskede forlod.
Om for i Censomhed at drage,
Og gruble over hvad han fandt?
Jeg veed det ei, men han forsvandt,
Og ei min Baldur kom tilbage.

Da greb jeg atter, dybt bedrøvet,
Min gamle, tørre Vandringstav.
Jeg var min Omgangsven berøvet,
Jeg flygted fra min Glædes Grav.
Mod Norden jeg tilbage vendte
Og tolked, hvad mit Hierte leed.
De kaldte det Affindighed,
Og spotted, naar mit Die brændte.

Jeg veed det! Han tilbagevender,
Skiøndt tyve Aar han borte var.
Nu som en Viis, der Skriften kiender,
Den store Gaade løst han har,
Men Alderdommen mig har bøiet,
Min Siæl er mat, snart Tungen stum;
Min Fod er stiv og Ryggen krum,
Og sidste Gnist kun staaer i Diet.

Held Den, som ung, i Kraftens Alder,
Kan skue Tidens største Mand!
Hans broderlige Stemme kalder.
O, iler til den fierne Strand!
Op! lader os tilsammen stimle
Og lytte til hans Viisdoms Ord,
Tilbede Jesus meer end Thor,
Og glemme Valhal over Gimle!

Denne Sang giorde et overordentligt Indtryk paa Roller! han blev hos Gubben om Natten, og Eremiten maatte fortælle ham alt hvad han vidste. Da Roller paa denne Maade havde overbeviist sig om, at Baldur var gienfødt og levede nu atter ved Jordansflod i Jødeland, besluttede han at følge Gubbens Raad, og at søge den Lyksalighed og Trøst, som den gamle Mand, formedelst sin Alderdom, maatte savne.

Efter en langvarig, men i det hele taget lykkelig Reise, kom han til Jorsal, og det første han spurgte om, var om den nye Baldur. Herom kunde Ingen give ham Efterretning; derimod vidste Enhver at tale om den store Skiald, som just holdt en Tale for Folket, paa hin Side Bierget. Roller gav sig ikke Tid til at hvile, men ilede strax did. Folkemængden var overordentlig; hele Dalen, alle Baadene paa Floden, alle Træer vare fulde af Tilhørere. Roller kæmpede sig hen til et Palmetræ, fra hvis Grene han kunde høre hvert Ord, og see Taleren i den vævede Kiortel, med de adskilte kastaniebrune Lokker og det blide Aasyn. Roller forstod endnu ikke et Ord af hvad han sagde: men Udtrykket, Kraften i hans Stemme, Ilden og Tilliden i hans Øie, og Tilhørernes fromme, spændte Opmærksomhed henrev ham.

(Her hylede Uglen uden for Salen i Træet, og det hialp længe ikke, alt hvad man klappede ad den.)

Da det var stille, vedblev Hrane: Af den stærke Anstrængelse og besværlige Reise, var Roller bleven

stærkt angrebet. Han var overmaade heed, da han steeg op i Palmen, og da han hele Natten maatte blive paa Bierget i Skoven, (thi det var umuligt, for denne Sværm, at finde Huusly) følte han sig næste Dag angrebet af en stærk Koldesyge. Til Lykke havde han truffet en Gothe, som nogenlunde forstod ham, og som tog sig af ham. Denne var ligesaa indtaget af den nye Lære, som Eivin havde været. Han pleiede Roller i Herberget, og da han begyndte at komme sig, lærte han ham noget af Landets Sprog, og fortalte ham Hovedindholdet af hvad Taleren havde sagt i Skoven. Dette giorde en overordentlig Virkning paa Roller; med en utrolig Lethed lærte han det fremmede Sprog, og bad til Guderne, at han snart maatte komme sig, for at gaae til Hovedstaden der i Landet, hvor Christus lærte og giorde stor Opsigt. Saasnart han var saa vel, at han kunde gaae, vandrede han afsted. Han havde isinde at begive sig til den elskede Lærer, og bede ham tage ham i sine Staldbrødres Tal; hvilket, han hørte, ikke blev afslaaet Nogen, som bad derom.

Da han kom til Hovedstadens Port, kunde han ikke komme frem for en talrig Menneskevrimmel. Han spurgte om, hvad det var, og man sagde ham, at det var tre Misdædere, som skulde henrettes. Han vilde atter spørge, hvad det var for Mennesker og hvad Ondt de havde giort, da han i det samme saae Jesus komme ud af Stadsporten, med et blegt Ansigt, hvorpaa Dødsveden allerede stod, med en Tornekrands paa sit Hoved, slæbende et stort Kors efter sig. I det han gik Roller forbi, smilte han til ham og sagde: „Jeg saae dig nok, hvor opmærksom du sad i Palmetræet. Farvel! Vi sees hisset." — Da strømmede Taarerne ned over Rollers Kinder, han kastede sig i Støvet og omfavnede den Helliges Knæ. Men de vilde Kæmper

stødte ham tilside med Hellebarderne, og Toget gik afsted til en Bakke udenfor Byen, hvor Henrettelsen skete.

Roller giorde nu Bekiendtskab med den hellige Mands Lærlinge og bestyrkede sig i Troen. Da de droge ud i den vide Verden, for at forkynde den, tog han sig for at udbrede den i Norden. Han kom for tidlig; de fromme Følelser vare altfor voldsomt og uforberedt trængte i hans Hierte. Han bukkede under for dem; hvad man med Uret havde beskyldt Eivin for, passede virkelig paa ham; thi hans ulykkelige Kiærlighed og den dybe Smerte over hans Herres og Mesters Lidelse, havde knust hans Hierte, ophidsede hans Indbildningskraft, og giorde ham ofte vanvittig.

Der var forløbet tre Aar, siden Roller drog bort, og Erik sad i Velmagt hos Kong Frode, som ypperste Jarl. Han havde faaet Kong Gøthar paa Agde til at slutte Fred med Dannark, og Frode havde ægtet Gøthars Datter Alvilde. Mod Venderne var der ført en lykkelig Krig, Frode havde overvundet dem. Den eneste Glæde Erik savnede, var hans Broders Nærværelse; heller ikke havde Gunvar, uagtet to Aars Ægteskab, skiænket ham Børn. Hvor stor var derfor hans Fryd, da hun mod Slutningen af det tredie Aar fødte ham en Søn. Dette Barn besluttede de begge, til kiærlig Amindelse, at kalde Roller. — Kong Frode, Erik Jarl, hans Hustru og flere Hirdmænd vare just en Morgenstund gangne ud til Leirekilderne, for at vatne Drengen og give ham Navn, da de ved Kilden saae en fremmed Yngling, med et solbrændt, udtæret Ansigt, ligge henstrakt i Græsset, med Stav i Haand. Da han saae at de vilde vatne Barnet, sprang han op og raabte: Overlader dette til mig, det er mit Kald. Med disse Ord tog han Drengen i sine Arme, og spurgte om, hvad de vilde kalde ham. Nu kiendte de alle Roller og vilde hilse ham henrykt, men han sagde:

Vigtigere Sysler kalde os nu her, end jordisk Kiærlighed; og da de havde sagt ham Drengens Navn, mumlede han Noget sagte, i et fremmed Sprog, og døbte ham tre Gange. Gunvar modtog Barnet rørt af hans Hænder, og takkede ham med et deeltagende Blik. Alle vare begiærlige efter at vide, hvordan det var gaaet ham; men han svarede dem forvirret, i hemmeligheds-fulde Udtryk, som de ikke forstode. De toge ham med i Offerlunden; thi Gudernes Dyrkelse var igien indført med megen Alvor; men det var ham en Rædsel. Han forekastede Folket Afguderiet, og talde om det evige Lys. Almuen forstod ham ikke; den blev opbragt, og kun Eriks Anseelse kunde holde dem tilbage fra at dræbe Roller, som en Gudsbespotter. Rystende paa Hovedet gik han derfra, og sagde bestandig sagte ved sig selv: Jeg er kommen for tidligt! altfor tidligt!

Om Aftenen talede Erik hemmeligt med Roller, og lod ham fortælle sig Alt. Da han hørte, at Roller var kommen for at omvende Landet, raabte han: Ved Guderne besværger jeg dig, opgiv dette daarlige Forsæt. Jeg elsker dig som Broder; men jeg elsker Guderne høiere end dig, og har selv nylig udgivet en Lov imod Gudsforagtere, som jeg blev nødt til at haandhæve mod dig, saa meget det end vilde smerte mig. — Og hvilken Straf kan den vente? spurgte Roller. — Den samme, som Tyven efter Frodes Lov, svarede Erik; thi vi troe ikke at kunne straffe en slig Overtræder vanærende nok. — Og hvilken er da Tyvens Straf? spurgte Roller. — Der bliver slaaet Nagler giennem hans Sener, svarede Erik, og en Ulv hængt ved hans Side. — O en skiøn Død! raabte Roller smilende, den har jeg seet min Herre selv lide. Skulde jeg ikke gierne dele Skiæbne med ham? Erik sagde: Saafremt du vil giøre mig denne Skam, ved de evige Guder, jeg borer dig min Daggert i dit Bryst. Roller

svarede: Ilde belønte du mig da, fordi jeg mangen god Gang reddede dit Liv. — Hvad har du i Sinde? raabte Erik. — Dristighed sømmer sig vel den Fromme, sagde Roller. — O min Broder, sukkede Erik, med Hund skal man Biørn bede, og ikke med flyvende Fugl. Du est syg og vanvittig, dine Kinder ere blege, dine Øine gløde! Jeg vil lade dig være ene, og tale med dig imorgen igien. Maaskee har du da faaet bedre Forstand. Gode Tanker komme med Natten. — Med disse Ord forlod han ham.

Næste Morgen temmelig silde kom Erik igien; men Roller sov endnu, og Erik nænte ikke at vække ham. Henimod Middag kom han anden Gang, og da Roller endnu sov, fattede han Mistanke og trak Forhænget fra Sengen. Da laa Roller smilende, hvid og død, med foldede Hænder paa Brystet. — Det var det bedste, der kunde hændes dig, min ulyksalige Broder, sagde Erik grædende. Derpaa lod han ham bære hen i en Gravhøi, og Natten derpaa gik Gunvar alene ud og plantede en Rosenbusk paa hans Grav.

Nogle Uger derefter fandt man et sort Trækors derpaa. Da man spurgte, hvor det var kommen fra, fik man at vide, at den gamle Eivin havde været der og plantet det. Denne Gubbe døde kort derefter; men Erik levede lang Tid med Gunvar, hialp Frode at styre Landet, og var lykkelig. —

Hranes Fortælling giorde stærkt Indtryk paa de Tilstedeværende. De vilde just skilles ad, da det raslede i Træet udenfor; et overmaade velskabt Been strakte sig fra Grenen ind i Vindueskarmen; og inden man vidste et Ord deraf, stod Skulde i Stuen med et sort Slør over Hovedet, og tudede som en Ugle. — Jeg har hørt det altsammen, sagde hun; og I have mærket, at jeg af og til har givet mit Bifald tilkiende.

Skynder Eder noget at faae Christendommen indført, saa vil jeg strax begynde at synge og bede.

Ellevte Kapitel.

Hvorledes den vendiske Kong Skalk blev undertvungen.

To Maaneder efterat Reigin Jarl var reist til Venden, kom han tilbage med sin Flaade. Med hvilken Glæde stimlede Folket til Kysten, da den liden Gaasedreng tidlig i Morgengryet meldte, han havde seet en Skov komme flydende paa Vandet. Heraf vidste man, Reigin havde seiret, og at Skibene vare udsmykkede med Egeløv.

Reigin Jarl treen i Kongens Hal med de fornemste Hirdmænd; efter dem fulgte den vendiske Kong Skalk, dybt nedbøiet i tunge Lænker. — Vi have kiøbt ham for meer end han er værd! sagde Reigin. Skalk maatte knæle for Hroars Høisæde. — Hvorfor brød du din Eed? spurgte Kongen. — Den var tvungen, svarede Skalk, og det ligger i enhver Skabnings Natur at søge sin Frihed. Naar Buret staaer aabent, udflyver Fuglen. — Vi skulle vel herefter spærre det bedre, sagde Hroar; og Skalk blev ført til et Taarn i Skoven. — Hvad Straf har du tiltænkt denne Oprører, Herre? spurgte Reigin. — Han har mistet sit Rige, sagde Hroar; for at forsikkre os ham, er vel et stedsevarende Fangenskab nødvendigt; og for en saa frihedshigende Kæmpe, der ei engang kan finde sig i at være Skattekonge, er vel ogsaa Frihedens Tab den haardeste Straf.

For første Gang blev her Reigin Jarl utaalmodig, og sagde: Sender Dankongen sine bedste Kæmper i Døden, for at straffe sine værste Fiender med Livet? — Hroar, som følte, hvad han skyldte Reigin, svarede blid: Jeg overlader ham i din Vold, foretag med ham, hvad du finder tienligt. — Dette sagtmodige Svar indtog atter Reigin ganske for Kongen, og han raabte: Tilgiv, Herre! men jeg troede, denne lumske Fiende burde straffes paa en Viis, som kan afskrække Andre. Fængsel er næsten større Straf for Vogteren, end for den Bevogtede; thi denne nærer daglig Haabet om Flugt og Hævn, og det er just dette Haab, der bringer den Anden til daglig Frygt og ængstelig Forsigtighed. — Velan, sagde Hroar, jeg tilstaaer, han har fortient Døden, som en Meeneder, der har ført Avindskiold mod Riget, miste han Fiør og Fæ, Gods og Liv. — Dette er en god Lov, sagde Reigin, og vi have allerede straffet de øvrige Vender efter en anden af Frodes Love, hvilken du ellers i dit Land har ophævet; nu giælder det, om denne Selvraadighed tilgives os. — Hvorledes det? spurgte Kongen. — „Slaaer nogen Udlænding en dansk Mand ihiel, da bøde to Udlændinge med deres Hals, for een Dansk!" sagde Reigin; thi Venderne havde dobbelt saa mange Døde paa Valpladsen som vi. — Det tilgiver jeg gierne, sagde Hroar. —

Dagen derefter holdt Kongen Thing i Skoven, og da han sad i Kredsen paa den store Kampesteen, omringet af de tolv Goder, traadte Lofde frem, og sagde i alt Folkets Paahør: „Mange Vintre og Sommere ere henrundne, o Konge, siden Guderne fik et Offer. Troe vi paa dem eller ei? — Jeg forlanger ikke de blodige Tider tilbage, da man slagtede ni og halvfemsindstyve Mennesker i Offerlunden; dog — aldeles at undlade denne gamle Skik, er Daarlighed og Guds-

foragt. Jeg kræver da her af dig, i Gudernes Navn, at du skiænker mig den vendiske Kong Skalk; at han kan udaande sit Liv, udstrakt paa Offerstenen, naar jeg har farvet den hellige Flintekniv med Blodet af hans Hierte. I ni Nætter skal han hænge med Spyd stiunget, paa Træe til Odin, og dingle for Natteblæsten i den hellige Lund. Kun saadan takke vi Thor værdig for Seieren, Freier for Landets Held.

Hroar saae paa Reigin Jarl; men da denne, saavel som de fornemste Kæmper, bifaldt Lofdes Begiæring, og en stor Deel af Folket understøttede den med høitidelige Raab til Guderne, maatte han give efter, og det blev bestemt, at Skalk om ni Dage skulde offres.

Kongen var ilde tilmode, og da Hrane om Aftenen paa en eensom Vandring vilde trøste ham, hialp det ikke; Kongen blev mørk. Hrane anvendte al sin Veltalenhed, thi han var oprømt; Yrsa havde kort tilforn talet venligt med ham og takket ham for Rollers Saga. Min stakkels Hrane, sagde Kongen; det giør mig ondt, at jeg skal bedrøve dig! Du vil trøste Andre, og behøver selv Trøst. Jeg kiender din Uskyldighed, og hvad er naturligere, end at et varmt Hierte indtages af huld Skiønhed? Men din Beundring for Yrsa misforstaaes, og Yrsa misundes. Du kan selv tænke, min gode Ven, hvor haardt det maa være mig, at skilles fra dig. Men det bliver det bedste. Bagvaskelsen vil fordærve dig og Yrsa. — Hun skal føde Dannark en Konge; Fædrelandets Forventning er spændt. Et besynderligt Sagn, stadfæstet af en stor Skare Kæmper, kaster et Slør over hendes forrige Skiæbne. Man har glemt den gyselige Feiltagelse mellem Fader og Datter, og af Længsel efter Sønnen glemmer man Hustruen over Moderen. Men hvor let for Ondskaben at rokke denne svage Grund! — Du har fulgt Fyrstinden hid fra Sarland; bleev det bekiendt, at du elskede

hende, — blev hendes Godhed for dig udlagt til meer: — den fæleste Forvirring vilde følge, de farligste Følger maatte befrygtes!

Dybt bevæget trykkede Hrane sin Konges Haand og sagde: Jeg føler Vægten af dit Ord, Herre, og gaaer i Landflygtighed. — Kun et Par Aar! sagde Hroar venlig. Nei, raabte Hrane, i det han ilede ind i den tykke Skov, for evig!

Hrane stormede omkring hele Natten, og utallige forskiellige Følelser betoge ham. Naar han saae paa sin Daggert, fik han Lyst til at støde den i sit Bryst; kom han til Vandet, troede han at see en Havfrue vinke ham ned i Bølgerne; Træets Grene susede spottende til ham: Hæng dig! — Han havde udentvivl i den første Smerte berøvet sig selv Livet, dersom ikke den Tanke: hvormeget vilde det ikke bedrøve Yrsa og dine Forældre! havde holdt ham derfra. — Nu besluttede han at reise ufortøvet bort til fremmed Land. Han stod ved Stranden, og havde allerede aftalt med en Fisker, at denne skulde leie ham sin Baad, for at giøre en Fart i Maanskin paa Havet; men han betænkte sig, og gik ind i Skoven igien.

Han vidste ikke selv hvor han var; pludselig blev han vakt af sin dybe Drøm, ved nogle vilde, sørgelige Toner. Han slog Øinene op og stod for et rødt Fangetaarn, oplyst af Maanskinnet. Tonerne kom langt nede fra Jorden. Han lyttede, og hørte følgende Sang i det vendiske Sprog, som han forstod:

Rinda min Brud! Allerkiæreste min,
Deilig og fiin,
Lærer dig Natten at grue?
Sidder du hisset og tænker paa Skalk?
Klapper med sneehvide Hænder hans Falk,
Løfter hans Sværd og hans Bue?

Danskerne seirede, Venderne faldt,
Drotten er qvalt,
Glemt er nu Heltens Bedrifter.
Solen skal finde ham blodig paa Steen,
Maanen skal see, hvor han hænger paa Green,
Gysende fra sine Rifter.

See, hvor i Træet han svingler saa bleg!
Koldhiertet Eeg
Føler ei Medynk og Smerte.
Lydig han viger for Veir og for Vind;
Ravnen har sat sig paa blaahvide Kind,
Hugger sit Næb i hans Hierte.

Andet det var, da jeg Brylluppets Nat
Favned min Skat,
Nu skal mig Døden omfavne.
Svantevit! Provo! foragtede Gud!
Slaverne lystre nu Gothernes Bud,
Odin har sendt sine Ravne.

Maanen sig sniger ad natlige Sti.
Var det forbi!
Qvalen ei ængster den Døde.
Hævner, I Vender, paa Gothen min Spot!
Afbrænder Skoven, hvor Skalk, Eders Drot,
Slagtes til Ulvenes Føde.

Hrane gik til Indgangen, og fandt de to Stridsmænd, som skulde holde Nattevagt, sovende; thi de forlode dem paa den forsvarlige Jerndør. Da han kom, vaagnede de og bleve bange for, at han skulde forklage dem. Af denne Forlegenhed benyttede han sig, og bad om at maatte besøge Fangen. De vidste, at han forstod Vendisk, at han, som Skiald, tidt besøgte Misdædere og trøstede dem før Henrettelsen; lode ham altsaa stige ned.

Han fandt Venden ved et lille Steenbord, hvorpaa stod en Lampe. Fangen havde et Par guldstukne Hiortelærshandsker i sine Hænder, og trykte dem ofte

til sine Læber. — Hvad vil du? — raabte han til Hrane — Natten er endnu ei forbi. Lad mig med Fred til min Dødstund! — Hrane: Natten er den Ulykkeliges Ven. Forsmaa ei en venlig Fiendes Trøst. — Skalk: Trøst er kun Olie i Ilden. Et Slagtoffer er trøstesløst. Spar din Trøst! Hvis Nysgierrigheden drev dig hid at see og tale med mig, før min Henrettelse, velan, den er tilfredsstillet. Gak tilbage! Und mig disse faa Timer. — Hrane: Hvorfor kysser du disse Handsker? Er det en Gave fra din Brud? Jeg hørte dig synge en Vise; den var smuk. — Skalk: du taler Vendisk; det glæder mig at høre mit Modersmaal af fremmed Læbe, før jeg skal bløde mellem Fiender, hvis Mundes skurrende Lyd mit Øre ikke forstaaer. — Hrane: Forekast ikke fremmed Tunge dit eget Øres Mangel og din Uvidenhed. — Skalk: Snart er jeg der, hvor intet Sprog tales! — Hrane: Troer du ikke Udødeligheden? — Skalk taug, og stirrede hen i Mørket med et mørkt Blik. — Hrane: Hører der ikke ogsaa Kiækhed til at haabe? Er Haab og Tro andet, end den sunde Siæls dristigste Bedrift? Er det ikke feigere at tvivle om et guddommeligt Forsyn, end at flygte i Krig? — Denne raske Maade at omvende paa, havde noget Tillokkende for Skalk, og han blev opmærksom. — Det er let, sagde han, fremmede Ven, at være trøstig i en Andens Ulykke, naar man selv er i Sikkerhed, og Døden staaer langt tilbage i Baggrunden af Ungdomslivet. — Du est lykkelig, smuk, ung, har udentvivl en deilig Brud, og kommer nu og giør mig et Besøg, for ved Følelsen af min Ulykke ret at forstærke dig Bevidstheden om din egen Lyksalighed. Jeg misunder dig ikke denne Vellyst, men nu har du nydt den: gak nu, og lad mig med Fred i min sidste Stund! — Hrane: Du tager feil! det er ikke dig, der skal døe, det er mig. Det

er ikke for din Skyld, at jeg hæver min Aand til hine høie Forestillinger; det er for min egen. Tilgiv denne Egennytte! — Skalk blev forundret; men endnu mere, da Hrane hurtig bad ham at skifte Klæder med sig og forlade Fængselet, ile til Stranden, og betiene sig af den Baad, han fandt der, som Fiskeren strax vilde give ham, naar han blot sagde paa dansk, at han var Hrane. — Nei, raabte Skalk, da han havde fattet sig af sin Forundring, det giør jeg ikke; mit Livs Rigdom vilde tykkes mig en stiaalen Skat, naar jeg skulde kiøbe det med din Undergang. Du stoler maaskee paa, at de skulle skiænke dig Livet og beundre din Høimod; men du feiler! De blodtørstige Goder ville fnyse, naar de see dem Byttet fraranet, og offre dig i deres Forbittrelse.

Det er just det, jeg ønsker! svarede Hrane kold. Tro ikke, min Herre, at jeg kommer her af Dyd, i det jeg vover mit Liv for dit. Jeg veed ei engang, om det var en Dyd. Ligesom Enhver bør sørge for sit eget Ophold, saa bør han og bevare sit eget Liv, naar det ikke giælder Fædreland, Forældre, Hustru, Børn, Mø eller Ven. Og vi To kiende jo intet til hinanden, ere ikke Venner. Det er kun vor fælleds Fordeel, som forbinder os: Jeg ønsker at miste Livet, du at frelse dit. Velan! her tilbyder sig en Leilighed. Skynd dig, før den ophører! Thi det sværger jeg dig, ved den almægtige As, hvis du ikke giør, som jeg siger, da gaaer jeg ud i Natten, og dræber mig med egen Haand.

Ulykkelige, raabte Skalk, hvilken Fortvivlelse bringer dig til dette Raseri? — Ingen Fortvivlelse, svarede Hrane. Den elsker ei ulykkeligt, som ei forsmaaes. Jeg stoler sikkert paa en tilkommende Lyksalighed hos Freya; og paa Dødens raske Vinger iler jeg til hendes Folkvangur. Jeg vil ikke lade mit unge Blod ud-

suge af Aarenes krybende Igler, for at finde Ro. Jeg vil elske og døe. Jeg veed vist, at i en heel Levetid fandt jeg ikke denne Salighed igien. Intet Dieblik vilde komme, i hvilket Døden blev mig en Vellyst, som nu. Og da der nu tilbyder sig en Leilighed, at jeg kan redde en Andens Liv med min forudbestemte Død, hvi skulde jeg da ikke gribe den? Til af dit Fængsel! Og naar du igien krystes af din Møes hvide Arme, tænk da paa Hrane hin Skiald, hvis Aske hviler i sorten Muld i den danske Bøgeskov.

Da Skalk saae, at Intet kunde bevæge Hrane fra sit Forsæt, omfavnede han ham, og modtog den Redning, der tilbødes. Ved Døren kaldte Hrane ham tilbage og sagde: Kun endnu Eet! Lov mig, at du ikke vil hævne dig paa Hroar, og at du vil være hans tro Skattekonge, naar du kommer tilbage! — Dette svoer den vendiske Drot ved sin Gud Svantevits tredobbelte Hoveder. Dørvogterne lode ham gaae, da de saae ham i Hranes Klæder. Fiskeren vinkede venligt til ham langtfra, da han saae ham stige i sin Baad. Og som det nu stundom skeer, at den onde Skiæbne pludselig vender sig til Held, saa gik det ogsaa her; thi Skalk seilede i sin Baad med god Bør, traf tilfældigviis paa Havet et vendisk Skib, og inden faa Dage favnede han sin Brud igien i sit Rige. —

Tolvte Kapitel.

Hvo der blev offret.

Næste Morgen i Dagbrækningen beredte Goderne sig til det hellige Tog, hvormed de vilde indvie Offerdagen.

I den tykkeste Deel af Leireskoven var Gudernes Lund, med en Dam, tæt indesluttet af Træer. Her var et Huus, hvor man forvarede Gudinden Friggas forgyldte Træbilled. Kun hver femte Aar blev det sat i en tildækket Vogn, der var forspændt med Køer, og saaledes draget giennem Skoven. Derpaa blev Billedet vasket i Dammen. Naar det var skeet, paastod man, at det talede nogle varslende Ord, som Goderne siden forkyndte Folket, til Held eller Uheld; hvorpaa et Uhyre steeg op af Dammen, og opslugte Trællene, som havde tvættet Vognen og Billedet. I Kong Hroars Tid var denne Fest endnu ikke helligholdt; thi Kongen yndede den ikke, havde Medlidenhed med Trællene, og mistænkte Goderne. Men nu var Løsenet givet til igien at sætte den hellige, saalænge foragtede Gudsdyrkelse ind i sine Rettigheder.

Hroar, som tænkte paa næste Dags blodige Handling, kunde ikke sove den hele Nat. Han stod op; men som han nu, medens han klædte sig paa, saae ud over Issefiord, giennem den Laage han havde aabnet, og Maanen skinnede, giennemfoer pludselig en Tanke hans Siæl, og han fattede et Anslag, som han strax besluttede at iværksætte. — Han vækkede derfor nogle af sine Kæmper, og spurgte dem hemmeligen, om de vilde hielpe ham med at fuldføre en Bedrift? Med Liv og Blod! var Svaret. — Jeg haaber ikke det skal behøves, sagde Kongen; min Hensigt er at være hemmeligt Vidne til Trællenes Død i Lunden. Jeg vilde dog engang for alle gierne vide, hvad det er for et Uhyre, som sluger dem i Dammen, naar de have vasket Billedet.

Derpaa gik Konning Hroar, fulgt af nogle Kæmper, hen i Lunden, ad en hemmelig Gangsti. De tvende Vogtere, som Goderne havde henstillet der, kunde ikke hindre Kongen og hans Mænd Tilgangen. Man bandt dem Hænderne, kneblede dem, og saaledes maatte de følge. Kongen og hans Mænd kom lykkelig om bag

Gudehuset, hvor de skiulte sig i Krattet, nær ved Sivene, og droge deres Sværd; ventende Vognen, som endnu, omringet af den følgende Skare, var paa hin Side Skoven.

Efter nogen Tids Forløb kom Vognen langsomt indrullende paa den store Plads i Lunden. Ligesom Solen opsteg, saae man de hvide adstadige Køer komme dragende med Bræddekarmen. Goderne fulgte, ligeledes i hvide Klæder, med Øxer paa Skuldrene og med Egeløv om Tindingerne. Ved Helligdommens Indgang holdtes Folket tilbage, og Ledet for det hellige Pilegiærde blev lukket.

Nu aabnede man Vognen, og udtog et stort, grovtudhugget Træbilled, lueforgyldt, med to store blaae Ædelstene istedet for Øine. De blege, forfærdede Trælle maatte bære det ind i Krattet til Dammen. Med skiælvende Hænder toede de Billedet, og stirrede hen i Vandet med ængstelige Blik, efter Uhyret, som de ventede hvert Øieblik skulde sluge dem. — Da traadte to unge Goder frem med Strikker i Hænderne. — Knæler! sagde de, og beder til Thor, at han tager Eder til Trudvanger; thi nu er Eders Time kommen. — Trællene knælede. — I det samme kastede Goderne dem Strikkerne om Halsen, og vilde just drage Snorene sammen, da i det samme Kong Hroar og hans Mænd sprunge frem af Krattet; og — „Holder inde, Nidinger!" raabte de med een Mund. Goderne skiælvede, da de saae Dankongen og hans Mænd bevæbnede. Denne Forfærdelse førte han sig til Nytte; han befriede Trællene og gav dem Vaaben. De rædde Goder turde ikke opløfte deres Øine mod Kongen; kun Lofde havde endnu saa meget Mod, at han vovede at nærme sig og sige: Forraad os ikke, Herre! Hvad vi foretage, er en gammel Skik, hævdet og ærværdiggiort af Aarhundreder. Vore Forfædre have øvet den før vi. Hver Gudsdyrkelse har

fortærede dem, eller de i Graven forraadnede. Solen tænker vist mindst paa, at den i denne Morgenstund skal skue Skalks violblaa Hierte. —

Saaledes stod hun og talede, og mærkede ikke at hun var ganske alene paa Retterstedet. Hun var bleven længer staaende, hvis ikke en usædvanlig bedovende Duft havde ængstet hende. — Hvad er dette? raabte hun. — Dette er den store Valmuekrands, var Svaret, som skal slynges om Offersteneu. Hu, hvor den lugter bedøvende, raabte Skulde. Hvad har I dog for nogle Biørnenerver, at I kunne taale denne Lugt. — Jeg faaer ondt! — Det sortner for mine Øine! — I det samme tumlede hun hen paa Jorden, og rev sin Haand tilblods paa Offersteneu. Da gav hun sig til at sukke og græde; beklagede sin skiønne, lille Haand, sin fine, hvide Hud; vaandede sig over Smerten, blegnede ved at see sit eget Blod; og det var først Tummelen og Folkets Sammenstimlen ved Hroars Komme, som bragte hende til sig selv igien.

Siden hint Dieblik forbittret paa Hrane, var denne Forandring hende saameget kiærkommere. Hun paastod, at man endelig maatte offre ham i Skalks Sted, især siden han selv ønskede det. Men Kongens og Kæmpernes Mellemkomst giorde alle hendes blodige Forsæt til intet, og hun gik bedrøvet til sit Jomfrubuur, hvor hun i sin Forbittrelse dreiede Halsen om paa sin kiæreste Sangfugl.

Yrsa, som søgte at undflye hin blodige Begivenhed, var paa Offerdagens Morgen gaaet ud til Vaulundur, for at høre, hvor vidt han var med den Vævstol, han havde lovet at tømre hende. Vaulundur havde meget travelt med det blanke Harnisk til sin Søn, som om nogle Dage skulde reise til Kong Didrik i Bern; imidlertid havde han dog faaet Vævstolen færdig, og gav hende en Træl med, som kunde bære den

hiem for hende. Paa Veien opholdt hun sig med Flid længe hos den gamle Ebba, Hroars Fostermoder, som hun tidt besøgte, og som kunde synge allehaande lystige og sørgelige Viser. Yrsa frygtede, hun skulde komme for tidlig hiem, før det blodige Offer var fuldbragt, bød sig derfor selv til Giæst hos den gamle Qvinde, som tog venligt imod hende, og kunde ikke nok beundre den herlige Vævstol. Yrsa bad hende synge en Vise. Hun sagde: Jeg kan just en om en Vævstol; men den er sørgelig. Yrsa sagde: Det Sørgelige huer mig bedst. Da satte Ebba sig ved sin Rok, lod Tenen snurre; og medens Yrsa i Tanker flættede en Krands af en over hendes Hoved nedhængende Egegvist, sang Ebba:

Skiøn Asta mod udi Skoven gaaer;
Hun havde som Hørren saa guult et Haar,
Som Rosens Blad var den friske Kind,
Som Lilien var hun rank og trind.

Hun sørgede for sin Frovin kiær,
Thi han var dragen i Ledingsfærd,
Var seilet i Viking, fra sin Mø,
Med Konning Humble til Orkenø.

Og hvor ung Jomfruen gik eller stod,
Der tænkte hun kun paa Drab og Blod.
Naar Hiertet først har en Beiler kiær,
Da savner man Alt, er han ei nær.

Skiøn Asta ganger en Aftenstund
Alt udi grønnen Espelund;
Hun sætter sig med et bange Sind
Ved Elverhøien med Graad paa Kind.

Da skiller Tørven sig hurtigt ad,
Det klinger i Jorden, hvor Jomfruen sad;
Ved Høien skuer hun Piger tre
At væve Linet, som Vintersnee.

Af røden Guld monne Vævstolen staae.
De dandse, medens de Væven slaae.
Een synger om Død, een synger om Liv.
Det klinger som skummende Bølger i Siv.

De række hende den Væv paa Stand,
Og svinde som Bobler paa Kildevand.
Da hyler det fiernt i hulen Luur,
Og Jomfruen gaaer til sit Jomfrubuur;

Og væver saa flittigt og saa tidt
Et Lagen, som Kirsebærblomstret hvidt.
Men da hun havde fuldendt sit Værk,
Da var det nok til en Dødningesærk.

De Helte komme fra Seir og Krig
Og bringe paa Skioldet Frovins Liig.
Da sligt erfared den Lilievaand,
Hun syede ham Skiorten med egen Haand.

Og da hun giorde det sidste Sting,
Da dreied sig Buret for Øiet omkring;
Den kolde Sveed af Panden udsprak,
Thi Kummeren hendes Hierte stak.

Nu ligger skiøn Asta med sin Helt
Alt under Bøgenes Sommertelt.
Der væve de Ellepiger og leer,
Mens Maanen paa dem fra Skyen seer!

Da Ebba havde endt sin Sang, var ogsaa Yrsa færdig med sin Egekrands, og sagde: Den skal Hrane have, han synger trøsteligere Viser end du.

Ved Buret mødte hun Skulde, som fortalte hvad der var skeet, med megen Tilsætning, for at ængste Yrsa. Tænk hvilken ædelmodig Helt Hrane er, sagde hun, han har opoffret sig for Skalk, og udstod sin Død med største Standhaftighed. — Er han død? raabte Yrsa. — Ja, det forstaaer sig, jeg har jo selv seet ham bløde paa Offersteinen. Har du Lyst til at see ham endnu engang, saa gak ud med mig i Skoven

i Nat. Der hænger han paa Egegrene, lang og stiv, i det deilige Maaneskin. Vi ville sladdre lidt med ham, og spørge ham, hvorledes han har det hos Freya; thi der troede han vist og sandt, han skulde hen. Jeg har længe ønsket at vide noget om Livet efter Døden, og Hrane er vist saa god at sige os det; især naar du beder ham derom. Hvad giør han ikke for din Skyld. — Ursa var nær sunken i Afmagt. Skuldes Skoggerlatter bragte hende til sig selv igien. Hun slog Øinene op, og fandt sig i Hranes Arme. — See her er han, raabte Skulde. Jeg har manet ham, som Hervor manede Angantyr. Spørg ham nu selv! Er det ikke sødt at døe, naar man elsker? — Det vil ret glæde mig at høre. Jeg havde altid tænkt, at naar det var forbi, saa var det forbi, saa laa man i den sorte, fugtige, kolde Jord, og blev fortæret af Orme og Rotter; men nu veed jeg bedre Besked. — Dermed loe hun og gik sin Vei. —

Beskeden fortalte Hrane Fyrstinden hvad skeet var. Da han havde endt, rakte hun ham Egekrandsen, som hun endnu havde i sin Haand, og sagde med et ubeskriveligt Blik: Naar man er stærk nok til at opoffre sit Liv for andre, behøver man ikke at frygte for sig selv. Bliv hos os! Min Broder Hroar har Fiender nok; hans bedste Venner maae ikke forlade ham.

Fiortende Kapitel.

Vidrik Vaulundurſøn reiſer paa Eventyr; Kongen formaner ham.

Nogle Dage derefter holdt Vidrik Vaulundurſøn i Kongsgaarden, paa en ſtor, bruun, glindſende Hingſt; han var klædt i et blankt Harniſk. Ved ſin Side havde han Sværdet Mimunger, og i Skioldet var malet Hammer og Tang, med ſorte og røde Farver. — Vaulundur bragte ſelv ſin Søn ind i Hallen for Kongen til Afſked. Da Vidrik ſtod for Høiſædet og havde kyſſet Kongens Haand, ſagde Hroar:

Min Søn! Vid er Behov for Den, ſom langt omreiſer! Hiemme taales meget; men til Spot bliver Taaben blandt Fremmede. Viis er kun Den, ſom Veie kiender, og hvis Forſtand har lært at udforſke hvert et Hierte. Bedre Byrde bringer du ei tilbage med, end ingen Viisdom. Forglemmelſens Heire hedder den Fugl, ſom ſvæver over Ølhornet, den ſtiæler Folks Forſtand; det var den, ſom forførte Odin i Bierget hos Gunlød. Ingen kalder dig uhøflig for du gaaer tidlig tilſengs; men ſtirr ei heller ſom en Taabe, naar du kommer til Gieſtebud. Den ſom tier og muler og kun ſvælger, hvad der ſættes ham for, har en ringe Agtelſe. Vogt dig for Fraadſeri ved de Riges Borde! Hiordene vide, naar de ſkulle gaae fra Marken, men uviis Mand veed aldrig Maalet for ſin Bug. — Undres ikke ved alt hvad du ſeer, ſom om du nylig var kommen af Svøbet; men ſmil ei heller ſpodſk og ſtolt, ſom om du vidſte alting bedre. Kun uſſel og ondhiertet Mand leer ad alt. Han begriber ſidſt, at man ſpotter ham; han indſeer ei, hvad der er ham vigtigſt: ſine egne Feil. — Forſag ikke, fordi Veien er

lang at drage! Det er ikke Veien, der adskiller Menneskene: En lang Vei har jeg til min Fiende, skiøndt han er min Gienbo: til min Ven finder jeg Giensti over salten Hav. Bliv ikke for længe paa eet Sted! Kiær vorder Kied, naar han dvæler for lang Tid i anden Mands Huus. — Giør dig ei til Træl af fremmed Naade! Eget Huus, skiøndt lidet, er bedre end fremmed Borg. To Gieder, som du malker i flettet Hytte, er bedre end Bøn. Sielden fandt jeg saa gavmild Mand, at han bortgav aldeles uden Egenhytte, eller saa kied af Rigdom, at Løn for velgiort var ham leed. — Men dine Venners Ven skal du være, og deres Venners Ven. Men aldrig holde du Venskab med dine Venners Fiende; thi det var Svig mod din sande Ven. Men har du fundet en redelig Ven, da skal du blande dit Sind med hans, skifte Gaver med ham, og besøge ham tidt; thi med Riis og høit Græs bevoxes den Vei tilsidst, som ingen træder. — Mand er Mands Glæde! Mand af Mand vorder ved Tale kyndig! Det Træ visner, som staaer ene, naar det ei beskiærmes af Væg eller Planker. — Men vogt dig for den falske Ven! Klarere end Ild skinner Fred i fem Nætter hos falske Venner; den siette Nat slukkes den, og Venskabet forgaaer. Meget kan du dog ofte med Huldsalighed kiøbe for Lidet; for et halvt Brød og et halvt Bæger i rette Tid faaer du en Ven. — Undres ikke, hvis der paa din Vandring møder dig Modgang og Vrangvillighed. Sorgen sover ei; snevre ere Folks Hierter; alle Mænd ere ei lige kloge, halv er kun hver en Alder. — Men den Mand lever lykkeligst, som meget veed. Dog kan ogsaa dette drives for vidt. Den, som kræver for meget af sig selv, kræver for meget af Andre, og er sielden glad. — Ønsk aldrig at vide din Skiæbne forud, saa kan du sødeligst sove. — Hold dig stedse vel toet og vel kiæmmet, naar du

rider til Kongshallen. For Skoe og Beenklæder skammer sig ingen Mand; eller fordi hans Hest ei altid er saa god; naar kun Linklæderne ere hvide, og hans Haar falder ham velkiæmt om Skuldrene. Fulde Kamre saae jeg tidt hos den Riges Sønner; nu gaae de Tiggergang. Rigdom er som Dieblik, den er af Venner ustadigst. — Bevar din Hemmelighed! Meddeel den høist Een, aldrig To; Alle vide hvad Tre vide. — Det fornedrer dig ei, paa ærlig Viis at giøre dig Venner. Naar Ørnen kommer til Havet, snapper den og gaber; ligesaa en Mand, som har faa Forsvarere. — Ordsproget siger: I Blæst skal man Træ fælde, i Havblik roe paa Havet, i Mørke med Mø tale; mange ere Dagens Øine. Med Skib skal man Fisk fange; Skiold er til Forsvar, Sværdet til Hug, Mø til at kysse. Men vogt dig for Frillerne! Paa et omvæltende Hiul bleve deres Hierter dannede, Svig lagt i Brystet. I Sind og Tanke svæver dig maaskee mangen Mø, som du dog ei faaer til Hustru. Du gik bort, og troede dig eie hendes Samtykke; du kom igien — da vaagnede alle Kæmper, og joge dig bort ad vilden Sti, med Løgter og blanke Vaaben. — Forfør aldrig anden Mands Hustru til mange Samtaler! Lad ei ond Mand vide dine Feiltrin; af en Ildesindet vil du adrig nyde Tak for dit gode Hierte. — Bryd ikke Venskabsbaand først med en Ven! Faa ere saa gode, at de ingen Feil have, eller saa slette, at de intet due. — Skiænd aldrig meer end tre Ord paa den, som er ringere end du! Ofte viger den Bedre for den Slette; tier du for ham, og du bliver beskyldt for Banghed — alt næste Dag er hans Ord forsvundet og Folks Løgn giendrevet. Skift derfor sielden Ord med en ukyndig Abe! Troskab af Onde faaer du ei for dit gode Hierte, men god Mand vil elske dig dobbelt og prise dig. — Udlee aldrig graahærdet Mand,

eller uforstandig Stakkel! Tidt er godt, hvad Gamle sige; tidt fra rynket Pande kommer kloge Ord, skiøndt han hænger med Hovedet. — Bevar din Sundhed! Ild saae jeg brænde hos den unge Mand, ude stod Døden for Døren. Men værre dog end Sundhedens Tab være dig et ondt Liv at leve. Døer Fæe, døer Frænder — Eet veed jeg, som aldrig døer: Dom over hver en Død. Gak nu med Guderne! —

Vidrik tyssede atter Kongens Haand, takkede ham for sine gode Raad, lovede at rette sig efter dem, og gik med sin Fader. — Efter Sædvane begyndte Kongens Fiender at mumle og holde sig op over den sladderagtige Formaning. Man begyndte allerede høit at spotte den, da Kongen var borte, indtil den gamle Offergode Ralf kom, tyssede paa dem og sagde: Tager Eder iagt for hvad I sige! — Hvad Kongen talde, er ikke hans egne Tanker, det er et Udtog af Odins Havamal.

Da de hørte, at det var Odins Havamal, taug alle stille, og saae paa hverandre.

Femtende Kapitel.

Kongen redder en Fugl, og den ham.

Da Hroar havde taget Afsked med Vidrik, gik han sin sædvanlige Vandring i Hledreskoven med Reigin Jarl. Paa Veien bad Reigin Kongen om at afskedige alle de Ildesindede. Hroar svarede: Ingen undflyer sin Skiæbne. Ville mine Fiender mig ondt, kunde de vel træffe mig, naar de ere borte: List og Nidingsværk have en lang Arm. Jeg beundrer din Rolighed, sagde Reigin, og tilstaaer reent ud, at jeg ikke kunde være rolig i dit Sted. — Hver har sin Tapperhed, svarede Kongen.

Medens de gik saaledes, hørte de Noget pibe ynkeligt i et Træ. — Det er en Fugl, sagde Reigin. — Den synger ikke, den giver sig, sagde Kongen. — Det faaer den, sagde Jarlen; nu have vi Andet at tænke paa. — For Øieblikket intet bedre! svarede Kongen, og saae op i Træet. — Det er umuligt at komme den til Hielp, vedblev Reigin, den sidder for høit. — Paa Vifils Øe har jeg lært at klavre i Træ, sagde Kongen, og er endnu ei saa gammel, at jeg har glemt det. — Der er ingen Grene lavt nede paa Stammen, sagde Jarlen. — Saa maa du løfte mig, raabte Hroar; jeg er kun en liden Mand, jeg er ikke tung at bære. — Men hvis du nu faldt ned og slog dig ihiel, sagde Jarlen, var det da ikke en evig Skam, at man skulde sige, du havde mistet Livet over en Fugl? — Mange miste det for mindre, sagde Hroar. — Nu maatte den stive, fiirskaarne Jarl løfte den lille, smidige Konge paa sine Skuldre; og derfra klavrede Hroar op i Træet, og vovede sig ud paa de yderste Grene.

Han kom lykkeligt ned med den lille Sidsken, der havde faaet Benet forklemt i en snever Træsprække. Den skal være mit Fosterbarn og Agnars Legekammerat, sagde Kongen, tog den hiem med sig, og Vaulundur maatte flætte den et smukt Buur. — Hvor barnagtigt! sagde nogle af de Kæmper, som vare Kongen troe, men misbilligede hans Handlemaade. I det Øieblik Ufred er for Døren og hans eget Liv i Fare, beskiæftiger han sig med en Fugl og sørger for den. Løber han ikke letsindig i sin egen Ulykke? Stakkels Hroar! du falder sikkert, som et Offer for Godernes Hævn.

Imidlertid havde Hævnlysten ikke sovet. Hroars Fald var besluttet: han havde opdaget Godernes Hemmelighed, havde deres Skiæbne i sin Haand. De havde hemmeligt svoret hans Død. Ved Løfter og Trudsler havde man faaet de to Trælle, som opvartede Kongen

i hans Sovekammer, paa sin Side. Ralf havde lovet dem Frihed og Eiendomme, hvis de hialp; i modsat Fald forsikkrede han dem, kunde de være visse paa, at de med det første vilde blive udvalgt til at toe Gudindens Billed i Lunden. Hvad dette vilde sige, vidste de. Saaledes havde man da, en Dag da Kongen var paa Jagt med sine Mænd, løsnet en Egebiælke under Loftet i Sovekammeret over han Seng, og med Kunst atter faaet den til at hænge fast, saa at man oppe fra andet Stokværk kunde slippe den ved et Reb, og lade den falde. Udfaldet maatte blive, at Kongen vilde knuses paa sit Leie, og det Hele faae Udseendet af et ulykkeligt Tilfælde.

Kongen kom silde fra Jagt, var træt og gik tilsengs. Han havde ikke ligget længe, før han faldt i Søvn, og vilde udentvivl aldrig reist sig meer, dersom ikke den lille Fugl med sin Piben havde vækket ham. Hroar reiste sig overende i Sengen, og da han havde fattet sig, mærkede han snart hvad det var. Han havde idag glemt at give Fuglen Vand og Æde, og i Aftes havde Trætheden overvældet ham, saa han heller ikke havde tænkt derpaa.

Neppe mærkede han hvad det var, før han sprang fra Leiet. — O du arme Stakkel! — sagde han — frelste jeg dit Liv for at lade dig sulte ihiel? Med disse Ord skyllede han Bægeret, giød Vand deri, og hældede Frø i Læddiken med de tre smaae Huller. — Da styrtede Biælken med stort Bulder fra Loftet paa Sengen, og slog den flad ned til Jorden. — Stor Tummel blev paa Kongsgaarden. Kæmperne vaagnede, grebe deres Vaaben og ilede til Kongens Sovkammer. De rædde Trælle kom med Kiærter i skiælvende Hænder. — Han er dræbt, raabte man; Kongen er sønderknust. — Men Hroar stod uskadt smilende med Fugle-

buret i Haand og raabte dem imøde: Frygter ikke, mine Venner! Guderne have holdt deres Haand over mig.

Da Reigin hørte hvorledes alt var tilgaaet, saae hvorledes Biælken var falden, og hvad der havde reddet Kongen, stod han længe maalløs. Derpaa fæstede han sine Øine paa Kongen og sagde: Nu skal jeg herefter aldrig tvivle meer om et guddommeligt Forsyn. Hroar smilte mildt, og sagde: Der kan du see, Reigin, man skal ikke foragte Smaafolk! Kan Konge redde Fugl, saa kan Fugl ogsaa redde Konge.

Sextende Kapitel.

Hrolf fødes.

Nu stundede Vinteren til; men i kort Tid tildrog sig meget, som bragte Hroarskildes Indbyggere til at glemme Jis og Snee. Thi først forraadte en af Trællene Ralf og de andre Goder for Reigin Jarl. Denne meddeelte strax Kongen det, og det var kun en hemmelig Flugt (som Kongen dog vidste og gierne kunde have forhindret) der reddede Nidingerne. Men nu var Kongen ogsaa sine værste Fiender qvit. — Inden Søen endnu lagde til, kom der en Herold fra Kong Skalk i Venden, med dobbelt Skat, og med den ærlige Forsikkring, at fra nu af skulde den vendiske Konge aldrig ophøre at være Hroar lydig og tro, hvis han vilde opgive Hævnen. Dette Budskab giorde stor Virkning. Uden Sværdslag var et tappert, opbragt Folk bragt til Lydighed, og for denne Lykke takkede man Hranes Høimod. Alle vare ham takskyldige, men kun faa taknemmelige.

Hen ad Foraaret fødte Yrsa et deiligt Svendbarn, sundt og fuldvægtigt, som Kong Hroar døbte ved Kilden, og gav ham, efter Gudindens Bud, Navnet Hrolf. Hranes største Fornøielse var nu at lege med dette skiønne Barn. Det lod, som om al hans Ømhed for Moderen var gaaet over paa Barnet.

Ogsaa Skulde morede det at lege med den lille Hrolf, men hendes Glæde var af en anden Art; thi hun spasede med ham, som med en Dukke, spottede og ynkede hans spæde Alder. Ogsaa morede hun sig med at prøve allehaande forvovne Ting med ham, saa at man var bange for at lade hende være ene med Barnet. Engang havde hun faaet ham op paa et Bord, og han var vist faldet ned, hvis ikke Moderen var sprunget til og havde grebet ham. En andengang havde Skulde givet ham et saa stort Stykke Æble i Munden, at han var nær ved at qvæles. Skiøndt hun nu med Taarer og Eder forsikkrede, at hun var uskyldig, havde man hende dog mistænkt for, at hun giorde det af Ondskab. Men endnu en anden Begivenhed bidrog til at Yrsa aldrig mere lod hende være ene med Drengen. Thi engang, da hun saa inderlig havde bedet om at maatte passe ham i Yrsas Fraværelse, og Moderen havde tilladt det, med den Betingelse, at en Tærne skulde være nærværende, kunde Yrsa slet ikke kiende sit Barn igien, da hun kom tilbage. Det lignede vel den lille Hrolf, men var dog ikke ham. Da Yrsa nu i største Angst kaldte paa Tærnen, og denne sagde, at hun kun havde været et kort Ærinde borte for Skulde, at hun strax var kommen tilbage, og at Barnet sov roligt, — var Yrsa utrøstelig. Hun lod Skulde kalde, og raabte hende imøde: Det er ikke mit Barn! Hvor har du giort af min Hrolf? — O, svarede Skulde med et koldt Smiil, det er umuligt, det er en Drøm. Troer du ogsaa paa Drømme? — Hvilken Drøm? Tael,

Ulyksalige! raabte Moderen. — Nu, jeg tænkte du havde ligesaadan en Drøm, som jeg, sagde Skulde. Jeg sad og vuggede Barnet i Tusmørke, og havde just sendt Tærnen efter Melk, da overfaldt mig en forunderlig Søvnighed. Om jeg ret sov eller vaagede, kan jeg ikke sige; men det veed jeg, at der kom en bleg Kone ind ad Døren, med grønne Haar, ligesom Siv, og en skællet Fiskehale stak hende frem bag Skiørteslæbet. Hun sagde: Jeg er din Moder Tangkiær, og kommer for at hente det lidet Utyske, som vil giøre dig Kronen stridig; thi du est Kong Helges første Barn; og du og din Husbond skulle nyde Riget. Derpaa tog hun Drengen af Vuggen, og lagde en anden istedet; gik ud af Kammeret, men vendte sig om i Døren og stirrede fælt paa Barnet. Da vaagnede jeg. Drengen laa ganske rolig i Vuggen, og da Tærnen kom ind, drak han Melk som sædvanlig. Det har altsaa blot været en Drøm. Min Moder var en fattig Fiskerpige; Havfruer gives der ikke; Drengen ligger i Vuggen; alle smaae Børn ligne hverandre. Slaa du dit Sind til Ro! der er ikke noget i den hele Sag. — Nei, raabte Yrsa rasende, i det hun som en Løvinde greb den smilende Løgnerske i Struben, — du lyver, Svartalf! giv mig mit Barn!

Under denne Begivenhed vandrede Hrane trøstig og munter i Skoven langs ad Fiorden, med sin Bue under Armen. Hans Himmel havde opklaret sig, han begyndte at haabe. Nu var Hrolf født; efter denne Fødsel var Yrsa igien at betragte som fri. Hrane havde giort Riget væsentlige Tienester. Hroar yndede ham høit; han kunde haabe at faae et Næs at bestyre; da turde han byde Yrsa sin Haand, og det kom kun an paa at bortrødde hendes Griller. Hvis hun elsker mig, vil det ikke være vanskeligt, tænkte han; dog, maaskee er det blot Medlidenhed og Venskab hun føler.

Men saa bliver jeg dog hendes Ven. Jeg er vis paa, hun ægter ingen Anden. Skee hvad der vil, nu er jeg lykkelig! Med disse Tanker hævede han sine Øine, og en deilig, stor, sneehvid Søfugl, hvis Lige han aldrig havde seet, hævede sig fra Havet og svævede over ham. Hrane fik Lyst til at skyde den, men den fløi for høit. Dog, da den svævede ligesaa langsomt, som høit, haabede han, at den maaskee skulde dale ned et Sted, og fulgte den. Fuglen fløi i store Kredse over hans Isse, og lokkede ham giennem Krat og Tiørn, over Sumper og Enge, indtil den endelig sank ned i en Mose mellem Siv. Giennem disse Blade kunde Hrane tydeligt see det Sneehvide bevæge sig. Han havde allerede lagt Piil paa Buestrængen, da det forekom ham, som om han hørte et spædt Barn græde. Hurtig kastede han Buen, bandt sig et Par brede Bræter under Fødderne, og vadede ud, hvor Lyden kom fra. — Hvad skildrer hans Forundring og Bestyrtelse, da han fandt den lille Hrolf, indsvøbt i sneehvidt Vadmel, ligge der mellem Sivene! Det var paa ham, han havde sigtet. Med Kys og sit Aandedræt varmede Hrane Barnet, vuggede det i sine Hænder, og tildækkede det med sin Kaabe. Nu ilede han hiem, aabnede Døren, og rakte Barnet til den fortvivlede Moder, just som hun i sin Smertes Raseri havde anfaldet Skulde.

Saaledes forvandler den skarpe, skiærende Isskorpe sig til rislende Bølge ved Foraarsstraalen, som Yrsas vilde Fortvivlelse til sød Veemod, da hun kiendte sit Barn igien. Ja det er ham, raabte hun, jeg seer det velsignede lille Ansigt; jeg kiender hans Regle, de smaae Fingre, Munden, Øinene, Pletten paa hans Hals! — Fandt du ham i Riiskiæret? raabte Skulde, da Hrane havde fortalt sit Eventyr. — Ja, svarede han; jammerligen henkastet. Jeg havde ondt ved at naae ham, uden selv at synke. — Riiskiær og Hav-

fruer, sagde Skulde, have noget tilfælles. Jeg veed ikke hvad jeg skal troe! Men glæd Eder nu, nu have I ham!

Da Kong Hroar hørte denne Begivenhed, blev han meget fortørnet. Han besluttede at komme efter Sagens Sammenhæng; og stolende, ligesom hin vise Konge i Østerland, paa at Moderfølelsens Funke dog sielden aldeles uddøer, befalede han, at man skulde dræbe det i Vuggen fundne fremmede Barn, hvis Moderen ikke meldte sig. — Dette virkede. En ung, bleg Bondekone treen for Kongen, og bad om at maatte tale med ham i Eenrum. Her tilstod hun, at en fremmed, tilsløret Qvinde havde forført hende til dette Skridt, og givet hende Haab om at hendes Søn engang skulde vorde Leirekonge. Kongen lod Konen sætte i Forvaring for Livstid, og lod Sagen neddysse. Kun indviede han Yrsa og Hrane i Hemmeligheden. Han lod Skulde kalde, forsikkrede hende, at han kiendte alle hendes Ænker; at det kun var en aabenhiertig Tilstaaelse, der kunde frelse hende. Men hun nægtede alting med den største Heftighed, svoer de gyseligste Eeder paa, at det ei var hende, at hun var uskyldig, og raabte med Taarer, at man ikke burde pine hende med slige nedrige Beskyldninger, men lade hende være med Fred. — Formodentlig, sagde hun, var det min Moder, som aabenbarede sig i Drømme for mig, der ogsaa har forført Bondekonen. En Søfugl lokkede Hrane til at sigte efter Barnet med sin Piil; dette har vel atter været Tangkiær. — Hvis det nu er løbet lykkeligt af, og Eders Guder ere stærkere end hun, saa maae I takke dem fromt; men ikke giøre Eder uværdige til denne Lykke, ved at anklage og forhaane en uskyldig Mø, der veed sig aldeles feilfri. —

Hun har Overtroen paa sin Side, sagde Hroar, da han var ene med Yrsa og Hrane. Vi kunne ikke

straffe hende af flere Grunde. Alt hvad vi kunne, er at bevogte hende, og aldrig lade hende komme til Barnet. Hvi er dog denne Ondskabsfulde min Broderdatter!

Da Hroar var borte, stirrede Hrane stivt hen for sig. Hvad tænker du paa? spurgte Yrsa. — Det er dog en selsom Begivenhed, sagde han. Den er tildækket med et forunderligt Slør! — Hvo veed!

Det tænkte jeg nok, sagde Yrsa smilende; giv Skialden et Valg mellem det Naturlige og Overnaturlige, saa vælger han det sidste. — Det var dog saare sælsomt med den hvide Søfugl! sagde Hrane, rystende paa Hovedet. —

Syttende Kapitel.

Ragnvald og Hrane.

I al den Tid havde Ragnvald været borte, for at besøge sine Frænder i Jylland.

Da han kom til Hroarskilde igien, og hørte, at Kongen havde belønnet Hrane ligesaa høit som ham, at Hrane stod i stor Yndest hos Hroar og Yrsa, at Folket beundrede ham for hans Vovestykke med Skalk, blev Ragnvald saa bleg som et Liig, og Misundelsen begyndte at fortære hans Indvolde.

Hrane var meget lykkelig. Han sad ofte hos Yrsa, naar hun havde den lille Hrolf paa Skiødet. Alle sine Kiærtegn viste han da Barnet, og dette beroligede den skiønne Moder. — Yrsa lignede atter en deilig Jomfru. Hun var endogsaa smukkere end før, thi hun var bleven lidt fyldigere, med den samme blomstrende Friskhed. Moderglæden havde giort hendes

smilende Læber yndigere, opklaret hendes Pande, og forjaget den sidste Skygge af gyselig Erindring fra hendes Bryn. Hun var ikke længer bange for at være ene med Hrane, naar hun havde Hrolf paa sit Skiød, og de vare dog ene. Da blev der talet om Hrolfs Opdragelse, om hvad Hrane skulde lære ham; da trykte hun undertiden i sin Glæde Skialdens Haand, og han kyssede hendes.

Dette var nok for Ragnvald, Skulde og deres Venner, til at udsprede fæle Rygter. De kom for Kongens Øren, og skiøndt han ikke troede dem, bragte det ham dog til at blive ved sit første Forsæt, at skille Hrane fra Yrsa; dertil raadte ogsaa Reigin Jarl.

Aldrig saasnart havde Ragnvald faaet dette at vide, før han gik til Kongen, og ved hyklet Godmodighed, i det han forsikkrede, hvor ondt det giorde ham for Hrane, og hvor overbeviist han var om hans Uskyldighed, bragte han det til, at Kongen overdrog Ragnvald at forkynde Skialden sit Ønske. Dette skete i den falske Formodning, at Ragnvald nu var Hranes Ven, og at han som Skiald og mildtfølende Menneske paa den klogeste og skaansomste Maade skulde sige sin Staldbroder Kongens Mening. At Kongen vilde giøre Hrane til Høvding i Vensyssel, fortaug han Ragnvald; det besluttede han selv at sige ham.

Saaledes udrustet kom Ragnvald en Aften til Hrane, og for ret at nyde sin Hævn, lod han sig i Førstningen ikke mærke med noget, men lod blot, som om han kom for at giøre Besøg. Hrane, som troede, at Ragnvald vilde forlige sig med ham, og selv var af det forsonligste Sind, blev saare glad. Han trykkede den falske Ven til sit Bryst, og forsikkrede, at der ikke kunde times ham større Lykke, end at Ragnvald vilde være hans Ven. — Ragnvald sagde: Vi ville slet ikke mere tale om hin Tvist, men drikke Forlig, og

lade som om intet var hændet. — Herligt! raabte Hrane; vi ville tage Mad og Drikke med, og gaae ud sammen i det lille Skovhuus; der ville vi, som ærlige Skialde, drikke Broderskab. — Du taler mig ud af Hiertet, svarede Ragnvald. — Moder, raabte Hrane, pak den lille røgede Skinke i Madkurven, giv os et stort Sigtebrød med, og fyld den brune Dunk med Mundgodt. Jeg gaaer ud i Skoven med Ragnvald. Vi ere blevne gode Venner; du maa ikke være vred paa ham. — Moderen maalte Ragnvald med et giennemborende Blik; derpaa tog hun Hrane til en Side og sagde: Tro ham ei! han mener det ikke ærligt; det kan jeg see paa det tvungne Smiil og det forlegne Die. — Moder, sagde Hrane, vær ikke mistænkelig. Ragnvald har giort det første Skridt, giorde jeg ikke det andet, hvo var da Fornærmeren? — — Tag da i det mindste dit Sværd ved Siden; han har sit. — Det maa da være for Stadsens Skyld, sagde Hrane leende, og bandt sit Sværd ved Beltet. — Den gamle Moder rystede paa Hovedet; Hrane kyssede hende og sagde: Hils min Fader; jeg kommer snart igien! — Moderen bad Trællen, som bar Levnetsmidlerne, at holde et Die med dem, og stirrede bekymret efter Hrane, indtil han dreiede om Hiørnet. Da drog hun et dybt Suk, og gik langsomt ind i Huset.

I Skovhytten dækkede Trællen Bordet, medens de to Skialde fornøiede sig i det Grønne. — Naar man seer, hvor herligt alting spires og trives, raabte Hrane, kan man da andet end beklage, at Menneskene med deres Særheder saatidt forbittre sig selv det ædle Liv? — Men blev han ved, da han mærkede, at denne Tale mishagede Ragnvald, der maa ogsaa være Storm og Uveir i Naturen. Det er Sluden, som ret lader os skiønne paa den klare Foraarsdag.

Derpaa gik de ind, satte sig tilbords, og lode Øllet smage sig. Men en ærlig Runs stifter kun Godt mellem ærlige Venner. Kraften i Suttungs Drik har samme Virkning paa Hiertet, som Riimfrosten paa Ruderne: den viser de forhen skrevne Ord, som man troede udslettede, tydeligt igien. Alt som de drak, blev Hrane mere aabenhiertig, og kostede det Ragnvald mere at være beskeden. — Talen kom snart paa Skialdekunsten, og Ragnvald sagde: Der er ingen Tvivl om, bolde Hrane, at du har stort Nemme, at Ydun har ladet dig nyde mange af sine Æbler; men mig tykkes, at du paa den senere Tid mere ynder hende, end hendes Husbond, den skiæggede Bragi. Du betiener dig af det sydlige Riim. Hvi forkaster du vore gamle Sange, vore Riimbogstaver? — Hrane: Disse gamle Qvad forekomme mig som smukke Jistapper, hvorpaa Solen straaler, og hvorigiennem den farvet bryder sig. De ere mig hellige Levninger fra en forsvunden Tid. Een og anden Gang kan en Sang vinde, ved at digtes paa slig Viis; men i det Hele taget, duer det ikke. — Ei, ei! sagde Ragnvald, nuomstunder vil Æggeet lære Hønen. — Hønen er død, svarede Hrane leende, nu er Æggeet selv Høne, og forsvarer sig blot mod en anden Høne. Skialden bør stedse kæmpe for Natur og Sandhed, forbinde Kraft med Viisdom. Han maa hverken være Jette eller Dværg. Han skal da vel være Gud! spurgte Ragnvald spodsk. — Nei, han skal være Menneske, sagde Hrane.

Og naar du nu vidste, hvor jeg foragter denne Tænkemaade! raabte Ragnvald. Vent aldrig at komme i Valhal paa Bænk hos Odin, du Vantro! eller til Thor, giennem de klingende Kobberporte; du, som i dit Hierte spotter Guderne, og tvivler om deres Tilværelse. — Nei, sagde Hrane med et klart Blik til Himmelen,

jeg tvivler ikke om Alfader i Gimle. — Og kun ved dette taagede, vaklende Billed hænger du? — Nei, sagde Hrane med Eftertryk, jeg troer ogsaa, at Vagnhofte er til, den vilde, skelende, drukne Jothun, der gaaer hærjende giennem Verden med sit krumme Sværd. — Det er din Gud! raabte Ragnvald fnysende. Viid, Forræder, vi kiende dig. Ogsaa Freya er din Gudinde; det vil sige: ikke Freya i Folkvangur, de lyse Alfers Asynie, men hende, som Skialden i sin Nidvise omtaler ved Ægirs Giæstebud, værdig til Lokes Forhaanelse. Men din Time er kommen! Du skal ikke længer fordærve Folket ved dine Hyklegvad, ikke mere forstyrre nordisk Ærbarhed, med Leflen for en svag Fyrstinde. Kongen forviser dig, ved mig, Landet, inden otte Dage! See, til Beviis derpaa, hans Ring, som han har betroet mig. Derfor var det, jeg kom! Derfor var det, jeg bedaarede din Eenfold til at troe, jeg meente dig det godt. Derfor lod jeg dig sladdre, for ved dine Taler at ægges, og for at give dig Stødet føleligst i rette Dieblik. Gak nu, som en elendig Usling, til fremmed Land, og lær at hykle Fromhed af dine Munke, som et Skalkeskiul for dine Laster!

Nu, gode Thor, raabte Hrane, i det han drog sit Sværd, anraaber jeg dig! — Drag din Glavind, Bagvasker! Du fortiener ingen flere Ord.

Trællen, som troede at have forladt Skialdene i bedste Forstaaelse, kom for silde. Forfærdet ved at høre Sværdene klirre, aabnede han Døren. — Hrane svømmede i sit Blod. — Ragnvald tørrede sit Sværd af, stak det i Balgen, og sagde med tvungen Koldsindighed: Han overfaldt mig, jeg var nødt til at forsvare mig. — Det er sandt! sagde Hrane. Bær mig hiem paa dine Skuldre, Leif! Men bind mig først dette Klæde om mit Saar. Den forskrækkede Træl giorde,

hvad hans Herre befalede ham; Ragnvald aabnede sagte Døren, og sneg sig bort.

Attende Kapitel.

Hranes Død.

Hranes Forældre sadde og talede med hinanden ved Hyttedøren. Siden hin Dag, da Kongen havde været hos dem og foræret Hrane sin Ring, havde Faderen forandret sin Opførsel mod Sønnen; der var falden ham et Slør fra Øinene. Selv følte han ikke meget for Skialdekunsten, og forstod sig ikke synderligt derpaa. Han agtede den, som Noget han havde hørt skulde opflamme Hierterne til Mod og Glæde; men Sigurd var et af disse legemskraftige Mennesker uden megen Aand. Naturens Skjønheder henreve ham ikke; han kiendte vel ægteskabelig Hengivenhed, men Elskov havde han aldrig kiendt. Sigurd var aldrig ret ulykkelig, men heller aldrig ret lykkelig. Naar han ikke kunde stride, jage eller arbeide, var hans Hierte tomt, hans Tanker havde ingen Gienstand. Indbildningskraftens Himmel var lukket for ham. Men han var en ærlig, diærv, trofast Mand, og med et stille, roligt Blik sad han da gierne i Hytten og kløttrede paa sine Vaaben eller sine Markredskaber.

Sielden er et Hierte saa koldt, at det ikke føler Faderkjærlighed, og den havde Sigurd for sin Søn. Men han saae saa mange forfængelige Ynglinger befatte sig med Skialdekunsten, at han begyndte at ansee den som et Slags Børneleeg og Tidsspilde, der giorde Udøverne mere Skam end Ære. Hans Stolthed vilde,

at Hrane skulde udmærke sig paa en værdig Maade; og han ærgrede sig over, at det, efter hans Mening, ikke var skeet. Men da han mærkede hvor aldeles han havde bedraget sig, da var den samme Stolthed atter Aarsag i, at han af ganske Hierte fik Sønnen kiær; fra den Tid af var Hrane hans Diesteen.

Moderen betroede Faderen sin Frygt, og Faderen, som ikke vidste hvad Frygt var, sad paa sin sædvanlige Maade i et godlidende Kiævleri med hende; thi deri fandt han sin meste Tidsfordriv, naar de vare ene. — Du skulde seet ham, denne Ragnvald, sagde hun; du vilde sandet med mig. — Sande med dig i at Ragnvald er en slet Karl? sagde Faderen; det vilde du let faaet mig til. Jeg har for længe siden mærket, at det hele høie Sprog han taler er Praleri og Hykleri. Men skulde Hrane frygte for en Giæk? — Ak, nu sidde de i Skovhuset og drikke; hvo veed hvad der kan hændes! Det ene Ord giver let det andet. Hrane taaler ikke meget Øl, og mindre Fornærmelser. — Gid Hel ramme ham, hvis han taalte dem, sagde Faderen. Vilde du heller ønske, din Søn var en Niding? — Nei! men Klogskaben, Fader! — Lad Snogen krybe og vride sig, raabte Sigurd: Biørnen springer bus paa. — Og bliver ofte skudt! sukkede Svafa. — Saa falder den hæderligt, sagde Sigurd.

Under denne Samtale vendte de Dinene hen imod Skoven, og saae at der stimlede en Mængde Mennesker ud derfra. To Mænd bragte Hrane blodig paa en Baare.

Naar et Menneske pludselig falder i Vandet, er han kun beskjæftiget med sin Redning, og tænker ikke paa sin Livsfare; saaledes bragte ogsaa Synet af den blødende Søn de Gamle til at glemme alt Andet end hans Frelse. De skyndte sig kun med at faae Hrane bragt paa sit Leie; og medens hans Fader stødte Urter

og blandte dem med Honning, for at lave Salve, tilberedte Moderen Bindslerne. De opdagede snart de dybe Saar. Han blev forbunden, og Moderen besprængte ham med koldt Vand. Nu slog han Øinene op; og da han saae hvor han var, og man havde fortalt ham alle Omstændigheder, sukkede han og sagde: Ja, saaledes er det tilgaaet! Derpaa betragtede han Stedet hvor han var saaret, følte derpaa med Haanden, og sagde med et trøsteligt Blik paa Moderen: Vær rolig! det er ikke farligt. — Den gamle Svafa lod sig trøste, Sværmen gik bort og Hrane fik Ro.

Henimod Aften kom Hroar med Yrsa, for at see til ham. Man havde sagt dem, at han var let saaret af Ragnvald i Tvekamp. Den Syge sov, da de kom; de gamle Forældre ginge tause frem og tilbage udenfor Hytten. For at opmuntre dem satte Hroar sig paa Bænken, og gav sig i Samtale med dem. — Yrsa gik ind i Stuen, stod ved Hranes Leie, betragtede længe hans blege, skiønne Ansigt, sukkede dybt, lagde Haanden paa sit Hierte og saae til Himlen. Derpaa fremtog hun sit lille Fiskenæt, satte sig, og begyndte at kniple. Alt som hun arbeidede, saae hun af og til hen paa Hrane, og blev ganske forskrækket, da hun mærkede, at han med stive Øine og blussende Kinder betragtede hende.

Guder! sagde hun gysende, og lod Nættet falde. — Slipper du dit Næt, skiønne Havfru? sagde Hrane med et vildt Smiil; er du allerede vis paa din Fangst? — Derpaa gned han sine Øine, og da han var kommen til sig selv igien vedblev han: Ak, skiønne Fyrstinde — tilgiv min Usnilde! Det var i Drømme. — O Hrane! sukkede Yrsa, staaer jeg saaledes for din Indbildning? Hvad har jeg giort dig imod? — Tilgiv en saaret Mand, sagde Hrane, som ikke er Herre over sine Feberdrømme. Indbildningen arbeider i sit Værk-

sted, langt ud paa Natten, efterat den søvnige Forstand er gaaet til Hvile. Du har intet viist mig uden alt Godt; Guderne lønne dig! — Yrsa: Hvorledes er det med dig? — Hrane: Vel! Jeg føler, at jeg faaer snart Fred. — Yrsa: den har du altid havt i dit Hierte. — Hrane: Ikke ganske! „Liden Skalk over Naboens Giærde sprang, og stial en Urt, som i Græsset hang! men Rosen lod han staae!" Det er intet Tyveri at plukke Markblomster, ikke sandt? De trædes dog ned alligevel. — Yrsa lagde sin Haand paa hans. — Den er veldannet! sagde Hrane. Den har Alfader Ære af. Kiøl mine Læber et Øieblik med denne Snee! Mig tørster! — Yrsa saae sig om, og da der ingen var tilstede, trykkede hun sin Haand sagte imod hans Mund. — Hrane kyssede den og sagde: Det var Hiertestyrkning. Nu føler jeg Vingerne voxe. I Valhal er ogsaa Valkyrier, men ikke saa skiønne og ædle, som du. — Tael ikke saa vildt, Hrane, bad Yrsa. — Hrane: Jeg svæver mellem Himmel og Jord; men jeg har ingen Lyst til at fare heden, thi mig tykkes Himlen er paa Jorden. — Yrsa: Er dit Saar dybt? — Hrane: Lige til Hierteroden have Eders blaae Pile truffet mig, hvælvede Buer! (han stirrede paa hendes Øiebryn). — Yrsa: Vil du ikke drikke lidet? (hun rakte ham Bægeret). — Hrane lod sine Fingre løbe hen ad hendes Arm og sagde: den er vel dreiet; saa skiønt kan Vaulundur ikke arbeide. — Yrsa: kom til dig selv! Du blegner! — Hrane: Blegere end Linet paa din Barm, men ikke saa lykkelig. — Yrsa satte sig et Øieblik afsides hen, saa han ikke kunde see hende, for at han skulde vorde rolig.

Efter nogen Taushed sagde Hrane, med foldede Hænder og meget sagtmodig: Naar jeg ret betænker alt, har jeg været meget lykkelig. Alfader gav mig gode Forældre, som opdroge mig; en hugprud Konge,

som agtede mig og vilde mig vel. Bragi gav mig at øve Skialdekunsten: var det ikke stor Lyksalighed? Jeg har elsket en ædel Qvinde; den fagreste i Nord — og hun har elsket mig. Thi det vil du dog ikke nægte, Yrsa, at du i Tugt og Ærbarhed har elsket den blussende Skiald, skiøndt du ikke turde være dig det selv bekiendt? — Yrsa, som troede at høre den hellige Røst af en forklaret Aand, reiste sig skiælvende, foldede sine Hænder, græd og stirrede paa ham. — Nu farer jeg glad afsted, raabte Hrane, paa Freyas Aftensky, fulgt af de skiønneste Alfer! jeg har drukket Perleskummet af Kilden! Jeg har baaret Rosenknuppen paa mit Bryst, og husvalet mig ved dens Duft, inden den udsprang. Var jeg vorden en gammel Mand her paa Jorden, var jeg hendøet lidt efter lidt, saa vilde jeg kommet som Gubbe til Odin, og blot fornøiet mig ved at spise Sæhrimner og drikke Mundgodt. Nu svæver jeg som Yngling til Freya, til Maanskinnets og Tusmørkets Glæder. Med Blomster skal man omplante min Grav. Alle hulde danske Møer ville begræde min Død, det veed jeg, og mine Fiender fortryde deres Avind. Ingen Bautastene, — store Blomsterbuske skulle omkrandse min Høi; og Skialden skal om Aarhundreder siunge ved min Grav: Her hviler en Yngling!

Med disse Ord faldt han tilbage paa sit Leie, og Yrsa udstødte et Skrig, hvorved Kongen og de gamle Forældre kom ind. Hrane blev bragt til sig selv igien, og Yrsa forlod Hytten med Kongen i ængstelig Uvished.

Denne sidste Nat havde Hrane stærke Drømme. Hans Digtersjæl sleed sig løs fra det jordiske Støv, og sværmede under Striden i brogede, gyseligskiønne Indbildninger.

Jeg seer dem nok, de tre Norner, sagde han, hvor de sidde og stirre ned i Urdurs klare Brønd. Jeg kiender dem godt! Den ene er gammel, hun ryster paa

Hovedet som en Ugle, og har lange, tynde, sneehvide Haar, det er min Moder. Den anden er ung, deilig, og brynster sig som en Svane; i den dybe Brønd speiler sig hendes store blaae Øine. Det er Yrsa! Hendes Taarer falde som Foraarsregn, og hvergang Draaberne blande sig med Brøndvandet, klinger det giennem Verden, med den lifligste Lyd, som om det vilde smelte Marv og Been og Dovres haardeste Klipper. Den fæle vingede Snog der, som hvidsler med Braaden og bugter sin prægtige, spraglede Bug, kiender jeg paa Øiekastet: det er Skulde. — See hvor Freya ryster sin Falkeham! Hun rækker mig den og siger: Flyv! — Hvor skal jeg flyve hen? Hvad kan det hjelpe mig at svæve til Folkvangur, naar Yrsa bliver i Leire? — Følger hun efter? Det maa hun ikke! Den lille Alf holder hende tilbage ved Kiortelfligen. Hrolf græder. — Hrolf bliver en stor Mand! See der rider han i skinnende Harnisk over Skaanes Marker, med Skiold paa sin Arm. Hielmfiærene vaie efter ham, og han har et langt Spyd i sin Haand. Foran gaae hans Kæmper, tolv og tolv, og sunge: „Alt Dagen vil oprinde!"

Moderen tørrede Sveden af den Døendes Pande, og han sagde: Seer Du den gamle Odin, hvor han sidder der paa Hlidskiald og skuler mellem lutter Straaler, med det ene hule mørke Øie? Blodet udrinder ham af det andet Øiehul. Jeg kan ikke lide ham! Paa hans brede Skuldre sidde de tvende Ravne Hugin og Munin; de skrige ham Ørene fulde, og slaae med Vingerne, ligesom Krager paa Galgebiælken over den Hængte. — Men Baldur er skiøn! Det vidste jeg nok, at han lignede Hroar! Der flyver han, som en stor Stierne paa Himlen, med langt, blegt, svævende Haar, hvorigiennem man seer de andre Stierner. Men hans Ansigt indhyller sig i frygtelig Taage. Han farer

afsted giennem det uhyre Rum! Hvor fører du mig hen? Jeg svimler! Mange tusinde Miil flyver jeg giennem den blaa Luft. — Ak see, der sidder Moderen med det lille Barn i Biælkehuset ved Rosenbusken. Den store Baldurstierne standser over Gavlen, og forvandler sig til en Gisel om Yrsas og Hrolfs Hoveder. — Her er Rollers Grav! Gunvar fik han ikke. Men hun vidste dog at han elskede hende, og græd ved hans Høi; og det vil Yrsa ved min. — Kom kun frem af din Hule, du lumske, grimme, fiendtlige Loke! Tag en Børste af dit Pindsvinehoved, og hærd den i Nastrons Flammer til Piil! Læg den paa Buen, og skyd mig ihiel! Du kan vel faae mit Hierte til at bløde, men aldrig til at døe. Det slaaer evigt med det andet store Hierte. Giennem Bølgerne! Giennem Stormen! Giennem Nattergalens Slag! — Mine Øine funkle som Solens Straaler. Jeg gaaer til min Fader igien. — Med disse Ord greb Hrane med krampagtig Bevægelse omkring Sengestolpen, raabte: „Næk mig min Harpe!" sank tilbage paa Leiet, og var ikke meer. —

Hroar trøstede Yrsa med at Saaret ikke var saa farligt, og sagde, at de imorgen vilde besøge Hrane igien. Hendes Urolighed tog til, alt som det blev sildigere; Hroar kunde heller ikke sove, og de gik ind sammen i den øde Hal, hvor der kun brændte et eneste Lys. Dette kastede sit svage Skin hen over Hranes Harpe, der hang paa Væggen med den Egekrands, Yrsa havde givet ham, og flettet hos Ebba, da hun sang Visen om Ellepigerne. — Yrsa spillede selv Harpe, men var saa blysom, at hun aldrig turde lade nogen høre det; selv Kongen ei, hvor tidt han end havde bedet derom. Men neppe saae hun nu Harpen, før en høi Ild funklede i hendes Øie, hun vendte sig til Kongen, og bad uopfordret, om at maatte spille for ham. Hroar var glad ved, at der var noget, som kunde adsprede hende, og

satte sig strax i Høisædet. Da slog Yrsa Harpen saa, at de klare Taarer trillede Kongen ned ad Kinderne. Med den saligste Lyst berørte hendes Fingre de Strænge, som Hranes Haand saa tidt havde faaet til at bæve. — Da hun skulde gaae hiem, bad hun Kongen om at maatte faae Harpen med til sit Buur. Han undte hende gierne denne Trøst, og hendes Træl bar den efter hende. Da hun var ene hiemme, vilde hun atter sætte sig til at spille, men kunde ikke. I stum Bedrøvelse stirrede hun hen for sig. Da blev hun sin Vævstoel vaer med det fine Stykke Lærred, der paa Lidet nær var færdigt. Da Yrsa dog ikke kunde sove, satte hun sig i sin stille Sorg til dette tankeløse Arbeide.

Henimod Morgenstunden var hun færdig med Lærredet; men ligesom hun afklippede Traaden paa Stuven, see, da sprang der en Stræng i Hranes Harpe med skingrende Lyd. Da mærkede Yrsa vel, at Hrane maatte være død i denne Stund, og at hun, som Visen lød, selv havde vævet hans Liiglagen. Da kastede hun sig paa Knæe, anraabte Alfader om Glæde for hans Siæl, og sendte ham et kiærligt Farvel, med Graad og dybe Hiertesuk.

Nittende Kapitel.

Skulde lønner Ragnvald.

Hrane havde hvilet i Høi i flere Maaneder. Den unge Vaar besøgte for første Gang i fem og tyve Aar Norden, uden at træffe ham munter og levende. Hvor ofte havde dens Skiønhed opflammet hans Bryst til Gudernes Lov! Hvor stærkt havde han følt Menneske-

livets og Sommerens Glæder! Med hvor mangen kraftig Qvad havde han hilst de blaae og røde Knupper i det spæde Græs. Nu taug han stille! Nu slumrede han i den sorte, fugtige Hule, og saae ei Lyset meer. Den letsindige Natur mærkede ikke hans Tab, tog sig det ikke nær; og han havde dog elsket den saa høit! Fuglene sang deres sædvanlige lystige Viser i Buskene ved hans Gravhøi. Roserne blussede; de vellystige Bier besøgte de søde Kalke, hang under Bladene, sugede og gyngede, uden at bekymre sig om hvo der laa i Høien. Kun en Nattergal syntes at føle noget til Skialdens Savn; den havde bygget sin Rede i et Træ i Nærheden, der hævede den sin Stemme Morgen og Aften, og sang sin Længsel, medens Yrsa sad i Træets Skygge med den lille Hrolf paa Skiødet, og tænkte paa sin hedenfarne Ven.

Imidlertid sværmede Ragnvald omkring, som Kain, da han havde ihielslaaet Abel. Hvor han kom, søgte han at forsvare sig, at stille sin Sag i et fordeelagtigt Lys. Uopfordret fortalte han Enhver, hvordan han var bleven overvældet af Hranes egenkiærlige Hidsighed, hvordan han havde været nødt til Selvforsvar. Ingen svarede ham, Faa troede ham, Mange hadede ham. Nu, Hrane var død, havde han ingen Fiender, men lutter Venner.

Den Eneste, der viste Tilfredshed med Hranes Død, var Skulde. Hun havde hadet ham, fra den Dag af han ikke kom hendes Elskov imøde; med hans Død var der lettet hende en Steen fra Hiertet. Hendes Øine mødte ofte Ragnvalds paa den senere Tid; da blussede de begge, og Skulde slog sine blyfærdigt ned, tvertimod Sædvane. Dette kildrede den Forfængelige, hendes Skiønhed opluede ham.

En lummer Hundedagsaften gik Ragnvald alene i Skoven. Hvide Dampe stode over Moserne, Græs-

hopperne sidskede i Straaet; store Myggesværme opførte luftige Dandse. De sorte, fede Snegle vare krøbne fra det Grønne, og laae omkring i Gangene paa den brune Jord. — En Mængde Løvetandsværter fandtes i Græsset; de havde afblomstret, lange, skiøre, skarpmelkede Stilke stode kun nu med runde hvide Duunbuske, hvilke den mindste Vind afpustede og fordeelte i Luften. Ragnvald vilde sætte sig paa et Sted, hvor Hrane saa tidt i sin Levetid havde siddet, da stak Myggene ham saa stærkt, at han strax maatte reise sig.

Træt og heed kom han endelig forbi Helges Badehuus. Døren stod paa Klem, han fik Lyst til at bade sig. Badehuset var vel egentlig kun bestemt for Yrsa og Skulde, og de havde Nøglen dertil; nu maatte en af de medfølgende Tærner have forglemt at lukke Døren. Ragnvald besluttede at nytte Leiligheden.

Sagte aabnede han Døren til det kiølige Kammer; men hvor glad skiælvende foer han tilbage, da han saae Skulde slumre paa Løibænken. Hun havde nylig badet sig, hendes sortkrøllede Haar var endnu fugtigt, et Par Sivblade sadde deri. Støttende sin Purpurkind til den trinde Arm, laa hun paa Løibænken i en lyserød Kiortel; de velskabte Been vare ganske tilsyne. Halsklæder havde hun for Hedens Skyld afrevet. Da svulmede hendes Barm pludselig høiere, og de store Dielaag hævede sig smægtende: Ak Ragnvald! sukkede hun. Men da hun i det samme lod, som hun først nu blev ham vaer, sprang hun op, som for at flye; men blev dog staaende og holdt ham ved Haanden.

Ragnvald gyste, halv af Elskov, halv af Skræk. Den gamle Vise om Helge og Havfruen gientog sig for ham. Det forekom ham et Dieblik, som om Skulde var et Uhyre, som om hun vandt sig slimet hen ad Gulvet med skællede Ringbugter. Men pludselig forsvandt dette fæle Syn, ved den rødmende Piges virke-

lige Skiønhed; han sank til hendes Fødder, hun hævede ham og trykte ham i sine Arme.

Næste Morgen da Skulde vaagnede og saae den slumrende Yngling paa Løibænken, blev hun forskrækket og stirrede vildt paa ham. — Vil denne Ungersvend ikke giøre dig ulykkelig? tænkte hun. Skal dit hele tilkommende Livs Skiæbne beroe paa denne forfængelige Mands Høimod? Det var en slet Grund at bygge paa; lumskere end Badehusets Biælker. — Endnu er du Herskerinde; — naar han vaagner, er han Hersker. — Hun saae ud af Døren, og troede i Forskrækkelsen at opdage Nogen langt borte nærme sig Badehuset. — Hvis de fandt ham ene med mig, sagde hun bleg, hvad maatte de tænke? — Med disse Ord aabnede hun hurtig en hemmelig Laas i Løibænken, hvorved Fladen, som et Laag, sank ned i Vandet med Ragnvald. Da han var sunken tilbunds, hævede hun Laaget igien, og lukkede det behændigt. Hun saae ud af Døren, — der kom ingen; det havde været hendes lille hvide Hund, der kom ind og loggrede. — Jeg burde egentlig ikke klappe dig, sagde Skulde, i det hun strøg den over Ryggen, thi du har forført mig til et Mord. I det samme saae hun Ragnvalds Liig drive ud fra Badehuset med Strømmen. — Han har overstaaet, sagde hun, nu lider han ikke meer, og jeg ikke heller. Mordet var Hundens Skyld. — Ragnvald har dræbt Hrane, nu kommer Nornernes Straf over ham. Men jeg tilgiver ham gierne. Man bør ingen hade efter Døden. Nu giælder det at være taus, klog og forsigtig; saa er Alting godt. Jeg troer jeg har forkiølet mig; jeg skiælver. Jeg vil hvile et Par Timers Tid og fatte mig. — Med disse Ord ilede hun til sit Buur, indsluttede sig i sit Værelse, kastede sig paa sit Leie; og med den faste Forestilling, at Hunden var Skyld i Alt, at det havde ikke kunnet være anderledes, og at hun intet havde at

frygte, naar hun var forsigtig, faldt hun i en tryg Søvn. —

Hranes gamle Forældre vare utrøstelige over deres eneste Søns Tab. De fandt ingen Ro i Hytten, og ginge Morgen og Aften lange Vandringer med hinanden paa afsides Steder, hvor de ikke før havde seet Hrane, for at ingen Gienstand skulde minde dem om hans Savn. Hytten skyede de; der mindede hver Bænk, hver Stol om ham. Der hang endnu hans Klæder i Skabet; der stode endnu de Stræger i Bordet, som han havde skaaret dem med sin Kniv, og det lille sorte Hul, som han engang havde brændt deri ved at vælte Lyset som Barn. I en Urtepotte duftede endnu nogle Blomster, som han havde plantet. Der stod ogsaa Sengen, hvor han var død.

De gamle Folk vare eengang gangne en Omvei langs med Havet. Tause satte de sig ved Stranden, paa en af Bølgerne afrundet Steen, og stirrede i Vandet. Nei, sagde endelig Sigurd, jeg holder det ikke ud. Jeg maa tugte den Niding, saa gammel jeg er, Ragnvald skal bløde for mit Sværd. Hranes Skygge følger mig hvor jeg gaaer, og kalder mig til Blodhævn.

Det er umuligt, sagde Moderen. Hranes Siæl er i Gimles Glæder, den kan ikke spøge og pusle her paa Jorden, som et hævngierrigt Spøgelse. Jeg har jo selv i hans sidste Stund hørt ham tilgive alle sine Fiender. Det er dit eget heftige Blod, Fader, som giør dig urolig. Tving dig, og bedrøv ikke din Søn hos Alfader, med at hævne ham.

Saalænge Ragnvald endnu aander paa Jorden — sagde Sigurd — er jeg syg og hiertegreben. Han eller jeg maa bort. Falder jeg, saa er det kun et Blund før den naturlige Død; fælder jeg ham, da skiller jeg Verden ved en Niding, der vilde udrette endnu mere Ondt, hvis han vedblev at leve.

Under denne Samtale saae de Noget komme drivende paa Vandet henimod Strandbredden. De troede først, det var en Sælhund, men da det kom nærmere, mærkede de det var et Menneske. Sigurd vilde springe i Vandet, i Haab om at redde ham; thi han bevægede sig mat, og sank tidt under Bølgerne; men den gamle Kone sagde: Enten svømmer han endnu, og da kan han redde sig selv, thi han har jo strax Fodfæste; eller han er død, og saa er ingen Hielp mulig. — Sigurd maatte give hende Ret; og nu stege de begge op paa en stor Steen, for at tage Svømmeren ret i Diesyn. — Da kastede pludselig en skummende Bølge Ragnvalds Liig fra Havet paa Sandet mod Stenen, lige for deres Fødder, og skyllede ligesaa hurtig tilbage, som om den vilde vaske sig reen igien i Havet, for det Aadsel, den havde baaret i sin Favn. — De gamle Folk kiendte paa Dieblikket Ragnvald; Hustruen udstødte et Skrig, hævede sine Øine mod Himlen og raabte: Evige Guder, tilgiver! lader ham ikke fare til Hel! Tag ham idetmindste op til Thrudvanger, Thor! mellem dine Trælle. — Men den gamle Fader stirrede paa Liget, som den ildøiede Ulv paa sit Bytte, nikkede tilfreds og sagde: Tak, Norner! Tak, Ran! Det var et Vennestykke. I qvalte ham! — Rigtig! Han fortiente heller ikke at bløde for Heltestaal. — Med disse Ord drog han Hustruen bort, og sagde: Lad os nu gaae hiem! Nu er jeg rolig; nu har jeg Fred. Hver sit! Lad os ikke forstyrre den sultne Ravn, som hopper derhenne og venter paa vor Bortgang, for at komme til sit Maaltid. — Nei, raabte Hustruen, du er ingen ærlig Kæmpe, og jeg forlader dig, saa gammel som jeg er, hvis du ikke hielper mig at bedække Liget med Grene, indtil det kan blive ordentlig jordet. —

Da maatte Sigurd gaae ind i Skoven, hugge Løvqviste med sit Sværd, og hielpe Hustruen at bedække

Ragnvalds Liig. I Førstningen hug Gubben med megen Vrede; men med hvert Hug kiøledes Hæftigheden; og da han atter kom hen til Liget, saae de brustne Øine, de forstødte blodige Tindinger, blev han selv ganske spagfærdig stille, og sagde, da Konen vilde gaae: Giv mig en Green til! Her er endnu et bart Sted ved hans Øine.

Derpaa ginge de hiem og berettede paa Kongsgaarden Ragnvalds Død, for at man kunde besørge hans Jordefærd. —

Tyvende Kapitel.

Kong Hroar fældes i Kamp.

Adils heed Kongen i Vestgothland, han boede i Upsal. Han havde hiulpet de reidgothiske Drotter at overvinde den hallandske Jarmerik; dennes Broder Sivald var bleven hans Underkonge og gav Skat. Men da Adils var gierrig og herskesyg, havde han længe tænkt paa, hvorledes han skulde overfalde Kong Hroar og skille ham ved Riget. Alle misfornøiede Danske vare flygtede til Adils. Først Hrokur, Hroars Søstersøn, fortrydelig over at Kongen havde straffet ham, da han engang efter Signes Død kom til Hroar, og forlangte med Hæftighed Part i Riget og en kostbar Ring til Arvedeel. Da Hroar ikke vilde give ham den, rev han den af Kongens Arm, og kastede den forbittret i Havet. Du est en ond Dreng, sagde Kongen, og landsforviste ham paa tre Aar. Han var nu i Sverrige hos Adils, og pønsede paa Hævn. Did kom ogsaa de flygtede Offergoder. Disse vidste nøie Beskeed om Danmarks

Tilstand, og havde deres Speidere, som gave dem fremdeles Underretning.

Nu skete det just i denne Sommer, at Reigin Jarl drog bort med en Flaade, for at ave en Underkonge, der ikke vilde rette sig efter de tre af Helge satte Jarler: Æsk, Eir og Leir. Aldrig saasnart havde Adils faaet dette at vide, før han kom med stor Magt, indskibede sig hemmeligt om Natten, og seilede til Siælland. Kong Hroar sad i fredelige Sysler hos Vaulundur, da han fik det at vide. Men aldrig saasnart havde han erfaret Sammenhængen, og faaet Underretning om Adils Styrke, før han sagde: Nu mærker jeg nok, at Odin vinker mig, at det er Nornernes Villie, at jeg skal forlade dette kiære Land, som jeg saa gierne endnu nogle Aar havde levet og virket for. Lader mig da døe som ærlig Kæmpe. Mine Fiender have tilforn beskyldt mig for Feighed, fordi jeg ikke elskede Krigen; de skulle see, at der er stor Forskiel paa at angribe, og paa at flye. Derpaa klædte han sig i sine bedste Hærklæder, bandt et Slagsværd ved sin Side, og drog i Spidsen af sine Mænd hen paa Roeslyng, hvor Adils ventede ham med en tredobbelt større Hær. — Da de stode hinanden saa nær, at Hroar kunde see Hrokur og de danske Goder i den første Række, sagde han: Det smerter mig, at see min egen nære Frænde, som en Forræder mod Fædrelandet. Sendte derpaa en Herold til Kong Adils, og forlangte en Samtale med ham. — Adils, som troede, at Hroar vilde overgive sig paa naadige Vilkaar, traadte frem. Da meldte Dankongen: Udentvivl, Frænde, kommer du for at vinde Land, ei for at tugte, thi Tugt fortiener den Skyldige, men jeg har intet forbrudt mod dig. Adils svarede: Du har nægtet din Søstersøn Part i Riget, jeg kommer for at hævne ham, og giøre ham til min Skattekonge, naar jeg har overvundet dig. — Hroar:

Ikke af Herskesyge nægtede jeg Hrokur Part i Riget; men fordi han endnu var et Barn, fordi han giorde sin Fordring med usømmelig Bisterhed, og fordi jeg af Erfaring veed, at disse Adskillelser af Landene ere Aarsag til Tvedragt, og tære Landenes Marv. — Var min Søstersøn kommen paa høvisk Viis, havde jeg dog vel givet ham et Syssel at bestyre; men han trodsede. — Adils: Denne Trods har han endnu. Hvormed vil du hindre den? — Hroar: Hunden, som giøer i Lænke, giør sig latterlig; men til Ulven kaster den forsigtige Hyrde undertiden et Kid, for at spare den hele Hiord. Jeg vil give ham Fyen, hvis dig saa tykkes, og du vil drage bort med Fred. — Adils: det er for silde. Din bedste Hær er i Jylland, der er intet andet for, end at overgive dig paa Naade og Unaade. — Hroar: Da var jeg en Niding, og ingen Konge. — Adils: Vel! saa lad os begynde Slaget, og lad Lykken raade. — Hroar: Her er ingen Lykke, men en bestemt Skiæbne. Din Hær er tregange saa stor som min; skammer du dig ikke ved at angribe mig med slig Overmagt? — Adils: Den Mægtige bør man lyde. Kan du ikke staae dig, saa maae du hylde mig. — Hroar: Enten bliver jeg ved at være Leirekonge, eller ophører jeg at leve. Est du en ærlig Helt, saa afslaa mig ikke min sidste Bøn! — Adils: Hvilken? — Hroar: Hvorfor skal mit Folk bløde og dræbes, fordi det er mig tro? Jeg veed vist, de forsvare mig til sidste Blodsdraabe; men Udfaldet vilde dog blive, at du vandt. Velan! Det er dog egentlig blot mod mig, din Harme gaaer, det er os To, Sagen giælder. Saa lad os da tvekæmpe, som ærlige Drotter. Falder jeg, da est du Herre; falder du, saa drage dine Kæmper bort, og lade mig og mit Rige med Fred. — Den store, bredskuldrede Adils blev heel forbauset over dette raske Forslag, som han aldrig havde ventet af den liden, fredelige Hroar, og sagde

smilende: Daarlig est du, som paa slig Viis tænker at smelte min Høimod. — Hroar svarede: Hvi spilde vi Ord? Lad Herolderne blæse i Luur, lad dem slaae Kreds i Sandet! Jeg er bered. — Da Adils mærkede, det var Alvor, studsede han. Han følte, hvor smaat det var, at betiene sig af Overmagten; men snart vandt Egennytten og Forfængeligheden Seier over den sidste gode Mindelse i hans Bryst. Hroars Kæmper bleve alle meget opbragte, og paastode, at de vilde forsvare deres Konge; men Hroar sagde smilende: Ofte lære gode Venner først ret at kiende hinanden ved Afskeden. Vi have hidindtil ikke ret forstaaet hverandre. Der gives Øieblik, hvor ogsaa den Fredsælle ønsker at stride, og det er Tilfældet her. — Da raabte de gamle Helte: Det er er bold Gierning af vor Konge, Hroar den Fredsælle; hindrer hannem ikke! Hvis han døer, døer han en fager Død!

Efterat alle Vilkaar vare bestemte, traadte Hroar i Kamp mod Adils. Denne troede strax at faae Bugt med sin Modstander, men Hroars Smidighed kom ham vel tilpas, og han undgik alle Kæmpens vældigste Slag, indtil han ret kom i Aande. Da fore Gnister af de blanke Hielme, da bede Sværdene i Ringbrynierne. Adils Hug vare dobbelt saa stærke, Hroars dobbelt saa hurtige og mange. Da græde de gamle danske Kæmper af Glæde og Fortrydelse, og sagde: Vi have miskiendt ham. See, hvor tappert han stander der og hugger, og sætter sit Liv til for os. Hroar har elsket os som Fader, nu forsvarer han os, som en Biørn sine Unger. — I denne Forventning stode de længe, indtil endelig Adils blev dybt saaret i Skuldren af Hroar; da vendte han det Hvide ud af Øinene, ligesom Thor, naar han knuger sin Hammer; løftede sit Sværd høit i Veiret, og kløvede Hroars Hoved, saa at Kongen faldt paa sit Skiold.

Et dybt Suk lød i den danske Hær og den største Taushed herskede i Svenskernes. Intet Frydeskrig forkyndte deres Seier. Adils befalede strax, at man skulde begrave Hroar med største Hæder; utallige Hænder bleve pludselig sysselsatte med at kaste ham en Høi, i Nærheden af Hranes. Qvinder og Børn kappedes med Mændene om at drage Bautastene paa Hiul med lange Reb giennem Skoven fra Stranden; i Skoven krandsede de Stenene med Løv og Blomster. Den gamle Vaulundur lod sig kiøre did i sin Stol; og efterat have kysset sin Herres blege Haand, lod han sig række Kalk og Muursteen, og murede, med utallige Haandlangeres Hielp, et firkantet Steenkammer i Høien. Derpaa lagde han Kongen i Kisten af tykt Egetræ, som han selv havde tømret, bonet, og forsynet med kosteligt Malmarbeide. — Saaledes jordede de den fromme Konning Hroar, efterat han med Huldsalighed og Viisdom havde styret Riget i tyve Aar. En ung Skiald, en Ven af Hrane, sang følgende Qvad:

Nu hviler Kongen her
Bag Bautastene;
Bag mosbevoxne Træer
Med unge Grene;
Nu sørger Danmark! Solen os forlader!
Nu tier fiendtlig Spot.
Her hviler han, vor Drot,
Vor elskte Fader!

Han sad, som Baldur i
Sit Kongesæde.
Hver Siæl sig følte fri
Og stemt til Glæde.
Fortvivlet slaaer nu Bølgen vore Strande.
I tvivled om hans Mod?
Nu farver Helteblod
Den høie Pande.

Forgiæves Kæmpen skal
I Hornet støde.
Nu staaer vor Kongehal
Forladt og øde.
Han sidder ei, som Mimer ved sin Kilde,
Paa Bænk med sine Mænd,
Og giæster dem igien
I Qvælden silde.

Hans Læber tale meer
Ei Viisdoms Lære;
I Hytten Hyrden seer
Ham ei, til Ære
Han smiler ei, naar Skovens Piger lege;
Kan ei om Natten gaae,
For Armod i dens Vraa
At vederqvæge.

I travle Værksted nu
Vil Hamren standse;
Snart blinker kun til Gru
Den skarpe Landse.
Hæv, Storm, din Røst! bland Lynild i din Torden!
Høit, Hav, din Bølge kast!
Det bedste Hierte brast,
Som slog i Norden.

Men evig skal vor Stad
Hans Minde være.
Saalænge Egens Blad
Giør Helten Ære,
Skal ingen Old Kong Hroars Navn forvølge,
Saalænge Kilden snoer
Sig ud til Issefiord
Med klaren Bølge!

Da Seieren var vunden, skyndte Adils Kæmper sig til Hallen, for at holde deres Fest. De fandt den tom; thi alle Hroars Kæmper vare borte, og Qvinderne flygtede. Kun en saare deilig, stor og velskabt

Qvinde sad i Høisædet, med et smilende Barn paa sit Skiød, og en nydelig Dreng stod imellem hendes Knæe og holdt hende om Livet. Paa sine lyse Haar, der i lange Flætninger faldt hende ned over Skuldrene, havde hun en takket Krone af Guld og Ædelstene, efter hvilken den lille blaaøiede Dreng paa Skiødet rolig stirrede og greb med sine buttede Hænder, medens den Ældre ængstelig skottede til Døren.

De vilde Kæmper standsede deres Larm ved dette Syn, traadte ærbødigt tilside, og troede at see en Gudinde. Men Adils, som blev hiertegreben af hendes Skiønhed og hugprude Væsen, traadte beskeden frem og spurgte om hendes Navn. Da svarede hun: Jeg er Yrsa, Kong Hrolfs Moder. Hvad Freya har forjættet ham, vide I. Efter Hroars Død er han Leirekonge, derfor har jeg sat ham i Høisædet, da han endnu er for spæd til at kunne det selv; og her staaer Agnar Hroarssøn, Hrolfs Broder og Medhersker. Ikke troer jeg, at du, Konning Adils, vil sætte dig mod Gudindens Villie; hvilket vel og kun lidet vilde nytte. Jeg stoler aldeles paa hende. Enten skal du derfor lade os sidde, eller bringe os alle tre døde herfra. Adils svarede: Derfra bevare mig Guderne. Jeg føler allerede heel vel Freyas Magt, som virker igiennem dine Blik paa mit Hierte. Hrolf skal beholde Riget, Agnar være hans Underkonge, og du hans Formynderske. Om du ogsaa vil være Sverriges Drotning, beroer paa dig selv. Min Hu har du vundet alt med dine stolte Blik; men Freya bevare mig fra at tvinge dig. Da sagde Yrsa: Høimod sømmer sig vel Seiervinderen; men høimodig var du ei, da du overfaldt den fromme Hroar. Nu, da du i dine Kæmpers Overværelse har hilset Hrolf og Agnar som Danmarks Konger, vil jeg overlade dig Hallen for i Aften; hvor du kan glæde dig med dine vilde Stridsmænd over en let Seier.

Jeg gaaer at græde med mine Børn paa Hroars Høi. — Med disse Ord reiste hun sig, og gik langsomt bort med den lille Hrolf paa Armen; Agnar fulgte med og holdt hende ved Kiortelfligen. Alle svenske Kæmper stirrede ærbødigt efter hende; men Adils lagde Haanden paa sit Bryst, og ønskede, at han ei havde dræbt Dankongen. — Hermed endes Hroars Saga.